Gabriele Kuby
REVOLUȚIA SEXUALĂ GLOBALĂ
Distrugerea libertății în numele libertății
Sapientia

„I-am citit *opus magnus* dintr-o suflare: este o capodoperă! Din punctul de vedere al conţinutului lingvistic, ştiinţific. O carte palpitantă, fără cruţare, care să sperăm că deschide ochii şi conştiinţa şi responsabililor din politică, Biserică, cultură şi societate, pentru a păstra demnitatea omului în secolul al XX-lea cu cea mai mare silinţă şi pentru a apăra cuceririle fundamentului nostru valoric. Lectură obligatorie pentru fiecare contemporan democrat lămurit".

Dr. Stefan Meetschen

ISBN 978-606-578-160-3

www.editurasapientia.ro

Gabriele Kuby

REVOLUȚIA SEXUALĂ GLOBALĂ

Distrugerea libertății în numele libertății

Sapientia

REVOLUȚIA SEXUALĂ GLOBALĂ
Distrugerea libertății în numele libertății

Digitized by Isaurius

GABRIELE KUBY

REVOLUȚIA SEXUALĂ GLOBALĂ

Distrugerea libertății în numele libertății

Cu un cuvânt însoțitor
de prof. dr. Robert Spaemann

Traducere din limba germană
de dr. biol. Alexandru Ş. Bologa

Sapientia
Iaşi 2014

Titlul original: *Die globale sexuelle Revolution, Zerstörung der Freiheit im Namen der Freiheit*, 2012².
femedienverlags GmbH, Hauptstr. 22,
D-88353 Kisslegg, www.fe-medien.de
© Gabriele Kuby, 2012

Redactori: pr. dr. Ştefan Lupu, pr. dr. Lucian Farcaş
Tehnoredactare, copertă: Petru Ciobanu, Iulian Gherghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KUBY, GABRIELA
Revoluţia sexuală globală : distrugerea libertăţii în numele libertăţii / Gabriela Kuby ; trad.: Alexandru Ş. Bologa. - Iaşi : Sapientia, 2014
Bibliogr.
Index
ISBN 978-606-578-160-3
I. Bologa, Alexandru Ş. (trad.)
613.88
159.9.072:392.6

Alexandru Ş. Bologa, n. Braşov, 8 septembrie 1947.
Dr. în ştiinţe biologice (1980). Membru titular al Academiei Oamenilor de Ştiintă din România (2009).

© 2014 Editura SAPIENTIA
Institutul Teologic Romano-Catolic
Str. Th. Văscăuţeanu, 6
RO – 700462 Iaşi
Tel. 0232/225228
Fax 0232/211476
www.editurasapientia.ro
e-mail: slupu@itrc.ro

CUPRINS

Cuvânt însoţitor (Prof. dr. Robert Spaemann) 13
Dragă cititorule, dragă cititoare (Gabriele Kuby) 17
Cuvântul traducătorului (Alexandru Ş. Bologa) 21

I. Distrugerea libertăţii în numele libertăţii 29

Dereglarea sexualităţii *29* – Cultură înaltă prin morală înaltă *33* – Un totalitarism moale nou? *35* – Frumoasa lume nouă *38*

II. Precursorii revoluţiei sexuale de la Revoluţia Franceză până astăzi 43

Precursorii *43* – Malthusianismul *47* – Margret Sanger şi mişcarea eugenică *49* – Karl Marx şi Friedrich Engels *52* – Alexandra Kollontai *54* – Wilhelm Reich *56* – Magnus Hirschfeld *59* – Sigmund Freud şi C.G. Jung *62* – John Watson, Eddie Bernays, Bernhard Berelson *65* – Alfred Kinsey *68* – John Money *71* – Simone de Beauvoir *73* – Breşa: rebeliunea studenţilor din 1968 *75* – Dereglarea juridică a sexualităţii *83* – Digresiune: rezistenţa Bisericii Catolice *84*

III. De la feminism la ideologia gender 91

Lupta pentru egalitatea în drepturi *91* – Trecerea la feminismul radical *93* – Deconstrucţia polarităţii sexuale *93* – Teoria gender subversivă a Judithei Butler *95*

IV. Globalizarea revoluţiei sexuale de către Naţiunile Unite 103

Declaraţia Universală a Drepturilor Omului *103* – Schimbarea paradigmei după 1989 *106* – Controlul

populaţiei *110* – Conferinţa mondială a femeilor de la Beijing, 1995 *117* – Avortul provocat ca „drept al omului"? *119* – Conferinţa specialiştilor în reţea de la Glen Cove *120*

V. Intervenţie totalitară: principiile Yogyakarta . 125

1. SCOPURILE PRINCIPIILOR YOGYAKARTA. 127

Acceptarea comportamentului neheterosexual (LGBTI) *129* – Dizolvarea identităţii sexuale bipolare *130* – „Căsătoria homo" cu drept de adopţie *132* – Privilegii pentru persoane LGBTI *134*

2. METODELE DEGHIZĂRII. 136

Arogarea legitimităţii false *136* – Manipularea conceptuală *137* – Simularea conformităţii cu dreptul internaţional *138*

3. METODELE IMPUNERII 139

Subminarea autorităţii naţionale *139* – Finanţarea organizaţiilor LGBTI de către Naţiunile Unite (ONU) şi Uniunea Europeană (UE) *140* – Procese exemplare în numele drepturilor omului *141* – Schimbarea mentalităţii de bază a populaţiei *141* – Sancţionarea socială şi juridică a rezistenţei *144*

4. TRUSA DE UNELTE PENTRU ACTIVISTUL LGBTI 147

VI. Axarea Uniunii Europene pe gândirea gender 151

UE şi omul gender nou *151* – Instrumentalizarea drepturilor omului *153* – Activitatea unor Directorate Generale (DG) *156* – Agenţia de Drept Fundamental şi Institutul European pentru Egalitate Gender *159* – Axarea Parlamentului European şi a Consiliului Europei pe gândirea LGBTI *161* – Întâi UE, apoi lumea întreagă *164*

VII. Revoluţia gender la bază 169

Pachetul gender *169* – Implementarea politică a gender-mainstreaming (GM) *171* – Manifestul gender *173* – Consiliul German de Etică şi cel de al treilea sex *175* – Societatea se genderizează *178* – Ideologizarea ştiinţei *180* – Conferinţe gender *184* – Justiţia este genderizată *185* – Gender-mainstreaming în şcoală şi grădiniţă *187* – Gender-mainstreaming şi partidele *191* – Viraj nesperat *194*

VIII. Violarea politică a limbii 195

Coruperea cuvântului *195* – Noţiuni-cheie ideologizate *199* – Impietări feministe asupra limbii de către stat *209*

IX. Pornografia foarte normală? 217

Epidemia globală nouă *217* – Degradarea făptaşului, a victimei şi a consumatorului *223* – Pornografia creează dependenţă *225* – Cer şi iad *230* – Consecinţele distructive ale pornografiei *232* – Ieşire *234* – Dezbatere: muzica pop *235* – Marea trecere cu vederea *237*

X. Hetero, homo, bi, trans – totul egal? 243

1. MIŞCAREA HOMOSEXUALĂ 243

Înlesnirea: decizia APA din 1973 *245* – Cota oamenilor care se consideră homosexuali *247*

2. INTERPRETAREA CAUZELOR HOMOSEXUALITĂŢII 248

3. RISCURILE STILULUI DE VIAŢĂ HOMOSEXUAL 251

Îmbolnăviri fizice *251* – Îmbolnăviri psihice *253* – Promiscuitate *256* – Abuz sexual *258*

4. ESTE HOMOSEXUALITATEA VARIABILĂ? 260

5. „CĂSĂTORIA HOMO" 266

Căsătoria şi familia – o contribuţie de neînlocuit pentru

binele public *267* – Solicitarea parteneriatului de viață înregistrat *269* – Este „căsătoria homo" un drept al omului? *270* – Dreptul la antidiscriminare *272* – Tactica salamului: alinierea graduală a parteneriatului homosexual la căsătorie *274* – Privilegierea arbitrară *275* – Curtea Europeană a Drepturilor Omului: „căsătoria homo" nu este un drept al omului *277*

6. ADOPȚIA 278

Dreptul copilului la părinții săi *278* – Studiul solicitat Bamberg *280*

7. STRATEGIE ȘI TACTICĂ 283

8. LUPTA ÎMPOTRIVA „HOMOFOBIEI" 285

9. HILLARY CLINTON ȘI „DREPTURILE PERSOANELOR LGBTI" 289

10. O ANTROPOLOGIE NOUĂ 291

XI. Credința creștină și homosexualitatea 295

Monoteismul etic *295* – Legea biblică a creației divine *297* – *Cartea lui Osea 299* – Isus Cristos *301* – Apostolii *302* – Teologia trupului la Ioan Paul al II-lea *304* – Bisericile sub presiunea revoluției sexuale globale *306* – Sofistică teologică *321* – Banalizarea dragostei *323*

XII. Educația sexuală în școală și grădiniță 327

1. SEXUALIZAREA TINERETULUI DE CĂTRE STAT 327

2. INTRODUCEREA EDUCAȚIEI SEXUALE OBLIGATORII IN ȘCOALĂ 331

3. REȚEAUA SEXUAL-PEDAGOGICĂ 336

Centrala Federală pentru Clarificare Sanitară (BZgA) *336* – Institutul de Pedagogie Sexuală, Societatea pentru Pedagogie Sexuală, Alianța sexual-pedagogică *339* – Pro Familia *341* – International Planned

Parenthood Federation (IPPF) *343* – Instrumentalizarea puterii politice prin minorităţi radicale *345*

4. CÂŢIVA PROTAGONIŞTI AI PEDAGOGIEI SEXUALE 348

Helmut Kentler *348* – Rüdiger Lautmann *349* – Uwe Sielert *350* – Ina-Maria Phillipps *351* – Karlheinz Valtl *353*

5. CONŢINUTURI ŞI METODE ALE PEDAGOGIEI SEXUALE 355

Micul ABC al corpului – un lexicon pentru fete (şi băieţi) (BZgA) *355* – Sex we can?! *356* – Educaţie pentru diversitate sau: „Unde s-ar mai putea afla penisul altundeva?" *358* – Broşură informativă asupra modurilor de viaţă lesbian şi homosexual *362*

6. ABUZUL SEXUAL ASUPRA COPIILOR ŞI TINERILOR ŞI „PREVENIREA" SA 366

7. „STANDARDE" INTERNAŢIONALE „PENTRU EDUCAŢIA SEXUALĂ ÎN EUROPA" ALE ORGANIZAŢIEI MONDIALE A SĂNĂTĂŢII (OMS) ŞI BZGA 373

8. METODELE SEXUALIZĂRII MANIPULATIVE A COPIILOR ŞI TINERILOR 379

9. RISCURILE ŞI CONSECINŢELE SEXULUI JUVENIL 380

Sarcini şi avorturi provocate la adolescenţi *381* – Riscurile mijloacelor anticoncepţionale *382* – Răspândirea rapidă a maladiilor cu transmitere sexuală (STD) *383* – Depresia şi suicidul *384* – Slăbirea capacităţii de legătură afectivă durabilă *385*

10. DOUĂSPREZECE MOTIVE BUNE PENTRU A ÎNCHEIA SEXUALIZAREA COPIILOR DE CĂTRE STAT 386

11. CONTRADICŢIILE REVOLUŢIONARILOR SEXUALI 396

12. *CUI BONO?* 398

13. REZISTENŢĂ 399

Germania *400* – Elveţia *400* – Ţări est-europene *402* – Politicieni în serviciul minorităţilor radicale mici *404*

XIII. Pedagogia emancipării sexuale în Biserica Catolică – ce este şi ce trebuie să fie 407

Organizaţii catolice pe căi greşite *407* – Educaţia pentru iubire – principii catolice *411*

XIV. Intoleranţă şi discriminare 421

Asalt asupra libertăţilor fundamentale *421* – Discriminare concretă *426* – Rezistenţă *440*

XV. Panta spre totalitarism în veşmânt nou 449

Dialectica libertăţii *449* – Abuz de sexualitate şi abuz de putere *453* – Dictonul Böckenförde *456* – Conştiinţa *459* – O nouă ordine mondială? *462*

Epilog: Dragă cititorule, dragă cititoare 465

Indice de nume 467

Indice de organizaţii 472

Bibliografie 479

Îţi prezint viaţa şi moartea,
binecuvântarea şi blestemul,
alege deci viaţa, pentru a trăi tu şi urmaşii tăi.

Dt 30,19

Nimeni din lume nu poate schimba adevărul.
Putem doar să-l căutăm, să-l găsim şi să-i slujim.

Părintele Maximilian Kolbe

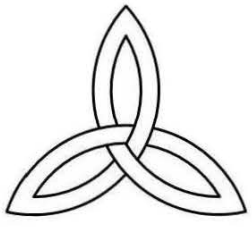

CUVÂNT ÎNSOȚITOR

Cuvântul „Gender-Mainstreaming"[1] este necunoscut majorității cetățenilor țării noastre. Prin urmare, nu le este de asemenea cunoscut că de mulți ani sunt supuși din partea guvernelor, a autorităților europene și a unei părți a mass-media unui program de reeducare care pentru inițiați poartă acest nume. Ceea ce trebuie eliminat din capete prin reeducare este un obicei vechi de milenii al omenirii: obiceiul de a diferenția bărbați și femei; să distingă puterea de atracție sexuală reciprocă, pe care se bazează existența și persistența omenirii, de toate celelalte forme de satisfacere a instinctului, să-l privilegieze prin instituționalizare și să-l supună unor anumite reguli umanizatoare. Reeducarea privește în ultimă instanță înlăturarea frumoasei obișnuințe imemoriale pe care o numim condiție umană și natură umană. Trebuie să ne emancipăm explicit fără rețineri în privința naturii noastre.

Cuvântul „emancipare" a însemnat odată ceva asemănător cu „eliberare". Emanciparea de natura noastră poate însemna numai: eliberarea de noi înșine. Noțiunea de eliberare politică a fost întipărită în vechea Grecie și a însemnat la început: permisiunea de a trăi în mod obișnuit. Tiranul era acela care îi împiedica pe oameni, care voia să-i reeduce. Despre o asemenea tiranie tratează această carte. Este o carte de iluminare. Ne clarifică asupra a ceea ce se întâmplă cu noi în prezent, cu ce mijloace lucrează reeducatorii și pe ce represalii trebuie să conteze cei care se împotrivesc acestui

---

[1] *Gender-Mainstreaming*: abordarea integratoare a egalității de gen este conceptul de politici publice de evaluare a diferitelor implicații pentru femei și bărbați în ceea ce privește orice acțiune politică planificată, incluzând legislația și programele, în toate domeniile și la toate nivelurile (Wikipedia) (*n. trad.*).

proiect. Şi anume nu numai acei care iau parte la chestiunea în discuţie, ci, după cum arată această carte la pagina 426 şi pagina 428, toţi care au intervenit vreodată în acest context pentru libertatea de a-şi exprima opinia într-o discuţie liberă.

În ţara noastră şi în întreaga Europă se observă un refuz vechi de a discuta în numele „corectitudinii politice". Celui care se abate de la curentul principal nu i se explică prin argumente în ce măsură greşeşte, ci i se spune: „Nu ar fi trebuit să spui aceasta". Amintesc aici doar cazul Sarrazin[2]. El nu este combătut, ci proscris. Ceea ce se afla înapoia sa este relativismul adevărului în extindere. A revendica adevărul se consideră intoleranţă. În schimb, contrariul este valabil. A revendica adevărul înseamnă a expune o opinie examinării discursive. Dacă nu există adevăr, atunci o asemenea examinare nici nu poate exista, atunci discursurile sunt doar lupte mascate pentru putere, atunci o opinie nu este corectă sau falsă, ci dominantă sau deviantă şi, în ultimul caz, expusă proscrierii. Desigur că adevărul nu izvorăşte doar din dezbatere. El este doar verificat prin aceasta. Este şi înaintea acestei examinări adevărat şi intuitiv convingător. Dacă aflăm că în grădiniţele londoneze şi în cele suedeze, care sunt considerate deosebit de progresiste, utilizarea cuvintelor „tată" şi „mamă" este interzisă de către îngrijitori şi înlocuită cu cuvinte neutre din perspectiva genului – din birouri austriece

[2] Thilo Sarrazin este unul dintre cei mai profilaţi autori germani care nu se sfieşte să exprime şi adevăruri incomode. Din 2002 până în 2009 a fost senator financiar la Berlin şi ulterior un an şi jumătate membru al Consiliului de Administraţie al Băncii Federale Germane. A scris *Deutschland schafft sich ab* (2010), *Europa braucht den Euro nicht* (2012), *Der neue Tugend-Terror* (2014). provocând dezbateri ample pro şi contra în mass-media germane *(n. trad.)*.

se relatează fapte similare –, atunci sentimentele oscilează de regulă între clătinatul din cap şi revoltă, mai ales întrucât poporul nu a legitimat niciodată reprezentanţii săi pentru a fi reeducat de către aceştia.

Care este motivul acestor absurdităţi? Este clar. Copiii, care au fost consideraţi apţi pentru adopţie de către părinţi de acelaşi sex, nu trebuie să aibă sentimentul că alţii au ceva ce lor le lipseşte. Pentru a nu mai exista nicio anomalie termenul normalului devine tabú şi se supune suspiciunii ideologice. Totodată, normalitatea este constitutivă pentru tot ceea ce înseamnă viu. În domeniul naturii neînsufleţite, adică în domeniul fizicii, nu există normalitate, ci numai legalitate strictă. În schimb, pretutindeni unde există viaţă, există ceva precum „o menire" specifică. Şi ceea ce urmăreşte natura poate fi ratat de însăşi aceeaşi natură. Există, după cum scrie Aristotel, „erori ale naturii". Instinctul de a învăţa leii tineri să vâneze aparţine naturii mamei leoaice, în lipsa acestuia puii nu devin viabili şi fără acesta nu ar exista lei deloc. Lipsa acestui instinct este, prin urmare, o anomalie.

Noţiunea unei normalităţi normative este indispensabilă când este vorba despre gestionarea proceselor vii. Erori în acest domeniu constituie un pericol de moarte pentru umanitate. Faptul că Gabriele Kuby a avut curajul de a nominaliza ameninţarea libertăţii noastre de către o ideologie antiumanistă îi aduce în mod posibil ostilitate, chiar şi persecuţie. În schimb, şi-a câştigat pentru munca ei de lămurire mulţumirea noastră a tuturor. Cât mai mulţi oameni trebuie să citească această carte, pentru a deveni atenţi la ce îi aşteaptă, dacă nu se apară.

Prof. dr. Robert Spaemann
august 2012

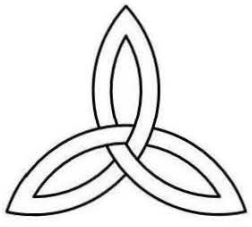

PREFAȚĂ

Dragă cititorule, dragă cititoare,

Țineți în mână o carte pe care n-o veți putea citi fără reacții emoționale. Revoluția sexuală globală privește pe fiecare: bărbat și femeie, tânăr și bătrân, existența noastră personală și viitorul societății.

Întrucât omul, altfel decât animalul, nu este programat numai prin instincte, deține libertatea și trebuie să se decidă dacă vrea să meargă la dreapta sau la stânga. Pentru aceasta necesităm o măsură pentru bine și rău. Măsura, care în domeniul sexualității a fost obligatorie de-a lungul secolelor, se sparge și trebuie spartă acolo unde aceasta nu s-a întâmplat încă.

Acest fapt trece drept un câștig dezirabil de libertate, ca și cum libertatea subiectivă a individului de a putea face tot ce are chef și tot ce-i face plăcere ar fi drumul ideal spre libertate. Dar așa stau lucrurile?

Privind lucid starea societății noastre, familiile distruse, mamele și tații singuri și copiii lor, tinerii cu răni sufletești adânci, milioanele de dependenți de pornografie, milioanele de copii abuzați sexual, milioanele de copii avortați și propria noastră traiectorie prin viață, întrebând profesori, medici, psihiatri, terapeuți, lucrători sociali, oficii pentru tineret, atunci fericirea pare a evita speriată acest gen de libertate. Conjurăm tinerețea ca garant al fericirii, dar creăm o societate în care sunt tot mai puțini copii râzând și tot mai mulți vârstnici triști.

Toate acestea sunt vizibile. Despre cauze se cercetează şi se discută, dar o cauză, poate cea mai importantă, se ascunde după un tabú: dereglarea normelor sexuale, care conduce la o sexualizare a societății. Pentru că aceste norme aparțin „sistemului de operare" al societății, normele sexuale sunt protejate în orice societate prin sancțiuni sociale şi juridice. Dacă până acum monogamia conta ca măsură, astăzi sunt normele permisive ale hedonismului şi ale promiscuității sexuale, a căror impunere sub stindardul egalității şi antidiscriminării se obține forțat pe cale socială şi legală.

Povestea „Hainele noi ale împăratului" este o metaforă genială pentru tabúul de a percepe realitatea astfel cum este. Tabúul există pentru că exprimarea adevărului ar periclita structurile de autoritate, care prin negarea adevărului, mai devreme sau mai târziu, vor trebui totuşi să se prăbuşească.

Apar trişori care îi explică împăratului că ar putea țese „materialul cel mai frumos" cu proprietatea minunată că îmbrăcămintea realizată din acesta ar fi pentru fiecare om invizibilă, „care nu corespunde funcției sale sau care este impardonabil de prost". A spune despre ceva care nu există, că nu există, are deci urmări sensibile. Din acest motiv împăratul, care nu vrea să-şi piardă funcția şi care ar vrea să-şi ascundă prostia, este victimă uşoară a escrocilor.

Toți se încurcă într-o țesătură a minciunii şi îşi confirmă reciproc, a vedea ceva, ce nu există. Împăratul ajunge într-o situație dificilă, în care fiecare recunoaşte că este îmbrăcat în minciună, şi nu în adevăr. Dar numai un copil îndrăzneşte să strige: „Dar împăratul este dezbrăcat!" Nu are ce funcție şi ce reputație să piardă.

În această carte adopt poziția copilului când descriu demoralizarea prin putere politică – demoralizare în

dublu sens al cuvântului: binele devine rău şi răul este numit bun, astfel încât oamenilor le sunt luate orientarea şi curajul de a urma recursul la iubire.

Eu descriu revoluția sexuală globală, care este pe punctul de a distruge sistemele de valori transmise ale tuturor culturilor şi religiilor; precursorii ideali de la Revoluția Franceză până la ideologia gender postmodernă a unei Judith Butler; promovarea agendei revoluționare de către elitele politice internaționale; aspirațiile totalitare după cum devin vizibile în documentele programatice ale *Principiilor Yogyakarta*[3]; aplicarea concretă a ideologiei gender în societate până la modificarea motivată politic a limbii; epidemia pornografiei, de care copiii şi tinerii nu mai pot fi protejați; mişcarea homosexualilor ca motor activist al acestei revoluții.

Chiar dacă discursul asupra aspectelor esențiale ale acestei mişcări nu mai poate fi purtat fără a fi pus personal sub presiune, în acest capitol detaliat sunt redate fapte, cercetări ştiințifice şi contradicții interne; un capitol separat examinează poziția creştină față de homosexualitate şi relația Bisericilor cu pretențiile mişcării; capitolul „Educația sexuală în şcoală şi grădiniță" indică în mod detaliat că pedagogia sexuală şcolară obligatorie inițiază copiii şi tinerii în sexualitatea hedonistă, astfel încât păstrările valorii, care permit căsătoria şi atitudini transmise prin căsătorie şi educație parentală, nu se desăvârşesc; în capitolul penultim explic prin cazuri exemplare că revoluția sexuală decurge politic cu un atac asupra libertăților fundamentale democratice,

---

[3] Yogyakarta, localitate din Indonezia unde experți internaționali în drepturile omului s-au întâlnit în 2006 pentru elaborarea unui set de principii internaționale referitoare la orientarea sexuală şi identitatea de gen (Internet) (*n. trad.*).

care este îndreptat îndeosebi împotriva creştinilor. Toate acestea conduc în ultimul capitol la chestiunea de interes a cărții: avertizarea asupra unui nou totalitarism, care distruge libertatea în numele libertății.

Ca cititori, sunteți îndreptățiți să ştiți pe ce poziție se situează autoarea: ca sociolog, observ tendințele evolutive ale societății; ca mamă a trei copii, mă angajez pentru viitorul generației următoare; drept catolică (din 1997), mă străduiesc să trăiesc ceea ce cred. Aceasta necesită bunăvoință față de fiecare om, chiar dacă nu împărtăşesc convingerile sale şi el pe ale mele.

Mulțumesc tuturor celor care au ajutat, vizibil sau invizibil, ca această carte să apară.

Gabriele Kuby
august 2012

CUVÂNTUL TRADUCĂTORULUI

Niciodată n-am ştiut înainte pentru ce a fost creată eternitatea.
A fost creată pentru a da unora dintre noi
şansa de a învăţa limba germană.

Mark Twain

Cartea *Revoluţia sexuală globală* (fe-medienverlags GmbH, Germania, ediţia a II-a 2012, cu aduceri la zi din ediţiile a III-a şi a IV-a), de Gabriele Kuby, sociolog, mamă şi catolică germană, este o lucrare cu caracter ştiinţific, monografică, asupra unui subiect care stârneşte interes major în toate domeniile pe lângă sexologie – biologie, medicină / psihiatrie / psihologie, filosofie, teologie, etică, societate, politică, învăţământ –, pretutindeni şi dintotdeauna.

Stilul este sobru, precis, concis, gen *non multa sed multum*, cum se cuvine abordării unui subiect de o asemenea importanţă. Conturarea subiectului dat şi a termenilor specifici invocaţi este obiectivă şi nu lasă loc ambiguităţii. Exprimarea comentariului şi a opiniei proprii autoarei este evidentă, deşi voalată, rezultă decent printre rânduri, este redată cel mult prin semne de punctuaţie (ghilimele, semnul exclamării, italic).

Abordarea *sexualităţii*, cu toate conotaţiile sale, este complexă, vizând problematica în sine, a evoluţiei ei în timp şi a numeroaselor „probleme" apărute, promovate, contestate de-a lungul timpului până, mai ales, în prezent.

Iar problemele şi implicaţiile actuale nu sunt cu siguranţă simple, puţine, uneori uşor de agreat, adesea contestabile – plecând de la conceptele clasice sănătoase

de normalitate, morală, ordine, credință, fidelitate, care, și după cum lasă să se înțeleagă autoarea cu fermitate și finețe, au susținut stabilitatea și dezvoltarea societății umane în limitele naturalului firesc și a ceea ce numim în limbajul de astăzi ale *dezvoltării durabile.*

Documentarea exhaustivă și laborioasă de care dă dovadă autoarea impresionează la rândul ei, inclusiv în comparație cu sărăcia literaturii românești în acest domeniu.

Desigur, abordarea corectă a tematicii în discuție lasă loc interpretării, acceptării sau respingerii faptelor, conceptelor, ideilor, de la cele mai vechi până la cele mai moderne, în funcție de nivelul intelectual propriu, conservator sau liberal(ist), de înțelegere, toleranță, susținere sau, dimpotrivă, de condamnare și respingere a ceea ce pentru unii este normal, sacru, de la sine înțeles, intangibil și inviolabil, iar pentru alții, acceptabil, suportabil, „se poate și așa", „de ce nu", „da!"

Sarcina traducătorului este în general dificilă, mai ales când se dorește respectarea „spiritului și a literei" autorului și originalului său, *y compris* autoexigența și, desigur, fără absolut nicio îndoială, când este vorba despre limba germană (sic). În acest sens, celebrul scriitor american Mark Twain rămâne antologic prin eseul lui remarcabil „About this awful German language", absolut realist prin adevărurile exemplificate, pe lângă savoarea umorului implicit! Bogăția lexicală, profunzimea, precizia, nuanțarea, sinonimiile, toate cultivate până la extrem, pe lângă complexitatea gramaticală, uneori greu de apreciat, ale acestei limbi – proprii unei culturi a limbii și a unui popor de scriitori și filosofi (pentru a nu mai aminti și muzicienii) de talie mondială –, îngreunează demersul traducerii din start. Acestea sunt însă dificultăți sau „provocări" cunoscute

şi implacabile, deci de acceptat şi de învins, ca pe un inamic vizibil. Dar ce faci cu absenţa termenului cu totul în limba proprie: recurgi la explicitarea sau circumscrierea sau parafrazarea lui, mai mult sau mai puţin reuşită. Sau, cu invazia, adesea cu totul nefericită şi inutilă, a anglicismelor, chiar într-o limbă, repet, atât de elaborată, la propriu şi la figurat, ca limba germană, nemaivorbind despre artificialitatea şi inutilitatea lor evidentă în limba noastră (de origine latină), în care, har Domnului, avem destule sinonime pentru neologismele nelipsite aproape cotidian, ca „management" şi „manager" (accentuate chinuit în fel şi chip, doar corect mai rar, de la fonetic până la eronat), lucru în reţea / relaţii / socializare pentru „networking", loc de muncă pentru „job", tendinţă pentru „trend", reducere pentru „discount", informare pentru „briefing" şi câte altele: dar ştiu... *vox clamantis in deserto*! (*Mt* 3,3).

Un exemplu concret, chiar din lucrarea de faţă, cu grad de dificultate în traducerea lui *întotdeauna* în modul cel mai adecvat, *nu numai* în limba română, ci de-a dreptul internaţionalizat, este *„gender"*[4], cu derivaţi nu puţini, ca gender-mainstreaming, ideologie gender, conferinţe gender etc., şi cu corolarul lui cel mai inadecvat, „gender-izat", toate utilizate astfel inclusiv în originalul german al textului, trebuind a fi preluate ca atare şi utilizate pentru *sex* şi *gen* în înţelesurile lor clare biologic, respectiv lingvistic, dar păstrate *şi* ca atare, în mod forţat, în semantica actual(izat)ă în

[4] *Gender* = sex (biologie) şi gen (lingvistică). Gender: sexul cuprinde gama de caracteristici fizice, biologice, mentale şi comportamentale care aparţin sau diferenţiază între masculinitate şi feminitate. În funcţie de context, termenul se poate referi la sexul biologic (de ex.: caracterul de a fi masculin, feminin, intersexual), structuri sociale bazate pe sex (incluzând roluri de gen sau alte roluri sociale) sau identitatea de gen (Wikipedia) (*n. trad.*)

domeniul sexologiei, în sensul cursului, omului, ideologiei, teoriei, egalității, manifestului, conferințelor ş.a. – toate „personalizate" gender.

Şi când te gândeşti, de exemplu, la dr. Cornel Păcuraru (1860-1920), primul medic al Serviciului Maritim Român, care simțea şi spunea în testamentul său, atât de adecvat şi frumos, deja de atunci, printre altele:

> Scriitorii noştri făptuiesc o crimă națională când cu nepăsare sau neştiință primesc şi cultivă în limbă cuvinte de origine străină, în detrimentul celor de viță latină, stricând prin aceasta nu numai caracterul neolatin al ei, ci şi sonoritatea ei, superioară celorlalte limbi, pe care o profanează cu barbarismul lor. Doresc nu numai a protesta în contra acestui nenorocit curent... (Alfred REINER, *Pagini medicale bârlădene*, Bucureşti, august 2002, p. 53, prin bunăvoința prof. dr. med. Vasile Sârbu, Universitatea Ovidius Constanța).

Francezii îşi protejează limba națională prin lege, bravo lor!

În România, talentatul prof. G. Pruteanu a fost pur şi simplu ridiculizat de parlamentari, acum câțiva ani, pentru inițiativa sa legislativă similară.

Faptul că traducătorul împărtăşeşte aproape integral opiniile autoarei, ca bărbat, biolog şi cercetător ştiințific, a motivat şi a favorizat întrucâtva executarea traducerii lucrării de față deosebit de incitante, cu tot respectul cuvenit autoarei pentru travaliul, reuşita şi „provocarea" ei la *gândire*, *atitudine* şi *moralitate* într-o lume şi în timpuri care ridică atât de numeroase semne de întrebare asupra nivelului moral actual şi, mai ales, a evoluției etice a omului şi societății în prezent şi viitorul foarte apropiat.

Dintre pericolele care amenință grav societatea actuală, autoarea nu pregetă să avertizeze cât se poate de

concret asupra „dispariției tot mai rapide a abilității copiilor și tinerilor de a citi și scrie, a educației și a pudorii" (cf. N. Postman), a „slăbirii tot mai mult a capacității pentru legături afective durabile: religia, familia, patria, tradițiile culturale, identificarea cu profesiunea", a „unei societăți libere [care] există în măsura în care oamenii, din care se compune, sunt ei înșiși liberi pentru bine"!

Una dintre foarte numeroasele concluzii elevate, care poate fi și trebuie reținută din această lucrare remarcabilă, este că „o cultură superioară necesită o morală superioară".

Mesajul fundamental al cărții este, finalmente, apelul la „salvarea identității de gen ca bărbat sau femeie, a moralei, a familiei, a Bisericii și a sfințeniei vieții".

Pentru că, altminteri, și cel mai grav: „dacă nu există obligații ale guvernanților pentru binele public, atunci această societate se află pe planul înclinat spre un nou totalitarism", de care nu vrem să mai avem parte în niciun caz niciodată.

Nu am reușit să luăm cunoștință de nicio poziție, intervenție sau reacție a Bisericii Ortodoxe Române, mai demult sau mai recent, asupra numeroaselor aspecte, implicații și (i)responsabilități ale revoluției sexuale (în România sau altundeva), poate și pentru faptul că – din fericire – această mișcare nu a avut loc în țara noastră, aflată sub regimul totalitar comunist anterior, așa cum a luat naștere în Occident după 1968 și se amplifică în continuare până în prezent, fără a slăbi în intensitate; dimpotrivă.

Dedic această traducere tatălui meu, dr. med. Emil I. Bologa, dermato-venerolog și sexolog, cetățean de onoare al municipiului Brașov (2001) și specialist de

reputație internațională, care, printre multe altele, mi-a dăruit limba germană pentru totdeauna.

Prin prezentarea cărții publicului românesc îmi exprim speranța ca împreună cu Editura „Sapientia" să fi răspuns, în acord deplin cu invitația lansată chiar de autoare în epilog și în măsura poziției și a posibilităților proprii, apelului la acțiune și atitudine; totodată, încrederea că și alte lucrări ale aceleiași autoare vor vedea lumina tiparului, în traducere, în curând.

Mulțumiri sincere fostei mele colege de la Liceul „Andrei Șaguna", secția germană (în prezent Liceul „Johannes Honterus") Brașov, Josefine Neumann, profesoară de limbile germană și engleză la Berlin, ca filolog și datorită erudiției proprii și posedării îngrijite și atente la cele mai mici detalii și nuanțe ale limbii materne, perfecționată de-a lungul carierei didactice de peste 40 de ani, dnei Lucreția Șirinian, profesoară de limba franceză și traducătoare de limba germană, în Constanța, pe aceeași durată, și dnei Adriana L. Bologa, profesoară de limbile română și franceză, din Brașov, care mi-au fost de un ajutor neprețuit în desăvârșirea traducerii.

Dr. biol. Alexandru Ș. Bologa
Constanța, 21 prier 2014

P.S. Replică posibilă propunerii aberante, malefice și incredibile a mișcării gender de a elimina din vocabular cuvântul „mamă" (cf. pp. 208-209):

Legenda spune că un prunc, înainte de a se naște, se întâlnește cu Dumnezeu:

– Dumnezeul meu drag, eu merg în lume și nu știu ce voi face acolo. Sunt atât de mic și de fragil...

– *Pentru tine am pregătit acolo un înger.*

– Doamne, dar nu ştiu limba oamenilor, cum o să mă înțeleg cu ei, cum o să mă adaptez?

– *Îngerul pe care ți l-am pregătit te va învăța limba lor...*

– Doamne, am auzit că în lume sunt multe rele. Cum o să le pot dovedi ?

– *Îngerul pe care ți l-am pregătit o să te apere de rele... Fii fără grijă!*

– Doamne, şi cum o să mă pot întoarce la tine ?

– *Îngerul pe care ți l-am pregătit o să-ți spună cum te vei putea întoarce la mine.*

S-a lăsat liniştea în ceruri ...

A sosit timpul ca bebeluşul să plece în lume, dar a mai întrebat încet:

– Doamne.. cum se numeşte îngerul pe care mi l-ai pregătit?

– *Numele nu e important... dar tu îi vei spune MAMĂ.*

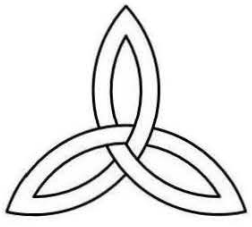

I. DISTRUGEREA LIBERTĂȚII ÎN NUMELE LIBERTĂȚII

Libertatea supradimensionată se schimbă aparent în nimic altceva decât în robie supradimensionată, atât pentru individ, cât şi pentru cetate. Este astfel probabil ca tirania să nu rezulte din nicio altă constituţie decât din democraţie, din cea mai înaltă libertate, cea mai mare şi dură robie.

Platon[1]

Dereglarea sexualităţii

Ne aflăm într-un proces uimitor: norme fundamentale ale comportamentului uman, care doar cu puţine decenii în urmă aveau valabilitate generală, au fost abrogate. Ceea ce atunci conta ca bun contează astăzi ca rău. Aceste norme privesc reproducerea omului şi instituţia universală în care se desfăşoară: familia. În 1948, naţiunile zguduite de cel de Al Doilea Război Mondial au formulat *Declaraţia Universală a Drepturilor Omului*. Acolo se afirmă: „Familia este unitatea de bază a societăţii şi revendică protecţie din partea societăţii şi a statului" (Art. 16). Familia rezultă din căsătoria dintre bărbat şi femeie, care se obligă să împartă viaţa în comun şi sunt pregătiţi să conceapă copii şi să-i educe. Familia necesită monogamie, şi anume fidelitate sexuală între partenerii de căsătorie. Dacă se renunţă la monogamie ca orientare morală, familia se distruge. Reprezentările de valori, cutumele şi legile au ancorat

[1] PLATON, *Der Staat*, Cartea a VIII-a, DTV 2007, 375.

această normă morală înaltă în practica de viață a populației.

Aceste reprezentări de valori, cutume și legi au fost demontate în ultimii patruzeci de ani. În culturile de prosperitate occidentale aceasta a avut loc mai întâi datorită studenților rebeli. Astăzi este agenda revoluționar-culturală a elitelor puterii acestui Pământ. Un lobby puternic luptă cu ajutorul *Națiunilor Unite* (ONU), al *Uniunii Europene* (UE) și al mass-media de la începutul anilor șaptezeci pentru schimbarea ordinii mondiale. Scopul este libertatea absolută, detașată de orice frontieră naturală și morală, care înțelege omul doar ca individ „nud". Pentru o atare libertate absolută, care vrea să se elibereze și de „dictatura naturii", orice handicap natural este un obstacol. Prin urmare, pentru o libertate înțeleasă astfel nu există niciun „bun" și niciun „rău", nicio normativitate. Mijloace concrete ale acestei lupte sunt demontarea sexualității bipolare, modificarea normelor sociale și atitudinilor populației, în special ale tineretului, egalizarea juridică totală a parteneriatelor homosexuale cu căsătoria, până la proscrierea socială și criminalizarea legală a rezistenței.

Procesul este uimitor, întrucât acest „om nou" și dizolvarea implicită a oricărei normativități au un rang prioritar în acțiunea ONU, a UE și a numeroase state individuale, cu toate că această strategie cultural-revoluționară nu are nicio contribuție la rezolvarea problemelor majore ale timpului nostru. Dimpotrivă! Schimbarea demografiei epocii va scoate din țâțâni construcția socială, nu numai a Europei. Ratele nașterilor au scăzut în majoritatea țărilor europene în ultimele patru decenii mult sub nivelul de conservare. În măsura în care încearcă să echilibreze deficitul prin migrație, abandonează cultura proprie. O politică orientată spre

binele public ar trebui să confere întăririi familiei prioritate în politica socială. În schimb, în serviciul minorităților se operează demontarea normelor sexuale şi, astfel, familia este privată de fundamentul său valoric.

Acest proces este uimitor şi pentru că distruge premisa care a produs cultura superioară europeană – un model de succes pentru lumea întreagă. Această cultură a avut până acum câteva decenii un fundament creştin. Creştinismul a creat bazele morale care au fost transferate de la generație la generație. Substanța acestei culturi sunt deciziile strămoşilor noştri pentru bine şi adevăr, decizii care au pretins de la individ în toate timpurile renunțare şi sacrificiu. Avizii de putere, domnitorii violenți, războaiele, conducătorii religioşi corupți, nici măcar sistemele teroriste atee ale secolului al XX-lea nu au putut extirpa cultura creştină. Familiile, la necaz, au făcut posibilă nu numai supraviețuirea[2], ci au transmis această cultură în circumstanțele cele mai vitrege. După fiecare catastrofă verdele creştin a erupt, ultima dată prin unificarea Europei pe fundamentul valorilor înalte ale fondatorilor lor creştini.

Ceea ce se întâmplă acum este mai profund. Nu este vorba despre dictatura proletariatului sau despre dictatura unei rase superioare. Regimurile teroriste au fost recognoscibile ca opresori şi au putut fi învinse după şaptezeci, respectiv doisprezece ani. Astăzi, atacul se îndreaptă asupra structurii morale cele mai intime a omului, care îi permite libertatea. Securea acționează la rădăcină.

Ipoteza de bază de la care porneşte această carte este că darul minunat al sexualității necesită cultivare,

[2] Franck Schirrmach examinează în cartea sa *Minimum*, München 2006, cazuri de urgență şi arată că nu cei mai viguroşi au supraviețuit, ci comunitatea de solidaritate familială.

pentru a-i permite omului relații reușite și o viață reușită. Contrariul, trăirea tuturor poftelor, distruge persoana și cultura. Un om sexualizat din copilărie învață: „Este bine dacă îți trăiești toate instinctele nechibzuit. Este *rău* dacă le impui limite". El utilizează corpul propriu și corpul altor oameni pentru satisfacerea instinctului sexual, în locul expresiei dragostei personale. Acest instinct este puternic, pentru că el are menirea de a asigura supraviețuirea omenirii. Cine nu învață să-l cultive, pentru a deveni expresia dragostei, deschis unei vieți noi, va fi dominat de el. Un astfel de dominat își pierde libertatea. El nu mai aude vocea conștiinței. El pierde capacitatea de a iubi, el pierde capacitatea de atașament afectiv. El pierde dorința de a da viață copiilor. Devine incapabil de realizări culturale. El se îmbolnăvește fizic și psihic. El pierde dorința și capacitatea de a păstra cultura proprie și creează astfel premisele de a fi preluată de către o cultură mai vitală.

Concepția creștină că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu a susținut demnitatea inviolabilă a fiecărei persoane și a condus la constituirea liberală a statului și societății. Cultura superioară de factură creștină datorează dezvoltarea științifică și tehnică unică obligării la rațiune și adevăr, care a permis cercetarea fără prejudecăți a realității.

Dar recunoașterea unui Dumnezeu creator, intangibilitatea demnității omului, valabilitatea valorilor morale universale și căutarea neideologizată a adevărului sunt în primejdie.

Urmările sunt dramatice: mulți oameni nu vor să transmită viața pe care au primit-o, familiile se degradează, nivelul de performanță al generației următoare scade, douăzeci la sută dintre cei în vârstă de 15 ani nu

înțeleg sensul celor citite[3]; tot mai mulți copii și tineri suferă de perturbări psihice[4]; dreptul la viață al copiilor în pântecul matern, al handicapaților și bătrânilor nu mai este protejat; libertatea religiei, a exprimării opiniei, a educației, a științei este subminată.

Toate acestea au loc în numele unei ideologii care neagă că omul există ca bărbat și femeie, că această polaritate imprimă identitatea sa și constituie condiția reproducerii genului uman. (Anomaliile fizice și psihice nu schimbă nimic în acest fapt.) Niciodată înainte nu a existat o ideologie care a vrut să distrugă identitatea sexuală a bărbatului și femeii și *orice* normare etică a comportamentului sexual. Ideologia se numește *gender-mainstreaming*.

Există mulți alți factori ai modificărilor dramatice în prezent, ecologici, economici, tehnico-științifici, dar niciunul dintre aceștia factori nu vizează strategic rădăcinile omului, identitatea sa ca bărbat și femeie și livrarea individului cerințelor instinctului sexual eliberat de toate normele morale.

Până acum bărbaților le-a revenit dezvoltarea sistemelor ideologice care au atras după ele distrugeri enorme și care au costat viața multor milioane de oameni. Ideologia gender a fost concepută de femei radical feministe și impunerea ei a fost obținută prin luptă – cu urmări inestimabile. Multe culturi au eșuat din cauza degenerării morale. Dar ca degenerarea morală să fie forțată politic și cultural, aceasta este o noutate.

Cultură înaltă prin morală înaltă

Orice cultură sancționează depășirea normelor ei sexuale. Dacă înainte tabúurile, care prin proscriere

[3] *Nationaler Bildungsbericht*, Iunie 2012.

[4] Cf. Kiggs-Studie a Robert-Koch-Instituts: www.rki.de/kiggs.

socială erau protejate până la pedeapsa capitală, erau considerate ca un semn al societăților primitive, constatăm că astăzi sunt valabile tabúuri noi, cărora prin excludere socială şi criminalizare progresivă li se asigură valabilitate, şi anume exact în domeniul pe care toate culturile îl protejează prin norme severe: domeniul sexualității. Desigur, a avut loc o inversare: astăzi se forțează dizolvarea normelor morale şi rezistența se pedepseşte cu excludere şi sancțiuni juridice.

Antropologul englez J.D. Unwin a cercetat într-o investigație ştiințifică amplă raportul între sexualitate şi cultură[5]. El a vrut la începutul anului 1930 să verifice teza lui Sigmund Freud conform căreia cultura se bazează pe „sublimarea instinctului sexual". În prefață, Unwin scrie: „Dacă ar fi trebuit să recunosc cât de mult a trebuit să-mi schimb filosofia personală ca rezultat al acestui studiu, atunci poate nici n-aş fi început"[6].

Unwin examinează optzeci de „societăți necivilizate" şi culturile superioare ale babilonienilor, sumerienilor, atenienilor, romanilor, anglo-saxonilor şi englezilor, pentru a clarifica întrebarea: ce influență au normele sexuale ale unei societăți asupra înălțimii culturii ?

Rezultatul, într-o propoziție: cu cât limitarea sexuală este mai mare, cu atât nivelul cultural este mai înalt, cu cât este mai redusă limitarea sexuală, cu atât mai scăzut este nivelul cultural.

> Acestei reguli nu-i revine nicio excepție. Culturile păşesc atunci pe scena istoriei, când limitează drastic posibilitatea satisfacerii instinctului sexual, şi coboară de pe scena istoriei atunci când permit coborârea sexualității la nivelul animalic al satisfacerii necontrolate a instinctelor... În analele istoriei nu există niciun exemplu al unei societăți

[5] J.D. UNWIN, *Sex and Culture*, Oxford University Press 1934.
[6] J.D. UNWIN, *Sex and Culture*, Prefață, 7.

care a manifestat pe o anumită perioadă energie socială mare, fără a fi fost absolut monogamă[7].

Dacă privim dezvoltarea societății noastre, aceste legități par a se reconfirma.

Un totalitarism moale nou?

Condițiile noastre actuale se pare că sunt la distanțe stelare de sistemele teroriste național-socialiste și comuniste. Totuși, constatăm că spațiul libertății devine tot mai strâmt. Aceasta se observă mai întâi de către cei ale căror valori stau în calea strategiilor celor puternici – aceștia sunt astăzi, în primul rând, creștinii. Scriitorul italian Ignazio Silone, ex-comunist, a pus punctul pe i: „Noul fascism nu va spune: eu sunt fascismul; el va spune: eu sunt antifascismul"[8].

Nu există niciun sistem de guvernare statal, identificabil, care urmărește în mod vizibil dominarea lumii, dar există rețele globale care urmăresc o agendă unitară.

Se pare că nu există o ideologie statală a cărei valabilitate să fie dobândită pe cale statală, dar pe ascuns noua ideologie gender se implementează la toate nivelurile

---

[7] J.D. UNWIN, *Sex and Culture*, 369. J.D. Unwin explică aceasta astfel: „Oricare societate umană posedă energie socială potențială. Dar ea se realizează numai atunci și în măsura în care se renunță la instinctul sexual. Energia socială rezultă din conflictul emoțional, care, în cazul renunțării la satisfacerea instinctuală, este inevitabil. Acest conflict generează idei și gânduri noi, care conduc la conduite noi" (*Ibidem*, 317). „Cantitatea de energie și profunzimea gândirii depind de măsura limitării, impuse de către aceste norme sociale. Dacă abstinența obligatorie este mare, atunci societatea dispune de energie mare; dacă este mică, are energie puțină; dacă nu există niciun fel de limitare, nu are niciun fel de energie; ea rămâne potențială" (*Ibidem*, 339). „De aceea, limitarea satisfacerii instinctului sexual trebuie considerată cauza progresului cultural" (*Ibidem*, 317).

[8] Citat după François BONDY, *Pfade der Neugier*, 1988.

societății. Cu toate că poporul nici măcar nu cunoaşte termenul, întreaga societate se „genderizează". Ca oricare ideologie utopică, ea vrea să creeze un om nou, unul care se proiectează singur.

Există într-adevăr o ordine de bază, dar există puteri necontrolabile, care exercită puterea asupra electorilor şi a politicienilor aleşi: mass-media şi oligarhia financiară. Nu există niciun partid unic, dar o parte crescândă a populației nu se mai simte reprezentată de către partidele aflate la guvernare, ceea ce se regăseşte în supărare politică şi o scădere continuă a participării la vot.

Nu există un minister al propagandei, dar există o sincronizare mass-media care operează demontarea normelor sexuale.

Nu există o autoritate de cenzură statală, dar există o politică lingvistică de stat şi academică ce impune reguli noi de vorbire, cu scopul creării noului om gender.

Nu există un sistem polițienesc şi de poliție secretă care exercită teroare, dar prin stocarea electronică a datelor devenim oameni de sticlă, pentru care nu mai există o nişă a vieții private – o condiție pentru forme cu totul noi de supraveghere totalitară şi de control.

Nu există o mişcare de masă fanatizată, manipulată de un conducător, dar există mase dezrădăcinate, atomizate, care în prezent sunt menținute calme prin acțiuni de transfer statale, dar al căror potențial de radicalizare la strâmtoare economică este incalculabil.

Nu există o interdicție de exercitare a religiei, dar libertatea religioasă este restrânsă insidios în numele antidiscriminării şi premisele transmiterii credinței către generația următoare sunt subminate.

Totalitarismul şi-a schimbat costumul şi apare astăzi în veşmântul libertății, al toleranței, al dreptății, al

egalității, al antidiscriminării și al diversității – compensări ideologice care la o privire mai atentă se dovedesc noțiuni amputate și pervertite.

Aceste procese sunt globale și sunt propulsate de lobby-uri influente în instituții internaționale. Nucleul acestei revoluții culturale este demontarea normelor sexuale. După cum liberalizarea piețelor financiare le predă pe acestea lăcomiei insațiabile a celor bogați, demontarea normelor sexuale îl predă pe om poftei insațiabile pentru satisfacție sexuală. Abrogarea limitărilor morale ale sexualității apare ca o creștere a libertății, dar duce la incapacitatea de atașament afectiv și relațional pe termen lung și, astfel, la dizolvarea structurilor sociale portante.

Cine prezintă astăzi motive în domeniul politic, academic, mediatic, social și chiar bisericesc pentru faptul că actul sexual aparține exclusiv relației conjugale dintre bărbat și femeie și ar trebui să rămână deschis doar conceperii de copii, cine discută științific problema apariției, a riscurilor și a urmărilor comportamentelor neheterosexuale sau se opune chiar strategiilor demontării sexuale se expune pericolului de a fi marginalizat din discursul oficial, de a fi stigmatizat cu cuvinte de ocară, de a pierde poziția profesională, de a fi tracasat și discriminat în mod diversificat de către grupuri de interese. Criminalizarea prin stări infracționale penale noi, ca „homofobia", „afirmații denigratoare" și legi de antidiscriminare, a devenit în unele țări realitate și se promovează global.

Au cei care se mențin sigur de partea binelui, când combat atât de curajos terorismul de stat al secolului trecut, aceeași disponibilitate de a se opune amputării crescânde a libertății în vremea noastră? Linia de demarcație între intervenția pentru libertate și abandonarea

libertăţii se află în disponibilitatea de a plăti *astăzi* preţul cerut de a nu urla cu lupii.

Frumoasa lume nouă

Uneori, scriitorii văd peste frontierele prezentului. Aldous Huxley descria în 1930 *Frumoasa lume nouă*[9], care apare când hazul pentru sensul vieţii şi sex devine distracţia cotidiană a tinerilor şi vârstnicilor. În prefaţa ediţiei noi din 1949, el scria: „Revoluţia cu adevărat revoluţionară nu se lasă provocată în lumea exterioară, ci numai în sufletele şi corpurile oamenilor".

În *Frumoasa lume nouă*, fiecare este fericit. Murdăria, maladia şi fenomenele de îmbătrânire sunt eradicate. Amintirea „viviparităţii" timpurilor de odinioară le produce contemporanilor îmbuteliaţi şi destupaţi râset nechezat, dacă nu scârbă. Embrionii sunt examinaţi în privinţa degenerării, selectaţi şi menţinuţi în depozite de embrioni. „Mama" şi „tata" sunt „expresii spurcate". A se imagina,

> atunci cu şase sute de ani înaintea lui Ford, Domnul nostru, mama [alăpta], această dementă, copiii ei, copiii proprii, precum o pisică puii ei, dar o pisică cu darul vorbirii, o pisică putând spune fără întrerupere „micuţul meu", „dulcele meu". Creşterea copiilor [se afla] în mâinile părinţilor, şi nu în cele ale centralei standard de stat.

Pentru copii există „instituţiile de păstrare a copilului mic", în care în şcoli de dormit li se induc prin intermediul „hipnopediei" reflexe de neeradicat, şi anume principii de orientare precum acestea: „Ceea ce te bucură astăzi nu amâna peste noapte".

Cei mici aleargă nuzi pe pajişte şi se joacă „cum o fac adulţii". Copiii care nu se bucură de jocuri sexuale

---

[9] Aldous HUXLEY, *Schöne neue Welt*, prima ediţie Brave New World 1932, ediţia citată: Fischer Taschenbuch 1972.

infantile sunt considerați bolnavi. Se relatează despre condiții de neînțeles în timpuri de demult:

> În cursul timpurilor îndelungate dinaintea pelerinajului lui Ford, Domnul nostru, jocurile erotice pentru copii erau considerate ca perverse – (râsete în hohot) – și nu numai aceasta, ci și ca indecente – și ca atare suprimate nemilos.

Majoritatea elevelor sunt sterile de la bun început, pentru că se spune: „cu cât mai civilizat, cu atât mai sterilizat"; și pentru restul nesterilizaților există centura lui Malthus și perforatorul preventiv, astfel încât „prevenirea regulamentară a concepției [devine] aproape o mișcare reflexă involuntară, inevitabilă, precum clipitul din ochi".

Oamenii sunt menținuți în dispoziție și pe linie prin televiziune, filme emotive, parfumuri, sintetovox-uri, sintetofoane și sexofoane. Pentru aceasta există o facultate de tehnici emoționale și inginerie pentru simțuri. Participarea la fuziunea de grup extatică săptămânală este o obligație. „Îi învățăm ura împotriva singurătății și le setăm viața astfel încât solitudinea să le fie aproape imposibilă".

Dacă totuși ar apărea o indispoziție, sticluța somatică este la îndemână, care conferă în orice moment concediu bine dozat, chimic, de la realitate.

Astfel, în *Frumoasa lume nouă* se reușește ca oamenii să vrea ceea ce trebuie și să dețină subjugarea lor pentru libertate.

În prefața lui din 1949, Aldous Huxley scrie:

> Cu cât se diminuează libertatea politică și economică, cu atât mai mult se străduiește, în mod compensatoriu, libertatea sexuală să se mărească. Și dictatorul... ar face bine să promoveze această libertate. În legătură cu libertatea de a visa ziua sub influența narcoticelor, cinematografului

şi radioului, libertatea sexuală va contribui la reconcilierea supuşilor săi cu sclavia care este destinul lor.

Arată întocmai că

utopia ne-ar fi mult mai aproape decât şi-ar fi putut cineva imagina chiar cu numai douăzeci de ani în urmă. Atunci am proiectat această utopie cu şase sute de ani în viitor. Astăzi pare foarte posibil că vom suferi o asemenea spaimă în cursul unui singur secol.

Aldous Huxley scria aceasta când încă nu existau fertilizarea artificială, selecţia prenatală, bănci de spermă şi ovule, maternitatea surogat, „părinţi 1 şi părinţi 2", creşa, instrucţiuni pentru jocuri sexuale în grădiniţă şi şcoală, învăţământul de prevenţie şcolar, dinamica de grup, consumul de droguri, pornografia ca plăcere de masă, când televiziunea încă nu era răspândită şi Internetul încă nu era inventat.

Oamenii tocmai supravieţuiseră celui de al Doilea Război Mondial şi îşi îndreptau speranţele asupra *Ligii Naţiunilor* nou-create, care în 1948 a adoptat *Declaraţia Universală a Drepturilor Omului.* Trebuia să reprezinte un bastion împotriva atrocităţilor de nedescris prin care milioane şi milioane de oameni şi-au pierdut viaţa, au fost degradaţi, privaţi de drepturi, deposedaţi, chinuiţi, torturaţi şi ucişi de către oameni orbiţi de ideologie şi dezumanizaţi prin corupţia puterii. O jumătate de secol mai târziu sunt aceleaşi naţiuni unite, care astăzi se cheamă *United Nations*, în care se luptă pentru ca uciderea copiilor nenăscuţi din pântecul matern să fie ridicată ca drept al omului şi pentru ca popoarele acestui Pământ să echivaleze unirea persoanelor de acelaşi gen cu căsătoria.

După cum a prevăzut Huxley, în centrul atacului asupra fundamentului valoric al omului se află sexualitatea. Lupta pentru abrogarea normelor sexuale a

pornit un marş triumfal. Totodată, suntem martori ai unui declin cultural în lumea occidentală. Adevărul, frumosul, binele, lăudate deja de către Platon şi Aristotel, au fost discreditate. Cu adevărul, frumuseţea, bunătatea nu se câştigă bani mulţi, dar cu minciuna, urâţenia, groaza şi pornografia – miliarde.

Ne naştem cu potenţialul libertăţii, dar capacitatea de a ne decide în libertate pentru bine trebuie să ne-o elaborăm. Ea este condiţia pentru cultură. Pentru aceasta trebuie să fim educaţi şi să ne educăm singuri, să învăţăm virtuţile cardinale care ne permit desfăşurarea condiţiei noastre umane: înţelepciunea, dreptatea, curajul şi moderaţia. Când o cultură încetează să preamărească virtuţile şi să transmită generaţiei următoare ceea ce este personal, verificat, preţios prin model, educaţie şi instruire, atunci îşi sapă propriul mormânt. Încă mai există libertate şi nu este prea târziu să o apărăm. Dar trebuie ştiut cine o restrânge pentru impunerea intereselor proprii. Acest subiect este tratat în carte.

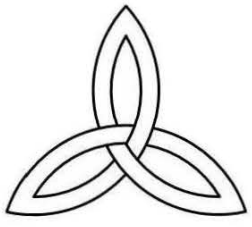

II. PRECURSORII REVOLUȚIEI SEXUALE DE LA REVOLUȚIA FRANCEZĂ PÂNĂ ASTĂZI

De ceea ce se gândeşte astăzi în universităţi depinde ceea ce se va trăi mâine în pieţe şi pe străzi.

José Ortega y Gasset

Precursorii

Revoluţia Franceză a ridicat raţiunea autonomă la rang de zeiţă, o femeie emancipată[1] care s-a eliberat de Dumnezeu şi de ordinele sale. Poporul a fost momit cu cuvinte frumoase, care vizau dorinţe pe care le nutreşte fiecare: *liberté, egalité, fraternité* – libertate, egalitate, fraternitate. Dar majoritatea poporului nu a observat că libertatea nu poate fi licitată decât pe seama egalităţii şi egalitatea numai pe seama libertăţii, iar fraternitatea este dată uitării acolo unde dreptatea lipseşte.

Ceea ce înseamnă libertatea în domeniul sexual a aşternut pe hârtie marchizul de Sade într-o celulă confortabilă a Bastiliei, unde la finele lui *Anciene Régime* a fost capturat zece ani şi a avut timp să cuprindă în cuvinte orice perversiune imaginabilă. Numele lui rămâne legat pentru totdeauna de varianta mai crudă, *sado-masochismul*. Romanul său *Justine*, apărut în 1791, a contribuit ca niciun altul la politizarea sexului şi la sexualizarea politicii. Sade a indicat revoluţiei drumul: de la „eliberarea" sexuală prin sadism sexual la crimă. A durat numai patru ani până când din

[1] Cu sens peiorativ, *Emanze*, în original (*n. trad.*).

promisiunile începutului s-a instaurat teroare sângeroasă şi capetele se rostogoleau în actul de un minut al ghilotinei. Strigătul de luptă al lui Voltaire, „Écrasez l'infâme!" („Striviţi infama, Biserica!"), l-au plătit multe mii de preoţi şi călugări cu viaţa.

O dată cu abdicarea lui Napoleon în aprilie 1814, a revenirii regelui Ludovic al XVIII-lea şi a readmiterii iezuiţilor de către Papa Pius al VII-lea – ordinul fusese interzis de către Papa Clement al XIV-lea –, prima revoluţie sexuală a fost îngropată sub cenuşa restauraţiei politice, dar a mocnit acolo mai departe, pentru ca în decurs de două sute de ani să se transforme într-un incendiu extins global, care este aprins de către strategii revoluţiei culturale ai prezentului în toate ţările lumii.

Numeroase spirite mari, foarte învăţate şi foarte onorate, au furnizat în acest sens ideile filosofice şi psihologice, *know-how*-ul revoluţionar-cultural şi operele care au schimbat cultura: Jean Jacques Rousseau, Auguste Comte, Saint Simon, Charles Fourier, Friedrich Nietzsche, Sigmund Freud, C.G. Jung, John Watson, Alfred Kinsey, Jack Kerouac, pentru a numi doar câţiva, remarcabili. Ei toţi au avut ceva în comun: respingere, dacă nu chiar ură împotriva Bisericii Catolice, pentru că această Biserică nu încetează proclamarea mesajului lui Cristos: „Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile mele" (*In* 14,15).

Ei nu au păzit aceste porunci, nu au vrut să le păzească şi au mobilizat forţele lor creatoare, apreciabile, pentru a justifica aceasta şi pentru a crea din nou omul după chipul propriu. Acestui fapt, Biserica, trebuind să transmită întruna mesajul invariabil al lui Dumnezeu în timpul variabil, i-a stat împotrivă – atunci precum astăzi.

Friedrich Nietzsche precizează:

> Până acum creştinismul a fost atacat întotdeauna într-un mod eronat. Atât timp cât morala creştinismului nu se simte ca delict capital la adresa vieții, protectorii acestuia nu vor avea dificultăți în a-şi atinge scopul. Întrebarea asupra „adevărului" creştinismului este o chestiune cu totul secundară, atâta vreme cât problema de principiu a moralei creştine nu este atinsă[2].

Pentru Nietzsche, creştinismul proclamă o „morală de sclav" pentru cei slabi, care nu pot fi decât disprețuiți de către omul dominator neopăgân.

Autorul american E. Michael Jones descrie în opera sa *Libido Dominandi – Sexual Liberation and Political Control* incendiatorii intelectuali. El arată: ei trăiesc în haos sexual şi relații sparte, îşi neglijează copiii, sunt dependenți de droguri, dependenți de alcool, sfârşesc în disperare, nebunie, ocultism, suicid. Auzind aceste istorii de viață, îți vine în minte proverbul bavarez: „Diavolul îi ajută pe oamenii săi, dar îi şi ia".

Oameni care au devenit chiar sclavi ai poftelor lor şi au potența să făurească din acestea ideologii şi instrumente politice pentru crearea omului sexualizat, autonom, le deschid contemporanilor lor calea spre haosul personal şi social.

Omul dobândeşte libertate interioară dacă învață să-şi cultive dorințele prin dragoste capabilă a se lega într-o relație durabilă bazată pe afecțiune. Dacă omul este victima minciunii că satisfacerea desfrânată a poftelor sale ar fi libertate sau ar duce către libertate, atunci omul devine „sclavul poftelor sale" (Jones). Un alt cuvânt pentru aceasta păcăleală este mania.

Michael Jones adaugă:

---

[2] Marcello Pera – Joseph Ratzinger, *Ohne Wurzeln*, Augsburg 2005, 134.

A fost geniul Iluminismului, care a descoperit cum se face din dorinţă un instrument al controlului politic. Aprinde pasiunea – controlează omul. Aceasta este doctrina ezoterică a Iluminismului, care a fost tot mai mult rafinată peste 200 de ani de la psihanaliză prin reclamă la pornografie ca instrumente în războiul cultural. Această descoperire a fost de aceea atât de genială, întrucât viciul ca formă de control este aproape invizibil. Cei care au devenit sclavi ai patimilor văd numai ceea ce doresc, şi nu cătuşele în care sunt ţintuiţi.

Războiul cultural bicentenar pentru crearea omului autonom, manipulabil, controlabil, a avut mai multe îndemnuri care au condus la coaliţii de interese puternice.

1. Malthusianismul, care urmăreşte reducerea populaţiei lumii, întrucât prezumtiv populaţia creşte mai rapid decât producţia de alimente.
2. Mişcarea eugenică, vrând mărirea calităţii oamenilor şi reducerea cantităţii lor.
3. Interesele de dominare ale bogaţilor şi puternicilor ai Statelor Unite, ale protestanţilor albi anglo-saxoni (WASPS), care au recunoscut pericolul „differential fertility", anume că rata natalităţii scăzute a clasei superioare şi rata natalităţii înalte a clasei inferioare, îndeosebi a negrilor şi a ţărilor sărace ale Lumii a Treia, a conjurat pierderea puterii lor politice şi economice.
4. Persoane fizice remarcabil de elocvente, care au furnizat idei şi metode filosofice, politice şi psihologice pentru remodelarea realităţii sociale.
5. Revoluţionari comunişti, care vor (au vrut) să distrugă familia şi religia şi să transforme statul într-o societate utopică fără clase.
6. Mişcarea feministă, care vrea eliberarea femeilor din „sclavia matrimoniului şi a maternităţii" (Simone de Beauvoir).

7. Mişcarea homosexualilor, care vrea desfiinţarea „heterosexualităţii forţate".

Între toate aceste grupuri de interese au fost şi sunt suprapuneri şi numeroase apartenenţe reciproce ale protagoniştilor lor.

Malthusianismul

Pastorul anglican *Thomas Robert Malthus* (1766-1834), care a ocupat o catedră de „economie politică", a formulat în eseul său *An Essay on the Principle of Population* din 1798 „legea populaţiei". Acesta susţinea că s-ar ajunge la catastrofe de foamete, întrucât populaţia va spori geometric (2-4-8-16 etc.), producţia alimentelor însă doar aritmetic (1-2-3-4 etc.). Pentru a împiedica aceasta, rata natalităţii ar trebui redusă.

Această teorie are până astăzi o influenţă la nivel mondial asupra destinului oamenilor şi popoarelor. Malthus a vrut să elimine consumatori inutili de la „marele festin al naturii". El se exprima astfel:

> Un om, care se naşte într-o lume deja ocupată, dacă familia sa nu are mijloace să-l hrănească sau dacă societatea nu necesită munca sa, nu are cel mai mic drept să ceară nicio parte de hrană şi este într-adevăr prea mult pe Pământ. La marele festin al naturii nu este chiar niciun tacâm pentru el. Natura îi comandă să renunţe, să ducă singur la îndeplinire acest ordin[3]

– prin „maladii, mizerie şi moarte" – şi eforturile mondiale ale controlorilor populaţiei, unde decimarea naturală nu ajunge.

Malthus vede în oameni, care prin numărul lor ar putea ameninţa bunăstarea şi puterea clasei de guvernământ, consumatori inutili, care trebuie eliminaţi, şi

[3] http://de.wikipedia.org/wiki/Thomas_Robert_Malthus.

nu persoane care prin puterea creatoare a spiritului şi mâinilor lor produc muncă şi bunăstare.

Dacă într-adevăr intervine deficitul alimentar, ceea ce este cazul multor ţări ale lumii noastre, atunci există două posibilităţi: creşterea producţiei de alimente şi distribuirea lor corectă sau diminuarea populaţiei.

După informaţiile FAO (Organizaţia pentru Alimentaţie şi Agricultură), producţia de alimente pe cap de locuitor, sau cantitatea de hrană care prin distribuire egală fiecărui om din lume ar fi disponibilă, a crescut în perioada dintre 1951 şi 1992 cu 30%[4].

ONU se aşteaptă până în 2050 la 8,9 miliarde oameni, după care la o *scădere* a populaţiei mondiale. În primul rând, ONU porneşte de la faptul că, dacă fertilitatea în majoritatea ţărilor în curs de dezvoltare în decursul secolului al 21-lea va scădea sub 2,1 copii per femeie, se preconizează că va scădea în trei din patru ţări în curs de dezvoltare până în 2050 sub nivelul de înlocuire. La această nouă estimare ajunge Direcţia pentru Populaţie a Naţiunilor Unite în *Revizia extrapolării oficiale a ONU privind populaţia 2002*[5].

Temerea de explozia demografică a fost aţâţată sistematic de la mijlocul ultimului secol. Paul Ehrlich a început cartea sa celebră *Bomba populaţiei* (1968) cu cuvintele: „Războiul pentru nutriţia lumii este decis. În anii şaptezeci omenirea va fi încercată de foamete enormă. Sute de milioane de oameni vor flămânzi, în ciuda tuturor programelor de ajutorare iniţiate imediat"[6]. Clubul de la Roma, cu autoritatea cunoştinţelor sale

---

[4] Roland RÖSLER, *Der Dämon des Thomas Robert*, Abtsteinach 1997, 42 ş.u.

[5] http://www.un.org/esa/population/publications/abortion/index.htm.

[6] Paul EHRLICH, *Die Bevölkerungsbombe*, New York 1968, München 1971.

științifice infailibile, a publicat în 1972 cartea *The Limits of Growth*, în care s-a prezis că până în anul 2000 resursele minerale și rezervele de petrol vor fi în mare măsură epuizate. Cauza principală ar fi explozia demografică. Scopul *Clubului de la Roma* este „construcția unei societăți globale în secolul 21".

Ce este deci de făcut? *Fundația Rockefeller*, care cu miliardele ei încearcă să controleze dezvoltarea socială conform intereselor proprii, a mizat pe controlul nașterilor. Pentru aceasta, în secolul al XX-lea au existat posibilități tehnice îmbunătățite și foarte noi: din 1960, pilula anticoncepțională și legalizarea treptată a avortului provocat.

Reducerea populației mondiale este până astăzi un scop prioritar al Statelor Unite și al organizațiilor internaționale (cf. cap. IV, p. 110). Aceasta ar putea fi o explicație a faptului de ce elitele puterii promovează mișcările feministelor și homosexualilor și sprijină organizațiile în favoarea avortului provocat, active în întreaga lume.

Margret Sanger și mișcarea eugenică

Un rol decisiv a jucat Margret Sanger (1879 sau 1883-1966), a cărei misiune de viață a fost eliminarea părților nedorite ale populației (mondiale) prin propagarea și legalizarea prevenirii, sterilizării și avortului provocat. Pentru ideologia și activitatea eugenică, climatul din Statele Unite a fost favorabil. „Igiena rasială" nu era, după cum scrie autorul american Jeremy Rifkin, o invenție germană. Theodore Roosevelt, cel de al 26-lea președinte al Statelor Unite din 1901 până în 1909, o avea drept lozincă:

> Într-o zi, vom recunoaște că obligația cea mai mare, obligația inevitabilă a cetățenilor buni constă în aceea de a lăsa sângele lor posterității; și nu poate fi vorba să permitem

> reproducerea cetăţenilor de tip greşit. Marea problemă a civilizaţiei constă în aceea de a asigura un spor relativ al elementelor valoroase, şi nu al celor mai puţin valoroase sau chiar nocive din populaţie... Acestei probleme îi putem face faţă numai dacă ţinem cont de influenţa imensă a eredităţii... Aş dori să fie posibil ca oamenii necorespunzători să se abţină a se reproduce; şi când caracterul rău al acestor oameni este prea frapant, aceasta ar trebui să fie neapărat posibil. Criminalii ar trebui sterilizaţi şi celor mai puţin dotaţi ar trebui să li se interzică a lăsa urmaşi... Ar trebui să ne îngrijim ca să se reproducă oamenii potriviţi[7].

Feminista orientată iniţial drept comunistă Margret Sanger a putut fi instrumentalizată de către cei puternici în acest scop, care i-au deschis toate porţile. Ea însăşi a trăit şi a propagat sexualitatea liberă şi a avut numeroase aventuri cu contemporani influenţi. Ea şi-a părăsit primul bărbat şi pe cei trei copii şi s-a căsătorit cu magnatul petrolului James Noah H. Slee, care i-a finanţat activităţile eugenice. Decesul prematur al fiicei sale handicapate a urmărit-o toată viaţa. A încercat să ia contact cu ea în şedinţe oculte în repetate rânduri.

În misiunea ei eugenică Margret Sanger nu se sfia să încalce legi şi din această cauză să fie întemniţată. A voiajat prin toată America, ulterior şi prin Europa şi Asia, pentru a lupta pentru legalizarea controlului naşterilor şi ca să câştige femeile în favoarea reducerii fertilităţii lor.

În 1921, Margret Sanger a fondat *American Birth Control League*, care reprezenta în mod făţiş scopuri eugenice rasiste. În acelaşi timp, Marie Stopes a deschis la Londra în 1921 o clinică pentru controlul naşterilor. Astăzi, *Marie Stopes International* este una dintre cele mai mari organizaţii din lume destinate avortului provocat.

---

[7] Citat după Jeremy RIFKIN, „Was macht euch so ängstlich? Eine Anfrage an die Deutschen", *FAZ* 269 (18 noiembrie 2000) 41.

Din anii '30 Rockefellerii au început să o promoveze pe Margret Sanger pentru a impune în timpul depresiunii economice controlul naşterilor ca soluție pentru sărăcia în masă. A avut loc o audiere in Congres, în care M. Sanger a pledat „more children for the fit, less from the unfit". A avut un inamic puternic, teologul moralist Msgr. John Ryan. Ceea ce a spus el atunci despre *American Birth Control League* nu este mai puțin potrivit politicii ONU astăzi:

> A institui prevenirea ca mijloc de îmbunătățire a situației săracilor şi şomerilor înseamnă a elibera clasele influente de cerința dreptății sociale şi a responsabilității lor pentru distribuirea proastă şi alte stări sociale deplorabile. Nu putem accepta ideea că săracii sunt făcuți răspunzători pentru starea lor rea; în loc de a solicita guvernului dreptate şi ordine socială rațională, se doreşte aducerea lor într-acolo încât să se reducă numărul lor[8].

Ryan a câştigat audierea împotriva lui Margret Sanger în Congres, cu urmarea că John Rockefeller III s-a dedicat personal pentru restul vieții sale cruciadei de prevenire. Prevenirea, avortul provocat şi sterilizarea sunt pentru America răspunsul la faptul că aproximativ un miliard de oameni de pe acest Pământ nu au suficient de mâncare şi anual circa nouă milioane mor din acest motiv, cu tendință crescândă.

În 1942, *Birth Control League* şi-a schimbat numele în *International Planned Parenthood*, întrucât eugenia francă devenise ofensatoare din cauza exceselor naziste purificatoare de rasă. Zece ani mai târziu, a fost constituită filiala germană *Pro Familia*. Acest nume duce simularea compatibilității cu familia încă un pas mai

---

[8] E. Michael JONES, *Libido Dominandi. Sexual Liberation and Political Control*, South Bend, Indiana 2000, 284.

departe. Organizația „susține" familia prin aceea că execută 77% din avorturile provocate din Germania[9].

Margret Sanger a fondat clinici pentru controlul nașterilor, a inițiat primul congres mondial de control al populației la Geneva în 1927, a declanșat o mișcare de masă pentru „sexualitatea liberă", a finanțat cercetarea pentru dezvoltarea pilulei anticoncepționale, a luptat cu o duritate incredibilă pentru modificarea legislației, până când, în cele din urmă, în 1965, Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite a declarat, în cazul *Griswold v. Connecticut*, interdicția mijloacelor de prevenire a gravidității ca neconstituțională. În anul următor a decedat în etate de 86 de ani. Își atinsese scopurile.

Karl Marx și Friedrich Engels

Au dezvoltat în prima jumătate a secolului al XIX-lea materialismul dialectic și utopia lor privind o societate fără clase. Aceasta era în miezul său cel mai intim un război împotriva lui Dumnezeu, împotriva credinței, împotriva Bisericii. Marx și Engels fuseseră în tinerețea lor credincioși, Stalin chiar seminarist pentru câteva semestre. Au abandonat credința, s-au ridicat pe ei înșiși și învățătura lor la rangul celui mai înalt principiu și au devenit motorul și canalul potențialelor de violență pur supraomenești, care au adus teroare nimicitoare și distrugere peste o mare parte a Pământului. Cine ar fi putut crede atunci ca posibil, la mijlocul secolului al XIX-lea, când ideologia se năștea în creierii lui Marx și Engels, că ea va scrie istoria omenirii?

Într-o poezie din tinerețe, Karl Marx își mărturisește scopurile sinistre:

---

[9] www.profamilia.de/fileadmin/dateien/fachpersonal/spin0202.pdf.

Rugăciunea celui disperat
Un tron vreau să-mi construiesc,
Rece şi uriaş trebuie să fie vârful său.
Bastion să-i fie groaza supraomenească,
Şi mareşalul său fie suferinţa sinistră![10]

În *Manifestul Partidului Comunist* din 1848 s-a putut citi şi se poate citi de către oricine:

> Dar comunismul desfiinţează adevărurile eterne, morala, în loc de a le modela noi, el contravine deci tuturor dezvoltărilor istorice de până acum... [Comuniştii] declară deschis că scopurile lor pot fi atinse numai printr-o lovitură brutală dată tuturor orânduirilor sociale de până acum.

Marx a avut o viaţă particulară dezorganizată. Două dintre fiicele sale şi un ginere s-au sinucis. A trăit din subvenţii prin Engels şi vânători de moştenire, de exemplu, de la unchiul său: „Dacă moare câinele, am ieşit din încurcătură"[11]. Nu numai familia sa era distrusă, familia ca atare trebuia distrusă, pe lângă care pe Marx cel mai mult îl interesa războiul împotriva lui Dumnezeu: „Secretul Familiei Sfinte este familia terestră. Pentru a o aduce pe prima la dispariţie, cea din urmă trebuie distrusă teoretic şi practic"[12].

Chestiunea femeii a fost reinterpretată de către Marx şi Engels ca o problemă de clasă.

Engels scria în 1846, în lucrarea sa *Originea familiei, a proprietăţii private şi a statului*:

> Prima contradicţie care apare în istorie coincide cu dezvoltarea antagonismului între bărbat şi femeie în căsătoria

[10] Marx-Engels-Gesamtausgabe (MEG), I, 182–183.

[11] Richard Wurmbrand, *Das andere Gesicht des Karl Marx*, Stephanus Edition, Uhlinden 1987, 33.

[12] Marx-Engels-Gesamtausgabe, III, 6.

unică; şi prima asuprire de clasă cu aceea a genului feminin de către cel masculin[13].

Condiţia pentru eliberarea femeii era în ochii lui integrarea femeii în procesul de producţie.

„Morala burgheză" era pentru revoluţionarii comunişti un obstacol pentru înfăptuirea societăţii lipsite de clase, pentru că doar în căsătorie se manifesta primul antagonism de clasă.

Toţi revoluţionarii sexuali ai secolului al XX-lea îşi au rădăcinile spirituale în marxism. Că realizatorii acestei ideologii au subjugat popoare prin terorism de stat şi au ucis milioane de oameni, care stăteau în drum „utopiei" lor, nu a deranjat intelectualii de stânga. Se pare că nu fiecare ideologie este discreditată de crimele în masă pe care le-a provocat.

Alexandra Kollontai

În Revoluţia Rusă, Alexandra Kollontai a fost prima femeie în Sovietul revoluţionar din Petersburg şi sub Lenin comisar pentru bunăstarea poporului, care a legalizat divorţul şi avortul provocat, a organizat case comune[14] şi a proclamat amorul liber, pentru a elibera femeia de „alegerea între căsătorie şi prostituţie". Bolşevicii trebuiau să controleze educaţia copiilor şi să-i facă astfel comunişti supuşi. Femeile trebuiau să muncească în producţie, şi nu pentru soţii şi copiii de acasă.

---

[13] Friedrich ENGELS, „Der Ursprung der Familie, des Privateigentums und des Staats", în Karl MARX – Friedrich ENGELS, *Werke. (Karl)*, XXI, Dietz-Verlag, Berlin 1962, 68.

[14] Case din Berlinul de Vest în care locuitorii anilor '60 şi '70 practicau sexualitatea liberă, în sensul „comunist" că totul, inclusiv femeile, aparţin tuturor, iar cei fideli erau consideraţi „reacţionari" (*n. trad.*).

Alexandra Kollontai a făcut ceea ce a putut pentru a adeveri prognoza ei: „Focul din vatră se stinge în toate clasele şi straturile populaţiei şi, bineînţeles, nu se utilizează mijloace artificiale pentru a aprinde din nou flacăra”[15].

Fireşte, excesele morale revoluţionare au condus societatea rusă într-un asemenea haos, încât s-a ajuns la o reacţie contrară. Aceasta este deplânsă violent de către Wilhelm Reich, revoluţionarul sexual al Germaniei, întrucât Rusia nu mai serveşte acum ca exemplu pentru utopia realizată[16]. Lamentaţia lui Reich despre „reacţia sexuală” în Uniunea Sovietică la începutul anilor treizeci este interesantă, întrucât toate măsurile revoluţionare ale bolşevicilor, pe care ei înşişi le-au reinstalat după o perioadă experimentală scurtă, se află astăzi pe agenda politică a clasei politice guvernante. Wilhelm Rausch deplânge:

- Paragraful asupra homosexualităţii a fost reintrodus.
- „Întreruperea de sarcină” a fost îngreunată.
- Libertatea sexuală a tineretului sovietic şi „iluminarea sexuală raţională” a copiilor şi tinerilor a fost subminată de „ideologia ascezei”.
- „Familia forţată” a fost din nou susţinută şi reglementarea căsătoriei din 1918 a fost anulată.
- Colectivizarea educaţiei copiilor a fost retrasă şi responsabilitatea educaţională reportată din nou părinţilor.
- „Distrugerea tipului de şcoală autoritară” prin autoadministrare de către copii a fost suspendată.

---

[15] E. Michael Jones, *Libido Dominandi...*, 159.

[16] Wilhelm Reich, *Die sexuelle Revolution*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt am Main 1971, prima ediţie 1936. Aici: „Sexualrevolution in Rußland”, 157 ş.u.

Reich a ştiut că astfel revoluţia este periclitată, pentru că el recunoscuse: „Procesul sexual al societăţii a fost întotdeauna nucleul procesului său cultural”[17].

Wilhelm Reich

În Germania, Wilhelm Reich a fost în timpul Republicii de la Weimar şi după redescoperirea lui în 1968 unul dintre cei mai eficace revoluţionari sexuali. Împovărat greu după suicidul mamei sale, la vârsta de 14 ani, şi de decesul tatălui său depresiv la puţini ani după aceea, Wilhelm Reich a făcut carieră deja ca student în *Uniunea Psihanalitică Vieneză*, care fusese întemeiată de către Sigmund Freud. Fără a fi conchis vreodată o analiză psihologică vreunui pacient, a activat deja de la 23 de ani ca psihanalist.

Teoria libidoului a lui Freud a devenit teoria orgasmului a lui Reich, care – simplificată – susţine că omul necesită un orgasm de trei ori pe săptămână pentru a fi sănătos şi ca subiect revoluţionar să poată construi societatea fără clase. Cum a ajuns acolo este secundar – personal sau cu parteneri de ambe sexe alternativi. În plus, „căsătoria forţată” şi „familia forţată ca aparat educaţional” trebuiau distruse. Mijlocul în acest scop era sexualizarea maselor, înainte de toate, a copiilor. Reich recunoştea:

> Familia patriarhală este locul de reproducere structural şi ideologic al tuturor orânduirilor sociale, care se bazează pe principiul autorităţii. Nu discutăm existenţa sau inexistenţa lui Dumnezeu, eliminăm simplu reprimarea sexuală şi dizolvăm legăturile copiilor cu părinţii[18].

---

[17] Wilhelm REICH, *Die sexuelle Revolution*, 159.

[18] E. Michael JONES, *Libido Dominandi...*, 261.

Restul scopurilor subversive se rezolvă apoi de la sine prin dinamica pusă în mişcare.

Ce se bazează pe principiul autorităţii? Relaţia cu Dumnezeu, cu Biserica, cu statul, cu părinţii, îndeosebi cu tatăl, cu profesorul. Reich a recunoscut cu claritate: sexualizarea era vehiculul pentru a distruge toate aceste relaţii şi, astfel, întreaga societate.

Pentru această agendă a creat o suprastructură uriaşă cu pretenţie ştiinţifică, după cum şi marxismul apărea ca ştiinţă obiectivă, infailibilă, extinsă de către Reich prin „ştiinţa" nou-descoperită a psihanalizei. Precum oricare ideologie, pe Reich l-a interesat să vândă, cu ajutorul unui edificiu de gândire enorm, agenda distructivă ca *obiectivă şi bună.*

Războaiele, exploatarea proletariatului, „misticismul religios" şi fascismul[19] au, după teoria sa, o singură cauză: „subjugarea instinctului sexual", care a durat 6000 de ani, care a îmbolnăvit omenirea la nivel mondial[20]. Toate aceste calamităţi ale vieţii umane ar dispărea pentru totdeauna, dacă omul şi-ar satisface necesităţile sexuale fără nicio restricţie.

Pentru aceasta a luptat Reich, pentru aceasta a intrat în Partidul Comunist, din care a fost exclus în 1933. A constituit *Mişcarea sex-pol*, care a organizat în Berlinul antebelic manifestări proletare de masă. Programul: „Confirmarea sexuală ca nucleu al politicii culturale afirmative a vieţii pe baza economiei planificate socialiste"[21]. *In nuce*: Satisfă-ţi nevoile sexuale şi creezi

---

[19] Wilhelm Reich, *Die Massenpsychologie des Faschismus*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt a. M. 1974, prima ediţie 1933.

[20] Wilhelm Reich, *Die sexuelle Revolution*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt a. M. 1971, Prefaţa din 1935. Prima ediţie Sexpol-Verlag Kopenhagen 1936.

[21] Wilhelm Reich, *Die sexuelle Revolution*, 268.

paradisul pe Pământ. O anticipare timpurie a parolei hippie sunând atât de grațios: *Make love, not war*[22].

Rolul decisiv le revenea în strategia lui Reich copiilor şi tinerilor. Copiii activi sexual sunt, desigur, revoluționari care se răzvrătesc împotriva oricărei autorități. Reich vizează desființarea „educației care neagă şi calomniază sexualitatea" şi extragerea copiilor şi tinerilor din legătura familială. „Tineretul revoluționar este ostil şi distructiv în privința familiei"[23]. Reich propaga onania ca

> „soluție pentru vătămările abstinenței" şi raportul sexual începând cu pubertatea, întrucât „existența căsătoriei forțate şi a familiei, precum şi generarea structurii supuşilor pretind această asuprire [a sexualității juvenile]"[24].

Wilhelm Reich recunoscuse că sexualizarea totală a culturii ar însemna dispariția Bisericii şi a statului clasic şi chiar acesta era scopul său. E. Michael Jones precizează ceea ce o societate în tranziție de la modelul social creştin la cel hedonist nu vrea să recunoască cu niciun preț:

> Statul trebuie să se situeze cu ambele picioare pe una sau pe cealaltă poziție: sau domnia rațiunii şi a controlului de sine, sau domnia revoluției sexuale... Statul clasic trebuie să promoveze virtutea; statul revoluționar trebuie să promoveze viciul... Dar mai devreme sau mai târziu viciul duce şi la declinul statului revoluționar[25].

În mod ciudat, Reich însuşi s-a supus de trei ori constrângerii căsătoriei. Şi a divorțat de cea de a treia soție cu care s-a căsătorit în exil la New York, SUA, şi cu care a procreat al treilea copil.

---

[22] Fă dragoste, nu război (lb. eng.) (*n. trad.*).

[23] Wilhelm Reich, *Die sexuelle Revolution*, 89 ş.u.

[24] Wilhelm REICH, *Die sexuelle Revolution*, 115.

[25] E. Michael JONES, *Libido Dominandi...*, 260.

Reich a dezvoltat un „acumulator-orgon", un aparat de producere a „energiei vitale". Din cauza vânzării acestui aparat a fost condamnat la închisoare împreună cu colaboratorul său, dr. Silvert, ca escroc. Reich a decedat în 1957, în închisoarea Lewisburg; colaboratorul său a fost eliberat un an mai târziu şi a comis suicid la scurt timp după aceea.

Wilhelm Reich a fost extrem de influent. Fondatorul *Gestalttherapie*[26]-i, Fritz Perls, absolvise cu Reich la Viena analiza psihologică a pacientului. Bioenergetica foarte reuşită a lui Alexander Lowen a fost inspirată de teoria lui Reich asupra „blindajului prin oprimare sexuală".

Marea breşă revoluţionar-culturală a fost obţinută de către Reich postum prin revolta din '68. Mesajele sale au fost îmbrăcate în teoria „şcolii de la Frankfurt" şi implantate din nou prin operele emigranţilor reîntorşi Adorno, Horkheimer şi Marcuse în creierii şi inimile studenţilor. Dar cât de seducător a fost mesajul: eliberează-te din morala sexuală creştină represivă, trăieşte-ţi pornirile şi creează astfel paradisul „societăţii nedominatoare"[27].

Magnus Hirschfeld

Unul dintre primii activişti pentru legitimarea homosexualităţii a fost Magnus Hirschfeld. Ca „pionier al sexologiei", el a dezvoltat teoria că ordinea binară a

---

[26] Aparţine metodelor unei psihoterapii hermeneutice şi fenomenologice vivificante, ţinând de psihologia umanistă (Wikipedia) (*n. trad.*).

[27] Când am fost studentă între 1964-1967 la Universitatea Liberă Berlin, operele lui Wilhelm Reich erau vândute de locuitorii caselor comune 1 şi 2, care trăiau deja de generaţii sexualitatea eliberată, ca ediţii-pirat, înaintea cantinei. Puţini ani mai târziu, operele lui Reich au apărut în editurile Kiepenheuer & Witsch şi Fischer.

rolului celor două sexe în societate și viață trebuie dizolvată în favoarea unei individualizări radicale. Oricare bărbat și oricare femeie ar fi un amestec unic de componente masculine și feminine. În epoca religiozității științifice și-a vândut agenda sa politică de schimbare a sistemului de valori ca „știință". Pe piatra sa funerară din Nisa, unde a decedat în 1935, scrie: *Per scientiam ad justitiam* („Prin știință la dreptate").

Homosexualul Hirschfeld este o figură enigmatică: pe de o parte, a luptat pentru acceptarea homosexualității, pe de altă parte, numea homosexualitatea o „malformație congenitală", care trebuie încadrată între „anomaliile sexuale și ale perversiuni"[28]. Pe femeile și bărbații homosexuali îi numește în cartea sa *Berlins Drittes Geschlecht*: „Nefericiți, lipsiți de drepturi, care târăsc blestemul unui mister al naturii de-a lungul vieții lor solitare"[29]. „Fiecărui medic care dispune de posibilități terapeutice noi, trebuie să-i fim recunoscători, întrucât multor homosexuali le este proprie dorința de a simți heterosexual".

Hirschfeld a întemeiat în 1908 *Revista de sexologie*, în 1919 – *Institutul de Sexologie*, care organiza în capitalele Europei congrese pentru „reforma sexuală pe bază științifică", unde propaga drept cunoaștere „științifică" faptul că homosexualitatea ar fi o joacă a naturii. Hirschfeld înțelesese potențialul de schimbare culturală al mass-media și a inițiat producerea primului film despre homosexuali, *Diferit de ceilalți*, în care a

---

[28] Magnus HIRSCHFELD, *Sappho und Sokrates*, 15. Citat aici: http://sex-needs-culture.blogspot.de/2011/12/magnus-hirschfeld-das-falsche-idol.html.

[29] Magnus HIRSCHFELD, *Berlins Drittes Geschlecht*, 1904, ediție nouă la Verlag Rosa Winkel 1991, 77. Citat aici: http://sex-needs-culture.blogspot.de/2011/12/magnus-hirschfeld-das-falsche-idol.html.

fost implicat el însuşi. În 1923 a fondat *Institutul pentru Nudism* şi în 1928, la Copenhaga, *Liga Mondială pentru Reforma Sexuală*. Astfel, a aşezat piatra de temelie a reţelelor internaţionale ale homosexualilor. Hirschfeld a reprezentat şi idei eugenice asupra „ameliorării rasei" şi „implantarea" vieţii superioare şi inferioare prin selecţie şi a fost membru al *Societăţii de Igienă a Rasei*[30].

Hirschfeld era în timpul Republicii de la Weimar chintesenţa „bolşevismului cultural" perceput evreieşte. El a fost combătut de către naţional-socialişti, conferinţele lui perturbate de către bande de bătăuşi, el însuşi fiind bătut grav. În 1933 *Institutul de Sexologie* a fost închis şi documentele distruse de către nazişti, pentru a înlătura materialul compromiţător. Pe de o parte, naziştii îi urmăreau pe homosexuali şi îi omorau în lagăre de concentrare, alteori erau ei înşişi infiltraţi cu homosexuali[31]. Respingerea homosexualilor de către populaţie a fost folosită de către Hitler pentru îndepărtarea oponenţilor.

Magnus Hirschfeld trăieşte mai departe. *Societatea Germană pentru Cercetarea Sexologică Socială*, fondată în 1990, conferă medalia Magnus Hirschfeld pentru merite deosebite în sexologie şi reformă sexuală. Rosa von Praunheim a filmat viaţa lui Hirschfeld; titlul filmului: „Einstein al sexului". *Fundaţia Hirschfeld-Eddy* operează astăzi global aplicarea „drepturilor omului ale minorităţii sexuale". Cum trebuie să se petreacă aceasta este formulat în principiile Yogyakarta, care, cu autoritatea ONU, sunt implementate treptat la nivel global (cf. cap. V). Vizavi de cancelariatul din Berlin,

---

[30] http://sex-needs-culture.blogspot.de/2011/12/magnus-hirschfeld-das-falsche-idol_16.html.

[31] Cf. Scott Lively – Kevin Abrams, *The Pink Swastika – Homosexuals and the Nazi Party*, Keizer, Oregon 1995.

începând din 2008, te poți plimba de-a lungul malului Magnus Hirschfeld. În noiembrie 2011, la Berlin a fost instituită de către ministrul de Justiție Leutheusser-Schnarrenberger *Fundația Federală Magnus Hirschfeld*, dotată cu 10.000.000 (în cuvinte: zece milioane) euro.

Magnus Hirschfeld a încercat să depășească antinomia dureroasă dintre propria sa homosexualitate și calificarea acestei înclinări ca „anomalie" și „perversiune", prin dizolvarea în general a identității sexuale. Ca atare, el este un precursor al ideologiei gender.

Sigmund Freud și C.G. Jung

Sexualizarea societății a suferit o lovitură puternică prin *Tiefenpsychologie*[32] – care conta ca una dintre cele mai mari descoperiri noi a naturii omului în secolul al XX-lea. Mesajul lui Sigmund Freud: conștiința omului este numai vârful vizibil al ghețarului. Ascuns dedesubt ar fi inconștientul, care l-ar conduce pe om spre adevăr. Acest inconștient s-ar învârti în jurul pasiunilor sexuale reprimate, precum „complexul lui Oedip", „invidia penisului" și „frica de castrare", pe care Freud susținea că le găsise la pacienții săi. Dorințele sexuale ale copilului s-ar îndrepta asupra părintelui de sex opus, câtă vreme considera părintele de același sex ca rival pentru care ar simți invidie și ură. Religia, morala și autoritatea parentală ar fi ancorate în „supraeu" și ar exercita o forță asupra omului, îndeosebi în ceea ce ar privi dorințele sale sexuale. Ar însemna a priva de putere „supraeul" prin psihanaliză de ani de zile și cu ajutorul

[32] Cuprinde aproape toate abordările psihologice și psihoterapeutice, care atașează proceselor sufletești inconștiente un statut înalt pentru explicarea comportamentului și experienței omenești (Wikipedia) (*n. trad.*).

unui „eu" emancipat să satisfaci necesităţile „subconştientului" fără sentimente de vină.

Înstrăinat de religia sa iudaică, Freud consideră religia o iluzie infantilă – strict după Feuerbach –, o proiecţie care ar îndeplini în psihicul omului funcţiuni importante: fantezia securităţii şi a protecţiei, a unui scop existenţial superior şi a controlului moral. Practicile religioase erau pentru el ticuri nevrotice ale omului, care nu ar vrea să se maturizeze.

Freud falsifica foile sale de observaţie, era dependent de cocaină, întreţinea o relaţie cu sora soţiei sale, fuma douăzeci de trabucuri pe zi, a suferit de cancer al bolţii palatine, carea fost operată de douăzeci de ori, şi a murit din cauza unei supradoze de heroină, administrată de către medicul său de familie, când viaţa a devenit insuportabilă pentru el.

A fost viaţa unui spirit mare, care formula cu violenţă verbală teorii psihologice care în secolul al XX-lea aveau o mare pondere în demontarea fundamentului valoric creştin şi al sexualizării culturii.

Mai tânărul cu nouăsprezece ani C.G. Jung, care trecea drept prinţul ereditar al lui Freud, dar care apoi s-a rupt de Freud şi a fondat o şcoală psihanalitică proprie, este cel care a unit psihanaliza cu „spiritualitatea" şi, în consecinţă, pare a fi pentru mulţi creştini o punte între credinţă şi *Tiefenpsychologie*. Jung vorbeşte mai curând despre „prezenţa de nepătruns a divinului" decât de Dumnezeu, o noţiune din cultul zeilor la romani, care semnifică acţiunea zeităţilor nespecifice ca arborele, piatra, împăratul, Cosmosul sau tocmai „arhetipul" lui Jung.

În spatele conceptului său, că „umbra" înlăturată a personalităţii ar trebui „integrată" în „*persona*", se afla concepţia că Dumnezeu ar fi bun şi rău concomitent şi

că în om ar putea fi o unitate de bine şi rău, „o unire nupţială a jumătăţilor de contrast". El extirpă forţat nucleul imaginii lui Dumnezeu, care se bazează pe credinţa: Dumnezeu este iubirea, el este în întregime bun şi îi dăruieşte omului harul de a depăşi răul în, cu şi prin Isus Cristos. Martin Buber denumeşte psihologia lui C.G. Jung „gnosticism pseudoreligios" nou.

Leanne Payne, o creştină evanghelică, relatează în cartea ei *Prezentul vindecător*[33] despre „iniţierea" timpurie a lui Jung în „regatul întunericului", pe care o descrie el însuşi în *memoriile, visele, reflecţiile* sale autobiografice. La vârsta între trei şi patru ani a avut un vis înfricoşător care l-a preocupat şi urmărit tot restul vieţii sale. A văzut un zeu al falusului întronat, înalt de trei până la patru metri, la vederea căruia a auzit vocea mamei sale, care striga: „Priveşte-l. Acesta este canibalul!"

Acestui vis îi atribuie Jung atitudinea sa defavorabilă faţă de Isus:

> Domnul Isus nu a devenit pentru mine niciodată real, niciodată acceptabil, niciodată adorabil, pentru că trebuia să mă gândesc întruna la adversarul său subteran [zeul falusului], o revelaţie înfricoşătoare, care mi-a revenit fără să o fi căutat[34].

„Iniţierea în întuneric" în anii dintâi este cheia pentru integrarea de către Jung a răului în bine şi deschiderea sa pentru ocult. Construcţia de gândire atât de subtilă şi de profundă a lui C.G. Jung este drumul elitist al pătrunderii ezotericului în spiritualitatea catolică[35].

---

[33] Leanne PAYNE, *Heilende Gegenwart. Heilung des Zerbrochenen durch Gottes Liebe*, Neukirchen-Vluyn 1994.

[34] Citat după Leanne PAYNE, *Heilende Gegenwart...*, 227 ş.u.

[35] Cf. Jeffrey SATINOVER, *The Empty Self. C. G. Jung and the Gnostic Transformation of Modern Identity*, 1996.

John Watson, Eddie Bernays, Bernard Berelson

Tiefenpsychologie este inadecvată pentru *social engineering*, adică manipularea maselor în serviciul unor scopuri ascunse. Pentru aceasta, behaviorismul a furnizat baza. Fondatorul John Watson, a cărui carte *Behaviorism* a apărut în 1914, vedea în om un obiect maleabil care putea fi condiţionat prin stimuli pozitivi şi negativi. Aceasta conta ca înţelegere nouă strict ştiinţifică a omului şi ca metodă pentru modificarea sa. Mesajul darwinismului, că omul nu ar fi nimic altceva decât o maimuţă, pregătise terenul. Întrucât omul era tot mai puţin marcat şi legat prin religie, tradiţie şi morală, el trebuia şi putea fi acum condiţionat din nou.

Cu cât un om era mai tânăr, cu atât mai bine putea reuşi aceasta. Watson a publicat în 1928 cartea sa *Psychological Care of Infant and Child*, care a încercat să înlocuiască dragostea părintească şi normele educaţionale pronunţate prin controlul comportamental „ştiinţific". De atunci are loc un proces continuu de a refuza mamelor şi taţilor competenţa educaţională. Cartea lui Watson a fost pentru Huxley stimulentul pentru *Brave New World*, în care oamenii erau aduşi prin „îmbunătăţirea normelor de comportament" până acolo încât să-şi iubească sclavia. Behaviorismul promitea rezolvarea problemelor sociale prin transformarea psihologilor în ingineri sociali.

Eddie Bernays, nepotul lui Sigmund Freud, a fost unul dintre primii şi cei mai eficienţi ingineri sociali. *Life Magazine* îl consideră printre cele 100 dintre cele mai influente personalităţi ale secolului al XX-lea. Pasiunea lui privea manipularea de masă: „Dacă înţelegem mecanismul şi motivele gândirii colective, va fi

posibil să controlăm şi să dirijăm masele, fără ştirea lor, după voinţa noastră".

El desemna această tehnică de formare a opiniei maselor ca *engineering of consent*. Cartea cea mai cunoscută a lui Bernay, *Propaganda,* a apărut în 1928. Primul capitol, *Organising Chaos*, începe cu cuvintele:

> Manipularea conştientă şi inteligentă a cutumelor şi opiniilor organizate ale maselor este un element important în societatea democratică. Cine manipulează mecanismele sociale nevăzute formează o guvernare invizibilă, care este adevărata putere guvernantă a ţării noastre. Suntem guvernaţi, ni se formează mintea, ni se educă gusturile, ni se sugerează ideile în cea mai mare parte de către bărbaţi de care n-am auzit niciodată. Acesta este un rezultat logic al modului în care este organizată societatea noastră. Oameni numeroşi trebuie să coopereze în acest mod, dacă trebuie să conviețuiască într-o societate funcţională. În aproape fiecare acţiune a vieţii noastre, fie în sfera politicii sau în afaceri, în comportamentul nostru social şi în gândirea noastră etică, suntem dominaţi de către un număr relativ mic de persoane, care înţeleg procesele mentale şi modelul comportamental al maselor. Ei sunt cei care trag sforile, care controlează gândirea publică[36].

De aceste percepţii va profita curând Joseph Goebbels, pentru a impulsiona propaganda antisemită în Germania. De aceste perspective şi intenţii profită orice *spin-doctor* al zilelor noastre.

Bernays a fost un ateu convins. Jones este de părere: el a fost conştient

> că o lume fără Dumnezeu va trece foarte repede în haos social. Pentru acest motiv opina că manipularea socială prin *Public Relations* ca mijloc pentru scop era justificată,

---

[36] Edward BERNAYS, *Propaganda*, (originalul englez) 1928, 10.

pentru a crea astfel zei artificiali, care exercitau control social rafinat şi înlăturau catastrofa. A trage sforile în fundal aducea nu numai avantaje personale, ci servea mântuirii sociale[37].

Etologul *Bernard Berelson* de la Columbia şi Stanford University a dezvoltat mai departe tehnicile de manipulare în masă prin aplicarea posibilităţilor tehnice noi ca radioul şi televiziunea şi a perfecţionărilor ştiinţifice ale sondajelor de opinie. El a fost în serviciul lui *Ford-Foundation* şi *Rockefeller-Foundation*. În lucrarea sa de pionierat, *Public Opinion and Communication*[38], el numeşte limpede în introducere premisele manipulării maselor prin manipularea opiniilor lor:

> Scopul secularizării a fost reducerea tuturor imperativelor vieţii la „opinii" că aceste imperative nu erau deci expresia unei morale absolute sau a legii divine. Dacă „secularizarea" reuşea, atunci cei care dirijau „opiniile" stăpâneau ţara[39].

El ştia ceea ce face şi a făcut-o ca preşedinte al *Population Council* în serviciul lui J.D. Rockefeller III. Cu bani mulţi şi know-how mare i-a reuşit să îndeplinească misiunea de viaţă a lui J.D. Rockefeller, anume să schimbe atitudinea americanilor în privinţa prevenirii, pentru a permite programele de reducere a populaţiei.

Michael Jones explică paşii în democraţia manipulată astfel:

> Credinţa religioasă era opusul opiniilor şi, aşadar, atitudinile fundamentate religios nu puteau fi manipulate de către cei care controlau mass-media. Era deci necesar să se deplaseze domenii largi ale gândirii din zona religiei în

---

[37] E. Michael Jones, *Libido Dominandi...*, 187.

[38] Bernard Berelson – Morris Janowitz, *Public Opinion and Communication*, 1950.

[39] Citat după E. Michael Jones, *Libido Dominandi...*, 415.

cea a opiniilor, dacă se voia o străpungere pentru controlul politic prin manipularea cu mass-media. Morala sexuală era domeniul cel mai important care în privinţa opiniei trebuia să fie trecut sub tăcere, pentru a fi controlat acolo de experţi ai strategiei războiului psihologic precum Berelson, al cărui salariu îl plăteau Rockefellerii[40].

Alfred Kinsey

O breşă în sexualizarea lumii occidentale a fost cauzată de către Alfred Kinsey prin publicarea lucrărilor *Sexual Behavior in the Human Male*, în 1948, şi *Sexual Behavior in the Human Female*, în 1953. În Germania a apărut mai întâi *Comportamentul sexual al femeii* şi, după un an, *Comportamentul sexual al bărbatului*, cunoscute ca raportul Kinsey.

Kinsey, a cărui calificare ştiinţifică se afla în domeniul entomologiei, este considerat în mod justificat ca „tată al sexologiei". Importanţa lui în demontarea fundamentului valoric al culturii occidentale nu poate fi supraestimată. Între timp s-a dovedit că el însuşi a fost sado-masochist, care a abuzat copii şi deţinuţi pentru a obţine rezultatele dorite şi care falsifica statisticile sale. Aceasta a dezvăluit dr. Judith Reisman la începutul anilor optzeci.

Kinsey este citat încă de către sexologii zilelor noastre ca un cercetător serios. Şi-a atins scopul de a elimina moştenirea sexuală „represivă" a culturii iudeo-creştine în comportament şi în legislaţie. Expunea legile, care până acum protejaseră familia, femeile şi copiii, ca relicve ale unei morale ipocrite, care nu era respectată de nimeni şi care se împotrivea unei „ere eliberate sexual şi cinstite". Rezultatul este anarhie sexuală. Judith Reisman:

---

[40] E. Michael JONES, *Libido Dominandi...*, 416.

> Ca un cancer care se răspândește în tot corpul, astfel a pătruns anarhia sexuală țesutul întregii societăți, cu repercusiuni asupra fiecărui aspect al vieții americane, al fiecărui bărbat, al fiecărei femei și al fiecărui copil[41].

Operele lui Kinsey au dat impresia unei cercetări sociologice strict empiric științifice. În termen de două luni prima carte s-a vândut în 200.000 de exemplare și a făcut un public uimit să creadă că pentru un american mediu ar fi de-a dreptul „normal" să practice raporturi sexuale premaritale, să comită adulter, să cedeze înclinațiilor homosexuale și să consume pornografie. Cererea lui Kinsey părea a se impune:

> Dacă nu închidem ochii înaintea adevărului sau nu vrem să închidem 95% din populația masculină în penitenciar, atunci trebuie să modificăm completamente legile și normele noastre morale.

Copiii, conform rezultatelor „științifice" ale lui Kinsey, erau de la vârsta de bebeluș activi sexual și capabili de orgasm și ar trebui impulsionați de către adulți în satisfacerea necesităților lor sexuale. Kinsey:

> Toate legile și obiceiurile noastre în probleme sexuale se bazează pe intenția declarată de a proteja familia, iar baza familiei este tatăl. Comportamentul său este, după cum arată raportul Kinsey, dincolo de ceea ce publicul general a considerat ca posibil[42].

Desființarea principiului de vină la divorț (1970), legalizarea avortului provocat (1973), a sexului extraconjugal, a coabitării (conviețuirii neconjugale), a adulterului, a sodomiei (sexului anal), a homosexualității,

---

[41] www.drjudithreisman.com. Judith Reisman – Mary E. Macallister, *Sexual Anarchy: The Kinsey Legacy*, http://www.lifesitenews.com/news/sexual-anarchy-the-kinsey-legacy.

[42] Citat după E. Michael Jones, *Libido Dominandi...*, 341.

a divorțului și a prostituției au avut efectul urmărit: decăderea familiei, absența taților, răspândirea explozivă a maladiilor venerice, tineri traumatizați emoțional.

Kinsey a avut ajutoare puternice: *Rockefeller Foundation* pentru finanțare, pe editorul lui *Playboy*, Hugh Hefner, pentru susținerea mediatică prin răspândirea pornografiei, *American Law Institute* pentru modificarea normelor juridice privind viața sexuală, *Sex Information & Education Council of the United States* (SIECUS) pentru aplicarea educației sexuale în școli și *International Planned Parenthood* pentru legalizarea și aplicarea avortului provocat.

Ascensiunea lui Kinsey la celebritate mondială și influență a fost finanțată de către Rockefelleri. Kinsey i-a invitat pe conducătorii lui *Rockefeller Foundation* la institutul său de sexologie din Indiana, astăzi *Kinsey Institute for Research in Sex, Gender and Replication*, unde i-a familiarizat cu colecția sa cea mai mare din lume de pornografie. Pentru mărirea acestei colecții Rockefellerii i-au finanțat doi fotografi și dotarea tehnică necesară.

Totuși, deja din 1951 au apărut îndoieli asupra certitudinii datelor empirice. În acest an *American Statistical Society* a dat un aviz negativ asupra valabilității statisticilor Kinsey. După ce *Kinsey Report* a ajuns în centrul atenției unui comitet de investigație al Congresului, Rockefellerii s-au retras de la finanțare, ceea ce nu a însemnat însă suspendarea răspândirii raportului Kinsey și a erodării valorilor morale astfel provocate. La aceasta o participare considerabilă a avut *New York Times*, al cărui editor, Hays Sulzberger, aparținea totodată fundației Rockefeller.

A durat încă 32 de ani până când Judith Reisman a adus la lumină activitățile criminale ale lui Kinsey și

perversiunile sale sexuale extreme[43]. Eseul său *The Scientist as a Contributing Agent to Child Sexual Abuse: A Preliminary Study* a adus-o în vizorul mass-media, de la *New York Times* prin *Washington Post* până la *Playboy*, şi a costat-o în final angajarea sa la *American University*. În centrul criticii ei s-a aflat tabelul nr. 34, în care se relata despre orgasme multiple la sugari şi copii mici. Astfel, pentru un copil de unsprezece luni se indică aproximativ 14 orgasme în 38 de minute, pentru un copil de doi ani – 7 orgasme în 9 minute – şi pentru un copil de patru ani – 26 de orgasme în 24 de ore. Judith Reisman a dovedit evidența, şi anume că aceste date fuseseră obținute prin abuz sexual criminal asupra copiilor.

Kinsey a fost un sado-masochist homosexual. A comis automutilare şi era dependent de medicamente. A decedat în 1956.

Toate acestea nu au constituit un motiv pentru ca Kinsey să nu fie considerat şi să acționeze până astăzi ca „tată al sexologiei", al unei discipline ştiințifice care s-a stabilit la institute de stat şi private, de unde promovează revoluția culturală sexuală în sensul lui Kinsey.

John Money

Un succesor potent al lui Kinsey a fost John Money, psihiatru la spitalul „John Hopkins" din Baltimore. El joacă un rol-cheie pentru ideologia gender, care proclamă alegerea liberă a sexului. În anii şaizeci John Money a deschis prima clinică pentru transformarea sexului, *Gender Identity Clinic*. Şi-a bazat succesul pe un experiment cu frați gemeni univitelini. Unuia dintre cei doi, Bruce Reimer, penisul i-a fost lezat la circumcizie

[43] http://www.drjudithreisman.org.

atât de grav, încât părinții l-au supus unei operații de schimbare a sexului, l-au rebotezat Brenda și l-au crescut apoi ca fetiță, cu însoțirea timp de zece ani a dr. Money.

Băiatul s-a împotrivit de la început și a resimțit tratamentul ca pe o tortură. De la unsprezece ani se chinuia cu idei de sinucidere. Când a aflat la treisprezece ani ceea ce s-a întâmplat cu el, a hotărât imediat să fie băiat. Dar niciodată nu l-a părăsit sentimentul de rușine adâncă. Bruce Reimer, care se redenumise David și se căsătorise chiar, s-a împușcat la vârsta de 38 de ani cu o flintă cu alice. Fratele geamăn Brian își luase viața cu tablete deja cu doi ani înainte.

Deznodământul dublu mortal al experimentului nu l-a împiedicat pe John Money să-l utilizeze peste decenii ca dovadă științifică privind modificarea de sex operativă nepericuloasă și pentru a atribui astfel aflux clinicii sale. Și Alice Schwarzer s-a bazat în cartea ei *Mica diferență* pe John Money:

> Până la ediția a doua apărută în septembrie 2004 a noii producții a cărții ei de actualitate traduse în multe limbi, Alice Schwarzer îl prezintă într-un stil necontradictoriu pe Bruce Reimer ca dovada vie a teoriei genurilor. El era într-adevăr mort în acest moment,

relatează Volker Zastrow, care a făcut cunoscut acest scandal în 2006[44].

Ca și Kinsey, Money s-a exprimat pentru „sex în grup și bisexualitate", făcea publicitate pentru așa-zise „fucking games"[45] pentru copii și cataloga și perversiuni sexuale extreme până la asasinatul cu motivație sexuală doar ca „parafilii", ca preferințe deviante.

---

[44] Volker Zastrow a făcut cunoscut acest scandal. *Der kleine Unterschied*, FAZ 07.09.2006. Citatele provin din acest paragraf.

[45] Jocuri sexuale (lb. eng.) (*n. trad.*).

Simone de Beauvoir

Străduinţele eugenice ale elitei de putere şi financiare ale Americii i-au făcut pe Rockefelleri finanţatorii lui Margret Sanger, *Planned Parenthood*, Alfred Kinsey şi ai multor altora, care au legiferat şi răspândit prevenirea şi avortul provocat şi care au impus modificarea normelor juridice privind viaţa sexuală. Feminismul a fost pentru ei un partener strategic puternic. Străpungerea a reuşit-o Simone de Beauvoir cu cartea sa *Al doilea sex*.

A apărut în 1949 în limba franceză, în 1951 în limba germană şi a obţinut în anii şaizeci ediţii de mai multe sute de mii de exemplare. Beauvoir crescuse catolică, dar apoi a simţit ca studentă atracţia boemei pariziene. „Eram convinsă că viciul ar fi locul prevăzut pentru Dumnezeu în om; şi mă avântam cu aceeaşi râvnă pe scaunul de la bar, eu, care în copilărie îngenuncheasem înaintea Celui mai sfânt"[46]. Ea încheie un „pact" cu Jean Paul Sartre şi deveni exemplul demn de urmat pentru amorul liber. Romanele ei, *L'invitée* despre amorul în trei şi *Une femme rompue*, descriu preţul psihic mare pe care îl avea de plătit pentru acest rol.

„Femeie nu te naşti, ci devii" era chemarea la luptă din *Le deuxième sexe*. Înapoia sa este o logică simplă: pentru că femeile au fost asuprite de bărbaţi, femeile trebuie să-şi nege identitatea, pentru a atinge în plăcere aceleaşi privilegii ca bărbaţii.

Acum, după promisiunea din *Le deuxième sexe*, ar fi venit momentul pentru ruperea legăturilor opresiunii patriarhale şi „evadarea din sclavia maternităţii", de a se afirma profesional şi a se deda „sexualităţii eliberate".

---

[46] Alice Schwarzer, *Simone de Beauvoir. Ein Lesebuch mit Bildern*, Reinbek 2008, apărut la împlinirea a 100 de ani de la naşterea S.d.B., p. 38.

Pentru aceasta, prevenirea şi avortul provocat erau condiții indispensabile. Graviditatea era pentru Beauvoir o „mutilare", fătul – un „parazit" şi „nimic decât carne". Beauvoir se mândrea cu două avorturi şi a instalat în salonul ei parizian o secție pentru avort provocat, când uciderea copiilor nenăscuți era încă interzisă. Campania, în care femei proeminente incriminau avortul provocat, pentru a face să dispară definitiv interdicția, i-a importat pe Alice Schwarzer, elevă docilă a lui Beauvoir, Kinsey şi Money în Germania şi a obținut ceea ce a dorit: impunitatea pentru uciderea copilului nenăscut din pântecul matern. De atunci în Germania au fost uciși peste opt milioane de copii, înainte de a vedea lumina zilei.

Programul feminismului radical era formulat: anularea căsătoriei, maternității şi familiei, avortul provocat ca „drept al omului" al femeii, femeia angajată profesional ca singur model, lupta pentru putere contra bărbatului.

În anii şaptezeci şi optzeci feminismul a cunoscut un boom. Ruperii digului de către Simone de Beauvoir i-au urmat Shulamith Firestone cu *Eliberarea femeii şi revoluția sexuală*, Betty Friedan cu *Feminitatea delirantă* şi Kate Millet cu *Sex şi domnie*, care au obținut ediții de masă. Pe acestea nu le mai interesa de mult egalitatea în drepturi, ci renunțarea la heterosexualitate şi distrugerea familiei şi a Bisericii – structuri sociale care nu pot exista fără unitatea dintre bărbat şi femeie. Filosoful şi ideologul-şef al *gender-mainstreaming*-ului, Judith Butler, merge un pas mai departe: ea neagă importanța polarității sexuale biologice a bărbatului şi femeii şi lucrează la deconstrucția ei socială (cf. cap. III).

Să reținem: intelectualii atei de stânga au pregătit patul germinativ, mass-media au operat sexualizarea maselor, psihologii şi sociologii, intoxicați de puterea

de a putea forma oamenii şi societatea după scopurile lor, au livrat metodele pentru *social engineering,* cei din familiile Rockefeller şi Ford au pus la dispoziţie capitalul necesar, instituţiile politice au devenit executorii programului. Scopul lor: reducerea populaţiei.

Lui Rockefeller şi Berelson le-a reuşit cu forţe unite să-l determine pe preşedintele Johnson de a pregăti reducerea populaţiei. Preşedintele american a spus în declaraţia sa de guvernare din 4 ianuarie 1965: „Căutăm căi noi, pentru ca prin ştiinţa noastră să influenţăm explozia demografică şi deficitul alimentar".

Breşa: rebeliunea studenţilor din 1968

Am elucidat câţiva dintre tributarii spirituali cei mai importanţi ai revoluţiei sexuale, care cu rebeliunea studenţilor din 1968 au devenit un fluviu impetuos. În anii şaizeci semănătura a rodit. Capetele studenţilor erau umplute cu Karl Marx şi Friedrich Engels, Sigmund Freud, Wilhelm Reich, Simone de Beauvoir, de teoriile „Şcolii de la Frankfurt", Che Guevara, Mao-Tse-tung. Berkeley, universitatea din California, exporta forme studenţeşti noi ale protestului politic: *sit-in*-uri şi *teach-in*-uri. Foaierele şi aulele erau în mod repetat ocupate zile întregi, pentru a predica acolo revoluţia într-o atmosferă fanatizată în păsărească materialismului dialectic. Zilnic, cantina Universităţii Libere Berlin era presărată cu foi volante noi. Reprezentanţele studenţeşti (AStA), finanţate din bugetul universităţii, erau aproape toate de stânga şi „convertite" – pe atunci un cuvânt îndrăgit de către grupurile radicale – în instrument al revoltei[47].

[47] Eu însămi am fost în semestrul de vară 1967 „referentă politică" a Reprezentanţei studenţeşti (AStA) a Universităţii Berlin, acel semestru în care în 2 iunie, la o demonstraţie împotriva şahului Persiei, studentul Benno Ohnesorg a fost împuşcat de către detectivul

Furnizorii de idei erau profesorii *Şcolii de la Frankfurt*. Pentru eficacitatea de schimbare socială a ideilor nu a contat în mod curios dacă scrisul era general inteligibil sau nu. *Capitalul* lui Marx este dificil de înţeles şi tot a devenit fundamentul ideologic, fără de care dictaturile comuniste nu pot fi concepute, nici derivatele teoretice ale *Şcolii de la Frankfurt* şi nici rebeliunea studenţească din 1968.

Institutul de Ştiinţe Sociale din Frankfurt a fost în timpul Republicii de la Weimar baza universitară a modificării socio-politice. Institutul a fost fondat în 1923 la Frankfurt ca instituţie de cercetare a marxismului ştiinţific. În colaborare cu Institutul „Marx Engels" din Moscova a publicat ediţia completă Marx-Engels. Membrii fondatori Friedrich Pollock, Max Horkheimer, Carl Grünberg au fost toţi membri sau simpatizanţi ai Partidului Comunist al Germaniei. De legătura cu Moscova răspundea „spionul maestru al lui Stalin" Richard Sorge, căruia ulterior i s-a conferit titlul de „erou al Uniunii Sovietice"[48]. Institutul edita *Revista de Cercetare Socială*, care era înainte şi după război cea mai importantă platformă pentru marxiştii cu rang şi nume: Max Horkheimer, Theodor W. Adorno, Erich Fromm, Leo Löwenthal, Walter Benjamin, Herbert Marcuse, Ernst Bloch ş.a. Marca *Şcolii de la Frankfurt* era îmbinarea teoriei marxiste cu psihanaliza lui Freud în scopul schimbării societăţii după cerinţe comuniste: desfiinţarea proprietăţii private, distrugerea religiei, distrugerea familiei. Furtunul nou pentru vinul marxist

---

Kurras (în 2009 a devenit cunoscut că asasinul era membru al Partidului Comunist din RDG şi delator). Deja după acest semestru mi-am continuat studiul sociologiei la Universitatea Konstanz nou-înfiinţată, atunci departe de agitaţia politică, unde am susţinut examenul cu Ralph Dahrendorf.

[48] Cf. *FAZ* 31.12.1999.

vechi se chema „teoria critică". De la Marx, propaganda revoluționară se înveleşte în paltonul „ştiinței" şi trădează misiunea străveche a ştiinței, şi anume căutarea adevărului fără prejudecăți. Acest ideal înalt este baza fertilității incomparabile a ştiinței europene. Dacă se renunță la el, decade şi ştiința, pentru că se înjoseşte ca servitoare a unor grupuri de interese.

În 1933, institutul a fost închis de către naziști. După o escală la Geneva a avut parte de o primire generoasă la *Columbia University* din New York. Aici au început Adorno şi alții cercetările lor asupra „personalității autoritare", care este produsă de către „familia autoritară" şi „potențial fascistă" – o teorie care a legitimat deconstrucția familiei.

Deja din 1946 marxiştii exilați au fost ajunşi din urmă de apelul primarului general al Frankfurtului şi al rectorului Universității din Frankfurt de a redeschide institutul la Frankfurt. Aceasta s-a potrivit cu interesul american de „reeducare" a poporului german[49]. Primul proiect mare de cercetare a atitudinilor politice ale germanilor a fost finanțat de către *High Commissioner for Germany*. Întrucât cei mai mulți dinte chestionați respingeau o complicitate şi se situau ambivalent față de democrație, necesitatea reeducării se dovedi cu atât mai urgentă.

Max Horkheimer şi Theodor W. Adorno au primit poziții de profesor, Horkheimer a devenit decan, mai târziu chiar rector al Universității din Frankfurt. Până în 1964 au condus institutul, Ludwig von Friedenburg a devenit în 1955 conducătorul secției empirice. Jürgen Habermas a fost din 1956 până în 1959 asistent la

[49] Foarte revelator în această privință: Caspar von Schrenck-Notzing, *Charakterwäsche, Die Re-education der Deutschen und ihre bleibende Auswirkung*, Graz 2005.

institut şi a devenit în 1964 urmaşul lui Horkheimer la Catedra de Filosofie şi Sociologie.

Profesorii din Frankfurt au cooperat strâns cu făurarii de cadre marxişti, Uniunea Studenţească Germană Socialistă (SDS) din Berlin, al cărei lider cel mai proeminent a fost Rudi Dutschke. Străzi din Berlin îi poartă numele între timp. Unul dintre cei mai importanţi activişti mediatici ai mişcării din '68, Klaus Rainer Röhl, redactor-şef al lui *konkret*, a dezvăluit în cartea sa autocritică *Minciuni de viaţă ale stângii – o socoteală inutilă*[50] că echipele de stânga îşi luau în primire dincolo de zidurile Berlinului de Est comunist ordinele şi banii necesari. Dotarea intelectuală însă venea de la Frankfurt-pe- Main.

Pe un observator inconştient trebuie să-l mire că, într-un oraş care era divizat de un zid şi ale cărui părţi comuniste îi împiedicau pe locuitorii săi printr-o bandă mortală la evadarea în Vest, lăstarii studioşi ai burgheziei germane erau susceptibili la ideologia marxist-leninistă. Pe fotografiile din acel timp se văd oameni tineri, proaspeţi, bine hrăniţi, bine îmbrăcaţi, copii ai miracolului economic german şi ai regulamentului de bază liberal al Republicii Federale Germania. Nu arătau câtuşi de puţin distruşi. Nu exista un proletariat, ci o bunăstare fără precedent. Nimeni nu voia „dincolo". Cu toate acestea, se entuziasmau pentru idei precum:

Stricaţi ceea ce vă strică pe voi!
Război familiei mic-burgheze!
Cine se culcă de două ori cu aceeaşi
Aparţine deja stabilimentului!
Sub odăjdii îmbâcsite de mii de ani!

Asupra poporului german grevează vina holocaustului. Recondiţionarea începuse încet şi anevoios. Ea

[50] Klaus Rainer RÖHL, *Linke Lebenslügen. Eine überfällige Abrechnung*, Frankfurt a. M. 1994.

se afla sub un tabú: numai crimelor nazismului li se putea spune pe nume şi contau ca incomparabil mai rele decât tot ceea ce se petrecuse în numele comunismului în trecut şi prezent[51]. Stânga este până astăzi prezentabilă, chiar trecutul brutal şi colaborarea cu securitatea, de stânga, nu constituie motiv de impediment pentru demnitățile cele mai înalte, în timp ce eticheta „dreapta", chiar „dreapta radicală", ajunge, motivat sau nemotivat, să priveze pe cineva atunci şi astăzi de onoare şi profesiune[52].

Argumentația ideologilor de la Frankfurt a prins: *caracterul autoritar al germanilor* a fost invocat drept cauză a holocaustului[53]. Consecința logică: trebuia distrusă familia pentru a-i reeduca pe germani.

---

[51] Despre transfigurarea religioasă a holocaustului, Joachim Gauck, preşedinte federal al Germaniei din 2012, spunea la 28.03.2006: „Nemărginit există o tendință de desprindere de cele lumeşti a holocaustului. Aceasta are loc atunci când evenimentul asasinatului german al evreilor se transfigurează într-o unicitate care în cele din urmă se sustrage înțelegerii şi analizei. Evident, anumite medii ale societăților postreligioase caută dimensiunea absolutului, elementul fiorului înaintea indescriptibilului". http:// www.bosch– stiftung.de/ content/language1/downloads/Stiftungsvortrag _Gauck.pdf.

[52] O remarcă personală: ca fiică a lui Erich Kuby, am crescut cu teza vinei colective. A se citi în acest sens jurnalul său de luptă *Războiul meu*, München 1975. Tatăl meu a recunoscut criminalitatea dictaturii naziste de la început. Ce-i drept, nu împărtăşesc teza vinei colective reprezentate de el, pentru că vina (la fel ca iertarea) este întotdeauna personală, dar o cosmetizare a crimelor comise de germani îmi este cu totul străină.

[53] Theodor W. Adorno – Else Frenkel-Brunswik – Daniel J. Levinson – R. Nevitt Sanford, *The Authoritarian Personality*, Harper und Brothers, New York 1950. Max Horkheimer – Erich Fromm – Herbert Marcuse, *Studien über Autorität und Familie. Forschungsberichte aus dem Institut für Sozialforschung*, Paris 1936, Retipărit Lüneburg 2001.

Cum se rupe familia? Pentru aceasta Herbert Marcuse a furnizat cu cartea sa *Eros şi societate* impulsuri decisive. Cauza cea mai profundă a raporturilor de guvernare represivă a văzut-o în reprimarea erosului, care a pus în mişcare o dinamică socio-patologică, ducând la domnia omului asupra omului şi care ar produce finalmente război şi crime în masă. A pledat pentru desfiinţarea principiului de performanţă şi înlocuirea sa cu principiul plăcerii. Pe când Freud vedea în „sublimarea instinctului sexual" condiţia pentru apariţia culturii, Marcuse a dat cuvântul „moralei libidinoase" proprii erosului. Marcuse critică „toleranţa represivă" şi cheamă la intoleranţă împotriva a tot ceea ce ar putea împiedica răsturnarea valorilor. A trăi aici şi astăzi conform principiului plăcerii a fost idealizat ca faptă revoluţionară. Cine nu era convins de această cale de mântuire era insultat ca „reacţionar", „revanşard", „contrarevoluţionar", „liberal de rahat" sau chiar „fascist".

Ce eliberare! Oamenii tuturor culturilor superioare s-au preocupat de stăpânirea instinctelor lor, pentru a deveni capabili de legarea afectivă şi familială, capabili de acţiune şi cultură, şi acum revoluţionarii bunăstării explicau: Totul este inutil! Trăirea nelimitată a instinctului sexual ar produce o societate *bună,* lipsită de clase, ar încheia pentru totdeauna războiul şi crima în masă.

O „sexualitate eliberată" de „căsătoria forţată", de tabúizarea incestului şi de interzicerea pedofiliei a fost practicată în mod public în Berlin de casele comune I şi II şi expusă avid de mass-media. Sexul tuturor cu toţii, fără efortul de posedare burghez, a fost propagat. Atunci când copiii „vor", de ce să li se nege? Astfel argumentau încă în anii optzeci şi nouăzeci *Verzii* şi *Uniunea Umanistă* (cf. cap. X, p. 260 şi cap. XII, p. 348 ş.u.).

„Kinderläden"[54] au fost înființate ca teren de experimentare pentru crearea omului nou prin educație antiautoritară, care a pătruns în curând în școli și familii ca „pedagogie a emancipării".

O dată cu căderea „Production Code" la Hollywood și căderea interdicției pornografiei în Germania în 1973, sexul în toate formele și abisurile a devenit best-seller în mass-media și publicitate. În 1951, Beathe Uhse și-a deschis sex-shop-urile, în 1956 a apărut *Bravo* pentru sexualizarea copiilor și tinerilor, în 1959 – *Playboy*, în 1962, Ingmar Bergmann a străpuns frontierele reprezentării publice a sexului prin filmul său *Tăcerea*, din 1967 poporul învăța din filmele lui Oswalt Kolle poziții sexuale multiple.

Subcultura hippie a devenit prin mijlocul puternic al muzicii pop curentul principal al culturii tinerilor. Haşişul și drogurile psihedelice au devenit prezentabile. Festivalul legendar Woodstock din 1969, la care fuseseră așteptați 60.000 de oameni, dar au venit numai 40.000, a devenit prin muzică și droguri mitul fezabilității sloganului genial de seducție: *Make love, not war.*

Feministele convingeau societatea că bărbații sunt *macho* patriarhali și că femeia ca soție și mamă este asuprită și inferioară și că se poate realiza pe sine numai în profesie și cu ajutorul „sexualității eliberate".

Din institutul californian Esalen, metodele psihologiei umaniste și ale dinamicii de grupuri făgăduiau stări de conștientizare ca premisă a unei „New Age" promotoare. Se înghesuiau în lăcașurile de învățământ și școli și ademeneau oamenii cu promisiunea de a putea atinge

---

[54] Grădinițe în Germania anilor '70, în care, sub pretextul de a-i crește „liber", copiii erau lăsați complet nesupravegheați, fiind antrenați în activități sexuale, pornind de la teoria freudiană că până și sugarii ar fi mânați, în primul rând, de instinctul sexual (*n. trad.*).

stări de conştiinţă divine şi îndeplinirea tuturor dorinţelor pământeşti fără „morala de sclav" a creştinismului.

Rezultat: rebeliunea studenţilor din 1968 a adus încercarea persistentă de două sute de ani a multor spirite mari la ţintă, adică la prăbuşirea fundamentului valoric iudeo-creştin al culturii occidentale. Mesajul „eliberării sexuale" a ajuns în fiecare sufragerie şi în aproape toate dormitoarele.

Prin stimularea mediatică permanentă a impulsului sexual cu imagini tot mai neruşinate ale activităţilor sexuale de tot felul, atitudinile şi comportamentul maselor s-au modificat în nucleul moral de bază al oamenilor, al sexualităţii.

Normele sexuale sunt de cel mai mare interes public, întrucât au o influenţă puternică asupra prosperităţii şi suferinţei societăţii. *As sex goes, so goes the family, as the family goes, so goes society*. Din această cauză normele sexuale sunt supuse în toate societăţile unor sancţiuni sociale şi juridice severe. Aceasta este de înţeles în cazul normelor sexuale *restrictive*, pentru că acestea sunt dificil de menţinut. Acum devenim martori că şi normele libertare trebuie obţinute prin constrângere cu ajutorul dreptului penal.

Un om ancorat în religie şi în familie este greu de manipulat. Întâi trebuie subţiată ancora morală a credinţei în Dumnezeu şi ancora socială în familie, pentru a putea seduce oamenii cu nadele libertăţii absolute şi ale oricărei satisfacţii sexuale. Creşterea bunăstării a permis pentru câteva decenii vânzarea plăcerii ca scop al vieţii şi, astfel, a tuturor produselor care pot maximiza plăcerea, sexul în primul rând. Întrucât în acest mod atitudinile şi comportamentul maselor au fost modificate, revoluţia culturală globală a putut înainta nestingherită prin dezbateri publice şi fără rezistenţă

notabilă. Sexualizarea, chiar dacă este „numai" infidelitatea ocazională şi puţină pornografie, orbeşte şi face puţin disponibil la rezistenţa împotriva atacurilor fundamentale asupra sistemului de valori portant precum legalizarea avortului şi „căsătoria homo". Toma de Aquino a formulat acum 750 de ani: „Orbirea spiritului este prima fiică născută a desfrâului"[55].

Dereglarea juridică a sexualităţii

Ceea ce în 1968 mai era încă o mişcare de opoziţie pe străzi şi în casele comune eliberate sexual şi în Kinderläden, a pornit „marşul prin instituţii". Ca echipe cu educaţie academică, „cei din '68" au ajuns în poziţii-cheie în politică, mass-media, justiţie, universitate, Biserică şi la manetele schimbătoare de viteză ale puterii în ONU şi UE. Ei dispun de instrumente cultural-politice şi de resurse financiare pentru a submina tot mai mult suveranitatea statelor membre şi pentru a distruge sistemele lor de valori.

Prin modificarea voluntară a atitudinilor şi sexualizarea întregii societăţi, presiunea asupra barajului normelor juridice privind viaţa sexuală a crescut din ce în ce mai mult. În Germania aceste etape individuale sunt:

1961 – admiterea pilulei anticoncepţionale;
1969 – desfiinţarea culpabilităţii pentru blasfemie;
1969 – desfiinţarea parţială a culpabilităţii pentru homosexualitate;
1969 – desfiinţarea culpabilităţii adulterului;
1969 – introducerea educaţiei sexuale ca materie de studiu obligatorie în şcoli;
1973 – liberalizarea pornografiei;

[55] Toma de Aquino, *Summa Theologiae*, II-II, q. 15, art. 3.

1976 – liberalizarea avortului legal (cu recomandare medicală);
1977 – omisiunea principiului vinei la divorţ;
1994 – desfiinţarea completă a culpabilităţii pentru homosexualitate;
1995 – avortul până în săptămâna a 14-a rămâne „ilegal", fără a fi „sancţionat de lege". § 218a, reglarea în termen; în caz de „indicaţie medicală", avortul târziu este posibil până la termenul naşterii;
1999 – printr-o decizie de cabinet a guvernării roşu-verde sub Schröder, gender-mainstreaming devine „principiul călăuzitor şi problema multisectorială" ale politicii;
2001 – parteneriat de viaţă homosexual;
2002 – recunoaşterea prostituţiei ca prestare de serviciu şi profesiune şi asigurată social;
– lupta pentru echivalarea completă a parteneriatelor homosexuale cu căsătoria cu adopţie străină;
– lupta pentru înregistrarea „identităţii sexuale" în legea fundamentală, art. 3,3.

Digresiune: rezistenţa Bisericii Catolice

O rezistenţă decisivă împotriva dereglării sexualităţii a venit din partea Bisericii Catolice, pentru care viaţa omului – a fiecărui om – este sfântă şi trebuie protejată. Rockefeller III a încercat totul pentru a-l abate pe Papă din cursul său, o luptă pentru care găsise între timp aliaţi şi *în interiorul* Bisericii Catolice. Vizita lui personală la Sfântul Părinte în 1965 nu a avut succesul dorit. Când Paul al VI-lea a ţinut un discurs în 4 octombrie 1965 înaintea Naţiunilor Unite, nu a lăsat niciun dubiu că sfinţenia vieţii exclude controlul naşterilor. A spus:

> Respectul pentru viaţă trebuie să găsească aici, în adunarea Dumn voastră, chiar dacă este vorba despre marea problemă a ratei natalităţii, recunoaşterea supremă şi apărarea raţională. Datoria Dumneavoastră este de a avea grijă ca pe mesele omenirii să fie destulă pâine, în loc de a promova controlul artificial al naşterilor împotriva raţiunii, pentru a reduce numărul oaspeţilor la banchetul vieţii.

Papa Paul al VI-lea era pe cale de a elabora o enciclică cu tema controlului natalităţii. În ciuda unei rezistenţe imense chiar în interiorul Bisericii, Papa Paul al VI-lea a promulgat în iulie 1968 enciclica *Humanae vitae – despre ordinea dreaptă a transmiterii vieţii umane*. În cadrul ei, „Biserica someză oamenii la observarea legii morale naturale, expusă de ea în învăţătură stabilă", şi învaţă că

> fiecare act conjugal trebuie să rămână rânduit de la sine în vederea creării vieţii omeneşti. Această învăţătură stabilită adesea de către învăţământul bisericesc se întemeiază pe o asociere indisolubilă determinată de Dumnezeu a celor două conţinuturi semnificative – unirea iubitoare şi reproducerea, care sunt ambele inerente actului conjugal. Omul nu are dreptul să dizolve această asociere în mod arbitrar (art. 11 şi 12).

Această viziune implică „paternitatea şi maternitatea responsabilă". Aceasta înseamnă că părinţii pot ajunge la decizia „în ceea ce priveşte situaţia de sănătate, economică, sufletească şi socială" „de a renunţa temporar sau permanent la alţi copii" cu ajutorul mijloacelor naturale de reglementare a naşterilor (art. 10).

Papa a prevăzut urmările serioase, în cazul în care actul sexual s-ar separa în mod sistematic de fertilitate, ceea ce devenise posibil oricărei femei prin „pilulă" de la începutul anilor şaizeci:

1. Se ajunge la o „cale largă şi facilă, pe de o parte, pentru infidelitatea conjugală, pe de altă parte, la slăbirea generală a pudorii morale".
2. Bărbaţii pot pierde respectul pentru femeie şi, fără a ţine cont de echilibrul ei fizic şi sufletesc, o pot înjosi ca simplă unealtă pentru satisfacerea instinctelor lor şi a nu o mai considera parteneră, căreia îi datorează stimă şi dragoste.
3. Autorităţilor de stat li s-ar înmâna o „putere periculoasă". Cine ar putea împiedica guvernele de a promova metode contraceptive, care le apar a fi cele mai eficiente, ba chiar să prescrie utilizarea lor în general? (art. 17).

O jumătate de secol mai târziu, oricine poate recunoaşte că temerile Sfântului Părinte au fost profetice. Prevenirea a devenit o componentă subînţeleasă a comportamentului sexual şi copiii sunt familiarizaţi cu ea deja în şcoala elementară. „Legea morală" naturală, care mai era susţinută de cutumele şi legile societăţii până la mijlocul secolului trecut, a fost ruptă din ancorarea ei în inimile şi conştiinţa oamenilor.

Cotitura demografică de epocă şi, cu aceasta, ameninţarea subzistenţei culturii europene, creştin-occidentale, nu a fost însă prevăzută de către Papă.

La puţine zile după publicarea enciclicei, Papa a revelat publicului într-o cuvântare la Castel Gandolfo lupta sa pentru această luare de poziţie:

Niciodată nu am perceput povara funcţiei noastre astfel ca în acest caz... De câte ori am tremurat noi de posibilitatea dublă de a da un verdict care ar corespunde cu uşurinţă opiniei guvernante, sau a alteia, care ar fi acceptată reticent de către societatea actuală si care ar fi prea grea pentru viaţa conjugală. Am invocat lumina Sfântului Duh şi ne-am pregătit conştiinţa noastră complet şi liber consimţit pentru vocea adevărului. Şi nu ne-a rămas niciun

dubiu asupra datoriei noastre de a exprima decizia noastră în versiunea enciclicei de faţă[56].

Papa Paul al VI-lea imploră de-a dreptul episcopii la sfârşitul enciclicei să-l urmeze în această decizie dificilă:

> Situaţi-vă în vârful colaboratorilor voştri, al preoţilor şi credincioşilor, complet şi fără întârziere, pentru protecţia şi sfinţenia căsătoriei; pentru ca astfel viaţa în cadrul căsătoriei să ajungă la perfecţiune umană şi creştină. Aceasta trebuie să o consideraţi cea mai mare şi responsabilă sarcină, care vă este încredinţată astăzi (*Humanae vitae*, 30).

Dar conferinţele episcopale ale unor ţări numeroase i-au refuzat Sfântului Părinte loialitatea în punctul decisiv al enciclicei. Au publicat explicaţii care au dispensat soţii catolici în privinţa *metodei* prevenirii de obedienţa faţă de învăţătura Bisericii Catolice cu recurs la conştiinţa subiectivă (Germania – *Explicaţia de la Königstein*, Austria – *Declaraţia Maria Troster*, Elveţia – *Declaraţia de la Solothurn*, Canada – *Declaraţia Winnipeg*[57]. Aceasta nu a fost cu adevărat o dispensare de la responsabilitatea faţă de Dumnezeu pentru

---

[56] *Discursul Papei Paul al VI-lea în Castel Gandolfo la 31.07.1968.*

[57] În RDG de atunci, cardinalul Bengsch făcuse tot posibilul să împiedice *Declaraţia de la Königstein*, dar nu s-a putut impune împotriva confraţilor săi occidentali. La aceasta a contribuit şi vicarul său general Adolph, care nu a transmis la timp scrierile cardinalului Bengsch conferinţei episcopilor. *Indicaţiile asupra meditaţiilor pastorale după enciclica „Humanae vitae"* ale cardinalului Bengsch, apărute în 9 septembrie 1968, susţin enciclica lui Paul al VI-lea şi au fost obligatorii pentru RDG de odinioară. Cf. Theodor SCHMITZ, „Cardinal Bengsch und die «Königsteiner Erklärung»", în *Festgabe Franz X. Walter zur Vollendung des 65. Lebensjahres, Adnotationes in iure canonico,* Berlin 1994.

motivarea unei preveniri a conceperii, dar le-a permis consorţilor utilizarea metodelor preventive artificiale[58].

O urmare a acestor declaraţii nu a fost prevăzută, se pare, de conferinţele episcopale: utilizarea permisă astfel a „pilulei" de către consorţii catolici se putea generaliza în conştiinţa societăţii, adică desprinsă din conştiinţa creştină a consorţilor şi raportată la toate relaţiile sexuale pre– şi extraconjugale. La începutul anilor şaizeci „pilula" şi-a început marşul triumfal, nu numai pentru că le asigura femeilor reglementarea fertilităţii aparent fără complicaţii, ci şi întrucât contracepţia era în contextul angoasei răspândite privind „bomba demografică" un postulat al umanităţii.

Episcopul auxiliar Andreas Laun spune despre *Declaraţia Maria Troster*:

> Episcopii nu vor să-l contrazică pe Papă, de aceea vorbesc despre obedienţa bisericească şi formarea conştiinţei, dar totodată nu vor să mustre credincioşii, şi astfel fac o declaraţie, care pare a explica multe, dar nu punctul decisiv: dacă şi de ce este învăţătura adevărată şi dacă ar trebui acceptată ca învăţătură adevărată a Bisericii[59].

Între timp s-a ajuns de la „capriciul pilulei" la un declin ireversibil catastrofal al ratei natalităţii. (În anul 2011 numărul naşterilor în Germania a scăzut încă o dată cu 2,2% – minus 15.000 – la nivelul istoric inferior de 1,39 naşteri de femeie). Cardinalul Christoph Schönborn a spus în 27 martie 2008, la o sfântă Liturghie în cenaclul din Ierusalim, în prezenţa a 150 de episcopi din lumea întreagă:

---

[58] Vincent TWOMEY SVD, *Moral Theology After Humanae vitae – Fundamental Issues in Moral Theory and Sexual Ethics*, Four Courts Press 2010.

[59] Andreas LAUN, *„Humanae vitae* und die Maria-Troster-Erklärung", *Medizin & Ideologie* 1-2/2009.

> Este vorba despre viitorul Europei. În ultimii 40 de ani Europa a spus de trei ori *nu* în privinţa viitorului ei. În 1968, cu „nu"-ul la enciclica lui Paul al VI-lea *Humanae vitae*, puţini ani mai târziu, cu întreruperea legală a sarcinii, introdusă în majoritatea ţărilor europene, şi, în cele din urmă, cu „căsătoria-homo".

Se pune întrebarea: a fost slăbită rezistenţa Bisericii împotriva revoluţiei sexuale progresive prin permiterea deciziei de conştiinţă subiective a credincioşilor referitor la metoda prevenirii, care se află în contradicţie cu decizia educativă a Papei?

Teologul moralist irlandez Vincent Twomey, misionar verbit, care şi-a susţinut disertaţia doctorală în 1978 cu Joseph Ratzinger, vede aici o răspântie decisivă. El spune:

> Sunt de părere că prin dezbaterea *Humanae vitae* întreaga criză din cadrul istoriei culturii occidentale a atins punctul său culminant. Şi sunt convins că Biserica în Europa, şi nu mai puţin în Germania, nu se va restabili până când nu va accepta *Humanae vitae*[60].

[60] Vincent Twomey SVD, „Der Schlüssel ist *Humanae vitae*", Interviu în *Die Tagespost*, 04.08.2007. Cf. Idem, *Der Papst, die Pille und die Krise der Moral*, Augsburg 2008.

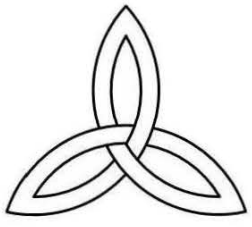

III. DE LA FEMINISM LA IDEOLOGIA GENDER[1]

Prin negarea naturii omului nu se derutează şi se opacizează numai scopul final al propriei vieţi. În clipa în care omul îşi amputează singur conştiinţa de sine ca natură, toate scopurile pentru care se menţine în viaţă devin nule.

Max Horkheimer, Theodor W. Adorno[2]

Lupta pentru egalitatea în drepturi

Niciodată înainte în istorie elitele de putere nu şi-au permis să modifice identitatea sexuală a bărbatului şi a femeii prin strategii politice şi măsuri legale. Pentru aceasta lipseau *know-how*-ul şi *social engineering*. Tocmai aceasta se petrece astăzi sub ochii noştri la scară globală. Numele strategiei: *gender-mainstreaming*. Acest război se poartă sub masca egalităţii femeilor şi bărbaţilor, ceea ce se dovedeşte, desigur, un stadiu de tranziţie tactic.

Războiul pentru egalitatea în drepturi durează de peste 150 de ani. Femeile au avut motive bune pentru a scutura structurile sociale guvernante, întrucât nu li s-a permis în parte până în secolul al XX-lea să:

- frecventeze o şcoală superioară sau universitate;
- voteze;
- deschidă un cont bancar;
- exercite doar rar o profesiune;

---

[1] Gabriele Kuby, *Die Gender Revolution. Relativismus in Aktion*, Kisslegg 2006; Idem, *Verstaatlichung der Erziehung. Auf dem Weg zum neuen Gender-Menschen*, Kisslegg 2007.

[2] Max Horkheimer – Theodor W. Adorno, *Dialektik der Aufklärung*, Fischer Taschenbuch 1971, 51.

- îmbrace funcții publice sau poziții de conducere;
- urmeze o chemare artistică decât cu tracasări.

Dominația bărbatului a fost justificată chiar cu teorii care prezentau femeia ca dotată inferior. Împotriva acestor condiții femeile au început să se revolte în secolul al XIX-lea, inclusiv pentru că relațiile de producție se schimbaseră și, astfel, rolul femeii ca regentă a familiei mari s-a pierdut. Au fost mai întâi femei cultivate ale clasei mijlocii, care clamau drepturi egale, s-au organizat în asociații feminine creștine și se angajau pentru protecția mamelor și familiilor. Ele nu voiau un război între sexe și nici o separare a sexualității de maternitate. Ele voiau drepturi politice, drepturi de educare și condiții sociale mai bune. Aceste pretenții sunt îndeplinite în mare măsură în lumea occidentală de astăzi.

O dată cu rezistența comunistă împotriva capitalismului timpuriu în secolul al XIX-lea, s-a format un curent socialist. Problema femeii a fost abordată de către Marx și Engels și reinterpretată ca problemă de clasă.

Engels scria în 1884, în lucrarea sa *Originea familiei, proprietății private și a statului*:

> Prima contradicție de clasă care apare în istorie coincide cu dezvoltarea antagonismului între bărbat și femeie în căsătoria unică; și prima asuprire de clasă cu cea a sexului feminin de către cel masculin[3].

El cerea:

1. desființarea familiei;
2. încadrarea egală a bărbatului și femeii în procesul muncii;
3. educația publică a copiilor.

---

[3] Friedrich ENGELS, „Der Ursprung der Familie, des Privateigentums und des Staats", în Karl MARX – Friedrich ENGELS, *Werke*, XXI, Karl Dietz-Verlag, Berlin 1962, 68.

Trecerea la feminismul radical

Lovitura cea mai mare, ba chiar prăbuşirea fundamentului creştin-occidental al societăţii, a adus-o războiul pentru „autodeterminarea sexuală" a femeii prin legalizarea prevenirii şi a avortului provocat. Simone de Beauvoir a pus piatra de temelie pentru trecerea la feminismul radical cu fraza ei celebră: „Femeie nu te naşti, ci devii". A intervenit o dinamică ciudată: degradării şi deprecierii bărbatului prin feminismul radical, bărbaţii au răspuns cu sentimente de vină şi retragere paşnică. Priviţi, dar, părea a spune, nu suntem chiar atât de răi, suntem doar drăgălaşi sensibili.

Dar conducătoarelor feministelor radicale orientate spre egalitatea sexelor nu le-a fost suficient. Au pretins să câştige mai multă „egalitate" pentru femei, dar în realitate luptau contra căsătoriei, contra familiei, contra copilului, contra femeii ca mamă, pentru dereglarea completă a sexualităţii. Luptau împotriva a tot ceea ce le era refuzat lesbienelor. Luptau pentru o transformare a societăţii care le-ar elibera în sfârşit din anormalitate, prin „deconstruirea" identităţii sexuale polare a bărbatului şi femeii şi a „heterosexualităţii forţate".

Deconstrucţia polarităţii sexuale

Pentru a reuşi aceasta din punct de vedere social-politic, un cuvânt a devenit necesar, pentru că limba nu numai că reflectă realitatea, ci o şi creează. Vechiul cuvânt *sex* trebuia înlocuit cu altul nou, întrucât oamenii la întrebarea: *What is sex?* aveau doar două răspunsuri: bărbat sau femeie. Înaintea acaparării cultural-revoluţionare, *gender* era o expresie gramaticală inocentă pentru *genul* unui cuvânt, care în limba germană poate

fi masculin, feminin sau neutru şi are o importanţă pur gramaticală. Persoan*a* nu trebuie să fie femeie şi om*ul* nu trebuie să fie bărbat.

În marele dicţionar Langenscheidt din 1978, *gender* se traduce astfel: „1. *ling.* genus n, gen n: masculin (feminin, neutru). – 2. colocv. şi umor. gen *(masculin sau feminin) (oameni)*".

Denumirea în limbajul uzual şi umoristic pentru genul omului a primit acum sarcina de a constitui un *gen social* care trebuia gândit *independent* de sexul biologic.

Indiscutabil, există variaţii culturale şi istorice în forma polarităţii sexuale a bărbatului şi femeii. Cu aceasta se ocupă sociologii şi etologii. Dar aceste variaţii nu anulează bisexualitatea, tot atât de puţin precum vremea schimbătoare existenţa zilei şi nopţii. Noţiunea de *gender* a fost introdusă pentru a realiza exact aceasta, „ambiguitatea", „destabilizarea", „deconstrucţia" polarităţii sexuale prin luptă politică. Aceasta trebuia să devină *mainstream*, spiritul timpului neinterogat.

Ce iniţiativă! Cât de mari trebuie să fie presiunea suferinţei şi dorul de normalitate pentru a vrea să supui pretenţiile ineluctabile ale naturii arbitrarului libertăţii decizionale omeneşti! Acum exista un proiect care deschidea neheterosexualilor posibilitatea de a-şi suprima problemele identităţii lor prin activism. În „community" a activiştilor nu numai orice orientare şi practică sexuală erau aprobate, aici se puteau avea bani şi putere: banii curg în fluvii de milioane de la robinetele ONU şi ale organizaţiilor LGBTI, care promovează gender-mainstreaming (LGBTI este prescurtarea uzuală în documente internaţionale pentru lesbiană, homosexual, bisexual, transsexual, intersexual). Cei mai isteţi, educaţi academic, au obţinut forţă în organizaţiile internaţionale, în universităţi, în presă şi în tribunale.

Teoria gender subversivă a Judithei Butler

Ideologul-şef al teoriei gender este Judith Butler, născută în 1954. A crescut într-o familie academică evreiască de origine ungaro-rusă în SUA. În 1956, Universitatea Yale i-a conferit doctoratul pentru o disertaţie despre noţiunea de dorinţă la Hegel. Este profesoară de retorică la Universitatea Berkeley. Din 2006 ocupă Catedra „Hannah Arendt" pentru filosofie la *European Graduate School* în Elveţia. Nu este un spirit mărunt cel care îndrăzneşte să atace polaritatea sexuală şi întreaga tradiţie culturală a Pământului nostru, cu intenţia de a le distruge.

Judith Butler e lesbiană. Aparent simte bisexualitatea ca o închisoare, ca îngrădire a libertăţii, ca discriminare de către natură. Experienţa de a prelua o dată rolul masculin, o dată rolul feminin, pare a-i determina gândirea mai mult decât faptul că toate celulele ei, că natura corpului ei, organele ei şi vocea ei sunt feminine şi recunoscute de oricine ca feminine.

În 1990 a apărut cartea *Gender Trouble – Feminism and the Subversion of Identity* în limba germană, la Editura Suhrkamp, cu titlul *Disconfortul sexelor*. Aceasta este opera de bază a ideologiei gender. Butler resimte disconfort din cauza ordinii celor două sexe şi vrea, după cum explică în prefaţă, să creeze *trouble*[4]. Întrebarea ei este:

> Cum se poate deranja cel mai bine categoria genurilor, care susţine ierarhia sexelor şi heterosexualitatea forţată?... Scopul cercetării de faţă este... descentrarea... falocentrismului şi heterosexualităţii forţate... şi dereglarea eficientă a codurilor ierarhice rigide[5].

---

[4] Necaz (lb. eng.) (*n. trad.*).

[5] Judith Butler, *Das Unbehagen der Geschlechter*, Frankfurt a. M. 1990, 8-11.

În scopul *subversion* a ordinii actuale a celor două genuri, filosoful post-structuralist a dezvoltat o teorie complicată, care, ambalată într-o limbă artistică, vrea să clatine temeliile ordinii omeneşti „prin confuzia şi multiplicarea identităţilor sexuale". Dacă ar exprima concepţiile ei în cuvinte simple, oricine ar fi recunoscut că a spus „la revedere" realităţii, dar pentru că învăluie construcţia sa mentală într-o terminologie înalt filosofică, greu inteligibilă, cititorii şi ascultătorii înclină capul reverenţios. Judith Butler spune:

> „Genul biologic" este o construcţie ideală, care cu timpul se materializează prin constrângere. Nu este un fapt simplu sau o stare statică a unui corp, ci un proces în care norme reglatoare materializează „sexul biologic" şi obţin această materializare printr-o repetare forţată a acelor norme[6].

În germană[7]: nu există deloc bărbaţi şi femei. Genul este o fantezie, ceva, ceea ce credem numai pentru că ni se spune atât de des. *Gender* nu este legat de genul biologic, acesta nu joacă niciun fel de rol, apare numai pentru că este produs de limbaj şi oamenii cred ceea ce aud în permanenţă. Identitatea este în viziunea Judithei Butler liber plutitoare şi flexibilă, nu există fiinţă masculină şi feminină, ci numai o anumită *performance*, adică un comportament care se poate schimba oricând.

În tabúul incestului Butler vede o cauză pentru *fantasma* identităţii sexuale ca bărbat şi femeie şi pentru tabúul împotriva homosexualităţii. Trebuie, prin urmare, desfiinţată.

---

[6] Judith BUTLER, *Körper von Gewicht. Die diskursiven Grenzen des Geschlechts*, Berlin 1995, 21.

[7] În sensul de limbă proprie (*n. trad.*).

> Tabúul incestului este tocmai acea lege juridică împiedicând aparent poftele incestuoase şi, totodată, prin mecanismul identificării forţate în normele date provoacă anumite subiectivităţi determinate sexual (*gendered subjectivities*). Tabúul incestului include în plus un tabú contra homosexualităţii[8].

Dacă nu există gen deloc, atunci feministele, care luptă pentru dominaţia femeilor, au o problemă. Ori se vrea extinderea puterii femeii pe seama bărbatului, ori se vrea desfiinţarea completă a polarităţii sexuale şi lăsarea ei la discreţia liberă a individului. Butler conştientizează problema şi întreabă: Ce formă nouă a politicii se conturează, dacă discursul despre politica feministă nu este îngrădit mai departe de identitate ca motiv comun? Poate subzista feminismul fără categoria „femeie (femei)"?

Şi când lucrează anume în această privinţă, îşi linişteşte colaboratoarele feministe că „este strategic sau tranzitoriu util a te baza pe femei pentru a ridica cerinţe reprezentative în interesul lor"[9]. Dar dizolvarea identităţii sexuale este scopul propriu-zis, pentru că abia atunci individul se emancipează de *dictatura naturii*, realizează libertatea de alegere totală şi invenţia de sine oricând schimbătoare. Doar cât timp există femei, ele pot fi asuprite; numai câtă vreme există „normativitatea forţată heterosexuală" pot fi excluse „alte forme ale poftei".

Butler critică „argumentaţia fundamentalistă a politicii identitare". Aceasta ar manifesta tendinţa către ipoteza că mai întâi trebuie să existe o identitate pentru ca interesele politice să poată fi elaborate şi acţiunea

---

[8] Judith Butler, *Das Unbehagen der Geschlechter*, 115, 118..

[9] Judith Butler, *Das Unbehagen der Geschlechter*, 209.

politică să intervină. Pentru Butler, aceasta este altfel: „Nu există făptaș în spatele faptei, ci făptașul [este] produs în formă instabilă, schimbătoare abia în și de către faptă"[10].

Moduri de gândire ca acestea conduc la afirmația că nu ar exista două, ci multe genuri, în funcție de orientarea sexuală. Pentru Judith Butler există deci întru totul identitate, dar aceasta nu este determinată de a fi bărbat sau femeie, ci de orientarea sexuală, dacă cineva este homosexual, lesbiană, bi-, trans-, inter- sau altfel sexual. Butler reduce identitatea omului, care se constituie din influențe numeroase, cărora le aparțin genul, familia, cultura și religia, la orientarea sexuală aflată la alegere libera și variabilă.

Familiile nu se mai constituie conform lui Butler prin căsătorie și descendență, ci prin acte arbitrare ale unei apartenențe trecătoare. În universul paralel al lui Butler copiii nu vin, ci sunt „designed"[11] și cultivați cu ajutorul tuturor posibilităților tehnice, ca donarea de spermă, maternitatea surogat, uterul artificial și manipularea genetică.

Butler trece drept cea mai importantă teoreticiană a *queer theory*. Ca și *gender*, *queer* este un cuvânt confiscat pentru conținuturi noi. Cuvântul *queer* trebuie să anuleze captivitatea din termeni, pe care o mai presupun chiar în negarea heterosexualității, precum lesbiană, homosexual, bi- și transsexual. *Queer* este pur și simplu tot ceea ce nu este *straight* (drept = heterosexual). Polaritatea hetero- și homosexualității trebuie înlăturată în favoarea unei dizolvări complete a identității de gen, pentru că numai atunci „hegemonia

[10] Judith BUTLER, *Das Unbehagen der Geschlechter*, 209.

[11] „Proiectați" (lb. eng.) (*n. trad.*).

heterosexualităţii forţate" este depăşită totalmente şi omul obţine întreaga libertate a autodescoperirii.

Să mai consultăm încă o dată lexiconul Langenscheidt. Acolo, *queer* se traduce astfel:

1. ciudat, straniu, singular, curios. 2. *vulg.* <mizerabil>, jerpelit, lipsit de valoare, imitat. 3. *colocv.* discutabil, dubios, <leneş> ... 6. alienat mintal, nebun. 7. *sl.* a) <beat>, b) <homosexual>.

Ciudat, straniu şi singular este într-adevăr că aceste moduri de comportament şi proprietăţi au obţinut statutul unor teorii sublime şi *queer studies* se practică la universităţi ca parte a *gender studies.*

Să recapitulăm ceea ce susţine teoria *gender*: genul biologic al omului ca bărbat şi femeie nu are importanţă pentru identitatea sa şi constituie o „dictatură a naturii" asupra autodefinirii libere a omului, de care omul trebuie să se elibereze. Identitatea omului este determinată mult mai mult de orientarea sa sexuală, oricare ar fi, şi este în consecinţă flexibilă, variabilă şi multiplă. Iluzia, „fantasma" bisexualităţii, este produsă de tabúul incestului în familie şi de alocaţii lingvistice ca bărbat şi femeie, tată şi mamă, care trebuie anulate în favoarea autodescoperirii libere. „Semnăturile" heterosexiste ale societăţii trebuie exterminate în toate domeniile. Bărbatul şi femeia, căsătoria şi familia, tatăl şi mama, sexualitatea şi fertilitatea nu au pretenţie la naturaleţe, mai degrabă fundamentează hegemonia bărbatului asupra femeii şi a heterosexualităţii asupra tuturor celorlalte forme ale sexualităţii. Aceasta trebuie distrus din temelie.

Judith Butler deţine din 1999 bursa Guggenheim, din 2001 bursa Rockefeller, în 2004 a obţinut *Brudner Prize* al Universităţii Yale pentru merite deosebite „for

lesbian and gay studies"[12], în 2008 i s-a atribuit Premiul „Andrew W. Mellon", care este dotat cu 5 milioane de dolari şi care trebuie să le permită primitorilor „să predea şi să cerceteze în condiţii deosebit de favorabile". Din 2012, Butler este profesoară invitată la Universitatea Columbia.

Ciudat, straniu şi singular este că teoria „subversivă" a Judithei Butler şi a maeştrilor ei de învăţământ şi a adepţilor[13] a fost binevenită, promovată şi eficientizată de către elitele academice ale acestei lumi. În 11 septembrie 2012 a obţinut Premiul „Theodor W. Adorno", în valoare de 50.000 euro[14]. *Subversion* înseamnă *lovitură* (de stat), *distrugere, dezordine, depravare*. Activităţile subversive erau îndreptate în secolele XIX şi XX contra clasei dominante şi aceste elite nu erau dispuse să abandoneze puterea în mod paşnic.

Astăzi, organizaţiile internaţionale ONU şi UE şi fundaţii miliardare operează ele însele *Subversion* şi o impun lumii. Ce interes le motivează?

În decurs de douăzeci de ani *gender* a devenit ideologia dominantă. „*Centre de competenţă gender*" finanţate de stat se îngrijesc de punerea în aplicare politică. În universităţi s-a înfiinţat disciplina nouă „*gender studies / queer studies*" – cu extinderea numărului de angajaţi. Generaţiei studenţeşti tinere ideologia gender i se prezintă ca o cucerire a gândirii moderne. Personalul autorităţilor, întreprinderilor economice şi instituţiilor de învăţământ este antrenat cu privire la

---

[12] James Robert Brudner, însărcinat cu sistematizarea oraşului, muzician şi fotograf, a fost un activist homosexual care a studiat la Yale şi a decedat în 1998 de SIDA.

[13] Simone de Beauvoir, Jacques Lacan, Luce Irigaray, Monique Wittig, Jacques Derida, Michael Foucault ş.a.

[14] Gabriele KUBY, „Judith Butler – die Ideenlieferantin", *Die Tagespost* (11.09.2012).

gender. Toate acestea au loc fără a fi existat un discurs public, nici în parlament, nici în mass-media. Aproape nimeni nu ştie ce înseamnă *gender* şi totuşi gender devine *mainstream* – un proces fantasmagoric, ale cărui efecte concrete sunt descrise în capitolul VII.

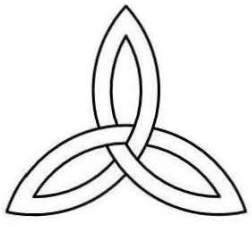

IV. GLOBALIZAREA REVOLUȚIEI SEXUALE DE CĂTRE NAȚIUNILE UNITE

Puterea omului de a face din el ceea ce doreşte înseamnă puterea câtorva puţini de a face din alţii ceea ce doresc.

C.S. Lewis[1]

Declaraţia Universală a Drepturilor Omului

Revoluţiile, se credea până acum, se produc de jos în sus: masele sunt atât de nemulţumite de starea lor de exploatare şi opresiune, încât vor să schimbe raporturile de dominare prin forţă – după cum se întâmplă aceasta din 2011 în numeroase ţări arabe. Este un conflict deschis cu elita puterii, purtat de către o mişcare de masă, motivată de stări de dizgraţie general recognoscibile, insuportabile, cu scopul obţinerii unei schimbări a structurilor de putere prin forţă. Revoluţiile care încep în numele libertăţii mai mari şi a unui viitor utopic mai bun au dus în istorie, de obicei, la un sistem dictatorial al elitei de conducere.

Revoluţia sexuală prezentă, care cuprinde şi modifică toate domeniile vieţii, este în schimb o *Top-down-Revolution*, ea pleacă de la elite de putere care operează global. Un scop recognoscibil este reducerea demografică mondială. Mai mult decât atât, o modificare a ordinii valorice poate avea ca urmare doar o modificare a ordinii mondiale. Ar fi iraţional a presupune că aceasta ar fi un efect secundar nedorit. Cu căderea Zidului în 1989, lumea occidentală a crezut că şi-a luat rămas-bun

[1] C.S. Lewis, *Die Abschaffung des Menschen*, Einsiedeln 2003, 62.

definitiv de la formele de dominație totalitare. De atunci are loc o schimbare insidioasă a valorilor, care cuprinde toate domeniile societății: de la stat până în familie și educarea copiilor. Sistemul de operare al societății noastre se înlocuiește, fără a fi clar cine înfăptuiește aceasta și în ce scop. Toți observă modificarea accelerată, care are ceva lugubru în sine, întrucât cauzele și scopul sunt ascunse.

Când Națiunile Unite au adoptat în 1948 *Declarația Universală a Drepturilor Omului (Universal Declaration of Human Rights)*, încă nu exista un acord asupra faptului că există drepturi universale valabile întotdeauna, care îl protejează pe om și instituțiile naturale fundamentale ale societății, precum căsătoria, familia, proprietatea privată, drepturi ale omului asupra cărora familia popoarelor a convenit și s-a obligat. Groaza față de ororile celui de al Doilea Război Mondial și a sistemelor de guvernare totalitare, inumane, ale comuniștilor și naziștilor a făcut posibilă declarația. O dată pentru totdeauna demnitatea umană intangibilă trebuia angajată ca „bază a libertății, dreptății și păcii în lume".

În 10 decembrie 1948, Adunarea Generală a Națiunilor Unite anunța:

> Art. 1: Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unii față de alții în spiritul fraternității.
> Art. 2: Fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate în prezenta Declarație, fără niciun fel de deosebire, ca, de pildă, deosebire de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau orice alte împrejurări. În afară de aceasta, nu se va face nicio deosebire după statutul politic, juridic sau internațional al

țării sau al teritoriului de care ține o persoană, fie că această țară sau teritoriu sunt independente, sub tutelă, neautonome sau supuse vreunei alte limitări a suveranității.
Art. 16 (1): Cu începere de la împlinirea vârstei legale, bărbatul și femeia, fără nicio restricție în ce privește rasa, naționalitatea sau religia, au dreptul de a se căsători și de a întemeia o familie.
Art. 16 (3): Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și a statului.

Declarația Universală a Drepturilor Omului formulează valori morale universale, care decurg din concepția iudeo-creștină despre om, bazate pe revelația biblică: „Astfel, Dumnezeu l-a creat după chipul său pe om, după chipul său l-a creat, ca bărbat și femeie i-a creat" (*Gen* 1,27). O concepție mai elevată despre om nu există. Concepția creștină că toți oamenii sunt egali înaintea lui Dumnezeu este recunoscută de către proclamație ca regulament uman de bază: „Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi". Ele nu trebuie considerate mai bune sau mai rele pe baza unor caracteristici inalterabile: rasa, culoarea pielii, sexul, limba, religia. Niciuna dintre aceste caracteristici nu aparține domeniului de libertate de decizie morală a omului, făcând abstracție de posibilitatea conversiei religioase.

Națiunile Unite protejează căsătoria și familia ca „unitate de bază naturală a societății", pentru că acestea creează țesutul în lipsa căruia cultura decade: legătura dintre bărbat și femeie și legătura între generații. Căsătoria și familia preced statul, ele nu se datorează statului, mai degrabă statul depinde de ele, pentru că asigură serviciile de bază pentru conviețuirea umană – procrearea omului și formarea lui ca persoană capabilă de o contribuție pozitivă pentru societatea întreagă.

Ceea ce fusese gândit pentru toate timpurile a fost în curând golit pas cu pas. În cursul câtorva decenii Națiunile Unite au devenit o instituție care utilizează puterea şi resursele sale pentru a modifica viziunea asupra omului articulată în Declarația drepturilor omului şi pentru a înlocui valorile morale universale ca bază a culturii cu „valori" relativiste ale postmodernului.

Dumnezeu a fost detronat şi „omul autonom" a fost aşezat pe tronul lui Dumnezeu. Aceasta este ispita omului de la început, dar nicio epocă istorică nu i s-a supus cu o radicalitate augmentată delirant, cum se întâmplă prin negarea polarității sexuale a bărbatului şi femeii.

Națiunile Unite luptă astăzi cu puternicele sale organizații aferente majoritar pentru dizolvarea identității sexuale a bărbatului şi femeii, pentru dizolvarea căsătoriei şi a familiei, pentru sciziunea dintre generații prin „drepturile copiilor" autonome, pentru dizolvarea moralei sexuale, pentru avort provocat ca „drept al omului". Se pare că potentații acestui Pământ ar fi părăsiți de bunele spirite ale rațiunii, conştiinței şi fraternității.

Schimbarea paradigmei după 1989

Prăbuşirea comunismului în 1989 a permis inflamarea speranței că ar fi venit sfârşitul tuturor ideologiilor şi pacea globală s-ar fi deplasat într-o apropiere tangibilă. O New Age, o Epocă Nouă[2] ar licări, în care toate contradicțiile s-ar topi, îndeosebi cele religioase. Religiile cu o exigență absolută a adevărului au ajuns suspecte ideologic, înainte de toate, în privința creştinismului.

Ca garant pentru speranța de pace a contat ONU, care se hrănea din capitalul moral al Declarației drepturilor omului. Dar ONU din 1989 nu mai era ONU din 1948.

---

[2] Cf. Marilyn FERGUSON, *The Aquarian Conspiracy. Personal and Social Transformation in the 1980s*, Los Angeles 1980.

Marguerite A. Peeters analizează această revoluţie culturală globală şi noua ei etică în cartea sa *The Globalization of the Western Cultural Revolution. Key Concepts, Operational Mechanisms* (2007)[3]. Ea scrie:

> Postmodernismul presupune o destabilizare şi o depăşire a concepţiei noastre raţionale şi teologice despre realitate, despre structura antropologică ca bărbat şi femeie dată de Dumnezeu, despre ordinea Universului, aşa cum a fost creat de Dumnezeu. Postulatul fundamental al postmoderniştilor constă în faptul că realitatea este o construcţie socială, că adevărul şi realitatea nu posedă un conţinut obiectiv şi subiectiv – că nu există deci ca atare şi în sine... Postmodernismul ridică individul la suveranitatea arbitrară şi absolutizează dreptul său la liberul-arbitru. Etica postmodernă globală celebrează diferenţele, multitudinea alegerii, diferenţele culturale, libertatea culturală, diferenţele sexuale (în sensul orientărilor sexuale diferite). În realitate este vorba despre o „eliberare" a bărbatului şi femeii de condiţiile în care i-a situat Dumnezeu... O „eliberare" concepută astfel devine imperativul eticii noi. Ea păşeşte la destabilizare şi la deconstrucţie... mai ales a ceea ce este considerat ca valori iudeo-creştine şi ca revelaţie divină[4].

Postmodernismul a introdus noţiuni noi şi a umplut noţiuni vechi cu un conţinut nou. Iată câteva din lista lungă a Margueritei Peeters:

---

[3] Marguerite A. PEETERS, *The Globalization of the Western Cultural Revolution*, Institute for Intercultural Dialogue Dynamics, Brüssel 2007. Pentru relaţii în franceză şi engleză la *Institute for Intercultural Dialogue Dynamics*, e-mail: iis@skynet.be.

[4] Marguerite PEETERS, „Willkür als Moralgesetz", *VATICAN magazin* 1 (10/ 2007) 42.

Etica marcată iudeo-creştin	**Etica postmodernă**
Adevăr	Relativism intolerant
Valori absolute şi norme obligatorii	Liber-arbitru al individului
Autoritate	Egalitate
Autoritate parentală	Drepturi ale copilului
Sex	Gender
Identitate polară sexuală a bărbatului şi a femeii	Eligibilitate a sexului
Heterosexualitate ca normă	Acceptanţă juridică şi socială a oricărui comportament sexual
Consorţi	Parteneri
Căsătorie dintre bărbat şi femeie	Parteneriat sexual de acelaşi sex
Familie, constând din consorţi cu descendenţi	„Căsătorie" de acelaşi sex cu drept de adopţie
Avort provocat	Planificare familială şi „sănătate reproductivă"
Suveranitate naţională	Control global prin „global governance"
Democraţie reprezentativă	Democraţie participativă
Confruntare a intereselor diferite	Dialog
Decizii colective	Consens
Tradiţie	Diversitate culturală
Identitate culturală	Multiculturalism
Cele zece porunci	Etică relativistă
Dumnezeu	Individ autonom

În timp ce noțiunile „eticii globale noi" au un ton pozitiv difuz și par a promite ceva mai bun, noțiunile vechi, care au suportat îndelung cultura occidentală marcată creștin, au dobândit un ton rău. Dacă sunt utilizate totuși aprobator, te discreditezi. Astfel de noțiuni sunt, de exemplu: adevăr, morală, autoritate, ierarhie, conștiință, consorți, castitate, puritate, a servi, răul și multe altele. Deplasarea lingvistică orientată este strategie politică (cf. cap. VIII).

Cine întreabă ce înseamnă noile noțiuni cu adevărat? Sunt în mod intenționat nedefinite, ambivalente și ambigue, pentru a masca intențiile univoce ale strategilor? Cum este posibil ca o noțiune ca *gender-mainstreaming* să devină deja din 1999 „principiul călăuzitor și problema transversală" ale politicii germane și după mai bine de un deceniu aproape nimeni din populație să nu știe ce înseamnă noțiunea de fapt?

Marguerite Peeters scrie:

> Nu sunt guverne, ci minorități nelegitimate statal, care au jucat rolul decisiv de la începutul până la sfârșitul procesului revoluționar. Ele au funcționat în același timp ca vârf de lance, pionieri, lobby-sti, schimbători de conștiință, colectori de consens, moderatori, parteneri, ingineri sociali și actori operativi, câini de pază și învingători ai noului etos (p. 28). Autoritatea legitimă a guvernelor a fost redistribuită grupurilor de interese, care nu numai că nu erau legitime, dar urmăreau adesea obiective radicale. Conform logicii principiului parteneriatului, „partenerii" primeau tot mai multă putere politică pe cheltuiala reprezentanților legitimi ai statelor (p. 29).

Ei apar ca „experți", dar sunt în realitate lobby-sti ai unor minorități radicale mici, care își impun interesele proprii pe seama binelui public.

Minoritățile radicale ale feministelor și ale homosexualilor au jucat un rol central la reușita globală a eticii

noi. Interesele acestor minorități de a dizolva normele sexuale au putut fi instrumentalizate pentru scopul strategic al reducerii mondiale a populației. În numele libertății au fost proclamate și propagate „drepturi" noi, pentru a submina tradițiile culturale și religioase: dreptul la amor liber, dreptul la prevenire, dreptul la avort provocat („burta mea îmi aparține"), dreptul la inseminare artificială, dreptul la alegerea liberă a orientării sexuale, drepturile copiilor contra părinților. În centru stă dreptul individului autonom asupra libertății de alegere. Noțiunea libertății, care se află înapoi, este o noțiune amputată, desprinsă de adevăr, de responsabilitate, de binele celuilalt, de binele public. Tentația pentru aceste revendicări noi pactizează cu egoismul individului autonom.

Pentru impunerea eticii noi în conștiința oamenilor, ONU organizează conferințe mondiale pentru a permite apariția unei viziuni mondiale noi. Pentru întrebările majore ale celui de al treilea mileniu care mijește, aceste conferințe sunt evenimente-cheie pentru motivarea schimbării globale a paradigmei:

- București 1974: populație
- New York 1990: copii
- Rio 1992: mediu; 2012 Rio + 20
- Viena 1994: drepturile omului
- Cairo 1994: populație
- Beijing 1995: femei; 2010 Beijing + 15

Controlul populației

Chestiunea de interes centrală a SUA, a celui mai puternic stat al ONU, a fost și este reducerea populației lumii. Piatra de temelie a pus-o *Kissinger Report* din 1974 (NSSM 200). A fost o răscruce pentru o strategie nouă de reducere a populației.

În 1974, Henry Kissinger, un prieten al familiei Rockefeller, a redactat, în calitate de consultant național pentru securitate națională al președintelui Nixon, memorandumul NSSM 200, ținut atunci strict secret. El a purtat titlul *Importanța creșterii mondiale a populației pentru siguranța și interesele externe ale SUA.* Kissinger a colaborat strâns cu *Population Council* al lui John. D. Rockefeller III. În documentul strategic, Kissinger afirma că siguranța națională a SUA ar depinde de introducerea măsurilor de control a populației în țările în curs de dezvoltare și emergente[5].

Unul dintre partenerii cei mai importanți ai ONU pentru această strategie globală a fost și este *International Planned Parenthood Federation* (IPPF). La prima conferință ONU din 1974 de la București, IPPF era deja componentă a delegației guvernamentale americane. Conferința nu a avut totuși succesul dorit, pentru că Sfântul Scaun împreună cu statele blocului de Răsărit și ale Lumii a Treia demascaseră „imperialismul de prevenire".

SUA nu s-au dat înapoi încă de atunci de a cupla ajutorul lor pentru dezvoltare cu programele de avort provocat și sterilizare. Organizația operativă este *United Nations Population Fund* (UNFPA). Un exemplu: în cooperare cu dictatorul peruan Alberto Fujimoro, UNFPA a sterilizat 300.000 de femei fără acordul lor și uneori chiar fără știrea lor. În China, UNFPA a participat considerabil în 1979 la introducerea politicii brutale de a avea un singur copil[6].

---

[5] Henry KISSINGER, *National Security Study Memorandum 200. Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests, 24.04.1974*, National Security Council, Washington D.C. http://www.population-security.org/11-CH3.html.

[6] Douglas S. SYLVA, *The United Nations Population Fund. Assault on the World's People*, The International Organizations Research Group, New York 2002.

Controlul demografic direct cu cuplarea şantajistă a ajutorului de dezvoltare cu programele de avort provocat şi sterilizare nu a fost satisfăcător, întrucât a generat prea multă rezistenţă. Trebuiau găsite strategii care puteau fi distribuite ca ajutor umanitar pentru ţări sărace. În acest scop erau necesare scamatorii lingvistice care prezentau „imperialismul de prevenire" al SUA ca răspuns filantropic la necesităţile şi suferinţele femeilor din ţările sărace cu rata natalităţii mare.

Sănătatea şi *libertatea de a alege, women empowerment, unmet needs, quality services, reproductive health* sunt păstaia semantică seducătoare în care este ambalată strategia reducerii demografice. Fiecare femeie pe acest Pământ trebuie să *poată alege* câţi copii ar vrea să aibă, prin susţinere de către Statele Unite şi agenţiile ONU cu *reproductive health services*. Această noţiune este o pălărie magică pentru mijloacele anticoncepţionale, avort provocat „sigur" şi sterilizare.

Arta constă în aceea de a utiliza noţiuni cu rezonanţă pozitivă, ambigue, pentru a impune scopuri univoce, dar incapabile de consens. Cine ar avea ceva de obiectat împotriva sănătăţii reproductive, când prin aceasta se înţelege „starea bunăstării fizice, mentale şi sociale"? Definiţiile citate în continuare – mai bine zis, perifrazele învăluitoare – se găsesc în *platforma de acţiune*, documentul final al Conferinţei mondiale a femeilor de la Beijing 1995[7]:

> Sănătatea reproductivă înseamnă că oamenii pot avea o viaţă sexuală satisfăcătoare şi nepericuloasă şi că au capacitatea de reproducere şi decizia liberă asupra dacă, în ce moment şi cum să facă uz de aceasta (§ 94).

[7] http://www.un.org/depts/german/conf/beijing/anh_2_3.html, § 94 und § 95.

Întrebare: S-ar putea înțelege prin aceasta că femeia primește decizia liberă asupra capacității ei reproductive prin avort provocat?

Conform acestei definiții, drepturile reproductive cuprind anumite drepturi ale omului, care sunt recunoscute deja în legislații naționale, documente asupra drepturilor omului la nivel internațional și alte documente de consens (§ 95).

Întrebare: Despre ce documente ale drepturilor omului este vorba?

Mulți oameni din lume trebuie să renunțe la sănătatea reproductivă din motive precum următoarele: cunoștințe insuficiente asupra sexualității umane și informații inadecvate, respectiv deficitare, despre sănătatea reproductivă și servicii în acest sens... Tinerii sunt deosebit de periclitați (§ 95).

Întrebare: Prin „servicii" s-ar putea înțelege servicii de avort provocat; și prin „informații deficitare pentru tineri deosebit de periclitați", informare sexuală după model occidental?[8]

Drepturile femeii cuprind și dreptul ei de a putea stabili și decide liber și autonom, fără constrângere, discriminare și forță, asupra problemelor legate de sexualitatea ei, inclusiv de sănătatea sexuală și reproductivă (§ 96).

Întrebare: Se înțelege prin aceasta decizia liberă a femeii asupra numărului partenerilor ei sexuali, a orientării ei sexuale și a avortului provocat?

---

[8] 17 ani mai târziu, în iunie 2012, la conferința ONU despre dezvoltare durabilă (Rio + 20), s-a reușit eliminarea noțiunilor *reproductive health* și *population dynamics* din documentul final, noțiuni care funcționează drept cal troian pentru avort provocat și control demografic – un eșec remarcabil pentru *United Nations Population Fund* și *International Planned Parenthood Federation* (http://www.c-fam.org-fridayfam.org/-fax/volume-15/abortion-proponents-admit-defeat-at rio-conference.html).

Marea breșă pentru „drepturile reproductive" a ajuns la conferința asupra populației a ONU de la Cairo în 1994. În prealabil apăruseră anunțuri precum: „Papa interzice controlul nașterilor – milioane flămânzesc". O acuzație care, puțin modificată, a fost adusă din nou în 2011 Papei Benedict al XVI-lea[9], după același model: „Papa interzice prezervativele – milioane mor de SIDA"[10]. Vicepreședintele SUA de atunci Al Gore a fost unul dintre *big player*s ai acestei conferințe. Pe marea scenă a mass-media favorabile el a anunțat că toate problemele sociale ale Lumii a Treia s-ar reduce la suprapopulație, ceea ce în această gândire este identic cu o lipsă a controlului nașterilor și a avortului provocat.

El avea, pe lângă țările arabe, încă un adversar, și anume Papa Ioan Paul al II-lea. Acesta și-a mobilizat întreaga autoritate și posibilitățile de influențare pentru a stopa agenda globală privind avortul provocat, căreia îi cad victime anual peste 40 de milioane de copii nenăscuți. Dar împotriva bugetelor de miliarde ale ONU și ale fundațiilor americane nu a găsit o ieșire.

În funcție de culoarea politică a președinției SUA, această politică a fost dusă cu mai mult sau mai puțin dinamism, respectiv cu mai mulți sau mai puțini bani. Președintele Ronald Reagan și președintele George W. Bush au fost promotori ai politicii pro-viață, în timp ce președintele Clinton împreună cu Al Gore au sprijinit din toate puterile politica anti-viață. Dar niciun președinte nu a luptat cu atâta radicalism pentru agenda

---

[9] Papa Benedict al XVI-lea spusese în călătoria sa africană din anul 2009: „Problema SIDA nu poate fi reglementată prin distribuirea prezervativelor. Utilizarea înrăutățește mai curând problema. Soluția constă mai degrabă într-o trezire spirituală și omenească și în prietenia pentru suferinzi". Aceasta a generat o furtună de indignare în mass-media și politică.

[10] Sindromul Imunodeficienței Dobândite (*n. trad.*).

feministă-homosexuală ca Barack Obama[11], cu ministrul lui de externe Hillary Clinton (cf. cap. X, p. 289 ş.u.). La *Conferința Internațională despre Populație și Dezvoltare* din 8 ianuarie 2010, Hillary Clinton a anunțat o nouă *Global Health Initiative*. Conform lui Clinton, SUA vor aloca în următorii şase ani 63 de miliarde de dolari pentru programe mondiale de prevenire a sarcinii şi pentru îmbunătățirea ofertei de „planificare familială". Vor fi susținute, printre altele, eforturile pentru scăderea mortalității materne şi infantile, pentru împiedicarea a milioane de sarcini nedorite şi a milioane de infecții HIV[12] noi. „Cu această inițiativă creăm căi noi pentru combaterea bolilor şi promovarea sănătății"[13].

În spatele programului pentru controlul demografic se află câțiva superbogați ai acestei lumi. În luna mai 2009 s-au întâlnit la New York, printre alții, multimiliardarii David Rockefeller, Bill Gates, Ted Turner, Georges Soros, Michael Bloomberg şi Warren Buffet. Ei sunt de acord că problema cea mai mare a acestei lumi este suprapopulația. Pentru că sunt prea mulți săraci în această lume, ei vor să se îngrijească să fie mai puțini – cu *reproductive health services*. În acest scop au fondat *The Good Club*[14].

Astfel, *Bill and Melinda Foundation* îşi concentrează cu un capital de înființare de 36,3 miliarde dolari SUA programele globale asupra scopului de reducere a populației în țările sărace. Bill şi Melinda Gates mizează pe

---

[11] Cf. Gabriele KUBY, „Obama – der Homo-Aktivist", *Die Tagespost* (16.06.2009).

[12] Virusul Imunodeficienței Umane (*n. trad.*).

[13] Hillary Rodham CLINTON, Secretary of State, *Remarks on the 15th Anniversary of the International Conference on Population and Development, Washington D.C.*, 8. Januar 2010.

[14] http://www.guardian.co.uk/world/2009/may/31/new-york-billionaire-Philanthropists

implantul Sinoplant II, cel mai rentabil, care se implantează sub piele şi sterilizează femeile pentru o durată de cinci ani[15].

În 11 iulie 2012, miliardara Melinda Gates a organizat la Londra împreună cu guvernul britanic un *Family Planning Meeting*. La această „conferință a donorilor" a naţiunilor bogate au fost puse la dispoziţie 2,1 miliarde euro pentru finanţarea programelor de prevenire şi sterilizare pentru femei şi fete în ţările sărace. Parteneri pentru implementare sunt *United Nations Population Fund* (UNFPA) şi *International Planned Parenthood Federation* (IPPF), cele mai mari organizaţii mondiale.

În luna mai 2011, UNFPA a publicat estimări noi asupra creşterii demografice. În 2050 s-ar conta pe 9,31 de miliarde de oameni şi în 2100 pe 10,1 miliarde de oameni – este în sfârşi timpul de a le reduce numărul astăzi[16].

În acest sens, Steven Mosher, preşedinte al *Population Research Institute*, spune:

> Afirmaţia UNFPA că femeile cer anticoncepţionale este pur şi simplu neadevărată. Ceea ce cer este o îngrijire de sănătate mai bună pentru ele şi familiile lor. Strigătele lor de ajutor sunt ignorate de către controlorii demografi ai UNFPA, pe care nu îi interesează să salveze vieţi, ci să reducă numărul oamenilor pe planetă... Nu vor să anunţe ratele naşterilor în scădere la nivel mondial, întrucât primesc fonduri din cauza fricii de suprapopulare. Ei ne spun că săracii din ţările în curs de dezvoltare ar avea prea mulţi copii. De fapt, ei spun că numai bogaţii pot avea copii, aceasta este o formă nouă a rasismului global. Ar trebui să stopăm programele de control demografic şi

---

[15] Stefan REHDER, „Getarnte Wirtschaftsförderung", *Die Tagespost* (28.01.2012) 3.

[16] Care dintre estimări sunt de încredere este dificil de decis, ţinând cont de situaţia de interes a ONU şi SUA.

în schimb să ne ocupăm de problemele adevărate ca malaria, tifosul, HIV/SIDA[17].

Conferința mondială a femeilor de la Beijing 1995

La un an după conferința ONU asupra populației de la Cairo, a urmat la Beijing conferința mondială a femeilor. Aceste conferințe sunt exemple de paradă ale „deplasării puterii către nealeşi" (M. Peeters). În timp ce în democrația reprezentativă puterea politică este transmisă prin alegere şi controlată de parlament, *global governance* lucrează prin cooperarea birocrațiilor internaționale cu organizații neguvernamentale (ONG). Este vorba despre grupuri de interese ale minorităților radicale, care sunt finanțate prin transferuri financiare invizibile şi fundații care operează global. Aceasta se numeşte *democrație participativă*.

Conferința ONU a femeilor de la Beijing s-a aflat în mâinile feministelor radicale. Scopul lor strategic pe termen lung a fost de a impune termenul *gender* ca substitut al cuvântului *sex*. Era necesar un termen nou, pentru a atinge trei obiective:

1. „egalitatea substanțială" a bărbatului şi femeii;
2. demontarea identității de gen a bărbatului şi femeii;
3. demontarea „heterosexualității forțate normative".

În cartea *The Gender Agenda* de Dale O'Leary, mărşăluirea feministelor radicale la conferința mondială a femeilor este descrisă in detaliu[18]. Pregătirea şi desfăşurarea conferinței a stat în mâinile lui *Women's*

---

[17] LifeSiteNews 09.05.2011.

[18] Dale O'LEARY, *The Gender Agenda*, Lafayette, 1997. Prezentat pe larg în *Nachrichten aus dem Deutschen Institut für Jugend und Gesellschaft*, Bulletin Nr. 13, Frühjahr 2007.

Environment and Development Organization (WEDO) şi *International Planned Parenthood Federation* (IPPF). Grupurile anti-viaţă au fost privilegiate la acreditare, câtă vreme grupurile de protecţie a familiei şi vieţii nu au fost acreditate. La conferinţă au fost marginalizaţi cei care au intervenit pentru complementaritatea dintre bărbat şi femeie, pentru maternitate ca vocaţie specială a femeii şi pentru familie. Dale O'Leary descrie metodele:

- falsificarea traducerilor;
- defăimarea ca „fundamentalişti";
- modificarea principiului de consens la vot;
- prelungirea de ultim moment a conferinţei cu o zi.

Motivul: delegaţii ţărilor sărace nu au putut plăti reprogramarea zborurilor, astfel încât au fost excluşi de la votul final. În acest mod s-a reuşit încheierea în unanimitate a platformei de la Peking, în pofida obiecţiilor considerabile ale Sfântului Scaun şi ale delegaţiilor musulmane[19].

Coaliţia pentru familie a distribuit la sfârşit un fluturaş cu titlul: *We do not agree*. În acesta se menţiona:

> *Platforma de acţiune* de la Peking este un atac direct asupra valorilor, culturilor, tradiţiilor şi convingerilor religioase ale marii majorităţi a populaţiei mondiale atât în ţările în curs de dezvoltare, cât şi în naţiunile industriale... Documentul nu exprimă niciun fel de respect pentru demnitatea umană, ignoră căsătoria, depreciază importanţa maternităţii, promovează practicile sexuale deviante, promiscuitatea sexuală şi sexul pentru tineri[20].

Coaliţia pentru familie nu s-a putut impune.

---

[19] http://www.un.org/documents/ga/conf177/aconf177-20add1en.htm.

[20] Dale O'LEARY, *The Gender Agenda*, 203 ş.u.

Avortul provocat ca „drept al omului"?

Sub acoperișul ONU, care se mai hrănește încă din autoritatea morală a *Convenției drepturilor omului*, strategiile cultural-revoluționare s-au apucat să transforme platforma de acțiune de la Peking în strategii politice, în contracte internaționale obligatorii și, astfel, în realitate socială[21].

Ele se aflau în fața unei probleme: de fapt, se reușise turnarea vinului vechi în furtunuri noi, și anume să conecteze scopul controlului demografic sub masca *gender-mainstreaming*-ului și sănătății reproductive cu valorile superioare ale *libertății de vot, drepturilor omului și sănătății*. Dar scopul de a declara realmente avortul provocat ca un drept al omului recunoscut internațional nu a fost atins. Documentele finale nu s-au întemeiat în niciun caz pe consens, pentru că a existat o rezistență masivă din partea Sfântului Scaun, a statelor marcate catolic și islamic. Acum trebuiau găsite posibilități pentru a exercita presiune politică asupra guvernelor naționale, pentru implementarea strategiilor sănătății „reproductive și sexuale".

Cum se putea reuși crearea dreptului internațional de a deriva din dreptul omului asupra vieții un „drept al omului" de a ucide, adică a declara avortul provocat ca drept al omului și a-l impune pe acesta statelor membre? Cum se putea compromite rezistența statelor suverane și a populației acestora? Cum puteau să se întâmple toate acestea sub aparența legitimității?

---

[21] Eu mă bazez pe: Douglas A. SYLVA – Susan YOSHIHARA, *Rights by Stealth. The Role of UN Human Rights Treaty bodies in the Campaign for an International Right to Abortion*, International Organizations Research Group, White Paper No 8, 2009.

Conferința specialiștilor în rețea de la Glen Cove

Răspunsul simplu: prin *networking*[22]. Se aduc „global players" împreună, pentru a trage invizibil și necontrolat de același cordon. Aceasta s-a întâmplat în 1996 la Glen Cove, New York. La masa rotundă s-au întâlnit reprezentanți de rang înalt ai lui *UN Population Fund* (UNFPA), *UN High Commissioner for Human Rights* (UNHCHR), *UN Division for the Advancement of Women* (DAW) cu reprezentanții unor ONG-uri selecționate ca *International Parenthood Federation* (IPPF) *și Center of Reproductive Rights* (CRR), care aparțin ONG-urilor celor mai influente ale ONU. Trebuia dezvoltată o strategie cum s-ar putea promova reducerea demografică, deși în niciunul dintre cele opt contracte de stat ale ONU, care definesc drepturile omului, nu se menționează „avortul provocat" sau „drepturile reproductive". Aceste acorduri fuseseră negociate atent cuvânt cu cuvânt de către reprezentanții statelor suverane. Pentru aplicarea lor în statele membre au fost constituite *Human Rights Monitoring Bodies*, adică organisme care trebuiau să supravegheze implementarea drepturilor omului în statele membre. Acestora le aparțin:

- Human Rights Committee (HRC)
- Convention on the Elimination of Discrimination Against Women (CEDAW)
- Convention on the Rights of the Child
- International Covenant on Civil and Political Rights.

La Glen Cove s-a convenit asupra transformării, prin *Treaty Monitoring Bodies*, care se mai cheamă

[22] Lucru în rețea sau socializare (lb.eng.) (*n. trad.*).

complience committees, a „normelor soft" în „legi hard". Contractele obligatorii trebuiau „dezvoltate mai departe" prin *Monitoring Bodies*, „extrapolate" şi „reinterpretate". Prin repetare persistentă trebuia trezită impresia falsă că „drepturile de sănătate reproductivă şi sexuală" ar fi componente obligatorii ale contractelor de drepturi ale omului deja existente.

Exemple de reinterpretare prin *Human Rights Committee* sunt:

- din dreptul la liberă circulaţie s-a derivat dreptul la călătorii în străinătate în scopul avortării provocate;
- cu dreptul la sfera privată s-a fundamentat un drept de decizie liberă asupra graviditățiii;
- dreptul la exprimarea liberă a opiniei a legitimat un drept al femeilor de orice vârstă de a obţine informaţii despre „servicii de sănătate" (*reproductive health services*), anticoncepţionale şi informare sexuală[23].

S-a stabilit o reţea de actori care îşi aruncă reciproc mingile: agenţii ale ONU, programe ale ONU, *Monitorig Bodies* şi ONG-uri. *Monitoring Bodies* sunt dotate cu competenţe substanţiale şi resurse financiare. Membrii acestor organizaţii sunt într-adevăr numiţi de către statele membre, dar nu mai răspund apoi înaintea lor. Inima organizatorică a strategiei este dreptul *comitetelor* de a solicita statelor individuale rapoarte asupra implementării prevederilor contractelor de drepturi ale omului.

Comitetele pot accepta plângeri de la persoane individuale şi desfăşura independent investigaţii în statele

[23] Douglas A. SYLVA – Susan YOSHIHARA, *The Four-Step Strategy*, 15 ş.u.

membre. Statele trebuie apoi să întocmească rapoarte asupra măsurilor întreprinse pentru remediere.

Influența ONG-urilor asupra *treaty monitoring process* este din ce în ce mai mare. ONG-urile acționează la nivel național ca paznici care controlează aplicarea recomandărilor *comitetelor*. Statele sunt chiar solicitate să integreze ONG-uri locale în acest proces. ONG-urile furnizează rapoarte alternative către *comitete*, de ex., către *Convention on the Elimination of Discrimination Against Women* (CEDAW).

Center of Reproductive Rights (CRR) are 45 de angajați permanenți și o rețea impresionantă de alte ONG-uri și donatori. CRR este finanțată de către UNFPA și obține suplimentar anual 10 milioane de dolari de la fundații.

Instituții ale ONU și ONG-uri care operează la nivel național desconsideră procesele democratice de formare a voinței ale statelor suverane și exercită împreună o presiune masivă asupra unor „țări dure", care nu sunt dispuse să implementeze pachetul *gender* constând în avort provocat, sexualizarea tineretului și drepturi LGBTI, precum Malta, Lituania, Namibia, Uganda, Ungaria, mai recent Finlanda. Lobby-iștii ONG-urilor furnizează *comitetelor* argumentarea și strategiile, cum se poate face dintr-un „drept la viață" un „drept la avort provocat". Pentru a reduce mortalitatea maternă nu trebuie ameliorate eventual obstetrica, condițiile de igienă și îngrijirea postoperatorie, ci interdicția privind avortul provocat trebuie eliminată, pentru ca prin „condiții de avort provocat sigure" (*reproductive health services*) să se servească „sănătatea" femeii. Nu există o lege internațională obligatorie care să angajeze dreptul femeii asupra uciderii copilului nenăscut. Totuși, aceasta se afirmă continuu și astfel se exercită presiune.

Aceasta se petrece prin confuzie conceptuală, lipsa de transparență a strategiei, lucrul silențios pe cât

posibil, calomnierea adversarului, înaintea tuturor, a Sfântului Scaun, şi procedura pas cu pas. Întrucât condiţiile sunt diferite de la ţară la ţară, se cere şi se efectuează numai pasul mic următor. Într-o ţară în care avortul provocat este interzis se luptă la început numai pentru legalizarea avortului terapeutic în condiţii strict limitate. Pentru aceasta este adecvată instrumentalizarea cazurilor individuale de interes mediatic după modelul: o fată de nouă ani este violată de tată şi trebuie să păstreze copilul.

Uneori se reuşeşte războirea unui caz de către jurişti bine pregătiţi până la tribunalul naţional suprem sau la *Curtea Europeană a Drepturilor Omului*, pentru a prescrie apoi statelor membre şi tribunalelor subordonate o interpretare juridică nouă, care o subminează pe cea valabilă până atunci sau se transformă chiar în contrariul ei (cf. cap. V, p. 140).

Seducţia ideologică, presiunea asupra politicienilor naţionali, cuplarea sprijinului financiar cu programe ale „sănătăţii reproductive", educaţia sexuală a tineretului, distribuirea prezervativelor, propaganda mediatică şi activităţi culturale multiple creează climatul în care pasul următor respectiv devine posibil.

Krisztina Morvai din Ungaria, membră a CEDAW, a criticat public faptul că *Treaty Monitoring Bodies* îşi încalcă cu regularitate mandatul şi promovează scopuri sociale controversate, ca dreptul la avort provocat, legalizarea prostituţiei, dezvoltarea educaţiei sexuale pentru copii şi tineret, dezvoltarea anticoncepţionalelor pentru fete tinere, răspândirea prezervativelor gratuite în ţările în curs de dezvolare[24].

---

[24] Krisztina MORVAI, *Respecting national sovereignty and restoring international law. The need to reform UN treaty monitoring committees*, briefing at UN headquarters, New York, September 6, 2006. Citat în *Rights by Stealth*.

Națiunile Unite au fost după cel de Al Doilea Război Mondial o lumină de speranță pentru popoarele lumii. Astăzi sunt vârful de lance al modificărilor cultural-revoluționare.

V. INTERVENȚIE TOTALITARĂ: PRINCIPIILE YOGYAKARTA

Omul suferă de o înțelegere târzie fatală.
El înțelege totul abia în generația următoare.

Stanislaw Jerzy Lec

Principiile Yogyakarta (YP)[1] sunt o instrucțiune detaliată pentru impunerea globală a ideologiei *gender*: alegerea liberă a sexului, a orientării și identității sexuale. Cele 29 de „principii" vor fi redate aici în mod amănunțit, întrucât sunt un document-cheie pentru a recunoaște metodele și scopurile care periclitează revoluția sexuală. Un grup renumit de „experte și experți ai drepturilor omului"[2], fără nicio autorizare și legitimitate oficială, au formulat aceste principii în Yogyakarta indoneziană și le-au prezentat publicului în martie 2007, în edificiul ONU din Geneva, pentru a se înconjura cu autoritatea ONU. YP reprezintă „un nou instrument pentru activiste", care într-un manual de 200 de pagini, *Activist's Guide to The Yogyakarta Principles*[3], se traduce în instrucțiuni concrete de acțiune.

---

[1] *Die Yogyakarta-Prinzipien. Prinzipien zur Anwendung der Menschenrechte in Bezug auf die sexuelle Orientierung und geschlechtliche Identität*, I, Schriftenreihe der Hirschfeld-Eddy-Stiftung, Berlin 2008. Documentul poate fi descărcat în limba engleză și germană sau comandat gratis de pe situl: www.hirschfeld-eddy-stiftung.de.

[2] *Die Yogyakarta-Prinzipien*, p. 12. Lista cu numele experților în drepturile omului la sfârșitul documentului.

[3] *An Activist's Guide to The Yogyakarta Principles on the Application of International Human Rights Law in Relation to Sexual Orientation and Gender Identity.* http://www.ypinaction.org/content/order_form.

În Germania, *Fundația Hirschfeld-Eddy pentru drepturile omului ale lesbienelor, homosexualilor, bisexualilor și transgender*-ilor luptă pentru aplicarea socială a principiilor Yogyakarta. Fundația este susținută financiar de către Ministerul Afacerilor Externe și Ministerul Justiției. FDP, SPD, Stânga și Alianța 90 / Verzii se angajează pentru implementarea principiilor Yogyakarta[4]. CDU/CSU[5] numesc YP o „contribuție importantă a societății civile". Cheia pentru impunere este admiterea „identității sexuale" drept criteriu al interdicției de discriminare în legea fundamentală, după cum s-a întâmplat deja în constituțiile din Brema și Saarland. „Planurile de acțiune contra homofobiei", decise în Renania de Nord-Westfalia și Baden-Württemberg, sunt o aplicare concretă a YP.

Conform depoziției Fundației Hirschfeld-Eddy, câteva state intervin în mod deosebit pentru YP: Argentina, Brazilia, Danemarca, Țările de Jos, Norvegia, Suedia, Elveția, Republica Cehă, Uruguay. Faptul că SUA nu sunt numite aici este surprinzător, pentru că președintele Obama și ministrul său de Externe, Hillary Clinton, își aruncă întreaga putere în balanța homosexualizării culturii. Tuturor statelor acestui Pământ li se cer măsuri totalitare pentru schimbarea constituțiilor, legilor, instituțiilor sociale, sistemelor de educație și atitudinilor de bază ale populației, în vederea instituirii și forțării pe cale legală a acceptării și privilegierii homosexualității și ale altor identități neheterosexuale.

Cele 29 de „principii" se află fiecare sub titlul (majuscule în original): „STATELE TREBUIE să întreprindă toate măsurile necesare legislative, administrative și

[4] http://www.hirschfeld-eddy-stiftung.de/yogyakarta-prinzipien/im-internationalen-rahmen.

[5] FDP = Partidul Democrat Liberal, SPD = Partidul Social-Democrat al Germaniei, CDU = Uniunea Creștin Democrată, CSU = Uniunea Creștin Socială (ultimele două colaborează, întrucât CSU există numai în Germania de Sud) (*n. trad.*).

altele pentru..." Apoi urmează cerinţele cultural-revoluţionare detaliate.

Textul *Principiilor Yogyakarta* trebuie să expliciteze (1) scopurile, (2) metodele învăluirii şi (3) metodele impunerii, pentru a căror punere în aplicare (4) *„Activist's Guide to The Yogyuakarta Principles* oferă indicaţii[6].

1. Scopurile principiilor Yogyakarta

Noţiunea *principiu* provine din latinul *principium* şi înseamnă *început*, *origine*. Reprezintă o legalitate dată, din care pot fi derivate alte legalităţi sau reguli. Principiile Yogyakarta nu formulează de fapt principii, ci 29 de „drepturi" arbitrare, care se fundamentează pe reinterpretarea şi „dezvoltarea ulterioară" a drepturilor omului şi care vizează o privilegiere a minorităţii neheterosexuale pe seama drepturilor de libertate ale majorităţii. Noţiunile centrale ale documentului, „orientare sexuală" şi „identitate de gen" (*gender identity*), sunt definite în preambul astfel:

> Noţiunea *orientare sexuală* desemnează capacitatea unui om de a se simţi atras intens emoţional şi sexual de persoane de acelaşi sau de alt sex sau de mai mult de un sex şi de a întreţine raporturi sexuale cu acestea[7].

În această definiţie nu este exclusă *niciun* fel de preferinţă şi activitate sexuală, dintre cele existente: pedofilie (sex cu copii), incest (sex cu rude consangvine), poligamie, poliandrie, poliamorie (sex cu mai multe persoane) sau zoofilie (sex cu animale).

---

[6] Înţelegeri importante îi datorez lui Jakob Cornides, *A Brief Commentary on The Yogyakarta Principles,* www.works.bepress.com/jakob_cornides/. Juristul dr. Jakob Cornides este funcţionar al Comisiei Europene, specializat în drept internaţional. Cf. şi Piero A. Tozzi, J.D. „Six Problems with the «Yogyakarta Principles»", *IORG*, nr. 1, aprilie 2007.

[7] *Yogyakarta-Prinzipien*, p. 11, obs. 1.

> Prin *identitate sexuală* se înțelege sentimentul interior și personal profund de apartenență unui sex, care coincide sau nu cu sexul pe care omul afectat l-a avut la naștere; aceasta include percepția corpului propriu (inclusiv modificarea voluntară a fenotipului sau a funcțiilor corpului prin intervenții medicale, chirurgicale sau altele), precum și alte moduri de exprimare a sexului, de ex., prin îmbrăcăminte, limbaj și moduri de comportament[8].

Apartenența cuiva la un sex trebuie să fie deci subiectul unei decizii arbitrare, subiective. *Activist's Guide to The Yogyakarta Principles* face din contractele de drepturi ale omului „instrumente vii": „principiile Yogyakarta sunt un document viu... Așa cum drepturile internaționale ale omului sunt un instrument viu, în desfășurare, tot așa și principiile Yogyakarta sunt un document viu. Raza de acțiune a principiilor se va lărgi..."[9]

Cine credea că aceste contracte internaționale ale drepturilor omului, al căror enunț a fost negociat atent de către reprezentanții statelor membre, sunt obligatorii se vede silit să-și rectifice opinia în mai rău. În ochii autorilor YP, drepturile omului sunt un *instrument*. Pentru ce? Pentru a impune principiile Yogyakarta în mod global. *Activist's Guide* este o directivă concretă pentru activiști, cum pot fi revoluționate culturile, care în privința agendei LGBTI au norme sociale și juridice completamente diferite, cu instrumentul YP.

Fiecare principiu este introdus cu o declarație generală, după care urmează cerințele care în opinia expertelor și experților în drepturile omului *trebuie* aplicate de către *toate* statele[10].

---

[8] *Yogyakarta-Prinzipien*, p. 11, obs. 2.

[9] *Activist's Guide*, p. 37.

[10] P3-C = principiul 3, cerința C. Dacă după numărul principiului nu urmează o literă mare, înseamnă introducerea principiului.

Acceptarea comportamentului sexual neheterosexual (LGBTI[11]*)*

Definiţiile pentru „orientarea sexuală" şi „identitatea de gen" arată că autorii YP privează sexualitatea de cele două determinări ale ei: relaţia obligatorie a bărbatului şi femeii în căsătorie şi reproducerea. Trebuie produsă egalitate completă pentru toate genurile de „orientare sexuală şi identitate de gen". Principiul 2 declară:

> Toţi oamenii pretind a se bucura de toate drepturile omului fără discriminare... şi independent de faptul că aceasta atinge bucuria faţă de un alt drept al omului... Discriminare pe baza orientării sexuale sau a identităţii de gen reprezintă şi orice fel de diferenţieri, excluderi, delimitări sau favorizări bazate pe orientarea sexuală sau pe identitatea de gen, prin care, ca scop sau urmare, egalitatea în faţa legii sau aceeaşi protecţie de către lege, recunoaşterea, bucuria sau exercitarea cu drepturi egale a tuturor drepturilor omului şi libertăţilor de bază sunt anulate sau prejudiciate. (P2)

Text simplu: Toate criteriile morale, pentru felul în care omul gestionează în mod responsabil puterea sexualităţii, sunt catalogate ca „discriminare". Distincţia morală esenţială pentru om între corect şi fals, bine şi rău, trebuie interzisă în domeniul sexualităţii. Drepturile omului, care ar putea intra în conflict cu aceasta, ca, de ex., libertatea religioasă, sunt considerate subordonate. Nu mai este permis a predica, a învăţa şi a educa în sensul că sexualităţii îi revine îndatorirea dublă a unirii iubitoare a bărbatului şi femeii şi a procreării copiilor, deşi relaţiile heterosexuale stabile sunt de interes existenţial pentru societate.

---

[11] LGBTI înseamnă lesbiană, homosexual, bi-, trans- şi intersexual.

Dizolvarea identității sexuale bipolare

Conform definiției „orientării sexuale" și a „identității de gen", este problema sentimentului și a autodefiniției arbitrare, pur subiective, a unei persoane de ce sex dispune. *Activist's Guide* adaugă: „A cere unei persoane să se conecteze unui grup de identitate specific ar continua doar opresiunea, care trebuie combătută cu [noi] drepturi"[12].

Identitatea desemnează marca stabilă a unui subiect. Sentimentele și senzațiile sunt, dimpotrivă, instabile. Biologia, medicina, cercetarea creierului, cercetarea hormonală, psihologia, sociologia și alte științe fac depoziții precise asupra caracteristicilor diferite ale bărbatului și femeii, precum faptul că fiecare celulă a corpului bărbatului și femeii este determinată genetic masculin sau feminin. Pentru autorii YP toate afirmațiile asupra diferențelor ineluctabile între bărbat și femeie se bazează pe „prejudecăți și reprezentări stereotipe de roluri masculine și feminine". (Preambul) YP vor să extermine aceste „prejudecăți" la nivel mondial.

Pentru că identitatea unui om nu este determinată conform YP prin caracteristicile sale sexuale, ci de „orientarea sexuală" și „identitatea de gen" alese arbitrar, există nu două genuri, ci atâtea câte „orientări sexuale" există; nu mai există bărbați și femei, ci bărbați homosexuali, femei lesbiene, bărbați și femei bisexuali/e, transsexuali/e, intersexuali/e ca „sex" propriu. Faptul că există un grup mic de oameni care suferă de faptul regretabil că nu se pot identifica cu sexul lor biologic (transsexuali) sau că s-au născut cu caracteristici biologice sexuale ambigue (intersexuali) le servește autorilor YP ca pretext pentru a inversa valorile

[12] *Activist's Guide*, p. 23.

adânc înrădăcinate şi ordinea de drept a majorităţii oamenilor şi, mai mult decât atât, pentru a ignora rezultatele cercetărilor.

Fireşte, ideologia *gender* se încurcă astfel într-o contradicţie evidentă: pe de o parte, sexul omului este flexibil şi variabil, pe de altă parte, orientarea neheterosexuală trece drept invariabilă. Pentru a impune această viziune contradictorie în sine asupra omului, autorii YP solicită:

„STATELE TREBUIE să adopte toate măsurile legislative, administrative şi altele",

- „pentru ca identitatea sexuală autodeterminată a fiecărui om să fie respectată şi recunoscută de drept în măsură deplină"; (P3-B)
- „pentru ca în documentele personale – de ex., certificate de naştere, paşapoarte, liste de votanţi etc. – să apară identitatea stabilită de posesorii lor"; (P3-C)
- pentru ca „niciun statut juridic, ca, de exemplu, căsătoria sau paternitatea şi maternitatea [să poată fi citată ca] motiv pentru a împiedica recunoaşterea juridică a identităţii sexuale a unui om"; (P3)
- ca oamenii să aibă dreptul „de a decide când, contra cui şi în ce mod să vrea să divulge informaţii care privesc orientarea lor sexuală şi identitatea lor sexuală". (P6-F)

Text simplu: Să presupunem că tatăl căsătorit a trei copii este copleşit de senzaţia că are identitatea unei femei. El şterge determinarea sexului din certificatul său de naştere şi din paşaport şi poartă de acum înainte îmbrăcăminte de damă. Conform YP, ar fi „discriminare" dacă soţia s-ar scandaliza şi ar vrea să divorţeze. În P24-C se afirmă: „binele copilului este întotdeauna în prim plan". I-au întrebat autorii YP pe copii ce simt ei când tatăl lor poartă în mod subit îmbrăcăminte de damă?

Sau acest caz: o femeie care în realitate este bărbat se căsătoreşte cu un bărbat fără a-l fi informat despre

identitatea ei/lui modificată. Sentimentele şi identitatea ei se schimbă după căsătorie şi devine bărbat din nou. Este „discriminare" dacă bărbatul o acuză de fraudă?

Că astfel de cerinţe pot fi emise de „experţi pentru drepturile omului", fără a se lăsa pradă ridicolului, este surprinzător. Dar mai uimitor este că organizaţii internaţionale, guverne şi partide îşi revendică scopurile unor minorităţi.

„Căsătoria homo" cu drept de adopţie

„Dreptul la constituirea unei familii" se pretinde fiecărui om, „indiferent de orientarea lui sexuală sau identitatea de gen" (P24). Se afirmă: Există formele cele mai diverse de familii. Nicio familie nu este permis să fie discriminată pe baza orientării sexuale sau a identităţii de gen ale unuia dintre membri săi".

O definiţie a ceea ce se înţelege prin „familie" nu se dă. Dar criteriile pentru familie, care au avut valabilitate în toate culturile din toate timpurile, şi anume căsătoria dintre bărbat şi femeie şi descendenţa biologică a copiilor, sunt suprimate. Orice fuziune a oamenilor de orice sex – mutabil – trebuie să conteze ca familie şi recunoscută ca atare şi protejată de stat şi susţinută cu prestaţii sociale. Implicaţii trebuie să aibă statutul de „rude apropiate" (P17-H).

Aceasta este în contradicţie crasă cu articolul 16 al *Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului* (1948). Fie citat articolul 16 încă o dată:

> 1. Cu începere de la împlinirea vârstei legale, bărbatul şi femeia, fără nicio restricţie în ce priveşte rasa, naţionalitatea sau religia, au dreptul de a se căsători şi de a întemeia o familie.
> 2. Familia constituie elementul natural şi fundamental al societăţii şi are dreptul la ocrotire din partea societăţii şi a statului.

Pentru a dizolva această noţiune de familie, instituţia căsătoriei – o noţiune care desemnează în culturile tuturor timpurilor relaţia obligatorie între bărbat şi femeie – trebuie redefinită. Chiar dacă din motive tactice deocamdată se solicită numai „parteneriatul de viaţă înregistrat al perechilor homosexuale", sub P24-E este formulat clar:

> Statele [trebuie] să se îngrijească pentru ca... toate pretenţiile, francizele, obligaţiile şi avantajele să fie valabile şi pentru... parteneri, respectiv partenere de acelaşi sex.

Sterilitatea în relaţiile homosexuale trebuie remediată artificial prin „adopţie şi reproducere sprijinită medical (inclusiv prin donare de spermă)[13] (P24-A).

> Statele trebuie să adopte toate măsurile legislative... pentru ca... binele copilului să fie întotdeauna în primplan şi orientarea sexuală şi identitatea de gen a copilului sau ale altei rude de familie sau ale altei persoane să nu fie incompatibile cu binele copilului (P24-C).

Întrucât dreptul de educaţie garantat constituţional al părinţilor ar putea fi un obstacol în realizarea agendei LGBTI, se cere:

> Copiii să-şi poată forma opinia proprie... şi această opinie să fie luată în considerare în funcţie de vârsta şi de maturitatea copilului. (P24-D)

Text simplu: dreptul copilului la părinţii săi biologici se converteşte într-un drept al adulţilor cu orientare sexuală „flexibilă" asupra unui copil, pe care şi-l pot procura prin metode anonime de reproducere. Dacă arbitrarul s-ar ridica efectiv la nivelul legii, atunci n-ar mai exista vreo posibilitate de a proteja binele copilului.

---

[13] Elton John, cântăreţ pop în etate şi amic al Casei regale britanice, şi-a procurat lui şi soţului său, la finele anului 2010, un copil prin maternitate surogat.

De exemplu, unui tată care descoperă că este homosexual sau, de fapt, tot femeie și întreține un parteneriat cu o altă persoană cu sex flexibil nu i s-ar putea nega dreptul de custodie asupra copiilor dintr-o căsătorie anterioară, cu argumentul că aceste raporturi sexuale noi ar fi o deteriorare a binelui copilului.

Căsătoria și familia sunt dizolvate. Relații arbitrare între două sau mai multe persoane de orice sex trebuie însă recunoscute drept „căsătorie" și „familie" și subvenționate de către de stat.

Privilegii pentru persoanele LGBTI

YP afirmă că le preocupă aplicarea drepturilor omului existente privind persoanele cu orientări sexuale „multiple", deviante de la heterosexualitate. De fapt, este vorba despre crearea unor reglementări legale noi pentru dereglarea normelor sexuale, care trebuie impuse statelor suverane.

YP solicită drepturi speciale pentru activismul LGBTI. „Dreptul la libertatea de opinie și la libertatea de exprimare" (P19) și „dreptul la adunare pașnică și asociere" (P20) nu pot fi „îngrădite" prin norme altminteri general valabile „ale ordinii publice, moralei publice, sănătății publice și securității publice".

Dr. Jakob Cornides, expert în drept internațional, spune în această privință:

> Dacă principiul Yogyakarta 20 ar fi acceptat, atunci reuniunile, adunările și demonstrațiile care propagă stilul de viață LGBTI ar fi singurele care nu ar fi supuse niciunei restricții de către ordinea și morala publice; le-ar oferi libertate nelimitată de a ofensa și provoca persoane care nu împărtășesc opiniile lor sau care se apără de impunerea agendei lor. Un asemenea privilegiu este într-o societate democratică total inacceptabil; dacă ar fi acceptat,

aceasta ar însemna că s-a renunţat la democraţie în favoarea agendei LGBTI... Scopul principal al YP pare a nu consta în aceea de a proteja drepturile omului, ci de a stabili privilegii[14].

Drepturile omului sunt valabile prin definiţie pentru toţii oamenii acestui Pământ, care au de suferit din cauza lezării drepturilor omului. Oriunde are loc aceasta, statele, organizaţiile internaţionale şi tribunalele sunt chemate să vegheze asupra respectării drepturilor omului, bineînţeles, şi atunci când drepturile omului sunt lezate de persoane LGBTI.

Autorii YP datorează justificarea de ce tocmai minorităţilor, care se definesc prin comportament neheterosexual, să le revină o îndatorire de îngrijire specială din partea statului prin re-crearea de legi, măsuri şi instituţii de supraveghere.

Râvna ONU şi a UE de a proteja oamenii este selectivă. Minorităţile persecutate religios nu primesc nici fracţiunea de atenţie pe care instituţiile internaţionale o acordă mai nou discriminării pe baza orientării sexuale. Creştinii sunt cei mai persecutaţi în prezent pe acest Pământ. Ţări întregi din Orientul Mijlociu, Africa şi Asia sunt depopulate de creştini, pentru că li se fură condiţiile de viaţă, li se incendiază bisericile, sunt expulzaţi credincioşii şi sunt urmăriţi până la moarte[15]. Dar, altfel decât pentru minoritatea comparativ mică a persoanelor LGBTI, nu există programe ale ONU şi ale UE pentru apărarea drepturilor creştinilor.

---

[14] Jakob Cornides, *The Yogyakarta Principles*, p. 17 şi p. 21.

[15] *Christian Solidarity International*. http://www.csi-de.de/index.php (Weltkarte).

2. Metodele deghizării

Trebuie să fi devenit clar că în privința agendei LGBTI nu este vorba despre „toleranță" și realizarea drepturilor omului actuale pentru minorități definite sexual, mici și cele mai mici, ci pentru privilegierea minorității neheterosexuale pe seama drepturilor la libertate ale majorității. Dacă rețeaua LGBTI și-ar spune scopurilor sale deschis pe nume, atunci această agendă nu ar avea nicio șansă, pentru că marea majoritate a populației mondiale a tuturor continentelor, culturilor și religiilor are într-adevăr norme diferite, dar întotdeauna restrictive, norme heterosexuale, cunoaște diferențe ireductibile ale identității de gen a bărbatului și femeii, consideră căsătoria și familia un bun cultural înalt și o contribuție de neînlocuit pentru binele tuturor, respinge privilegierea persoanelor LGBTI.

Pentru a desfășura revoluția sexuală mondială cu succes este necesară din această cauză deghizarea, până se atinge *point of no return* și orice rezistență poate fi suprimată. Deghizarea are loc prin trei metode:

- arogarea autorității și legitimității false;
- utilizarea noțiunilor nedefinite ambigue;
- simularea conformității cu dreptul internațional actual.

Arogarea legitimității false

După cum s-a constatat de la început, autorilor principiilor Yogyakarta le lipsește orice legitimitate oficială și autorizare de către organe oficiale ale Națiunilor Unite. Cu toate acestea, activiștii Yogyakarta de rang înalt apar în numele ONU. Cu o asemenea legitimitate aparentă, națiunile pot fi puse sub presiune: cele care nu împărtășesc această nouă viziune asupra omului și nu vor să se ancoreze în legislația lor.

Manipularea conceptuală

Noţiunile centrale ale YP sunt *orientarea sexuală* şi *identitatea de gen*. Dacă se ridică revendicarea că toate înţelegerile asupra drepturilor omului şi sistemul juridic naţional al tuturor statelor ar trebui îndreptate asupra acestor caracteristici, atunci ar trebui să poată fi constatat ştiinţific ce constituie o „orientare sexuală" specifică. Definiţia *orientării sexuale* (Introducerea YP, apl. 1) consideră însă intensitatea subiectivă a sentimentelor ca bază a drepturilor şi privilegiilor. Nu există deloc un criteriu de excludere a formelor de sexualitate care apar astăzi încă inacceptabile, dar pentru a căror acceptare publică şi juridică există deja grupuri de lobby, care lucrează cu aceleaşi metode ca mişcarea homosexualilor: pedofilie, incest, poliamorie.

Şi identitatea de gen (*gender identity*) este definită prin „sentimentul trăit profund interiorizat şi personal al apartenenţei unui sex", nu cumva prin caracteristicile biologice obiective ale bărbatului şi femeii, care nu pot fi stinse nici măcar prin manipularea *gender* şi forme sexuale deviante.

YP legitimează cerinţele lor cuprinzătoare pentru privilegii pentru minorităţile definite sexual cu noţiuni care denotă o valoare superioară, dar care au fost lipsite de miez din punct de vedere ideologic. Orientarea sexuală şi identitatea de gen se declară „componentă integrală a demnităţii fiecărui om" (P9); egalitatea celor inegali se prezintă a fi dreptate; orice diferenţă şi, în consecinţă, netratare egală a persoanelor LGBTI cu heterosexualii în privinţa dreptului la căsătorie şi la familie este „discriminare", care trebuie urmărite juridic (detaliat despre confuzia conceptuală, cf. cap. VIII).

Simularea conformității cu dreptul internațional

În principiul 27 se cere „dreptul la promovarea drepturilor omului". La o privire mai atentă rezultă că este vorba despre protejarea activismului cultural-revoluționar, întrucât: „oricare om are dreptul de a elabora norme ale dreptului omului noi [!], de a le dezbate şi de a interveni pentru recunoaşterea lor". Este vorba deci nu numai despre impunerea drepturilor omului existente, ci şi despre impunerea intereselor minorităților, care se prezintă ca „norme ale drepturilor omului". Se solicită:

STATELE TREBUIE
- să creeze pentru aceşti activişti „un cadru pozitiv" (P27-A);
- să combată orice rezistență față de „apărătoarele şi apărătorii drepturilor omului" (P27-B);
- să ofere „acces la organizații pentru drepturile omului naționale şi internaționale şi organele corespunzătoare" (P27-C);
- „să protejeze apărătoarele şi apărătorii drepturilor omului *de facto* şi *de jure* de discriminarea, presiunea şi alte acțiuni arbitrare ale statului sau actorilor nestatali" (P27-D).

Jakob Cornides pune punctul pe i: „Drepturile pe care le cer nu sunt drepturi ale omului, ci sloganurile unui grup de presiune"[16]. Întrucât statul trebuie să apere de discriminarea de către stat, este necesară o instanță de control care este subordonată statului. Această funcție este exercitată deja de abia controlabilele *Monitoring Bodies* ale ONU şi *Agenția Drepturilor Fundamentale* (*Fundamental Rights Agency*) a Uniunii Europene, de la Viena.

[16] Jakob CORNIDES, *Yogyakarta Principles*, p. 21.

3. Metodele impunerii

Inventatorul manipulării în masă, Edward Bernays, nepotul lui Sigmund Freud, ştia: „Suntem dominaţi de un număr relativ scăzut de persoane, care înţeleg procesele mentale şi modelele comportamentale ale maselor. Ele sunt cele care trag sforile, care controlează gândirea publică". Iată metodele „manipulării conştiente şi inteligente":

- subminarea suveranităţii naţionale prin *Treaty Monitoring Bodies* şi ONG-uri;
- resurse financiare în valoare de milioane prin ONU, UE şi state individuale pentru organizaţii LGBTI;
- procese exemplare la tribunale de toate nivelurile în numele drepturilor omului;
- schimbarea atitudinii de bază a populaţiei;
- sancţionarea socială şi juridică a rezistenţei.

Subminarea autorităţii naţionale

Activiştii Yogyakarta exprimă la finele documentului „alte recomandări" în 16 puncte, ca revoluţia culturală care trebuie efectuată pe baza principiilor YP. Actorii provocaţi la acţiune nu sunt reprezentanţi legitimaţi democratic ai guvernelor suverane, ci *Înalţi comisari pentru drepturile omului* (A), *Consiliul Dreptului Omului* (B), ONG-uri (D, J), *Treaty Monitoring Bodies* (organe ale contractelor de drepturi ale omului), organizaţii regionale şi subregionale pentru drepturile omului (H), tribunale regionale pentru drepturile omului (I), organizaţii umanitare (K), asociaţii profesionale, sectorul de învăţământ (M), întreprinderi (N), mass-media (O), donatori guvernamentali şi privaţi (P). Prin aceasta este descrisă reţeaua globală care este pe cale să creeze omul *gender* nou.

Treaty Monitoring Bodies ale Națiunilor Unite joacă un rol deosebit în impunerea agendei LGBTI. După cum s-a spus deja, membrii nu sunt aleşi în mod democratic, ci delegați de către statele membre, şi nu mai sunt ulterior responsabili față de țările lor de origine. Ei apar sub autoritatea ONU şi cer socoteală guvernelor statelor suverane asupra implementării drepturilor omului, după cum sunt interpretate şi „dezvoltate mai departe" acestea de către ei. În acest mod se influențează legislația statelor individuale, ba se cere chiar modificarea constituțiilor lor. Cu această ocazie, ONG-urile locale pertinente sunt incluse în proces şi furnizează „rapoarte alternative".

Finanțarea organizațiilor LGBTI de către ONU şi UE

Fonduri în valoare de milioane cu mai multe cifre îi revin agendei LGBTI prin suborganizații oficiale ale ONU şi UE şi fundații private (Rockefeller, Ford, Bill Gates). Aceasta se petrece în cadrul bugetului oficial şi în mod ocult. Astfel, *International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association* (ILGA) este finanțată de către Uniunea Europeană cu peste 60%, completat cu subvenții ale miliardarului George Soros şi ale altor doi megadonatori[17]. *Comisia Europeană* mai finanțează cu regularitate din banii contribuabililor proiecte ale celor mai mari două organizații de practicare a avortului provocat *Maria Stopes International* şi *International Planned Parenthood*. Aceasta se maschează cu termenul „sănătate sexuală şi reproductivă", deşi noțiunea exclude avortul provocat, conform definiției UE[18].

---

[17] http://www.turtlebayandbeyond.org/2011/homosexuality/the-eu-lobbies-itself-on-gay-rights-is-ilga-europe-an-unofficial-eu-agency/. Contribuții la 01.12.2011, 16.12.2011, 06.01.2012, 13.03.2012.

[18] Aceasta a fost demascată printr-un raport al European Dignity Watch: http://www.europeandignitywatch.org/de/day-to-dy/

Procese exemplare în numele drepturilor omului

Sub titlul „Strategia principiilor Yogyakarta"[19] (*Fă din principiile Yogyakarta o strategie*), ca prim punct se numeşte: „Există o temă în jurul căreia se poate construi o strategie juridică, în care principiile drepturilor omului, precum cele din principiile Yogyakarta, să poată juca un rol sprijinitor?" Pentru a urmări asemenea strategii se recomandă colaborarea cu „sistemul ONU" via „Universal Periodic Review (rapoarte regulate), Shadow report to treaty bodies, contact with Special Rapporteurs (raportori de rapoarte speciale)"[20]. Evident, se presupune că sistemul ONU este favorabil LGBTI. Asemenea procese se judecă apoi până la *Curtea Europeană pentru Drepturile Omului* (CEDO) şi *Curtea Europeană*, cu speranţa nu nefondată de a găsi acolo judecători favorabili[21].

Schimbarea mentalităţii de bază a populaţiei

Demonstraţii publice

În capitalele lumii occidentale se organizează *Christopher Street Days*, demonstraţii ale *Anything goes* sexuali. În Germania ele sunt luate în considerare de către politicieni importanţi cu cuvinte de salut, adesea mărşăluiesc şi ei alături în primele rânduri. După cum s-a arătat mai sus, autorii YP cer ca libertatea de

---

detail/article/revealing-report-on-funding-of-abortion-in-eus-development-aid.html.

[19] *Activist's Guide*, p. 144.

[20] *Activist's Guide*, p. 144.

[21] Procese exemplare LGBTI de la CEDO în ultimii ani sunt: Schalk şi Kopf contra Austria, Kozak contra Polonia, Courtan contra Marea Britanie, Schlumpf contra Elveţia. Procese exemplare de la Curtea Europeană sunt Maruko contra VddB, Römer contra municipiul Hamburg ş.a.

adunare şi asociere „să nu fie îngrădită de reprezentări despre ordinea publică, morala publică, sănătatea publică şi siguranța publică..." (P20)

Influențarea mediatică

P19 solicită dreptul de a căuta, a recepționa şi a distribui „informații şi idei de orice fel prin intermediul tuturor mass-media şi indiferent de frontiere".

STATELE TREBUIE să întreprindă toate măsurile necesare legislative, administrative şi altele, pentru ca
- produsele şi organizarea mass-media controlată de stat să fie modelate în privința întrebărilor de orientare sexuală şi identitate de gen pluralist şi nediscriminatoriu (P19-B);
- drepturile şi libertățile persoanelor cu orientare sexuală şi identitate de gen diferite să nu fie încălcate prin perceperea libertății de vorbire şi exprimare (P19-E);
- mass-media să evite răspândirea de clişee referitoare la orientarea sexuală şi identitatea de gen şi să promoveze toleranța şi recunoaşterea orientărilor sexuale şi identităților sexuale multiple, precum şi să ascută conştiința pentru aceste întrebări (Alte recomandări-O).

Text simplu: Agitație fără limite cu ajutorul tuturor mediilor peste toate frontierele; cota LGBTI la televiziunea publică; interzicerea tuturor exprimărilor prin care persoanele LGBTI să se simtă lezate în drepturile şi libertățile lor autodefinite; schimbarea mass-media în instituții de propagandă LGBTI.

Implementarea agendei LGBTI în sistemul educațional

P16 solicită ca „drept la educație":

STATELE TREBUIE să asigure că metodele de învățământ, planurile de învățământ şi materialele de predare

sunt adecvate promovării înţelegerii şi respectului pentru orientări sexuale şi identităţi de gen diferite, în care să fie incluse necesităţile speciale aferente ale elevelor şi elevilor, respectiv ale celor care studiază precum şi ale părinţilor şi rudelor (P16-D).

Textul simplu: Planurile de învăţământ şi curriculele şi formarea educatorilor şi profesorilor trebuie să fie orientate spre modificarea încadrării copiilor şi tinerilor, astfel încât să simtă orice formă de comportament neheterosexual ca „normal" şi echivalent şi să poată „alege" între orientările sexuale şi identităţile de gen diferite.

Formarea aparatului de funcţionari

Dacă marea majoritate a omenirii nu ar fi de părere că o sexualitate bisexuală rânduită pentru fertilitate este corectă şi o sexualitate homosexuală este eronată, atunci ar fi rău în ceea ce priveşte perpetuarea umanităţii. Pentru adepţii teoriei evoluţioniste, favorizarea sexualităţii bisexuale în sistemul de valori al unei societăţi ar trebui să fie o necesitate teoretică şi practică.

Autorii YP consideră totuşi întreprinderea „măsurilor de perfecţionare şi sensibilizare" ca o problemă a statelor de a modifica această concepţie a marii majorităţi a populaţiei mondiale, mai ales în privinţa acestor grupuri:

- poliţia (P7);
- judecătoare şi judecători, funcţionari ai justiţiei, procuroare şi procurori şi avocaţi (P8);
- personalul penitenciarelor (P10);
- angajatori (P12);
- lucrători sociali (P15);
- profesori, studenţi, eleve şi elevi ai tuturor nivelelor sistemului de educaţie public, precum şi asociaţii

profesionale şi persoane... care ar putea atenta la drepturile omului (P28-F).

Text simplu: Toate grupurile profesionale numite trebuie să promoveze agenda YP. Dacă există suspiciunea că ele ar „putea" contraveni acestei misiuni, vor fi supuse unor „măsuri de formare şi de sensibilizare".

Sancţionarea socială şi juridică a rezistenţei

Amputarea libertăţii contractuale

STATELE TREBUIE să întreprindă toate măsurile necesare legislative, administrative şi altele
- pentru a elimina şi a împiedica discriminarea... în sectorul de stat sau privat în privinţa formării profesionale, atitudinii, promovării, concedierii, condiţiilor de angajare, precum şi remunerării (P12-A);
- pentru a asigura un drept de domiciliu garantat (P15).

Text simplu: Un angajator, cum ar fi Biserica Catolică sau o şcoală privată, nu are dreptul de a respinge angajarea unui profesor sau educator, pentru că este, de ex., un homosexual activ sau un bărbat în îmbrăcăminte de damă. Acelaşi lucru este valabil pentru locator.

Amputarea libertăţii de opinie

După cum s-a arătat deja, libertatea de opinie şi libertatea de exprimare a persoanelor LGBTI trebuie exceptate de la puncte de vedere de ordin superior ale „ordinii publice" şi „moralei publice", în timp ce libertatea de opinie şi libertatea de exprimare a restului populaţiei nu au voie să încalce sentimentele persoanelor LGBTI (P19).

Încă o dată, Jakob Cornides:

> Această „interpretare" a „drepturilor omului" este nu numai falsă, ci pronunţat periculoasă: ea pune egalitatea sub semnul întrebării înaintea legii, subminează democraţia, are repercusiuni directe asupra drepturilor celor care nu susţin agenda LGBTI şi relevă mentalitatea totalitară a celor care au formulat principiile Yogyakarta... Dacă acest normativ [P19 şi 20] este acceptat, va avea un efect devastator asupra libertăţii de opinie şi exprimare, care depăşeşte mult scopurile specifice ale principiilor Yogyakarta. Dacă interesele speciale ale mişcării LGBTI pot abroga interesele ordinii şi moralei publice, atunci orice alt *pressure group* poate emite aceleaşi pretenţii. Noţiunea ordinii publice şi a moralei publice ar fi vidată completamente de către această hotărâre[22].

Oprimarea informaţiei neconforme

Lobby-ul LGBTI califică cercetarea ştiinţifică a cauzelor homosexualităţii (LGBTI) şi oferta de ajutor terapeutic în cazul devierilor sexuale de care suferă o persoană ca „discriminare" şi încearcă să le reprime, chiar atunci când persoana afectată ar vrea ea însăşi să beneficieze de acest ajutor. El solicită:

> STATELE TREBUIE să asigure faptul că orientările sexuale şi identităţile de gen în cadrul tratamentelor sau consultaţiilor medicale nu sunt considerate nici explicit, nici implicit ca maladii care ar trebui tratate, vindecate sau suprimate (P18).

Ansamblul de interese încearcă să impună aceasta prin intimidare, defăimare şi campanii împotriva terapeuţilor, referenţilor dezagreabili şi conferinţelor nedorite. Cauzele homosexualităţii nu trebuie cercetate ştiinţific, mesajul variabilităţii înclinaţiilor sexuale trebuie oprimat (cf. cap. X, p. 260). În California există un

---

[22] Jakob Cornides, S. *Yogyakarta Principles*, p. 17.

proiect de lege care vrea să interzică terapiile și ofertele de spovadă pentru oameni cu homosexualitate nedorită („ego-distoner")[23]. Aceasta nu este numai o amputare neconstituțională a libertății științei, ci și o amputare a libertății informaționale și terapeutice a persoanelor care suferă de pe urma orientării lor neheterosexuale.

Criminalizarea rezistenței

Ultimul principiu, 29, poartă titlul „Responsabilitate". Cine se așteaptă că aici este vorba despre responsabilitatea persoanelor și activiștilor LGBTI pentru societate ca un întreg se înșală. Se solicită:

> Fiecare persoană căreia i-au fost încălcate drepturile omului, inclusiv drepturile prevăzute în principiile de față [!], revendică faptul ca acei care sunt direct sau indirect [!] responsabili pentru această încălcare a legii... să fie trași la răspundere. Nu trebuie să existe impunitate pentru persoane care încalcă drepturile omului în legătură cu orientarea sexuală și identitatea de gen (P29).

STATELE TREBUIE

- „să creeze mecanisme de control" (P29-A);
- „să asigure că... responsabilii... sunt urmăriți penal, compar în fața tribunalului și sunt pedepsiți corespunzător" (P29-B);
- „să creeze instituții și proceduri juridice independente [!] și eficiente pentru controlul prelucrării și punerea în aplicare a legilor și măsurilor, pentru a asigura... înlăturarea discriminării" (P29-C);
- „să înlăture toate obstacolele care ar putea împiedica tragerea la răspundere a persoanelor care au comis încălcări ale drepturilor omului în legătură cu orientarea sexuală și identitatea de gen, pentru activitatea lor" (P29-D).

---

[23] http://narth.com/2012/04/narth-statement-on-californis-sb-1172-sexualorientati-on-change-efforts.

Text simplu: Trebuie create *insitituţii de stat independente şi eficiente* pentru impunerea şi controlul principiilor Yogyakarta – un gen de poliţie LGBTI independentă. Toate piedicile, care se opun unei criminalizări a opoziţiei, trebuie eliminate. Ceea ce se cere aici este oprimarea şi criminalizarea oricărei forme de rezistenţă contra ridicării noului om *gender* la norma general valabilă şi a construirii unui stat supraveghetor.

4. Trusa de unelte pentru activistul LGBTI

Activist's Guide to The Yogyakarta Principle (AG)[24] este o trusă de unelte cultural-revoluţionară pentru activişti LGBTI pentru modificarea ordinii valorice şi a reglementărilor legale ale statelor suverane. Centrală este utilizarea *„limbajului drepturilor omului"*, care „reclamă drepturi", în loc de „îndeplinirea necesităţilor" (AG, p. 1329). Trusa de unelte conţine instrucţiuni strategice (AG, p. 14):

1. Luptă împotriva normelor juridice asupritoare.
2. Dezvoltă o politică guvernamentală nouă.
3. Presează guvernul pentru mai multă elasticitate.
4. Educă publicul.
5. Construieşte o mişcare.

Legăturile de internet conectează organizaţiile operatoare global:

- Human Rights Watch
- International Planned Parenthood
- Centre for Reproductive Rights
- ILGA
- „Sistemul ONU".

[24] Cf. nota 3.

Aplicarea cu succes a YP se explică prin poveștile de succes din țările tuturor continentelor (Secțiunea 3, p. 87-135). Ele denotă multitudinea și capacitatea de adaptare a agendei LGBTI la condițiile culturale respective. În toate acțiunile strategice redate se accentuează importanța centrală a principiilor Yogyakarta. O selecție:

În Nepal, prin sentința Tribunalului Suprem de recunoaștere a femeilor trans-gender s-a putut obține un „succes triumfal": sentința servește în lumea întreagă ca decizie de referință pentru recunoașterea juridică a minorităților definite sexual.

În India s-a constituit o coaliție de activiste pentru profilaxia HIV/SIDA, drepturile copilului, drepturile femeii, grupuri LGBTI, care prin „Pride marches", acțiuni publice ale notabilităților, campanii mass-media și procedee juridice au reușit obținerea dezincriminării sexului homosexual liber consimțit.

În Țările de Jos, care au legalizat primele „căsătoria homo", s-a reușit recunoașterea juridică a „identității de gen alese", fără a impune intervenții medicale.

În China, în anul 2000, s-a ajuns – comparabil cu decizia istorică a *American Psychiatric Association* din 1973 (cf. cap. X, p. 245) – ca homosexualitatea să nu mai fie inclusă în „Chinese Classification of Mental Disorders" (CCMD-3), deci nu mai este considerată ca maladie. Aceasta este salutată ca premisă a tuturor modificărilor sociale viitoare. Ca decepție se apreciază faptul că noua CCMD „încă tot mai afirmă că homosexualii care suferă de homosexualitate ego-distoner ar necesita servicii medicale psihiatrice" (AG, p. 99).

În Brazilia a fost implementat în 2004 programul guvernamental *Brazilia fără homofobie.*

În Suedia, una dintre cele mai progresiste țări LGBTI, drepturile LGBTI au fost integrate sistematic

în politica de ajutor de dezvoltare de către *International Development Cooperation Agency* (Sida) şi prin finanţare directă a organizaţiilor LGBTI în ţările cu care cooperează.

În Noua Zeelandă a fost îmbunătăţit accesul la serviciile de sănătate în cazul transformării sexului şi a fost uşurată modificarea sexului în documentele de identificare. „Trans people" pot cere ca sexul să nu fie trecut deloc în paşaport.

În Venezuela, *Union Affirmativa*, un ONG de tip LGBTI, a putut desfăşura în 2006 un curs cu 800 de poliţişti şi 120 de jurişti.

În Polonia interdicţia paradelor homo şi a „propagandei homosexuale în şcoli" a fost anulată. În 2001 a fost iniţiată o campanie împotriva homofobiei. Ea lucrează cu o expoziţie itinerantă intitulată Berlin-Yogyakarta, care expune „evoluţia de la uciderea homosexualilor în lagărele de concentrare ale lui Hitler până la drepturile omului ale homosexualilor, lesbienelor şi transsexualilor astăzi".

În Libanul „patriarhal" s-a făcut începutul cu o revistă săptămânală şi o carte cu mărturii de viaţă ale „femeilor lesbiene, bisexuale, bizare, incerte şi transsexuale".

La sfârşit se spune care este de fapt motivul revoluţionarilor culturali: „Dacă întreprinzi activităţi cum sunt cele prezentate în acest manual, produci nu numai schimbare, ci devii o componentă preţuită a sistemului drepturilor omului internaţional, care lucrează pentru binele tuturor oamenilor" (AG, p. 145).

Indivizii care au formulat principiile Yogyakarta sunt influenţi şi sunt persoane şi ONG-uri influente care operează impunerea lor globală în şi cu sprijinul

instituțiilor ONU și UE. În fiecare țară există o minoritate de oameni orientați neheterosexual, cărora le este oferită o perspectivă de viață: ei sunt aprovizionați cu bani, educație, locuri de muncă și pot ajunge la putere și influență în rețeaua internațională a revoluției sexuale globale. Țări care consideră protejarea căsătoriei și familiei ca premisă fundamentală pentru o societate vitală și vor s-o susțină ar trebui să se familiarizeze cu metodele agresiunii cultural-revoluționare globale.

VI. AXAREA UNIUNII EUROPENE PE GÂNDIREA GENDER

Ceea ce totuşi continuă [după căderea regimurilor totalitare] este distrugerea legală a fiinţelor omeneşti concepute, dar încă nenăscute... Şi nici alte lezări grave ale legilor lui Dumnezeu nu lipsesc. Mă gândesc, de exemplu, la presiunea puternică a Uniunii Europene de a recunoaşte relaţiile homosexuale ca o formă alternativă a familiei, căreia îi revine şi dreptul de adopţie. Este permis şi chiar necesar a te întreba dacă aici – poate mai insidios şi disimulat – nu este la lucru o nouă ideologie a răului, care încearcă să exploateze drepturile omului împotriva omului şi chiar a familiei.

Papa Ioan Paul al II-lea[1]

UE şi omul gender nou

În februarie 2006, fostul disident sovietic Vladimir Bukovski a ţinut la Bruxelles o conferinţă în care avertiza asupra unui totalitarism nou datorat *Uniunii Europene*[2]. El se teme că UE s-ar putea dezvolta contrar voinţei populare într-un superstat similar Uniunii Sovietice şi vede în structura ei deficienţe democratice masive.

Un om care a fost deţinut doisprezece ani în penitenciare, lagăre de muncă şi instituţii psihiatrice sovietice ar putea fi urmărit în procesele de transformare ale epocii moderne de către fantomele totalitarismului şi să le vadă la lucru acolo unde nu sunt; dar ar putea

---

[1] Papst Johannes Paul II., *Erinnerung und Identität*, Augsburg 2005, 26.

[2] http://www.brusselsjournal.com/node/865.

fi şi deosebit de receptiv la semnele timpului care nu sunt percepute de comunitate, pentru că ne-am obişnuit în şaizeci de ani cu bunăstarea şi democraţia liberală şi suntem de părere că această stare neobişnuită ar fi eternă.

Este ceva adevărat în avertismentul asupra dezvoltării totalitare şi care este conţinutul său? Fără dubiu, Uniunea Europeană ne-a facilitat până acum multe. Ne putem deplasa fără procedee complicate şi birocratice, putem lucra în străinătate, ne sunt recunoscute transfrontalier revendicări pentru pensie şi multe altele. Dar ce tendinţe pot fi observate privind viziunea asupra omului şi salvgardarea libertăţii personale la nivelul UE? Agenda strategică a UE pare a viza o nouă viziune asupra omului, care şubrezeşte temeliile ordinii sociale de până acum. Toate deciziile UE care au de a face cu gender-mainstreaming-ul, orientarea sexuală, identitatea gender, diversitatea gender, antidiscriminarea, homofobia, „căsătoria" homosexuală, ating acest domeniu (bineînţeles, şi întrebările bioetice, dar care nu fac obiectul acestei cărţi). Toate aceste noţiuni sunt noi şi denumesc ceva nou: şi anume o etică nouă în domeniul genurilor şi a sexualităţii şi, rezultând de aici, o nouă ordine juridică şi socială.

Căsătoria şi familia sunt un domeniu al politicii, rezervat statelor membre pe baza *principiului subsidiarităţii*, conform Constituţiei CE[3]. Principiul subsidiarităţii

[3] Versiunea consolidată (*n. ns.*) a Tratatului de instituire a Comunităţii Europene (Tratatul U.E.), art. 5: „Comunitatea acţionează în limitele competenţelor care îi sunt conferite şi ale obiectivelor care îi sunt atribuite prin prezentul tratat. În domeniile care nu sunt de competenţa sa exclusivă, Comunitatea nu intervine, în conformitate cu principiul subsidiarităţii, decât în cazul şi în măsura în care obiectivele acţiunii preconizate nu pot fi realizate într-un mod satisfăcător de către statele membre, însă pot fi realizate mai

– un element esenţial al doctrinei sociale catolice – susţine că instituţii de rang superior sunt autorizate numai pentru reglementarea a ceea ce nivelurile subordonate nu pot reglementa ele însele.

Totuşi, *Uniunea Europeană*, născută din dorinţa de pace a popoarelor europene, după cel de al Doilea Război Mondial, s-a dezvoltat în cincizeci de ani într-un aparat de putere politic care le permite lobby-ştilor influenţi să ancoreze noul „om gender" ca normă la nivel european şi să sancţioneze din ce în ce mai mult rezistenţa împotrivă. Structurile aproape de nepenetrat ale *Comisiei* şi *Parlamentului European*, cu suborganizaţiile şi aparatele lor de funcţionari, oferă ONG-urilor posibilităţi de influenţare relevante pentru a-şi impune agenda. Astfel, de exemplu, organizaţia LGBTI ILGA este finanţată aproape 70% din impozite UE şi trece cu toate acestea ca organizaţie neguvernamentală independentă, care reprezintă chipurile interesele „societăţii civile". Pentru cercetarea noii viziuni asupra omului gender, drepturile omului (*fundamental rights*) sunt instrumentalizate, fiind supuse unei reformulări şi completări permanente şi interpretate manipulativ.

Instrumentalizarea drepturilor omului

Documentul originar al drepturilor omului este *Declaraţia Universală a Drepturilor Omului*, citată deja de mai multe ori, a Naţiunilor Unite din 1948. Ea apără demnitatea omului, căsătoria dintre bărbat şi femeie şi familia.

Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, decisă în 1950 de către Consiliul Europei, trebuie semnată de

---

bine la nivel comunitar din cauza dimensiunii sau efectelor acţiunii preconizate. Acţiunea Comunităţii nu depăşeşte ceea ce este necesar în vederea atingerii obiectivelor prezentului tratat".

fiecare stat care aderă la *Consiliul Europei* – în 1950 au fost 27 de state, în 2012 sunt 47. În curând UE se va alătura *Convenţiei Europene a Drepturilor Omului* ca membru propriu. Respectarea ei este supravegheată de *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* (CEDO) cu sediul la Strasbourg. Convenţia protejează de asemenea căsătoria dintre bărbat şi femeie. Acolo se spune:

> Bărbaţi şi femei au dreptul la împlinirea vârstei legale, în conformitate cu legile naţionale, care reglementează exercitarea acestui drept, să contracteze o căsătorie şi să întemeieze o familie. (Art. 12)

În anul 2000 UE a elaborat un document nou privind drepturile omului: *Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene*. Aici există în articolul 9 o modificare disimulată, dar esenţială, în dreptul familiei:

> Dreptul de a încheia o căsătorie şi dreptul de a întemeia o familie sunt acordate de către legile statelor individuale, care reglementează exercitarea acestor drepturi.

Faptul că reglementarea dreptului la căsătorie şi la familie este rezervată statelor naţionale figurează deja în Convenţia Europeană a Drepturilor Omului. Dar este nou faptul că nu se mai vorbeşte despre bărbaţi şi femei. Căsătoria şi familia au devenit, prin urmare, o instituţie desprinsă de relaţia bărbat – femeie. Astfel se deschide uşa pentru implementarea legală a „căsătoriei homo".

În articolul 21 al *Cartei Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene* s-a introdus de asemenea „orientarea sexuală" drept criteriu al discriminării. Acest articol le serveşte activiştilor drepturilor omului ca bază legală pentru anularea sau acuzarea oricărui tratament inegal sau refuz de privilegii pentru oameni cu o orientare neheterosexuală.

Premisa acestei schimbări de macaz a fost *Acordul de la Amsterdam* din 1999. În articolul 13 a fost preluată cu un an înainte de intrarea în vigoare a *Cartei Drepturilor Fundamentale* pentru prima dată noţiunea „orientare sexuală" drept criteriu al protejării de discriminare – diferit de toate contractele anterioare privind drepturile omului şi diferit de tradiţiile constituţionale ale statelor membre. *Consiliului Uniunii Europene* i-au fost „translate anumite competenţe care îi permit să acţioneze împotriva celor mai diverse forme de discriminare"[4].

De atunci războiul pentru acceptarea criteriului „orientării sexuale" în constituţia statelor membre a izbucnit pretutindeni – promovat de instituţiile europene cu ajutorul resurselor lor financiare redutabile.

Cum au reuşit lobby-ştii LGBTI să ancoreze „orientarea sexuală" în acorduri? Maciej Golubiewski clarifică acest aspect în lucrarea sa *Europe's Social Agenda. Why is the European Union Regulating Morality*[5]:

> Isabelle Chopin, o activistă a *International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association* (ILGA), a fondat o iniţiativă cu numele *Starting Line Group*. Ea şi colegii ei au vorbit des în Parlamentul European (EP) pentru a introduce drepturile homosexualilor în acordul de la Amsterdam. Au avut succes. Când a fost vorba despre clauzele antidiscriminării, Chopin şi colegii ei au fost invitaţi de către Consiliul de Miniştri al UE să inaugureze o filială europeană a ILGA, finanţată cu fonduri din *community action plan*, care are ca scop implementarea

---

[4] http://eurlex.europa.eu/Notice.do?mode=dbl&lang= n&ihm lang=en&lng1=en,de&lng2=da,de,el,en,es,fi,fr,it,nl,pt,sv,&val=335710:cs&page=.

[5] Maciej Golubiewski, *Europe's Social Agenda. Why is the European Union Regulating Morality*?, White Paper Number Nine. Catholic Family & Human Rights Institute. http://cfam.eresources.com/publications/id.278/pub_detail.asp.

directivelor UE în statele membre. Secțiunea pentru antidiscriminare... a fost dotată cu 200 milioane de dolari pentru șapte ani; din aceștia, 20 de milioane au fost arondate pentru proiecte de cercetare specifice și ONG-uri. ILGA este partener colaborator oficial al *Directoratului General Ocupație, Social și Integrare* (EMPL). ILGA desfășoară activitate lobby continuă pentru a obține în statele membre reforme ale legislației care conduc la acceptarea „căsătoriei homo". Aceasta înseamnă că... banii pe care îi primește ILGA se acordă pentru a promova inițiative ilegale în numeroase state membre ale UE[6].

Activitatea unor Directorate Generale (DG)

O selecție mică a activităților care se desfășoară în diferitele Directorate Generale ale Comisiei (comparabile cu ministere) sunt:

▸ *Ocupație, Social și Integrare* (EMPLE):

– Dezvoltarea legislației antidiscriminare în Europa (împreună cu DG Justiție)[7].

– O campanie de dimensiune europeană, „*For diversity. Against discrimination, equality between women and men*", prevăzută cu 290 de milioane euro pentru șase ani.

▸ Decernarea unui premiu jurnalistic pentru antidiscriminare.

▸ *EuropeAid – Dezvoltare și Cooperare* (DEVCO) finanțează ONG-uri care intervin în țările în curs de dezvoltare pentru „drepturile reproductive" (prevenire, avort provocat, educație sexuală) (*Marie Stopes International* și *International Planned Parenthood*).

▸ *Sănătate și Consumatori* (SANCO) promovează „drepturile reproductive" în statele membre ale UE.

---

[6] Maciej GOLUBIEWSKI, *Europe's Social Agenda...*, 114.

[7] http://ec.europa.eu/social/search.jsp?langId=en&menuType=basic.

- Educaţie şi Cultură (EAC) cooperează prin *European Youth Forum* cu organizaţii care schimbă aprecierile tinerilor în materie de religie şi sexualitate.
- *Justiţie* (JUST) conduce toate activităţile în domeniul drepturilor omului şi antidiscriminării. Luptă contra „homofobiei" şi „discriminării pe baza orientării sexuale"[8].

Îndoielnică este în acest sens interacţiunea dintre comisie şi organizaţiile neguvernamentale, care – finanţate generos chiar de către comisie – contează ca reprezentanţi „legitimi" ai „societăţii civile". Influenţează toţi paşii procesului politic, formulării legii, implementării, controlului şi activităţilor de schimbare culturală însoţitoare. Prin *civil dialogue* sunt implicaţi în procesul legislativ; prin *community action programs*, dotate cu fonduri UE de milioane, asigură implementarea în statele individuale.

European Youth Forum (EYF), finanţat cu multe milioane de la UE, se angajează „pe plan european şi internaţional" pentru drepturile tineretului, pentru „youth empowerment", „gender equality" şi „safer sex"; luptă contra discriminării pe baza vârstei şi a „orientării sexuale", îndeosebi împotriva discriminării bazate pe o interferenţă a vârstei şi „orientării sexuale"[9]. O suborganizaţie este *International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans-gender and Queer Youth and Student Organisation* (IGLYO). EYF cooperează cu organizaţii care practică avortul provocat, ca *International Planned Parenthood* şi *Marie Stopes International.*

---

[8] Aceasta se denumeşte explicit pe pagina de start anglofonă, este ascunsă pe cea germană: http:// ec.europa.eu/justice/fundamental-rights/homophobia/index_ en.htm.

[9] http://www.youthforum.org/index.php?option=com_content&view=article&id=52&Itemid= 2&lang=en.

Un *community action program* al EYF este proiectul TRIANGLE. TRIANGLE răspunde de „Transfer of Information Against Discrimination of Gays and Lesbians in Europe" şi conectează tineretul cu scena homo. Partenerul de cooperare oficial în Germania este Guvernul din Renania de Nord-Westfalia, care promovează un proiect de combatere a homofobiei[10].

Ce scopuri reprezintă EYF devine limpede dintr-o scrisoare incendiară a preşedintelui UE Barroso din 27 aprilie 2010[11]. Semnatarii[12] sunt alarmaţi că Parlamentul Lituaniei hotărâse o completare la legea de protecţie a tineretului, care se opune „promovării relaţiilor homosexuale", cu motivaţia că „relaţiile homosexuale, bisexuale şi poligame dăunează sănătăţii fizice şi psihice a tinerilor".

Semnatarii se tem că „o asemenea lege ar putea încinge stereotipii şi prejudecăţi împotriva lesbienelor, homosexualilor şi bisexualilor în şcoală... Noi, oamenii tineri ai Europei, suntem convinşi că trebuie întreprinşi paşi mai departe, pentru a elimina discriminarea din orice motive, inclusiv a orientării sexuale şi vârstei, pentru a obţine în Europa egalitate *de facto*".

UE a atacat vehement ieşirea din rând a micului stat Lituania din *gender-mainstreaming*. *Parlamentul European* a licenţiat două rezoluţii pentru a torpila decizia

---

[10] http://www.schule-der-vielfalt.de.

[11] htpp://youthforum.org//index.php?option=com_content&view=article&id=670%3Azfj-writes-to-barroso-freedom-of-expression-for-all-should-besafeguarded&catid=25%3A news&Itemid =30&lang=en.

[12] Tine RADINJA, preşedinte, *European Youth Forum* (YFJ), Simon MALIEVAC, Chairperson von IGLYO, Lukas Kaindlstorfer, membru al *Organising Bureau of European School Student Unions* (OBESSU) şi Vytautas VALENTINAVIČIUS, preşedinte, *Tolerant Youth Association* (Lithuania).

democratică a parlamentului unui stat membru[13]. A putut atinge numai o modificare, dar nu renunţarea completă la legea hotărâtă de către Parlament. Nu se distinge vreun respect al UE pentru autodeterminarea unui stat membru referitoare la căsătorie şi familie.

Concluzia lui Golubiewski:

> UE a devenit un teren de joacă pentru lobby-şti şi grupuri de interese, care au recunoscut că îşi pot propulsa agenda şi şi-o pot extinde asupra întregii Europe, dacă valorifică iscusit jurisdicţia mondială, deja existentă, a instituţiilor UE[14].

Un rol important pentru procedura judiciară strategică joacă în această privinţă *Curtea Europeană* cu sediul în Luxemburg şi *Curtea Europeană pentru Drepturile Omului* (CEDO), un organ al aparatului european cu sediul la Strasbourg. Ele pronunţă sentinţe judecătoreşti în domeniul drepturilor omului, care au repercusiuni asupra întregii jurisdicţii în statele membre.

Agenţia de Drept Fundamental şi Institutul European pentru Egalitate Gender

Agenţii ale UE nou-înfiinţate moştenesc date şi supraveghează impunerea drepturilor omului nou-descoperite: Agenţia de Drept Fundamental (*Fundamental Rights Agency* – FRA) la Viena, fondată în 2007, lucrează cu

---

[13] *Resolution on the Lithuanian Law on the Protection of Minors against the Detrimental Effects of Public Information:* 17.09.2009. http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2009-0019&language=EN *Resolution on the violation of freedom of expression and discrimination on the basis of sexual orientation in Lithuania*: 19.01.2011. http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//ep//text+ta+p7-ta-2011-0019+0+doc+xml+v0//en.

[14] Maciej Golubiewski, *Europe's Social Agenda...*, 11.

un buget de circa 20 de milioane euro pe an şi are circa 80 de angajaţi. Temele punctelor esenţiale sunt lupta contra homofobiei şi a discriminării pe baza „orientării sexuale" şi împotriva „islamofobiei".

Institutul European pentru Egalitate Gender (EIGE) a fost fondat tot în 2007, la Vilnius, capitala Lituaniei. Dispune până în anul 2013 de un buget de 52,5 milioane euro. EIGE defineşte sarcinile sale astfel:

> De sprijinit statele membre şi instituţiile europene (în special Comisia) în vederea promovării egalităţii dintre bărbaţi şi femei, a combaterii discriminării pe baza sexului şi a *sensibilizării* cetăţenilor în probleme de egalitate. Indiferent de progresele obţinute deja până acum, trebuie şi poate fi făcut mai mult, atât sub aspectul vieţii profesionale, cât şi al celei private[15].

Directoarea EIGE, Virginia Langbakk, lămureşte:

> Aceasta decurge prin „colectarea datelor incriminatorii (bibliotecă online amplă) la nivel european, dezvoltarea instrumentelor metodologice adecvate, mai ales în privinţa luării permanent în considerare a aspectului de egalitate în toate domeniile politice, promovarea schimbului asupra *metodelor demonstrate* şi a dialogului între actori şi sensibilizarea cetăţenilor UE în acest domeniu... Ca autoritate relativ mică a UE, institutul va recurge la competenţă externă şi pentru dezvoltarea iniţiativelor viitoare va apela la experţi din afară... Am acceptat colaborarea cu un grup operativ special, care constă din jurnalişti. Aceşti experţi ne sprijină în comunicarea cât mai eficientă a chestiunilor noastre de interes şi atingerea unei publicităţi europene largi[16].

Text simplu: Cu alte 52,5 milioane euro s-a instituit un alt centru, care în colaborare strânsă cu Comisia UE, Parlamentul UE, ONG-uri relevante şi o *task force*

---

[15] http://www.eige.europa.eu.

[16] http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=732&langId=de.

de jurnalişti influenţează prin „sensibilizare" cu metodele probate („best practices") toate domeniile politice şi atitudinile cetăţenilor UE.

EIGE şi FRA trezesc impresia unor centre de activişti cu interpretare extinsă a mandatului lor. Sunt dotate cu resurse financiare de o ordine de mărime care nu lasă să apară nerealistă realizarea scopurilor cultural-revoluţionare în privinţa celor 500 milioane de locuitori.

Axarea Parlamentului European şi a Consiliului European pe gândirea LGBTI

Parlamentul European şi aparatul european promulgă cu regularitate rezoluţii şi legi care urmăresc impunerea unei etici noi în domeniul sexualităţii şi familiei. Cuvântul magic care garantează majorităţi solide se cheamă „homofobie". Cine votează contra este homofob, rasist, sexist şi, la modul foarte general, un duşman al drepturilor omului. Care politician se vrea stigmatizat astfel? Câteva decizii mai recente în acest sens sunt:

Parlamentul UE

- *Resolution on respect for human rights in the European Union* (A4-0223/1996 şi 1999). Aici, printre altele, toate statele care mai au legi restrictive privind homosexualitatea sunt solicitate să le schimbe.
- *Resolution on women and fundamentalism* (13 martie 2002, 2000/2174(INI)). Aici se exercită presiune asupra statelor membre şi a celor aspirante pentru legalizarea avortului provocat.
- *Resolution on homophobia in Europe* (P6_TA(2006) 0018),18.01.2016[17]. Aici statele sunt solicitate să

[17] http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//ep//text+ta+p6-ta-2006-0018+0+doc+xml+v0//en.

urmărească penal „homofobia" şi să controleze statele prin instanţele UE. „Homofobia" se defineşte ca „frica iraţională şi respingerea lesbienelor, homosexualilor, bisexualilor şi transsexualilor". „Fricile iraţionale" trebuie deci incriminate.

- *Resolution on the increase in racist and homophobic violence in Europe,* 15.06.2006[18].
- *Resolution on the fight against homophobia in Europe* (2012-2657(RSP)) 24.05.2012.

„Homofobia" se consideră din nou egală rasismului, xenofobiei şi antisemitismului şi Comisiei UE i se solicită să o combată. Discriminarea ar fi „ascunsă adesea înapoia justificărilor care se revendică din ordinea publică, libertatea religioasă şi dreptul la decizia de conştiinţă" (§B). Rezoluţia exercită presiune asupra statelor membre să legalizeze „căsătoria" homosexuală, cu toate că acest domeniu se află cu totul în afara competenţei UE. Rezoluţia, pregătită de către intergrupul LGBTI al *Parlamentului Europei*, a fost biciuită prin Parlament printr-o manevră de luare prin surprindere[19].

Consiliul Europei

- *Resolution on discrimination on the basis of sexual orientation*, 2010. Cerinţele sunt ca şi identice cu rezoluţiile Parlamentului UE împotriva homofobiei[20].
- *Rezoluţie asupra efectelor marketingului şi ale reclamei asupra egalităţii femeilor şi bărbaţilor* (2008/2038 [INI]), 03.09.2008. Prezentarea de imagini „stereotipe sexual" (de ex., activităţi casnice) în emisiuni

---

[18] http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//ep//text+ta+p6-ta-2006-0273+0+doc+xml+v0//en.

[19] http://assembly.coe.int/Mainf.asp?link=/Documents/AdoptedText/ta10/ERES1728.htm.

[20] http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//ep//text+ta+p6-ta– 2008-0401+0+doc+xml+v0//de.

de publicitate ale televiziunii şi ale tuturor celorlalte mass-media, mai ales ale celor pentru tineret, trebuie împiedicată, întrucât ar fi „sexiste" şi „degradante"[21].

Ca măsuri suplimentare pentru schimbarea atitudinilor culturale adânc înrădăcinate, UE a declarat la iniţiativa *ILGA Europe* data de 17 mai ca „zi împotriva homofobiei" la nivel european. Aceasta are un antecedent: la 17 mai 1990, Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) a şters homosexualitatea din codul ei de diagonostice. În 2010, preşedinţii Consiliului de Miniştri şi ai Parlamentului European şi vicepreşedintele Directoratului General pentru Justiţie au dat o declaraţie comună care condamnă „homofobia".

Iniţiatorul şi autorul unor articole numeroase privind drepturile omului în cadrul UE, J.C. Krempach, descrie organizaţia umbrelă activă mondial ILGA astfel:

> ILGA este un lobby internaţional pentru drepturile homosexualilor care organizează toate marile manifestaţii „Gay Pride" în jurul lumii şi urmăreşte o agendă extremistă (recunoaşterea integrală a căsătoriei homosexuale în toate ţările Pământului, drepturi de adopţie pentru homosexuali, privilegii sociale care răsplătesc homosexualitatea, legi căluş împotriva oponenţilor posibili, precum creştinii şi musulmanii). În mod remarcabil, UN ECOSOC a refuzat de mai multe ori acreditarea statutului de consilier autonumitului „grup lobby pentru drepturile omului", întrucât mai mulţi dintre membri săi au intervenit pentru legalizarea pedosexualităţii[22].

---

[21] http://www.europeandignitywatch.org/de/day-to-day/detail/article/ep-pressures-member-states-to-legalise-same-sex-marriage.html.

[22] http://www.turtlebayandbeyond.org/2011/homosexuality/the-eu-lobbies-itself-on-gay-rights-is-ilga-europe-an-unofficial-eu-agency/ Conferinţe la 01.12.2011, 16.12.2011, 06.01.2012, 13.03.2012.

Întâi UE, apoi lumea întreagă

Pentru a impune agenda LGBTI în statele membre şi terțe, *Grupul de lucru pentru drepturile omului al UE* (COHOM = *Working Party on Human Rights*)[23] a promulgat în 8 iunie 2010 un *Catalog de măsuri pentru promovarea şi protejarea exercitării tuturor drepturilor omului de către lesbiene, homosexuali, bisexuali şi persoane transgender* (Documentul 11179/10), denumit Toolkit. Pentru a reconstrui ceva trebuie o trusă de unelte pentru impunerea globală a agendei LGBTI de către grupul pentru drepturile omului al UE.

Documentul trebuie să contribuie „ca instituțiile UE, capitalele statelor membre ale UE, precum şi delegațiile, reprezentanțele şi ambasadele UE să reacționeze *proactiv* la încălcarea drepturilor omului ale persoanelor LGBTI şi să poată contracara cauzele lor structurale". „Promovarea şi protejarea drepturilor omului" se declară „scop central al comerțului exterior al UE", pentru realizarea căruia trebuie utilizate „instrumentele financiare ale UE".

> Grupul Drepturile Omului al Consiliului se va preocupa pentru ca întrebările care vizează persoane LGBTI să fie luate în considerare în mod sistematic de către măsurile de politică externă ale UE şi va *supraveghea* dezvoltarea în acest domeniu; mai departe va răspândi activ acest catalog de măsuri şi va interveni pentru punerea sa în aplicare de către statele membre ale UE, serviciul extern european, Comisia Europeană şi Parlamentul European[24].

---

[23] http://www.se2009.eu/en/meetings_news/2009/10/5/working_party_on_human_rights_cohom.html.

[24] http://register.consilium.europa.eu/servlet/driver?lang=DE&typ=Advanced&cmsid=639&ff_cote_document= 11179/10&ff_cote_dossier_inst=&ff_titre=&ff_ft_text=&ff_sous_cote_matiere=&dd_date_document=&dd_date_reunion=&dd_ft_date=&fc=regaisde&srm=25&md=100&ssf=date_document+-desc&rc=1&nr=1&page=Detail.

Instrumente operative (o selecţie):

- Schimb de informaţii asupra *practicilor probate* („best practices");
- Transmiterea *ambasadelor de susţinere*;
- Facilitarea procurării de informaţii prin mijloacele financiare disponibile;
- Promovarea efectului în exterior al organizaţiilor locale ale persoanelor LGBTI, de ex., prin orientarea dezbaterilor şi seminarelor asupra întrebărilor pertinente cu includerea aspectelor şi lectorilor LGBTI. Sprijinirea manifestărilor culturale, conferinţelor sau proiectelor sociale;
- Prezentarea propunerii ca raportori speciali ai ONU, comisari speciali ai UE şi reprezentanţi corespunzători ai Consiliului Europei, ai OSCE şi ai organismelor drepturilor omului regionale să se întâlnească în cadrul vizitelor lor cu reprezentanţi ai ONG-urilor locale care se mobilizează pentru promovarea şi protejarea drepturilor persoanelor LGBTI;
- Apel la grupurile locale să preia informaţii despre situaţia LGBTI în rapoartele lor *alternative* pentru mecanismele privind drepturile omului, precum organismele ONU;
- Înregistrarea acelor informaţii în documentaţii care sunt utilizate în cadrul mecanismului verificării generale cu regularitate de către Consiliul pentru drepturile omului;
- Colaborarea cu instituţii internaţionale;
- Includerea membrilor societăţii civile în evenimente colaterale, care se desfăşoară în paralel cu reuniunile organizaţiilor multilaterale, pentru a procura acolo audienţă chestiunilor de interes care privesc drepturile omului ale LGBTI.

OSCE (Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa), o fuziune cuprinzând 56 de state europene, central-asiatice și nord-americane, întreține un *Office for Democratic Institutions and Human Rights* (ODHIR). A fost însărcinată în 2003 de către Consiliul de Miniștri al UE să se ocupe de agenda de antidiscriminare LGBTI. În acest scop a fost constituit *Tolerance and Non-Discrimination Information System* (TANDIS)[25]. TANDIS este un punct de coordonare al rețelei mondiale a activiștilor LGBTI și le pune la dispoziție informația necesară, printre altele:

- informații de la instituții specializate ale statelor OSCE;
- pagini naționale cu informații asupra inițiativelor naționale, legislație, corporații specializate, statistici;
- pagini tematice cu informații asupra temelor-cheie;
- rapoarte naționale și rapoarte anuale ale organizațiilor guvernamentale.

Un asemenea raport național al TANDIS este raportul anual despre *Hate Crimes in the OSCE Region*[26]. În colaborare strânsă cu autoritățile de stat și *civil society organizations*, deci ONG-uri LGBTI locale, se obțin în cele 56 de state membre ale OSCE date despre *afirmațiile denigratoare.*

Cum se definește *hate crime* se află de pe *legislationline* a OSCE. Acolo se citește:

> Afirmațiile denigratoare se deosebesc de celelalte infracțiuni prin *motivul* făptașului, care de obicei nu joacă un rol la argumentația elementelor esențiale ale infracțiunii... O afirmație denigratoare se extinde de la amenințare... până la crimă[27].

---

[25] http://tandis.odihr.pl/?p=about.

[26] http://www.osce.org/odihr/73636.

[27] http://www.legislationline.org/topics/topic/4.

Pentru a considera o faptă afirmaţie denigratoare nu trebuie dovedit că „ura" a fost cauza, trebuie mai curând stabilit că „infracţiunea a fost comisă şi că motivul a fost o formă de prejudecată (*bias*)".

Pentru înregistrarea ca „incident motivat de ură" în raportul anual este suficientă o „manifestare de intoleranţă", întrucât aceasta reprezintă indicii ale „modelelor de escaladare a violenţei".

Prin urmare, aici nu mai este vorba despre infracţiuni constatabile în mod obiectiv, de care orice om este protejat prin legi general valabile, ci despre urmărirea penală pentru *motive de manifestări ale intoleranţei.* Acestea sunt anunţate autorităţilor de stat chiar de către cei afectaţi şi au acces fără nicio examinare în raportul anual al OSCE.

În raportul din 2009, 19 ţări au furnizat informaţii. Mărimea ecartului numărului cazurilor anunţate este foarte diferită: Portugalia anunţă un caz, Germania – 164, Suedia – 1.060 şi Marea Britanie – 4.805. Cum se explică faptul că tocmai o ţară ca Marea Britanie, care duce o politică de antidiscriminare radicală, a consemnat de la distanţă cele mai multe delicte de ură?

Cum trebuie deci evaluate avertismentele lui Vladimir Bukovski, experimentat în ale comunismului? Nu este nici pe departe singurul care deplânge un „deficit democratic incurabil" al *Uniunii Europene*, îndeosebi în legătură cu gestionarea crizei financiare europene. Ne ocupăm aici numai cu aspiraţiile *Uniunii Europene* de a impune omul gender nou şi de a demonta căsătoria şi familia. În acest scop, UE utilizează toate mijloacele instituţionale, financiare şi culturale.

Este probabil că multe ţări aspiră la aderarea la UE, în primul rând pe baza punctelor de vedere economice.

Multe țări s-ar putea să nu fi conștientizat faptul că pentru avantaje economice eventuale trebuie să plătească cu prăbușirea ordinii valorii. În privința crizei datoriilor UE, și avantajele economice au devenit incerte. S-ar putea ca efectele negative ale ambelor procese – dereglarea piețelor financiare și dereglarea normelor sexuale – să se consolideze reciproc și să conducă la o destabilizare politică a Europei.

VII. REVOLUȚIA GENDER LA BAZĂ

Lucrurile pot fi eliberate de legi stranii sau întâmplătoare, dar nu de legile propriilor lor naturi. Dacă se vrea, se poate elibera un tigru de barele lui din gratii, dar nu de dungile lui. Nu încerca să eliberezi o cămilă de povara cocoaşei ei, dacă nu vrei să rişti s-o lipseşti de demnitatea ei! Nu o face pe demagogul care aleargă împrejur şi incită triunghiuri să evadeze din temniţa celor trei laturi ale lor! Evadând din cele trei laturi ale lor, viaţa lor sfârşeşte jalnic.

Keith Chesterton[1]

Pachetul gender

Gender-mainstreaming este scopul prioritar al politicii pe toate planurile. Concomitent, cetăţeanul nu prea ştie ce înseamnă termenul – un proces straniu în societăţile democratice.

Pare a fi vorba mai întâi despre anularea unor discriminări ale femeii, persistente încă prin „politica de egalitate între sexe". În ultimii cincisprezece ani au fost utilizaţi însărcinaţi cu egalitatea în toate planurile societăţii, care au misiunea de a deplasa raportul dintre sexe în favoarea femeii, de a dizolva rolurile de bărbat şi femeie „stereotipe" şi „sexiste" şi de a lupta pentru o „împuternicire" (*empowerment*) a femeii prin sistem de cote. Ca în Franţa, şi în Germania trebuie dobândită o rată de participare legală a femeilor în consiliile şi prezidiile întreprinderilor comerciale. Aceasta se justifică prin impunerea „egalităţii substanţiale" a bărbaţilor şi femeilor.

---

[1] Gilbert Keith CHESTERTON, *Orthodoxie*, Kisslegg 2011, 86 ş.u.

Dar în cazul gender-mainstreaming-ului este vorba despre mai mult decât egalitatea femeilor şi bărbaţilor, este vorba despre crearea *egalităţii* prin „demontarea" ierarhiei bipolare a sexelor, pentru a ajunge la o *diversitate sexuală* echivalentă şi egală în drepturi[2].

Pachetului gender îi aparţin:

- egalitatea completă, chiar *paritatea* dintre bărbat şi femeie;
- dizolvarea identităţii de gen dintre bărbat şi femeie;
- combaterea *normativităţii heterosexuale*, adică egalitatea juridică şi socială completă, chiar privilegierea tuturor formelor de viaţă neheterosexuale;
- avortul provocat ca „drept al omului", ambalat ca *drepturi reproductive*;
- sexualizarea copiilor şi tinerilor prin lecţii despre sex ca disciplină obligatorie;
- privarea materială şi sărăcirea familiei.

Politica şi numeroase asocieri de interese se află în fronturi diferite, dar colaborează strâns. Rar se va găsi la o mandatată cu egalitatea vreo delimitare de „dreptul" la avort provocat sau de mişcarea LGBTI[3].

---

[2] *Das Gender-Manifest*, ed. Genderbüro Berlin (www.gender.de) şi GenderForum Berlin (www.genderforum-berlin.de). Semnatari: Dr. Regina Frey, Dr. Jutta Hartmann, Andreas Heilmann, Thomas Kugler, Stephanie Nordt, Sandra Smykalla. Downloadarea Manifestului: http://www.Gender-Mainstreaming.org/manifest.

[3] O excepţie este Monika Ebelig, care în 2011 şi-a pierdut funcţia de mandatată cu egalitatea la Goslar, pentru că a intervenit şi pentru băieţi şi bărbaţi defavorizaţi. La începutul lunii mai 2012, AStA Facultăţii Georg-Simon-Ohm din Nürnberg a încercat să împiedice o conferinţă a doamnei Ebeling din cauza criticii ei la adresa feminismului, ceea ce însă nu s-a reuşit (http://ef.magazin.de/2012/05/04/3516-hochschule-nuernberg-redefreiheit-fuer-monika-ebeling-durchgesetzt). Altfel, la Universitatea Trier: acolo, renumitului

Implementarea politică a gender-mainstreaming-ului (GM)

Revoluţia top-down a început sus de tot şi a ajuns între timp în structura de fineţe a societăţii. Iată etapele cele mai importante:

1985	Cea de a III-a Conferinţă mondială a femeilor de la Nairobi: GM este prezentat ca strategie politică.
1994	Suedia: GM este introdus pe toate planurile politice.
1995	Cea de a IV-a Conferinţă mondială a femeilor la Peking: noţiunea gender-mainstreaming este impusă şi aleasă ca principiu călăuzitor al ONU. *Platforma de acţiune de la Peking* este semnată de 189 de state. *Justiţia sexelor* este declarată elementul constitutiv al democraţiei şi toate statele sunt obligate la o politică de stat a femeilor şi sexelor.
1996	Norvegia face GM tema transversală a tuturor ministerelor.
1998	Comisia Europeană publică Primul raport de progres asupra GM.
1999	Ancorarea GM în liniile directoare ale principiului politic de coordonare a forţelor de muncă ale UE.
1999	Intrarea în vigoare a *Acordului de la Amsterdam*. Art. 2 şi 3 ale contractului UE obligă statele la o politică activă de egalitate.
1999	În Germania GM devine prin decizie de Cabinet „principiul călăuzitor şi tema transversală ale politicii".

istoric militar israelian Martin van Creveld i-a fost anulată vizita la presiunea AStA, pentru că a analizat rolul femeilor în contextul războiului într-o manieră care nu este agreată de ideologii gender feminişti. A se vedea în acest sens Scrisoarea deschisă a prof. Gerhard Amendt: http://ef.magazin.de/ 2011/1/04/3255-offener-brief-von-professor-gerhard-amendt-an-die-universitaet-trier-neues-im-fall-van-creveld.

2000	Decizia de Cabinet pentru formarea „Grupului de lucru interministerial (IMAGM)" în Ministerul pentru Familii, Seniori, Femei şi Tineret.
2000	Guvernele provinciale din Saxonia-Anhalt, Mecklenburg-Pomerania Inferioară şi Renania-Palatinat pun în aplicare GM în administraţia provincială.
2001	Inaugurarea Institutului Gender (GISA) în Saxonia-Anhalt.
2001	Senatul din Hamburg decide introducerea şi punerea în aplicare a strategiei GM.
2002	Senatul din Brema decide punerea în aplicare a MG în toate domeniile politicii.
2003	Deschiderea *Centrului de Competenţă Gender* la Universitatea Humboldt din Berlin. Conform contractului de coaliţie al Guvernului roşu-verde, este sarcina CCG de „a sprijini GM în toate domeniile politicii, a iniţia cercetarea, a regrupa cunoaşterea şi a forma experţi şi experte".
2004	Guvernul de stat din Saxonia decide GM ca principiu călăuzitor pentru impunerea egalităţii de şanse a bărbaţilor şi femeilor în toate planurile politicii.
2004	În contractul de coaliţie al CDU, CSU şi SPD se stabileşte: „Vrem să întărim competenţa GM".
2007	Proiectul „Aspecte gender în perfecţionare" trebuie să fie integrat de către GM ca temă transversală în ofertele de perfecţionare ale Federaţiei. Strategia *Gender-Budgeting*-ului va fi decisă.
2010	În contractul de coaliţie (SPD / Verzii, august 2010) de la Düsseldorf se decide „Planul de acţiune împotriva homofobiei".

Manifestul gender

Manifestul gender[4] al unei rețele a activistelor gender academice din Germania denotă cât de departe a pătruns demența aparent inexistentei identități de gen a bărbatului și femeii în politica socială. *Gender Manifest*-ul publicat în 2006 privește „asigurarea calității în formarea și consilierea orientată gender". Spre mirarea autoarelor, aceasta a luat o amploare „care în 1990 era de neconceput". „Consultantele, instructoarele și antrenorii câștigă astăzi bani [mulți] prin educarea și consilierea instituțiilor de tot felul în chestiuni *gender*".

Aici se lovesc de „*Gender Paradox*", care după Judith Butler este numai un stadiu de tranziție până la dizolvarea completă a identității de gen polare: faptul că gender-mainstreaming-ul este încă vândut de politică drept mai mult decât „egalitatea" femeilor față de bărbați. Această înțelegere generală a GM se menține, întrucât poate conta pe acceptarea publică. În 150 de ani de luptă pentru emanciparea femeilor ne-am obișnuit că bărbații sunt făptași și femeile victime pe care statul trebuie să le ajute în privința dreptății. Este adevărat că astfel robinetele de bani publici se deschid, dar cu prețul „afirmării dualității sexuale", a cărei distrugere este obiectivul propriu zis al gender-ului. În *Gender Manifest*, „ierarhia predominantă a sexelor, care, de exemplu, leagă un corp calificat ca feminin de caracteristici de personalitate și modele comportamentale clasificate ca feminine, precum și o dorință îndreptată în mod necesar asupra bărbaților află... o critică fundamentală... Aceasta se bazează pe observația că pot fi distinse o multitudine de sexe sociale și modalități dintre

[4] *Das Gender-Manifest.*

cele mai variate ale dorinței, precum și că și „sexul biologic" este un produs al construcțiilor socio-culturale"[5]. Elevele docile ale lui Butler spun deci: un corp nu este feminin, aceasta este doar o „construcție socio-culturală". În niciun caz de aici nu pot fi deduse caracteristici de personalitate sau moduri comportamentale și chiar deloc râvnirea celuilalt sex. Nu există două, există mai multe sexe[6].

Astfel, paradoxul se rezolvă practic: sub pretextul egalității în drepturi și a egalității se fabrică tot mai multă *paritate* între bărbați și femei, până când deosebirea între sexe devine imperceptibilă.

Semnatarii *Manifestului Gender* nu își ascund scopurile: *Using Gender to undo Gender*: a utiliza gender pentru a domina gender – sună parola. Este vorba despre „depășirea ordinii injuste a societății și ierarhiei sexelor" prin „demontarea" lor. Acesteia i se opun „ipoteze teoretice de zi cu zi sau curente socio-biologice deterministe", care mențin „factori prediscursivi, ca, de ex., determinarea divină sau stabilirea genetică". Paradisul libertății complete este descris de către semnatari astfel: „o multitudine a sexelor echivalentă personalizabilă individual și cu drepturi egale și o renegociere asociativă și solidară a raporturilor sexelor. Unde a fost dualitate sexuală, trebuie să fie diversitate sexuală".

Text simplu: Cine este deci de părere că ar exista o determinare divină a bărbatului și femeii este un fundamentalist religios și cine afirmă că ar juca un rol că

---

[5] *Das Gender Manifest*, 3.

[6] Pentru diferența ineluctabilă a genurilor, compară Doris BISHOF-KÖHLER, *Von Natur aus anders. Die Psychologie der Geschlechtsunterschiede*, Stuttgart 2002/2006; Louann BRIZENDINE, *Das weibliche Gehirn. Warum Frauen anders sind als Männer*, Hamburg 2007; Lise ELIOT, *Wie verschieden sind Sie? Die Gehirnentwicklung bei Mädchen und Jungen*, Berlin 2010.

fiecare celulă a corpului este definită genetic masculină și feminină și că creierul bărbaților și femeilor prezintă deosebiri substanțiale este un fundamentalist biologist sexist și astfel un subiect periculos, ostil libertății.

Consiliul German de Etică și cel de-al treilea sex

O victorie de etapă importantă este luarea de poziție a *Consiliului Etic German* pronunțată în 2012 asupra intersexualității. Procesul este un exemplu de paradă pentru sinergismul rețelelor internaționale în impunerea revoluției culturale.

UN-Committee on the Elimination of Discrimination against Women (CEDAW – Comitetul pentru Eliminarea Discriminării Femeilor) solicită guvernelor statelor membre rapoarte asupra temelor pretinse de CEDAW, pentru a fi publicate drept CEDAW Country Reports. În 2010, CEDAW s-a interesat de relația statelor membre ale ONU cu persoanele intersexuale și transsexuale[7]. Guvernului Federal i s-a cerut de către CEDAW „să intervină într-un dialog cu organizații neguvernamentale ale oamenilor intersexuali și transsexuali, pentru a obține o înțelegere mai bună a problemelor lor de interes, pentru a întreprinde măsuri eficiente pentru protejarea drepturilor lor și pentru a prezenta un raport scris asupra implementării măsurilor luate"[8]. Guvernul Federal a răspuns acestei solicitări însărcinând Consiliul de Etică German cu o luare de poziție.

---

[7] *Transsexualitatea* este o alterare a identității sexuale în cazul univocității sexuale biologice. Ea este menționată în Lista de diagnostice oficială ca maladie psihică (ICD-10). Intersexualitatea desemnează oameni cu o ambiguitate biologică a caracteristicilor sexuale, denumită anterior *hermafroditism* sau *hibrizi*.

[8] Scrisoarea din 20.12.2010 a lui Annette Schavan, ministru al educației și cercetării, și Philipp Rösler, ministru al sănătății, către președintele Consilului German de Etică, Prof. Dr. Eduard Schmidt-Jortzig.

Consiliul de Etică a interogat doi ani la rând 200 dintre cei vizați și 30 de oameni de știință și a prezentat la 23 februarie 2012 luarea de poziție asupra intersexualității. A ajuns la rezultatele următoare:

1. Consiliul de Etică utilizează pentru denumirea ambiguității biologice a sexului noțiunea de *diferences of sex development* (DSD) pentru a evita „o atribuire în sensul de maladie sau alterare" și pentru a lăsa deschis subiectul dacă „este vorba despre un al treilea sex".
2. Consiliul de Etică consideră „o intervenție nejustificată în dreptul personalității și în dreptul la tratament egal", când oameni cu DSD sunt constrânși a se încadra în registrul de stare civilă în categoria *masculin* sau *feminin*. Din acest motiv trebuie introdusă și categoria „altfel". Dar până la o anumită vârstă nu ar trebui efectuată niciun fel de înscriere și înscrierea ar trebui să poată fi modificată oricând.
3. Oamenilor cu un „alt sex" ar trebui, după părerea Consiliului de Etică, să li se ofere dreptul asupra unui parteneriat de viață înregistrat, care până în prezent este posibil numai partenerilor de același sex. „O parte a Consiliului de Etică propune să li se deschidă dincolo de aceasta și posibilitatea încheierii căsătoriei".
4. Ultima frază a luării de poziție sună astfel: „Ar trebui verificat dacă o înregistrare a sexului în registrul stării civile mai este necesară în general"[9].

Consiliul de Etică German construiește deci un „al treilea sex" pentru a satisface necesitățile a circa 8.000

[9] www.ethikrat.org/dateien/pdf/stellungnahme-intersexualitaet.pdf.

de oameni ale căror caracteristici sexuale sunt ambigue[10]. Dacă Guvernul Federal urmează recomandarea, în viitor pe formulare se va putea alege între „masculin", „feminin" şi „altfel", ceea ce i-ar putea irita pe ceilalţi 80.000.000 de locuitori – exact acea „ambiguizare" şi „incertitudine" a identităţii sexuale heterosexuale la care aspiră activiştii gender.

Un mijloc al demontării este etica de situaţie: cazuri extreme care provoacă mila devin directórul deciziilor de principiu etice, care prăbuşesc ordinea valorilor întregii societăţi. Este, fără dubiu, o soartă aspră pentru un om şi părinţii săi, când există o anomalie a caracteristicilor sexuale biologice, iar omul nu ştie dacă este bărbat sau femeie. A căuta uşurarea adecvată a situaţiei de viaţă a acestor oameni este îndreptăţit. Dar de ce este atinsă ierarhia bipolară a sexelor, pe care se bazează societatea, pentru a ameliora aparent situaţia a 0,01% din populaţie şi pentru a îndeplini dorinţele tuturor minorităţilor organizate, pe care le instrumentalizează acest grup? Dacă pentru câteva mii de oameni a nu avea o identitate sexuală univocă este o soartă gravă, atunci de ce se pretinde demontarea identităţilor bărbatului şi femeii ca remediu?

Când va exista un „al treilea sex", căruia din motive de „dreptate a sexelor" nu i se poate refuza dreptul la căsătorie şi atunci nici „dreptul la copil", atunci în întreaga multitudine bizară a sexelor vor exista multe alte identităţi sexuale, care vor fi revendicate de către „celălalt sex" pentru sine.

Balonul CEDAW şi-a atins scopul! Echipa victorioasă se compune din CEDAW, Guvernul Federal, membrii Consiliului de Etică numiţi de către acesta şi ONG-uri ale activiştilor.

---

[10] Aceasta este estimarea Guvernului Federal. Organizaţiile de interese vorbesc despre cifre cu mult mai mari.

Societatea se genderizează

Oriunde priveşti, politică, mass-media, universitate, fundaţii, justiţie, economie, grădiniţă, creşă, *gender* este calea progresului postmodern, *gender* este ideologia dominantă căreia nimeni nu i se mai poate opune fără a fi marginalizat şi defăimat. Nimeni nu îndrăzneşte să supună ideologia gender unui „test de stres" în privinţa consecinţelor şi pertinenţei ei viitoare. Mai mult decât atât, fiecare lege este verificată cu ajutorul *gender budgeting* asupra faptului dacă poate contribui la transformarea gender-ului în mainstream. Într-un înscris al Senatului din Berlin se spune: „Introducerea decurge top-down, adică vârful politic al unei organizaţii se recunoaşte pentru introducerea GM şi decide cum se conduc şi evaluează procesele"[11].

În mai puţin de două decenii *gender-mainstreaming* a devenit ideologia dominantă, căreia trebuie să-i fie manifestată loialitate. Cine adresează întrebări este redus la tăcere cu reproşul „discriminării". Cine participă avansează. Este recompensat cu bani, carieră, participare la putere, vânt mediatic din spate.

Instituţiile şi organizaţiile numite în continuare sunt selectate aleator. Dar poziţionarea lor în societate denotă că nu este vorba despre grupuri marginale radicale, ci despre faptul că *mainstreaming* a reuşit într-adevăr în mai puţin de două decenii.

Orientarea politicii către agenda LGBTI, care la trecerea mileniului era formulată mai degrabă reţinut şi mascată de termenii *egalitate*, *paritate* şi *libertatea*

---

[11] Conferinţă de presă a administraţiei senatului din Berlin pentru economie, tehnologie şi femei: *Definitionen der Begriffe GM/Gender Budgeting*, citat de Günter BERTRAM, *Gender-Mainstreaming, das unbekannte Wesen*, în *MHR Mitteilungen des Hamburgischen Richtervereins*, Nr. 1/2011, 15.03.2011.

de alegere, se converteşte după zece ani în contractele de coaliţie în strategii socio-politice deschise. Astfel se întâmplă în contractul de coaliţie al Partidului Social-Democrat al Germaniei şi alianţa 90 / Verzii pentru Renania de Nord-Westfalia din august 2010[12]. Acolo se spune:

> Suntem pentru o Renanie de Nord-Westfalia tolerantă – lesbienele, homosexualii, bisexualii şi transgenderii sunt născute/născuţi liberi şi egali în demnitate şi drepturi... Reducerea discriminării va fi în noul Guvern provincial o chestiune transversală. Egalitatea completă a parteneriatelor de viaţă înregistrate cu căsătoria va fi transpusă de îndată în legislaţia regională. La nivel federal vom interveni pentru egalitatea completă a parteneriatelor de viaţă, îndeosebi în dreptul fiscal şi în dreptul adopţiei, pentru deschiderea căsătoriei şi art. 3 al Constituţiei pentru inserarea caracteristicii „identitate sexuală". Vom emite un plan de acţiune contra homofobiei pentru lesbiene, homosexuali, bisexuali şi transgenderi. În Renania de Nord-Westfalia există o multitudine de organizaţii neguvernamentale LGBTI ... munca asociaţiilor ... în domeniul ... promovarea acceptării ... coming out (etc.) vrem să dotăm cu mijloace suficiente. Vom finanţa îngrijirea vârstnicilor şi munca de tineret a lesbienelor şi homosexualilor din resortul bugetar corespunzător. Suntem de acord că tinerii necesită un ajutor special pentru dezvoltarea identităţii lor în şcoală şi organizaţii de tineret. Asigurăm aceasta prin luarea în considerare în garantarea proiectelor „Şcoala fără homofobie", a proiectului provincial „SchLauNRW"[13] şi readmiterea manualului „A gestiona diversitatea: orientare sexuală şi diversitate în educaţie şi consiliere".

---

[12] La 13 mai 2012, Hannelore Kraft a reuşit o victorie electorală remarcabilă. În ediţia nouă a contractului de coaliţie roşu-verde, agenda LGBTI nu este cuprinsă. Este de presupus că aceasta nu indică o schimbare de ordin senzorial, ci de evitare a publicităţii.

[13] Joc de cuvinte pentru „Renania de Nord-Westfalia: Homo-Lesbişireată" (*n. trad.*).

Proiectul privind planul de acțiune pentru modificarea atitudinii de bază a populației în domeniul sexualității a fost înaintat ca *Plan Național de Acțiune contra Homofobiei* Bundestag-ului de către facțiunea Alianța 90 / Verzii deja în iunie 2009 (Imprimat 16/13394) (cf. cap. X, p. 285).

Nu este vorba despre o promovare a căsătoriei și familiei, în sensul prevăzut de Constituție. În schimb trebuie extins art. 3.3. al Constituției despre noțiunea de „orientare sexuală" drept criteriu de excludere pentru discriminare. Dacă aceasta reușește, toți pașii următori pentru răsturnarea normelor sexuale vor putea fi forțați pe cale juridică – pe seama dreptului de educație al părinților, a libertăților civile ale drepturilor fundamentale, îndeosebi a libertății religioase.

Ideologizarea științei

Ceea ce înainte era „materialismul dialectic" la facultățile din RDG este astăzi ideologia gender în lăcașurile de educație ale generației tinere academice, care se pregătește pentru preluarea funcțiilor de conducere în această societate.

Prof. dr. Michael Bock, de la Catedra de criminologie a Universității Mainz, a fost mustrat oficial în februarie 2007 de către șefii săi din cauza unui articol critic referitor la gender-mainstreaming și feminism. În cazul publicării a fost amenințat cu consecințe disciplinare și penale. Nu a avut voie să spună următoarele:

> Gender-mainstreaming se deosebește de politica pentru femei prin aceea că aspectul gender trebuie să pătrundă toate domeniile politicii în toate acțiunile individuale... Pretenția de a „axa pe gândire" o societate în acest mod atotcuprinzător printr-un principiu constructiv unitar al politicii ne este cunoscută de la regimurile totalitare ale

secolului al XX-lea. Este vorba de a aduce efectiv pe axa de gândire a politicii de reînnoire respective nu numai aparatul de stat în întregime, ci şi asociaţii şi alte grupuri sociale. Voinţa neapărată de a subordona întreaga realitate socială unui principiu unitar respectiv de a o penetra astfel este motivul pentru care asemenea regimuri sunt numite „totalitare". Ea desemnează contrastul extrem faţă de o concepţie de stat liberală conform căreia oamenii se pot desfăşura de-a dreptul liber, până la limitele prin care statul garantează libertatea celorlalţi.

La facultăţi şi universităţi a fost stabilită ferm specialitatea *Studii gender*. Este o piaţă de locuri de muncă în plină expansiune şi

probabil singura disciplină a ştiinţelor umaniste care se poate bucura de o creştere a solicitării de locuri de muncă. La universităţile germane există până în prezent 29 de institute pentru studii gender şi predarea gender nu are loc numai la institutele înfiinţate anume pentru aceasta. Este stabilită ferm şi extinsă mult peste toate graniţele de specialitate la toate catedrele de ştiinţe umaniste, mai ales ale celor de sociologie, ştiinţe politice, istorie şi ştiinţe literare[14].

„Reţeaua de cercetare a femeii din Renania de Nord-Westfalia" (NRW) solicită integrarea conţinuturilor de predare asupra cercetării situaţiei femeii şi genurilor, precum şi a tuturor specialităţilor de studiu, o „revizie canonică" de la ştiinţele literare până la ştiinţa agricolă. Lucrările de examen *trebuie* susţinute de cei care studiază, de cei care nu mai au dreptul de a fi studenţi, într-un *limbaj sexual corect*, altminteri: restituire, cu menţiunea de a se rescrie corect politic.

Toate tipurile de practici sexuale sunt cercetate la universităţi de către cei care le practică şi transpuse în

[14] Ferdinand Kraus, „Feministinnen erforschen sich selbst", în *Handelsblatt* (19.09.2007).

concepte strategice pentru modificarea societății. Mulți cercetători ai gender-ului și bizarului nu fac un secret din faptul că obiectul cercetării corespunde intereselor lor sexuale. Cercetătorii excentricului se preocupă deci „științific" de ei înșiși, mai precis, cu scena definită de identitățile și practicile lor sexuale. Robert Bauer conectează pagina principală a Universității Hamburg cu pagina lui privată, în care se prezintă ca „trans-om BDS bizar/homosexual nemonogam". BDSM înseamnă robie, disciplină, sado-maso. Bauer, care până acum câțiva ani se numea Birgit, a făcut deci o profesiune de credință – finanțată de stat – din cercetarea identității sexuale și a preferințelor sale"[15].

La Universitatea Hamburg a avut loc în 2011 o conferință circulară cu tema Dincolo de frontierele sexuale, organizată de AStA[16]. Acolo, Benno Gammerl a conferențiat despre „Denunțuri de contact: conflict de homosexuali și hipermasculinitate".

Într-o ofertă de locuri de muncă a Universității Tehnice din München din 2009 sună mai respectabil. Pentru rectorat se caută referent/ă pentru consultanță gender cu această înștiințare:

> O strategie esențială a Universității Tehnice München este de a deveni până în 2011 universitatea tehnică cea mai filo-feminină din Germania. Postul nou care urmează a fi creat participă în mod esențial la îndeplinirea acestei strategii și este atribuit vicepreședintei Universității Tehnice München.
> ▸ Dezvoltarea unui concept de consultanță gender specific învățământului superior cu următoarele puncte unghiulare:
> ▸ consultanță gender în învățământ;
> ▸ consultanță în implementarea gender-mainstreaming-ului;

[15] Ferdinand KRAUS.

[16] http://agqueerstudies.de/programm.

- sensibilizarea şi calificarea membrilor universitari pentru aplicarea principiului gender-mainstreaming în practica de lucru cotidiană;
- consilierea facultăţilor, aşezămintelor şi membrilor facultăţilor privitor la întrebări asupra egalităţii între femei şi bărbaţi;
- efectuarea de analize gender şi executarea organizatorică a măsurilor.

Studii gender, cercetarea asupra situaţiei femeilor şi sexelor, studii sexologice transdisciplinare, studii asupra bizarului sunt tăbliţele indicatoare de pe uşile făuritorilor de cadre gender universitare. Ceea ce făcuse Şcoala de la Frankfurt ca program, şi anume instrumentalizarea ştiinţei pentru subversiunea ordinii sociale existente, a devenit astăzi normalitate. Se renunţă la idealul înalt al obligativităţii ştiinţei la obiectivitate şi adevăr şi se abuzează de pretenţia asupra valorii ştiinţifice pentru a impune acceptarea tuturor tipurilor de practici sexuale bizare în societate. În acest scop clocotesc mijloacele financiare care sunt realizate de contribuabili, care nici nu cunosc cuvântul *gender*[17].

[17] O experienţă personală: Când am fost invitată în vara anului 2010 la o facultate din Germania de Sud de către profesorul de etică pentru a susţine o conferinţă cu tema *Gender-Mainstreaming – totalitarism în veşmânt nou*, au existat proteste violente şi presiune asupra rectoratului pentru a mă debarca. Fermităţii rectorului i s-a datorat că – într-o atmosferă încărcată – am putut vorbi. Numeroşi profesori şi însuşi rectorul au fost prezenţi. S-a ajuns la o discuţie înflăcărată. Ulterior a venit la mine o studentă şi mi-a spus cu lacrimi în ochi: „Dacă exprim moduri de a vedea lucrurile, cum aţi făcut Dvs. astăzi, sunt ridiculizată de către profesoare şi redusă la tăcere". Rectorul a povestit în cadru privat: Comitetul de conducere al Facultăţii ar fi fost convocat la Ministerul Educaţiei şi atenţionat că minimum 50 de procente din numirile în funcţie ar trebui să fie femei.

Conferințe gender

Centrala Federală pentru Educație Politică (BpB) a organizat la finele lunii octombrie 2010 cel de-al treilea congres al său cu tema *Genul flexibil – gender, noroc și timpuri de criză în economia globală.* BpB este o instituție de stat care a fost constituită odată pentru a educa germanii ca buni democrați. Înscrisurile lor aterizează pe mesele deputaților, în instituții de formare și în școli.

Președintele Thomas Krüger a intervenit într-un referat introductiv pentru protecția așa-ziselor „neosexe", care trebuiau protejate de discriminare: „bisexuali, fetișiști, BDSM-iști, bigender-i, travestiți, transgender-i, transidentici, transsexuali, e-sexuali, intersexuali, poliamoriști, asexuali, obiectofili și agender-i".

În iulie 2009, *Fundația Heinrich Böll* a organizat o conferință cu titlul *Gender is Happening*, pe durata unei săptămâni. Enning von Bargen, conducătorul fundației, a elucidat programul:

> Porno-urile trebuie să iasă în această săptămână la iveală – sau cel puțin întrebarea cum ar putea fi, fără a cădea în capcana reprezentărilor sexuale uzuale. Politicienele profesioniste și politicienii profesioniști vor discuta despre cum vor voi să rescrie Constituția germană și ce posibilități menține și refuză poziția de drept actuală[18].

Acestor politicieni profesioniști, care la această conferință au dezvoltat strategii despre cum se poate rescrie Constituția germană *excentric*, le-au aparținut printre alții: Renate Künast, membră a Parlamentului, Alianța 90 / Verzii; Christian Ströbele, membru al Parlamentului Alianța 90 / Verzii; Christa Nickels, fost membru al Parlamentului, deputat în Parlamentul local Renania de Nord-Westfalia; Hartmut Bäumer, fost membru al

[18] http://www.hugsandkissesonline.de/?p=805.

Landtag-ului Bavaria; Marianne Birthler, însărcinată federală pentru documentele Serviciului de Securitate Naţională a fostei RDG. Politicieni, profesori şi reprezentanţi ai ONG-urilor LGBTI au vorbit săptămâni în şir despre subiecte ca acestea:

- De la Constituţie la constituţia corectă a sexelor;
- Moduri de viaţă ciudate – parteneriate de viaţă lesbiene şi parteneriate trans. Reflectă dreptul necesităţile mişcărilor sociale sau le torpilează?
- Discriminări şi privilegieri lingvistice;
- De la hardcore-porno la postpornografie;
- Despre legătura strânsă a relaţiilor sexuale şi consumul de droguri, un domeniu de lucru stigmatizat de societate în continuare;
- Muncă de lămurire de la egal la egal;
- Toy, toy, toy – jucăriile sexuale şi istoria lor;
- Gender nu este binar. În acest atelier de lucru, participanţii îşi pot însuşi în mod voluptos şi pot proba toate reprezentările sexuale posibile. Apartenenţa sexuală nu este un adevăr de nestrămutat, ci ceva ce ne scoate din minţi şi trebuie deci scos din minte, pentru a putea fi fericiţi fără minte. Pentru că: fiecare sex este *drag*[19].

Justiţia este genderizată

Ministerul Federal de Justiţie austriac a desfăşurat în 2007 o şcolarizare pentru „judecătoare", cu tema *Justiţie şi drepturile omului*[20]. Reuniunea a fost frecventată la nivel înalt de judecători, politicieni, avocaţi, profesori şi reprezentanţi mass-media. Întrucât unii

[19] Frână (lb. eng.) (*n.trad.*).

[20] *Schriftenreihe des Bundesministeriums für Justiz*, vol. 134, Neuer Wissenschaftlicher Verlag, Wien-Graz.

dintre referenți activează la nivel internațional, strategiile negociate vor găsi aplicare și în alte țări.

La reuniune a existat consens asupra faptului că legislația ar trebui *genderizată* cu instrumentul drepturilor omului, adică de adaptat diversității de moduri de viață sexuale. Juristul și activistul internațional *Helmut Graupner*[21] a fost unul dintre referenți.

În referatul lui de impulsionare a solicitat reducerea limitei de vârstă minime pentru sex homo nepedepsit la 14 ani, plasarea pornografiei sub protecția libertății de informare și comunicare (*Convenția Europeană a Drepturilor Omului*, art. 10) și echivalarea completă a parteneriatelor homosexuale cu căsătoria. Orice altceva este pentru el „apartheid sexual". Așa cum s-a reușit în *Carta Europeană a Drepturilor Fundamentale*, art. 9, prin eliminarea bărbatului și femeii ca subiect al contractării căsătoriei, așa să se întâmple și în constituțiile statelor membre ale UE. „Astfel, am avea penetrarea în toate planurile statului, întrucât legiuitorul federal are competența legislativă asupra căsătoriei"[22].

Pentru perfecționarea judecătorilor și avocaților a fost invitat și suedezul *Thomas Hammarberg*, comisar pentru drepturile omului al Consiliului Europei din 2006 și anterior secretar general al *Amnesty International*. El a vorbit despre „Rolul-cheie al puterii judecătorești în sistemul protecției drepturilor omului".

Hammarberg luptă pentru „dreptul omului" al persoanelor transgender de a-și putea alege liber „sexul dorit". În acest scop demontează noțiunea de identitate de gen:

> Noțiunea de identitate de gen deschide posibilitatea de a înțelege că sexul atribuit sugarului la naștere nu trebuie

[21] http://www.graupner.at/d/index.html.

[22] Schriftenreihe, 96.

să coincidă în mod necesar cu identitatea de gen înnăscută, pe care o dezvoltă copilul în creştere[23].

Hammarberg spune deci: Sexul „atribuit" la naştere nu este înnăscut, în timp ce sexul „dezvoltat" de adolescent este înnăscut. Cele două nu trebuie să coincidă. Pentru că oamenilor care trăiesc această dilemă trebuie să li se facă dreptate, comisarul drepturilor omului al Consiliului Europei solicită „procedee rapide şi transparente pentru modificarea numelui în documentele personale" (cf. decizia *Consiliului de Etică German*), dreptul necondiţionat la schimbarea numelui (transformarea operativă/hormonală nu trebuie să constituie o premisă), preluarea costurilor terapiilor dorite şi ale intervenţiilor operative de către asigurarea de sănătate de stat, dreptul la continuarea căsătoriei după transformarea sexuală, întrucât aceasta ar servi copilului. Trebuie emise legi de instigare la ură şi aplicate principiile Yogyakarta.

Ministerul de Justiţie al Austriei instruieşte judecători, avocaţi şi politicieni pentru aplicarea acestei agende. Acesta este *input*-ul ideologic, despre care publicul nu ştie nimic, când este surprins cu *output*-ul sub forma de legi şi sentinţe judecătoreşti care vizează revocarea ordinii bisexuale a societăţii.

Gender-mainstreaming în şcoală şi grădiniţă

Din 2001, la iniţiativa Ministerului Federal pentru Familie, în şcoli se desfăşoară aşa-zise *girl's days*. Numărul participanţilor a crescut din 2001 până în 2010 de la 1.800 de fete la 123.000. Scopul este de a învinge

[23] Thomas Hammarberg, *Menschenrechte und Geschlechtsidentität*. http://www.trans-respect– transphobia.org/uploads/downloads Publications/Hberg_dt.pdf.

„predilecțiile stereotipe sexual" la alegerea specialităților de formare și studii și redirecționarea fetelor în meserii tehnice. Ministrului federal pentru familie Kristina Schröder i-a venit acum ideea logică de a introduce și o *boys' day*, care îndreaptă băieții spre meserii sociale și comunicative, care până acum erau preferate mai degrabă de către femei, ca îngrijitori de creșă, educatori de grădiniță, învățători și îngrijitori de vârstnici.

Locul de coordonare federal pentru Girls' și Boys' Days este *Centrul de Competență Tehnică-Diversitate-Egalitate de șanse e.V.* în Bielefeld[24]. Acestuia îi este clar că „modelele de comportament transmise despre bărbat ca «hrănitor singur» al familiei și despre femeie ca gospodină și mamă se adeveresc în realitate din ce în ce mai rar". Dar pentru că aceste „reprezentări de rol clasice" se dovedesc tenace, trebuie ajutat cu *social engineering*, prin efectuarea de „oferte sensibile sexual" fetelor și băieților, fără „a neglija diversitatea în cadrul tipurilor de genuri", care le/îi ajută la o planificare gender-sensibilă a vieții.

A se lua notă: Se creează prin măsuri de gestionare politice realități sociale noi și se justifică apoi ducerea mai departe a agendei radicale prin adaptarea tocmai la această „realitate".

În legătură cu zilele *girls'* și *boys'* este vorba la prima vedere doar despre dizolvarea „modelelor de comportament stereotipe", care trebuie să aducă „egalitate substanțială" între bărbați și femei. Componenta sexuală nu este vizibilă imediat. Dar proiectul ministerului Federal pentru Familie se află în mâinile unui Centru de Competență pentru „diversity", prin care se înțelege „diversitatea în cadrul grupelor sexuale": LGBTIQ[25].

---

[24] http://www.neue-wege-fuer-jungs.de.

[25] Lesbiană, homosexual, bisexual, transsexual, intersexual, queer (*n. trad.*).

Proiectul *Gender și școala*[26] a fost inițiat și finanțat de către Ministerul Educației din Saxonia Inferioară. Este astăzi locul de coordonare pentru *girls' day* în Saxonia Inferioară. La punctul din meniu „Gender în învățământ/practică" se găsesc instrucțiuni pedagogice concrete pentru teme ca acestea:

- Un ciorap de nylon pe piciorul unui băiat va impulsiona co-educația. Fetele și băieții trebuie să obțină șansa de a-și dezvolta din multitudinea potențialelor existente în ei repertoriul comportamental propriu.
- Moduri de viață lesbiene și homosexuale.

Pedagogia gender va „elibera" copiii de „atribuiri sexuale stereotipe". Exemplul unei grădinițe „sensibile la sexe", care creează remedii privind bazele antropologice ale omului, provine de la Viena. Se cheamă *fun and care*. Pe pagina web se prezintă astfel:

> Copiii învață de la naștere să corespundă rolului lor sexual. De aceea ne străduim să observăm la băieți și fete în ce măsură sunt socializați deja în privința reprezentărilor rolurilor sociale. Vrem să extindem în mod conștient spațiile de acțiune ale fetelor și băieților și să creăm astfel egalitate de șanse adevărată (în ceea ce privește capacitățile și abilitățile, alegerea profesiunii, parteneriatele feminine[27], educația copiilor). În măsura în care copiii nu adună deja timpuriu anumite cunoștințe sexuale atipice prin joacă, este pentru ei adesea dificil, ca adulți, de a găsi alternative pentru un rol predeterminat, când doresc aceasta[28].

---

[26] www.genderundschule.de.

[27] În original, „PartnerInnenschaften", cu *i* majuscul intercalat, în mod deliberat și inexistent ortografic, chiar în cazul unui cuvânt compus, ca subst. fem. Partnerschaft, pl. Partnerschaften (parteneriat, -e), feminizat excesiv prin adăugarea forțată nejustificată gramatical a terminației fem. pl. *-innen*, în spirit gender și feminist (*n. trad.*).

[28] http://www.fun-and-care.at/paedagogik.php?Titel=Geschlechtssensible+P%E4dagogik.

Cum se petrece aceasta practic? Fetițele sunt ghidate să joace fotbal, să se impună fizic, să strige și să boxeze. Sunt promovate în special în domeniile tehnic, uzine și la calculator.

Băieții, pe de altă parte, trebuie să învețe prin masaj și îngrijirea corpului (coșul de produse cosmetice) o percepție a corpului pozitivă, să fie în interacțiunea cu alții plini de solicitudine și precauți, să exerseze moderația și pierdutul și să se strecoare cu plăcere în roluri feminine, prin mascarea în prințesă sau lăcuirea unghiilor. Trebuie ca „tații de păpuși" să se joace cu păpuși și, în calitate de „casnici" buni, să fie încurajați pentru activități domestice.

Dar destabilizarea vizată a identității de gen a copiilor nu este o eliberare, ci un abuz ideologic asupra copilului dependent, pentru că: omul vine pe lume *plastic*, și anume ca băiat sau fată. A rezultat din contopirea unui ovul feminin cu un spermatozoid masculin.

Întrucât copilul nu este marcat numai de către genele lui, ci la vârsta delicată a copilăriei în mod susținut de ceea ce vede, află și imită, se dezvoltă în „triangulația" cu tatăl și cu mama în bărbat sau femeie și se identifică cu sexul său biologic. Acest fapt îi conferă identitate, un sentiment durabil pentru ace(a)sta-sunt-eu. A nu avea un sentiment univoc, de a fi masculin sau feminin, este un indiciu al unei tulburări psihice.

Ceea ce odată a fost farsă, acum a devenit realitate. Bancul suna așa: părinții au un bebé. Bunica sună foarte emoționată și întreabă: „Da, ce este?" Tatăl: „Lăsăm copilul să decidă singur asta". În luna mai 2011 a circulat informația prin mass-media că părinții canadieni au luat-o în serios. Tatăl David Stocker și mama Kathy Witterick nu spun nimănui ce sex are cel

de-al treilea copil al lor pe care l-au botezat *Storm*[29]. După naştere perechea a transmis un e-mail către prieteni şi rude, în care a comunicat:

> Ne-am hotărât să nu spunem nimănui numele lui Storm pentru început – un tribut libertăţii şi deciziei proprii în locul îngrădirii, un semn pentru ceea ce lumea poate deveni în decursul vieţii lui Storm.

Gender-mainstreaming şi partidele

Acestea sunt lumini de reflector asupra revoluţiei gender, care se desfăşoară într-un crepuscul curios de recluziune şi omniprezenţă. Întrucât este o strategie globală, zilnic apar informaţii noi din ţări ale tuturor continentelor, care relatează despre noi perforaţii şi ruperi de diguri.

Dacă politica ar mai fi orientată spre binele public şi nu spre impunerea intereselor unei minorităţi pe seama majorităţii, atunci statul ar trebui să invoce un Plan de acţiune naţional, pentru ca bărbaţii şi femeile să fie pregătiţi/pregătite pentru căsătorie şi parentalitate şi copiii să poată creşte ca oameni sănătoşi şi capabili.

> Societatea poate trăi şi supravieţui fără niciun dubiu lipsită de perechi şi parteneriate homosexuale. Dar ea va înceta să se dezvolte fructuos dacă femeile şi bărbaţii nu îşi deschid viaţa pentru copii şi ca părinţi nu preiau responsabilitatea pentru aceştia o viaţă întreagă[30].

Acele strategii politice care afectează condiţiile de viaţă ale cetăţenilor şi copiilor lor în miezul lor cel mai intim nu se discută public, nici în Parlament, nici în

---

[29] http://www.thestar.com/article/995112.

[30] Kurt J. Heinz, *Forderungen der Lesben und Schwulen für SPD und Grüne wichtiger als Ehe und Familie*, www.medrum.de am 04.08.2010.

mass-media. Electorii ar trebui să ştie că prin alegerea partidelor de stânga, verzi şi liberale au ales agenda gender. Ea este impusă de către aceste partide cu maximă prioritate şi tolerată de CDU / CSU. O grafică a serviciului internet *Medrum* redă scopurile în mod sugestiv[31].

Cu alegerile parlamentare locale din 2011 şi 2012 a urcat un partid nou pe scenă, un bazin colector pentru alegători protestatari tineri, care nu se mai simt reprezentaţi de către partidele existente: Piraţii. Cu 7-8 % din vocile electorilor au intrat în 2011 şi 2012 în patru parlamente provinciale. Patria şi spaţiul lor vital le reprezintă Internetul. Ca generaţia a treia după 1968, ei reprezintă o „politică sexuală şi de familie". Aceasta înseamnă pentru piraţi concret:

Alegerea liberă a genului şi a orientării şi identităţii sexuale. Din acest motiv, neînregistrarea oficială a genului şi nicio constrângere pentru un „prenume univoc din punct de vedere sexual". Oricui este urmărit în patria sa pe baza înclinaţiilor sale sexuale deviante trebuie să i se acorde azil, fără a trebui să dovedească această orientare sexuală.

Statul trebuie să acorde o preferinţă „doar modelelor [de familie] cultivate istoric şi să promoveze pluralitatea stilurilor de viaţă". Parteneriatul de viaţă înregistrat trebuie extins la mai mult de două persoane şi procedeul de disociere facilitat. „Permisiunea de a avea copii trebuie să fie independentă de identitatea, respectiv orientarea sexuală. Şi parteneriatelor de viaţă homosexuale trebuie să li se permită a avea copii împreună, a-i adopta şi creşte". Pentru modalităţile de îngrijire trebuie să existe un drept juridic de la naştere[32].

---

[31] http://www.medrum.de/content/forderungen-der-lesben-und-schwulen-fuer-spd-und-gruene-wichtiger-als-ehe-und-familie.

[32] http://www.piratenpartei.de/politik/selbstbestimmtes-leben/geschlechter-und-familienpolitik.

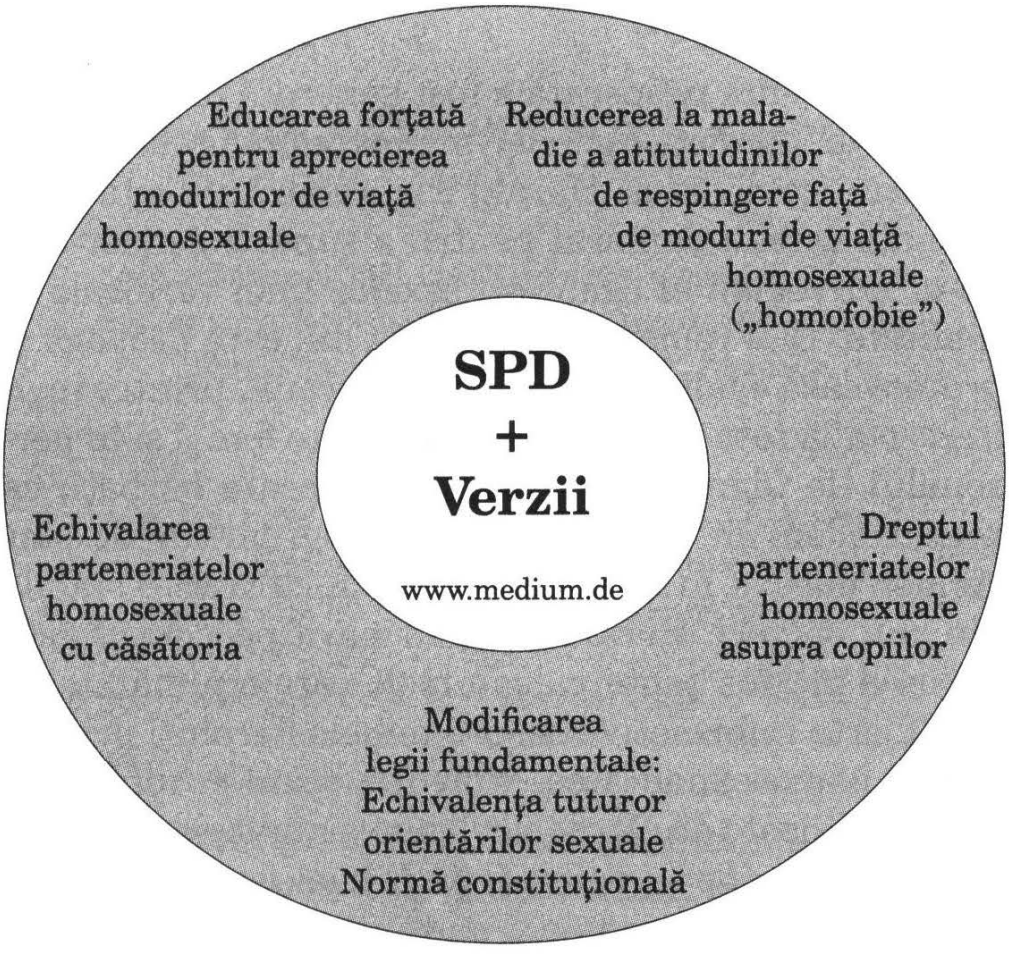

Agenda gender este formulată aici în clar. Mass-media nu iau nicio notă despre aceasta, deşi această agendă distruge fundamentul societăţii şi afectează astfel pe fiecare. Se impune o dezbatere publică de urgenţă, dar ea cade victimă a corectitudinii politice[33]. Spirala tăcerii funcţionează – „un proces care, după cum spune Elisabeth Noelle Neumann, are de a face nu cu adevărul, ci cu autoritatea"[34].

---

[33] Expresie preluată din termenii din limba engleză „political correctness" sau „politically correct" (ambii abrev. PC), utilizată pentru a descrie strategii instituţionale de înlocuire a expresiilor şi termenilor din limba curentă care pot jigni minorităţi etnice, de gen, orientare sexuală, religioasă, persoane cu handicap fizic sau psihic, în vârstă sau de altă rasă (Wikipedia) (*n. trad.*).

[34] www.schweigespirale.net.

Viraj nesperat

O rezistență nesperată a fost generată în Norvegia, o țară avangardistă a gender-mainstreaming-ului, datorită unui comediant: Harald Eia, *comediant* cunoscut în toată țara, a demarat pentru a supune gender-credo-ul norvegian al egalității sexelor unei verificări în realitate. El a remarcat că în țara lui, care propagă și promovează egalitatea sexelor de decenii, printre ingineri se află totuși numai zece procente femei și în personalul de îngrijire numai zece procente bărbați, ca pretutindeni în lume. În ciuda programelor de stat gender masive în Norvegia, această cifră este stabilă din anii optzeci. Harald Eia a urmărit paradoxul gender și a produs șapte video-uri de câte o jumătate de oră, foarte informative despre temele fierbinți privind genul, homosexualitatea, violența, sexul și rasa, care au fost difuzate de către televiziunea norvegiană. Titlul serialului: *Spălarea creierului*[35]. Filmele sale au declanșat o dezbatere națională și au contribuit astfel în mod posibil la faptul că statul norvegian a suprimat fondurile pentru cercetarea gender după 2012[36].

---

[35] The Gender Equality Paradox, The Parental Effect, Gay/straight, Violence, Sex, Race, Nature or Nurture. http://vimeo.com/19707588.

[36] http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/hur-gar-det-for-norge-utan-genusvetenskap_6687272.svd

VIII. VIOLAREA POLITICĂ A LIMBII

În cuvânt mai ales se află existenţa umană. Şi, aşadar, dacă se viciază cuvântul, nici existenţa umană nu poate rămâne neafectată şi probabil nici intactă.

Josef Pieper[1]

Aceste cuvinte noi nu desemnează de fapt obiecte, în mod cert nu existentul, ci ele denumesc inexistentul prin cuvinte, care nu trebuie să fie adevărate, ci eficace.

Helmut Kuhn[2]

Coruperea cuvântului

Constituţia mondială, creditarea mondială au loc prin limbă. Poziţia aparte a lui Adam între toate creaturile se arată în aceea că numeşte animalele. Dar el nu are, atunci când face aceasta, cu cine vorbi. În acest scop, Dumnezeu a trebuit să-i aşeze alături femeia, pe care o salută jubilând: „Aceasta este în fine os din osul meu, carne din carnea mea" (*Gen* 2,23).

Învăţăm limba în mod normal de la mamă, a cărei tonalitate ne este cunoscută de când ne naştem. Întotdeauna repetă cuvinte, până când înţelegem că acest sunet înseamnă acest obiect şi reuşim să articulăm singur sunetul. Ulterior învăţăm să numim sentimente şi mai târziu idei abstracte şi constatări. Ce miracol!

---

[1] Josef PIEPER, *Missbrauch der Sprache – Missbrauch der Macht*, Zürich 1970, 15.

[2] Helmut KUHN, „Despotie der Wörter. Wie man mit der Sprache die Freiheit überwältigen kann", în Gerd-Klaus KALTENBRUNNER, ed., *Sprache und Herrschaft*, Herder, München 1975, 12.

Limba există pentru a exprima ceva despre realitate şi pentru a comunica altcuiva. Descoperim realitatea şi vasele lingvistice pentru realitate. Se străduieşte vorbitorul de a armoniza cele două, astfel încât în vas să se afle adevărul? Sau vorbitorul utilizează limba cu scopul de a reprezenta realitatea în mod conştient altfel decât este? Aceasta se numeşte minciună.

O formă rafinată a minciunii este manipularea. Cineva vrea să determine pe altcineva, *fără a se observa*, la schimbarea gândirii şi acţionării sale. Noţiunile devin etichete false, ele conţin altceva decât indică. Dacă aceasta se întreprinde de către potentaţi politici, atunci vorbim despre propagandă. *Pravda*, în limba rusă *adevăr*, a fost organul dictatorilor comunişti ai Uniunii Sovietice. O formă poate mai subtilă a manipulării este intervenţia în structura gramaticală a limbii, cu scopul de a modifica societatea astfel. Această metodă şi-au însuşit-o feministele şi genderiştii.

Poeţii fac cu totul altfel: ei sunt capabili de a utiliza vasele existente ale limbii în aşa manieră încât devin transparente pentru o percepţie nouă a realităţii. Iau în mână aceste vase de-a dreptul reverenţios şi le aşază într-un loc nou, în vecinătate nouă, le momesc sunetul şi ritmul şi ne permit astfel să avem parte de vederea lor în spatele culiselor scenei vieţii. Violenţa lingvistică a poeţilor nu violentează limba, ci dăruieşte cuvintelor plenipotenţa adevărului.

Fiecare regim politic îşi dezvoltă limbajul propriu, desparte cuvântul de adevăr, pentru a supune oamenii. Numim un sistem de cuvinte neadevărate, corupte, ideologie. Este un sistem de gândire care serveşte intereselor unei minorităţi; acestea sunt voalate ca „valori" conforme spiritului epocii, pentru a fi acceptate.

Orice om vrea să apară bine şi ascunde planurile, care îi folosesc numai lui şi dăunează altora, după valori şi cuvinte care sunt preţuite de toţi. Lupul poartă blană de oaie. Oile, care aleargă în turmă, n-o recunosc sau doar atunci când văd că lupul cască gura pentru a le devora. Friedrich Hegel, care împreună cu Platon îi demască pe măsluitorii de cuvinte, spune:

> Cineva nu trebuie să fi ajuns prea departe în educaţia sa, dacă nu ar avea motive bune pentru ceea ce este mai rău. Ceea ce s-a întâmplat rău în lume de la Adam a fost justificat cu motive bune[3]

– cu ajutorul cuvintelor frumoase.

Întrucât realitatea se schimbă întruna, se schimbă şi limba. Dar ea se modifică încet, gradual, după legi misterioase. „Auzul pentru nuanţele fine ale limbii este conservator. Nu îi place ceea ce îi este neobişnuit", scrie Dieter E. Zimmer în cartea sa amuzantă *Expresii. Despre tendinţe şi nebunii în uzul actual al limbii în Germania de Nord*[4].

Aceste tendinţe şi nebunii au loc în moduri diferite – prin orientarea după o altă cultură (America), prin imigrare, prin mijloace tehnice noi de comunicare, prin modificarea valorilor şi a mentalităţilor.

Aici ne interesează îndeosebi cea din urmă. Noţiunile sunt aruncate, golite, pervertite, dispreţuite, interzise, reinventate în mod arbitrar. „Cuvântul se viciază", spune Josef Pieper, când limba ajunge forţă coercitivă. Cel care are în vedere altceva decât adevărul nu îl mai consideră într-adevăr, începând de atunci, pe celălalt ca partener; nu îl mai respectă ca persoană umană... [Celălalt] devine obiectul unei tentative de potenţare,

---

[3] Citat după Josef Pieper, *Missbrauch der Sprache...*, 11.

[4] Dieter E. Zimmer, *Über Trends und Tollheiten im neudeutschen Sprachgebrauch*, Zürich 1986, 9.

care este expusă unui „tratament”[5]. Prin „deteriorarea capacității de percepere a realității” și „deteriorarea caracterului de mijloc de comunicare”, [cuvântul] devine impropriu pentru dialog. Trei pași se observă în acest proces:

1. noțiuni care înfățișează valori transmise devin (sunt) suspect(at)e și sunt debarasate. Exemplu: *castitate*.
2. noțiuni care sunt încărcate pozitiv sunt umplute după plac cu conținut nou și instrumentalizate în acest mod. Exemplu: *diversitate*.
3. noțiuni noi sunt inventate pentru a transporta ideologia nouă. Exemplu: *gender*.
4. noțiuni noi sunt introduse pentru a defăima adversarul. Exemplu: *homofobie*.

Cutremurul oricărei normări a sexualității într-o jumătate de secol de la preamărirea monogamiei la „diversitatea sexuală” trebuie să se abată asupra limbii. Cuvinte care exprimă valori importante ale societății au o încărcătură emoțională ca asentiment sau respingere, adulare sau dispreț. Această încărcătură contribuie la stabilitatea socială. Dacă aceste valori se schimbă, noțiunile capătă un „iz”, cum spun șvabii, sunt în cele din urmă disprețuite sau chiar interzise. Noțiuni care descriu lumea din gândirea creștină au astăzi, chiar pentru creștini, un hautgoût[6] și sunt azvârlite. Aceasta este valabil atât pentru noțiunile care descriu o realitate pozitivă, cât și pentru cele care descriu una negativă:

---

[5] Josef PIEPER, *Missbrauch der Sprache...*, 22 ș.u.

[6] Gust foarte condimentat (pentru mâncăruri din vânat) (*n. trad.*).

Dumnezeu, virtute, morală, virginitate,
castitate, puritate.
Diavol, păcat, viciu, desfrânare, perversiune.

Aceşti termeni orientează omul înspre bine şi rău şi se transmit prin educaţie. Cine le poartă astăzi în gură devine suspect. Cine mai vorbeşte despre necesitatea educării copiiilor în virtute (a exersa virtuţile, de la adulţi!), că un om necesită capacitate morală de discernământ, pentru a tinde spre binele etic, că binele etic mai este de fapt dezirabil? Că virginitatea este un dar de nuntă preţios, castitatea respectă demnitatea persoanei, puritatea dăruieşte frumuseţe strălucitoare? Că răul este o putere activă, păcatul separă de Dumnezeu, un viciu atrage după sine un altul, că autoeducarea este necesară pentru a cultiva instinctul sexual şi că există activităţi sexuale care pervertesc naturalul?

Noţiuni-cheie ideologizate[7]

Noţiuni importante, pentru care filosofii tuturor timpurilor au luptat şi a căror realizare în societate este o măsură a umanităţii ei, devin etichete false pentru modificări sociale ideologice.

Valori

Aproape că nu există niciun discurs duminical în care pierderea „valorilor" să nu fie deplânsă şi „valorile" să nu fie conjurate. Dar care valori? Valoarea este ceva bun. Dacă există ceva bun, trebuie să existe şi ceva rău. Altminteri, termenul de „valoare" este o nucă goală. Noţiunea de valoare relativistă necalificată mai

[7] Cf. Joseph Ratzinger, *Werte in Zeiten des Umbruchs*, Freiburg i. Br. 2005.

departe insinuează că am avea un consens social asupra a ceea ce este bun şi a ceea ce este rău sau malefic. Dacă ar fi aşa, am avea un fundament valoric comun. Un asemenea fundament se sprijină în principal pe felul în care înţelegem omul, cine este el şi ce loc ocupă el în ordinea lumii. Laitmotivul gender-mainstreamingului, anume libertatea absolută, nelegată de nimic, a individului, face un asemenea consens din ce în ce mai imposibil. Pentru cine consideră necesar a discerne între bine şi rău, întrucât crede că o societate fără un consens minim asupra acestui fapt se descompune, este pregătită o nouă injurie: „fundamentalist"!

Libertate

Gender-mainstreamingul şi „omul-gender" nou, care trebuie creat de către acesta, nu pot fi înţelese fără o clarificare a noţiunii de libertate dinapoia sa. Astăzi, prin libertate înţelegem în general: am voie să fac şi să nu fac ce vreau. Dacă libertatea se reduce la voinţa proprie, ea se desprinde de libertate. Dar abia cunoaşterea adevărului face posibilă alegerea binelui. Un termen al libertăţii redus la arbitrarul subiectiv se detaşează, de altfel, de responsabilitatea pentru consecinţele deciziilor şi acţiunilor proprii. Desprinderea libertăţii de adevăr şi responsabilitate nu conduce însă la mai multă, ci la mai puţină libertate, întrucât ea se poate materializa numai pe seama celorlalţi. „Omul este lup faţă de alt om" (Thomas Hobbes)[8]. Aceasta este valabil pentru comunitatea umană, dar şi pentru libertatea

[8] *Homo homini lupus*, Plaut, Asinaria, II, 4, 88. Cugetare reluată de filosofii englezi Bacon (1561-1626) şi Hobbes (1588-1679), pentru a caracteriza egoismul şi nepăsarea oamenilor faţă de semenii lor (B. MARIAN, *Dicţionar de citate şi locuţiuni străine, a-z,* Editura Enciclopedică Română, Bucureşti 1973, 72) (*n. trad.*).

interioară a omului. Dacă nu îşi îndreaptă libertatea către natura inteligibilă, adică spre adevăr, el devine sclavul poftelor sale. A nu accepta că bărbatul şi femeia sunt născuţi într-o realitate determinată nu este libertate, ci o negare a adevărului evident despre om.

Toleranţă

O pledoarie imensă pentru toleranţă este *Traité sur la tolerance* de Voltaire. Predecesorului René Descartes i se atribuie fraza: „Este adevărat că am altă opinie decât Dumneavoastră, dar mi-aş da viaţa pentru a avea voie să vă exprimaţi părerea liber". Toleranţa înseamnă să suport ceva, chiar dacă sunt de altă opinie. Ea nu înseamnă a aproba totul şi a nu mai face nicio diferenţă între bine şi rău. Dacă iluminiştii au mai apărat încă libertatea religioasă şi de conştiinţă împotriva dominatorilor absolutişti cu termenul de *toleranţă*, astăzi libertatea religioasă şi de conştiinţă este îngropată cu aceeaşi noţiune. Singură afirmaţia că ar exista adevăr trece astăzi drept „intoleranţă", indiferent de faptul dacă o persoană vrea să obţină recunoaştere prin iubire sau în mod violent. Cel mai radical imperativ al toleranţei a fost ordonat de către Isus Cristos discipolilor săi: *„iubiţi-vă duşmanii"*. Noţiunea de toleranţă de astăzi s-a îndepărtat mult de acesta. Ea nu mai vizează adevărul şi convingerea că aceasta nu trebuie obţinută prin forţă şi că neadevărul trebuie suportat. Este vorba despre eradicarea adevărului[9]. La peste două secole de la Voltaire, toleranţa a devenit un concept de luptă al relativismului.

[9] Cf. Gabriele Kuby, „Sind Märtyrer intolerant?", în *Kein Friede ohne Umkehr*, Eggstätt 2002.

Dreptate

Problema dreptății și a statului de drept a preocupat filosofii și teologii tuturor timpurilor, de la Platon și Aristotel. Dreptatea este una dintre cele patru virtuți cardinale. Din toate epocile istoriei răsună strigătul celor privați de drepturi. Întotdeauna este vorba despre o *echilibrare a intereselor* în angrenajul social al indivizilor și al instituțiilor prin drepturi și obligații, a lua și a da. Principiul de drept valabil universal sună: Egalul trebuie tratat egal și inegalul inegal și fiecare lucru corespunzător lui; în latină: *suum cuique*, fiecăruia al său.

Acest principiu este periclitat întotdeauna de exercitarea puterii în mod egoist de către cel mai puternic, care nu se supune justiției, ci subjugă dreptul propriei samavolnicii.

Feministele și activistele LGBTI solicită *dreptatea genurilor*. Ele afirmă că ar fi drept dacă statul impune „egalitate substanțială" între femei și bărbați conform principiului: femeile în consiliile de supraveghere, bărbații la masa de înfășat pruncii, copiii la creșă. Ele afirmă că ar fi drept dacă fiecare om și-ar putea „alege" singur „identitatea sexuală" în mod liber. Ele afirmă că este drept dacă lesbienele și homosexualii și transsexualii au voie să contracteze o căsătorie și să aibă copii.

Este vorba aici nu despre o *echilibrare* dreaptă a intereselor, ci mai ales despre politica de interes, care vrea să impună dorințele unei minorități pe seama generalității cu ajutorul politicii de forță statală. Inegalul, deci diferitul obiectiv, nu mai este permis a fi tratat de acum înainte diferențiat, adică în mod adecvat, fără ca aceasta să nu fie considerat nedrept. Aceasta înseamnă o inversare a principiului de dreptate, pe care sunt construite legile noastre în vigoare.

Egalitate

Se trezeşte impresia că egalitatea este o materializare a dreptăţii. Dar dreptatea cere, după cum s-a spus, ca egalul să fie tratat egal şi inegalul inegal şi totul în mod adecvat. Acesta este un principiu de drept universal, pe care Curtea Constituţională Federală l-a formulat ca principiu fundamental în relaţia cu principiul egalităţii: „Rândul despre egalitate generală al art. 3, alineat 1, al Constituţiei impune legiuitorului să trateze esenţialmente egalul egal şi esenţialmente inegalul inegal"[10]. Dacă inegalul este tratat egal, aceasta este o nedreptate.

Întrebarea decisivă este deci care este caracteristica esenţială, *tertium comparationis*, prin care două obiecte, respectiv două persoane, pot fi comparate între ele, pentru a se putea constata egalitatea, respectiv inegalitatea lor? Sunt mamiferele şi oamenii egali şi trebuie trataţi în mod egal, pentru că se reproduc prin actul sexual, sau sunt inegali, pentru că animalul este dominat de instinct, pe când omul posedă libertate volitivă şi raţiune, astfel încât trebuie trataţi inegal, dacă trebuie să existe dreptate? Este decisiv ca pentru determinarea egalităţii şi inegalităţii să fie ales un criteriu esenţial. Care este criteriul *esenţial* în cazul solicitării de tratare egală a parteneriatelor heterosexuale şi homosexuale în privinţa căsătoriei? Căsătoria se constituie prin atracţia sexuală a două persoane sau prin capacitatea de a procrea descendenţi (cf. cap. X, 5)?

Discriminare

Discriminarea este *termenul-cheie* pentru legitimarea luptei pentru schimbarea ordinii mondiale, care

[10] Curtea Constituţională, Decizia primului senat din 17 noiembrie 1992.

redă deosebirea realităților diferite ca nedreaptă. Noțiunea instrumentalizează potențialul de vină al discriminării istorice, îndeosebi din motive rasiste, pentru impunerea intereselor oamenilor cu orientări neheterosexuale în prezent.

Sunt marile demonstrații anuale prin capitalele Europei (Christopher Street Day), homosexuali în poziții de vârf politice, subvenționarea de către stat a grupurilor lobby în valoare de milioane, însărcinații pentru egalitate în toate autoritățile, implementarea agendei LGBTI în sistemul educațional, într-adevăr, semne de discriminare?

Acest termen nou de *discriminare* este definit foarte vag. Dar din utilizarea noțiunii reiese cu claritate: *orice* tratare inegală a heterosexualilor și neheterosexualilor se clasifică drept „discriminare". Nu trebuie să mai existe o distincție evaluativă a comportamentului sexual, deși comportamentul sexual are cele mai mari efecte asupra dezvoltării fructuoase a fiecăruia și a binelui public al societății.

Discrimen este cuvântul latin pentru „distincție". Omul înzestrat cu libertate volitivă trebuie să distingă între bine și rău, pentru a utiliza libertatea lui astfel încât viața proprie să reușească și să nu dăuneze semenilor săi. Pentru omul care se știe responsabil față de Dumnezeu, diferența între bine și rău este importantă existențial, pentru că decizia pentru bine este o premisă necesară a mântuirii sale eterne. Dacă i se interzice această distincție și este împiedicat în transmiterea criteriilor de diferențiere generației următoare, libertatea religioasă este anulată *de facto*. Cultura creștină este distrusă de la rădăcină.

Distincția între bine și rău nu este o discriminare a persoanelor. Oricare om, indiferent de orientarea lui

sexuală, este egal în demnitate şi oricare om se bucură de protecţie legală pentru jignire, mobbing[11] şi excludere[12]. O evaluare a *comportamentului* oamenilor nu ofensează însă demnitatea lui, ci face doar posibilă o convieţuire care nu este posibilă fără principii morale.

Diversitate (diversity)

De când ne facem griji îndreptăţite asupra extincţiei speciilor, *diversitatea* este un termen cu conotaţie pozitivă[13]. Păstrarea diversităţii speciilor este un scop dezirabil. Noţiunea este utilizată de către comunitatea LGBTI în mod excesiv, în vederea legitimării *tuturor* speciilor pentru practici sexuale, ca şi când şi „diversitatea" acestora ar fi un deziderat al binelui public, care ar trebui realizat de către stat. Un termen încărcat pozitiv este uzurpat de scop, pentru a modifica moduri de comportare sexuală deviante şi pentru a desfiinţa „heterosexualitatea forţată". Tot aici îşi are locul eradicarea cuvântului „discrepant" sau „deviant", întrucât acestea presupun că heterosexualitatea în cadrul unei relaţii obligatorii este măsura de la care deviază alte orientări sexuale. Această măsură trebuie frântă.

---

[11] Tracasare – a şicana, chinui, răni (un coleg, o colegă), cu scopul de a-l / a o determina pentru rezolvarea sarcinii de serviciu (lb. eng.) [DUDEN, vol. 5, *Das Fremdwörterbuch*, ed. a 10-a actualizată, Dudenverlag, Mannheim-Zürich 2011, 679] (*n. trad.*).

[12] Cf. Jakob Cornides, *„Fiat aequalitas et pereat mundus?* How «Anti-Discrimination» is Undermining the Legal Order", în *Exiting a Dead End Road, A GPS for Christians in Public Discourse*, ed. Gudrun şi Martin Kugler, Kairos Publications 2010.

[13] Autoarea vizează aici cu certitudine, prin acordarea conotaţiei pozitive, conceptul actual de *diversitate biologică* (sau biodiversitate), unul dintre cele mai importante în biologie, ecologie şi protecţia mediului în prezent (*n. trad.*).

Sexism

Nu este o inițiativă facilă de a convinge oamenii că genul lor de bărbat sau femeie este irelevant pentru identitatea lor. Pentru a reuşi aceasta, identitatea este împovărată cu noțiuni negative, devenind astfel ofensatoare. De îndată ce noțiunile s-au fixat în simțirea valorică a majorității, ele înlocuiesc argumentarea.

Sexismul este un astfel de termen de luptă a feminismului, care se împinge adesea în apropierea *rasismului*. De aici poate deriva adjectivul *sexist*. Sufixul „-ist" comunică, la fel ca la ras-ist, islam-ist, biolog-ist, fundamental-ist, că este vorba despre o absolutizare a percepțiilor de valoare, a căror impunere se obține dacă este necesar şi în mod violent. La început termenul *sexism* a servit acuzării sistemului, în care bărbații fac din femei obiecte sexuale. O dată cu marşul triumfal al gender-mainstreamingului, orice constatare a trăsăturilor sexuale diferite şi a complementarității lor pozitive este stigmatizată ca „sexism". Probleme şi roluri diferite ale bărbatului şi femeii contează ca „stereotipuri" care trebuie eliminate de către instanțele politice. Ideologia „construcției sociale" a diferențelor între genuri se dovedeşte rezistentă față de rezultatele de cercetare ale biologiei, medicinei, sociologiei, psihologiei şi a cercetării creierului, care descriu diferențele dintre bărbat şi femeie şi cauzele lor în mod tot mai precis.

Homofobie

Homofobia este un neologism care a fost introdus la finele anilor '60 de către psihanalistul şi activistul homosexual George Weinberg, pentru a defăima oamenii care resping homosexualitatea ca nevrotici. O *fobie* este o anxietate nevrotică necesitând tratament terapeutic,

ca arahnofobia, claustrofobia etc. Cu perspicacitatea psihanalistului, Weinberg considera a recunoaşte că oamenii care resimt o repulsie faţă de homosexualitate se tem în realitate doar de înclinaţiile homosexuale proprii.

Respingerea reflectată a stilului de viaţă homosexual din motive antropologice, psihologice, medicale, sociale şi religioase este defăimată pauşal ca „homofobie", adică anxietate nevrotică.

Apropo, se cuvine spus: forme ofensatoare sau chiar violente ale respingerii sunt prohibitive în relaţiile dintre oameni, inclusiv faţă de homosexuali.

Biserica Catolică trebuie să se opună dizolvării antropologiei creştine şi a moralei sexuale derivate din ea, dacă vrea să păstreze patrimoniul de credinţă care i-a fost încredinţat; le cere credincioşilor „să întâmpine oamenii care au această înclinaţie dezordonată în mod obiectiv, cu respect, compasiune şi tact. A se evita de a-i retrograda pe nedrept în vreo formă" (*CBC*[14] 2358). Sfântul Augustin a formulat această atitudine astfel: „A urî păcatul şi a iubi păcătosul"[15].

Căsătoria şi familia

Noţiunile *căsătorie* şi *familie* sunt deposedate de sensul lor universal, şi anume ca denumire a relaţiei recunoscute public, durabilă, a bărbatului şi femeii şi descendenţei lor. Astăzi, „formele cele mai diferite ale familiilor"[16] – familia patchwork[17], individuală, „familia

---

[14] Catehismul Bisericii Catolice (*n. trad.*).

[15] Aici se vede o deosebire fundamentală faţă de islam. Persecutarea homosexualilor, cum este practicată în multe ţări islamice în numele Şariei, este respinsă din principiu de către creştini.

[16] Yogyakarta Prinzip 24.

[17] Familie nouă constituită din resturi provenite din familii divorţate (*n. trad.*).

curcubeu" – sunt considerate echivalente, începând cu cărţile ilustrate pentru reeducarea celor mai mici în grădiniţă. Acestea sunt însă fenomene de degradare a familiei, în urma cărora se ascunde de obicei o suferinţă mare a celor afectaţi, cu efecte negative pe termen lung, îndeosebi asupra copiilor.

Părinţi 1 şi părinţi 2

În furoarea eradicării „stereotipurilor sexiste", *mama* trebuie să dispară din uzul vorbirii. Socialista elveţiană Doris Stump, care în iunie 2010, ca raportoare în Consiliul Europei, a făcut propunerea ca femeile să nu mai fie prezentate în mass-media ca fiinţe inferioare, mame [!] sau obiecte sexuale, nu este prin urmare singură. *National Health Service* al Scoţiei solicită ca denumirile „Mom" şi „Dad" să fie alungate din grădiniţă, pentru că discriminează părinţii de acelaşi gen. *Ghidul pentru formularea justă a genurilor în limba germană* al Cancelariei Federale Elveţiene[18] recomandă înlocuirea cuvintelor „tată" şi „mamă" cu termeni „abstracţi din punct de vedere sexual", şi anume „părintele" sau „partea de părinte".

La ceva similar aspiră ministrul de Externe al SUA Hillary Clinton, care a dispus ca în viitor în formularele de paşaport, în loc de „Mother" şi „Father"[19] să se treacă „Parent 1" şi „Parent 2"[20]. Motivare: „Aceste îmbunătăţiri se întreprind pentru a permite o descriere gender neutră a părinţilor copilului şi pentru a recunoaşte

---

[18] SCHWEIZERISCHE BUNDESKANZLEI IN ZUSAMMENARBEIT MIT DER ZÜRICHER HOCHSCHULE FÜR ANGEWANDTE WISSENSCHAFTEN, *Geschlechtergerechte Sprache. Leitfaden zum geschlechtergerechten Formulieren im Deutschen*, ediţia a doua, complet revizuită în 2009.

[19] „Mamă" şi „tată" (lb. eng.) (*n. trad.*).

[20] „Părinte 1" şi „Părinte 2" (lb. eng.) (*n. trad.*).

tipuri diferite de familii". Din cauza criticii violente, Clinton a trebuit să accepte un compromis. Acum se cheamă: „Mother or Parent 1" şi „Father or Parent 2".

De ce trebuie eliminat din limbă primul cuvânt pe care un copil îl poate pronunţa când deschide şi închide gura? Niciun om, nici feministele, nu ar putea lupta pentru desfiinţarea mamei, dacă nu ar fi fost născute de o mamă. Şi părintele 1 Elton John şi partenerul lui, părintele 2, necesită o *mamă*-surogat pentru a-şi îndeplini visul de a avea copii. Cuvântul pentru persoana căreia fiecare om îi datorează viaţa nu ar trebui onorat? Pentru că „părinţii homosexuali" se simt discriminaţi când este vorba despre mamă şi tată sau despre *mom* şi *dad*, stăpânii politici se apucă să cureţe limba.

Impietări feministe asupra limbii de către stat

În anii şaptezeci feministele au descoperit gramatica drept câmp de acţiune al schimbării societăţii. Luise F. Pusch şi Senta Trömel-Plötz au fondat la Universitatea Konstanz „lingvistica feministă". Ele s-au plâns: „Limba noastră ne violentează, pentru că preferă formele masculine. Astfel se creează o viziune a lumii în care femeile nu sunt prezente"[21].

Să încercăm să urmăm argumentaţia doamnei Trömel-Plötz: instrumentul „medierii violenţei psihice" este limba. Violenţa psihică duce la acte de violenţă fizică, la „bombe, armată şi războaie". Dacă suprimăm violenţa în limba noastră, împiedicăm războaiele. *Cine* nu a simţit până acum că[22] a fost violentat trebuie „sensibilizat"

---

[21] Senta Trömel-Plötz, *Gewalt durch Sprache. Die Vergewaltigung von Frauen in Gesprächen*, Frankfurt a. M. 1984. http://www.gleichsatz.de/b-u-t/begin/troml1.html. Dacă nu este indicat altfel, citatele sunt luate de la Trömel-Plötz din acest text.

[22] În original (adică în limba germană), precizarea pronumelui este obligatorie în exprimarea de mai sus din p.d.v. gramatical, şi

în acest sens, de ex., pentru că însăşi în propoziția tocmai pronunțată ambele genuri sunt apelate cu pronumele personal masculin, ceea ce face femeile „invizibile", astfel încât, începând de acum, aceasta trebuie să sune: *„Toți, care până acum nu au simțit, că lor ..."*, dar, vai în lor este din nou bărbatul vizibil, iar femeia invizibilă!

Pentru că „ne construim realitatea cu ajutorul limbajului... limbajul este un mijloc coercitiv şi poate deveni un mijloc de violență". Faptul că, într-un articol din *Neue Zürcher Zeitung*[23], în titlu este vorba despre *Women's Lib*, şi nu despre *Women's Liberation Movement*, este pentru Trömel-Plötz un exemplu de „limbă sexistă". Termenul acuzator „sexist" este utilizat în 1984 cu sentimentul sigur că această acuzație va provoca femeilor o rezonanță pozitivă şi bărbaților o rezonanță culpabilă, astfel încât o definiție lingvistică a devenit de prisos. Chiar în fraza următoare, acest reproş este întărit prin faptul că i se atribuie – cu ajutorul unei asocieri lejere – vina pentru diferite genocide:

> Alte exemple, pe lângă limbajul sexismului, pentru violența puternicilor, pentru violența celor elocvenți, sunt limba persecutării evreilor, limba rasismului alb, limba persecutării indienilor, limba militantismului, unde se punea problema definirii unui grup de oameni ca inferiori, pentru a le îngrădi apoi drepturile, pentru a-i dezavantaja masiv, persecuta, aresta şi chiar extermina.

Acesta este deci lanțul crimelor umanității, cărora le aparțin femeile, toate femeile, întotdeauna şi pretutindeni, care sunt violentate prin limba „sexistă".

---

anume: ... că *el / ea* a fost ..., la fel ca, de ex., în limba engleză, spre deosebire de limba română, în care pronumele (el sau ea) este subînțeles (*n. trad.*).

[23] Cotidian elvețian central, apărut inițial ca *Zürcher Zeitung*, la Zürich, fondat în 1780 (*n. trad.*).

Pentru acest motiv doamna Trömel-Plötz şi colegele ei Guentherod, Pusch şi Hellinger au elaborat în 1980 *Linii directoare* pentru un limbaj nesexist, pe care naţiunile vorbitoare ale limbii germane au început de acum înainte să-l utilizeze. Acolo se afirmă:

> Limba este sexistă dacă ignoră femeile şi realizările lor, dacă descrie femeile numai dependente şi subordonate bărbaţilor, dacă prezintă femeile numai în roluri stereotipe şi le neagă astfel interesele şi capacităţile care exced stereotipul şi dacă umileşte şi ridiculizează femeile printr-o limbă condescendentă.

A se reţine: nu ceea ce oamenii pot spune cu ajutorul limbii arhaice este pentru feministe reprobabil, ci limba însăşi în structura ei gramaticală. Se ajunge astfel la un „masculin generic" – o piatră unghiulară a avântului feminist. Întrucât denumiri colective, care reunesc oameni sub un punct de vedere specific – electorii, studenţii, cititorii –, în limba germană sunt aproape întotdeauna de gen masculin, „limba ne agresează; pentru că favorizează formele masculine". Astfel se închide cercul de la rasism la masculinul generic.

Dar este aşa? S-au simţit femeile studioase într-adevăr „violate" înainte de sensibilizarea de către Trömel-Plötz, când era vorba despre „studenţi" sau despre „cetăţeni" sau când erau apelate cu „dragi cititori" sau „dragi ascultători"? Nu este simplu să-ţi aduci aminte, pentru că ne-am obişnuit între timp atât de mult cu dublarea, încât se simte ca o dominaţie patriarhală, dacă femeile nu sunt apelate dublu, adică implicit ca parte a denumirii de grup şi explicit în forma feminină: *dragi cetăţeni şi cetăţene, studenţi şi studente, creştine şi creştini, teroriste şi terorişti, fasciste şi fascişti, sexiste şi sexişti. Se observă*, sorry, *iese în evidenţă*: nu toate perechile ne trec buzele la fel de uşor. *Femeia* vrea ca femeile să

se afle într-o lumină bună, altfel pot rămâne liniştit invizibile. De aceea, fasciculul anatemizant atinge şi cuvinte nerespectuoase ca *bârfă* sau *scorpie* şi, desigur, şi *capră căpăţânoasă* sau *arţăgoasă*. Împotriva lui *neputincios, ciucurel* sau *macho* nu se apără nici măcar bărbaţii. Dar sunt oare toate femeile bune şi toţi bărbaţii răi? Sunt oare în societatea occidentală toate femeile victime şi toţi bărbaţii făptaşi?

Autorităţile au asimilat la nivel naţional şi internaţional petiţia feministă şi au emis ghiduri care le cer vorbitorilor să fie atenţi permanent pentru a corespunde reglementărilor corecte politic. Asemenea ghiduri înseamnă de la un fluturaş, ca acela al Administraţiei Senatului berlinez din 2005[24], până la *Ghidul pentru formularea justă a genurilor în limba germană* de 192 de pagini al Cancelariei Federale Elveţiene, menţionat mai sus. *Recomandările Comisiei Germane a UNESCO pentru limbaj* nesexist se adresează tuturor celor

> care utilizează limba germană în scop profesional, fie în şcoală sau în universitate, în Parlament, în mass-media sau de către autorităţi. Se adresează autoarelor şi autorilor de materiale de studiu şi predare, texte obiective, texte de radio şi televiziune, dicţionare, texte de reclame, precum şi articole de ziar şi reviste de orice fel[25].

În acest mod femeile devin „vizibile lingvistic":

- Feminizarea numelor: *episcopă, soldată, pompieră, ordinară*[26].

---

[24] lyer_geschlechtergerechte_sprache.pdf. Mai detaliat aici: http://www.berlin.de/senwiarbfrau/frauen/1oeff-raum/sprache.htm.

[25] Marlis HELLINGER – Christine BIERBACH, *Eine Sprache für beide Geschlechter. Richtlinien für einen nicht-sexistischen Sprachgebrauch*, ed. Deutschen UNESCO-Kommission, Bonn 1993.

[26] Ordinarius (masc. în lb. germ.) = profesor la o universitate, deţinător al unei jurisdicţii episcopale (de ex., Papa, episcop de diecezã,

- Tratarea în mod egal a femeilor şi bărbaţilor prin „splitting"[27]: *fiecare electoare şi fiecare elector, specialistă şi specialist, creştină şi creştin.*
- Prin termeni neutri din punct de vedere sexual: în loc de „profesor", persoane care predau.
- Prin adjective şi participii: în loc de „studenţi", *cei care studiază.*
- Prin utilizarea formelor de plural neutre: în loc de „oricare şomer", *toţi şomerii.*
- Printr-un I intercalat: [inaplicabil în limba română la exemplele] *ArbeitnehmerInnen* (angajate), *Präsident - Innenwahl* (alegere prezidenţială pentru femei)[28].
- Prin înlocuirea formei masculine cu cea feminină: în loc de „Rugăm vizitatorii să se prezinte la cam. 64", *Rugăm vizitatoarele să se prezinte la cam. 64.*
- Prin evitarea tiparelor impregnate patriarhal: în loc de „părinţii constituţiei", *autoarele şi autorii constituţiei.*
- *„Simetria lingvistică"* trebuie acordată în cazul tuturor adresărilor: în loc de „Sartre şi Simone de Beauvoir", *Simone de Beauvoir şi Sartre.*
- Femeilor trebuie să le fie acordată întâietate: *Eva şi Adam, Isolda şi Tristan.*
- Pronumele masculine *cineva/nimeni, fiecare, niciunul, câte unul, cine*[29] trebuie să dispară: în loc de „Căutăm pe cineva [*der*] care să ne ajute", *Căutăm*

---

abate), învăţător într-o şcoală superioară [DUDEN, vol. 5, *Das Fremdwörterbuch*, ed. a 10-a actualizată, Dudenverlag, Mannheim-Zürich 2011, 744-745] (*n. trad.*).

[27] Scindare (lb. eng.) (*n. trad.*).

[28] Cf. infranota 27 de la p. 189 (*n. trad.*).

[29] Toate pronumele exemplificate sunt în lb. germ. de gen masculin; art. hotărât [*der*] pentru subst. masculine, art. hotărât [*die*] pentru subst. feminine (şi pl.) / există şi art. hotărât [das] pentru subst. neutre, dar care nu interesează în context (*n. trad.*).

o persoană care să ne ajute sau *Căutăm pe cineva* [*die* sau *der*] *care să ne ajute.*

- Pronumele *man*[30] trebuie evitat pe cât posibil: în loc de „ar trebui", *eu, noi, tu, Dvs. trebuie să*, în loc de „nu se scobește în nas", *doamna nu se scobește în nas.*

Sau așa: Înainte de ...[31]

Acestea sunt doar puține exemple pentru gramatica feministă nouă, care poate fi studiată cel mai detaliat în Ghidul elvețian. *Femeia* recunoaște din aceste puține exemple că nu mai poate vorbi în dorul lelii lui sau al ei, ci fiecare *ea* sau *el* trebuie să învețe germana feministă din nou, în care vorbitoarea și vorbitorul, pe scurt vorbitorii, trebuie să depună permanent o profesiune de credință că se află pe partea cea bună, și anume partea năpăstuiților și victimelor, într-un cuvânt, a femeilor.

Pierderea nuanțelor de importanță lingvistică se ia în considerare. Este o diferență dacă *se* spune, pardon, dacă spun eu, spunem noi, spui tu sau spuneți Dvs.: „fiecare deputat este dator binelui public" sau „toți deputații sunt datori binelui public". O dată este în cauză persoana singulară, de altfel, bărbați și femei, de cealaltă dată, un grup. Este o diferență dacă „studenții imprimă viața unui oraș studențesc" sau „cei care studiază imprimă viața unui oraș al celor care studiază". Bizarul, artificialul, impusul trădează cine este la lucru aici.

Abia i se poate rezista impulsului de a ridiculiza acest război feminist împotriva limbii. Dar astfel nu se

---

[30] Pronume impersonal (man = (a) se, man sollte = ar trebui să) (*n. trad.*).

[31] Urmează un text de exemplificare a absurdului prin exagerare în sensul feminizării forțate, în lb. germană, traducere irelevantă pentru cititor în lb. română și subiectul cărții (*n. trad.*).

face dreptate seriozității acestui abuz. Pentru că marşul prin instituții a reuşit, autoritățile, universitățile şi mass-media se apleacă înaintea acestor linii directoare pe care activistEle le-au incubat, obligă subordonații la limbaj „nesexist" şi „studenții şi studentele" să-şi redacteze lucrările pentru examene într-o germană justă a genurilor; Biserica Evanghelică cheltuieşte milioane pentru estropierea şi falsificarea Bibliei în *limba corectă*. Limbajul cotidian devine acum un semn de recunoaştere a corectitudinii politice, căreia nu i se mai poate sustrage nimeni, astfel încât mulți vor fi gata să spună, pentru evitarea pronumelui masculin, mai degrabă: căreia nu i se mai pot sustrage toți. Exact aceasta este intenția şi strategia: concepția feministă asupra lumii le este impusă oamenilor prin limbă, pentru a evoca lumea nouă frumoasă a bărbatului invizibil.

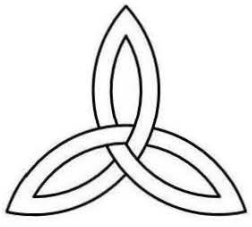

IX. PORNOGRAFIA FOARTE NORMALĂ?

Acesta este un experiment uman neetic şi mie îmi este cu totul enigmatic cum de poate decurge atât de nestingherit.

Prof. Klaus Beier, Directorul Institutului de Medicină Sexuală de la Charité, Berlin[1]

Epidemia globală nouă

În epoca mass-media apare o lezare nouă, profundă şi durabilă a psihicului uman: imagini ale răului. Ele se fixează, desfăşoară o dinamică incontrolabilă, ocupă mintea, fanteziile şi visele şi repercutează asupra modului de acţiune al omului[2]. Cei mai mulţi oameni nu conştientizează acest fapt. Avem măsuri stricte pentru puritatea apei, aerului şi hranei, dar consumăm necontrolat cea mai lamentabilă mizerie pornografică, violenţă atroce, groază înfricoşătoare ca „divertisment". În timp ce corpul are mecanisme pentru eliminarea toxinelor, spiritul nu poate face aceasta. Omul nu are putere asupra memoriei sale: imaginile se imprimă în memoria sa. Aceasta mărturiseşte oricare dependent de pornografie, care luptă pentru a se elibera de adicţie.

Termenul *pornografie* este un cuvânt artificial derivat din limba greacă veche, compus din „desfrânare" şi „scriere". Pornografia redă deci desfrânarea în scris.

---

[1] FAZ, 29.05.2010.

[2] Gabriele KUBY, „Vergiftung durch Bilder", în *Kein Friede ohne Umkehr. Wortmeldungen einer Konvertitin*, Eggstätt 2002, se poate procura de la fe-medienverlag.

Aceasta s-a restrâns în istoria omenirii până la inventarea fotografiei la cuvinte şi desene, care erau limitate în răspândirea lor. Astăzi stau la dispoziţie mijloace de informare în masă noi: aparatură audio, fotografii, filme şi răspândirea lor globală prin Internet şi telefoane mobile.

Până la reforma penală din 1973, răspândirea „înscrisurilor desfrânate" era interzisă. În 1973 această noţiune a fost înlocuită cu „pornografie" şi răspândirea sa legalizată, cu excepţia tinerilor sub 18 ani. Aşa-numita „pornografie hard", sexul cu violenţă, sexul cu copii, sexul cu animale, a rămas interzisă, dar se obţine de către oricine şi orice femeie şi orice copil cu câteva clicuri de mouse pe Internet sau pe mobil. Încălcarea se pedepseşte cu lipsirea de libertate până la un an sau cu amendă – o sancţiune necontrolabilă pentru făptaşul care şade în sufrageria sa şi este greu de descoperit.

Liberalizarea pornografiei în 1973 a fost precedată de o dezbatere naţională intensă, în care s-a impus opinia: „cetăţeanului major" nu i se pot impune reglementări. Oricum obiceiul se va reduce când produsele nu se vor mai vinde sub tejghea, ci vor fi comercializate pe tejghea.

Precursori în producţia porno au fost ţările scandinave. *Der Spiegel*[3] scria în 1969 (nr. 50): „După estimările autorităţilor, în cursul anului trecut au fost vândute germanilor mărfuri porno – cărţi, reviste, filme, înregistrări audio – în valoare de circa o jumătate de miliard de mărci". Un motiv concludent pentru legiuitor de a adapta legile „realităţii" şi de a bascula interzicerea pornografiei.

Apetitul „cetăţenilor majori" pentru pornografie s-a dovedit însă insaţiabil: accesând pe Google literele

[3] Revistă germană de informaţii săptămânală, înfiinţată la Hanovra în 1947 (*n. trad.*).

„XXX" – un cifru pentru pornografie – cu ajutorul filtrului „Germană", se obţin 7.110.000 rezultate, cu filtrul „Engleză", 1.640.000.000, în cuvinte, un miliard şase sute patruzeci de milioane, ceea ce înseamnă aproape o pătrime a populaţiei mondiale. Noţiunea „sex" (engleză) aduce cinci milioane şi jumătate de rezultate.

Thomas Schirrmacher, conducătorul Institutului pentru Ştiinţa Familiei, indică în cartea sa *Pornografie prin Internet* următoarele cifre[4]:

Cifre aproximative pentru pornografia prin internet (PI)	2006
Cifra paginilor web PI	4,2 milioane = 12% ale tuturor site-urilor web
Cifra paginilor individuale ale acestor site-uri	420 milioane web IT
Descărcări lunare ale PI	1,5 miliarde = 35% ale tuturor descărcărilor
Utilizatori internet adulţi, care au vizitat deja PI	42,7 %
Întrebări zilnice asupra PI în motoare de căutare	68 milioane = 25% din totalul întrebărilor
E-mail-uri PI zilnice	2,5 miliarde = 8% ale tuturor e-mail-urilor
Angajaţi care privesc PI la locul de muncă	44%
Zilnic, circa o oră pe pagini PI	17% din utilizatorii Internet

Acestora li se adaugă închirierea estimată la 800 de milioane la nivel mondial a video-urilor porno (în anul 2003) în magazine şi hoteluri – mascate discret pe nota de plată; în plus, sex telefonic cu sau fără webcam şi

[4] Thomas Schirrmacher, *Internetpornografie. Und was jeder darüber wissen sollte*, Holzgerlingen 2008.

descărcări pe mobil: Télécom-ul francez arată că 25% din totalul descărcărilor pe mobil ar fi erotism şi se preconizează o creştere abruptă.

Cel mai mult explodează piaţa pornografiei infantile. Statistica criminalistică a Poliţiei pentru anul 2011 precizează că posesia şi procurarea de pornografie infantilă a crescut într-un an cu 23,3%, la 3.896 cazuri înregistrate[5]. Cifra cazurilor neraportate reprezintă un multiplu. Numai în Germania organizaţia *Innocence* estimează, conform conferinţei UNICEF din 2008, 50.000 de consumatori în mod regulat[6].

Se pleacă la nivel mondial de la 2 milioane de copii care sunt oferiţi în reţea sau prezentaţi în ipostaze de violenţă sexualizată. Conform raportului anual al ECPAT (*End Child Prostitution, Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes*), doar în interiorul UE, în fiecare an, mai mult de 100.000 de copii sunt afectaţi de traficul de copii[7]. Acest trafic de copii operează cererea şi oferta în Internet.

Câtă vreme acum câteva decenii pornografia era aproape exclusiv un divertisment al bărbaţilor, restrâns la imprimate, video-uri şi filme în cinematografe sordide, astăzi există o multitudine de posibilităţi de interacţiune active şi pasive prin mijloacele de comunicare noi: încărcarea şi partajarea de filme porno, chat-sex, webcam-sex, sex telefonic. Între timp, aproximativ o treime a consumatorilor sunt femei, la Beate Uhse deja chiar 60% din clienţi[8]. 41% din toate femeile din SUA accesează cel

---

[5] http://www.focus.de/politik/deutschland/erschreckende-zahlen-sexueller-missbrauch-von-kindern-steigt-an_aid_752263.html.

[6] http://www.spiegel.de/panorama/0,1518,druck-558815,00.html.

[7] http://www.ecpat.net/EI/Publications/Annual_Reports/ECPAT_Annual_Report12008-2009.pdf.

[8] http://www.berliner-zeitung.de/wirtschaft/chef-von-beate-uhse-serge-van-der-hooft--ich-glaube-an-die-unsterblichkeit-des-pornos-,10808230,11566464,item,1.html.

puţin o dată pe lună pagini web pornografice, 10 milioane de femei o fac cu regularitate[9].

Pentru tinerii între 13 şi 19 ani pornografia prin Internet ţine de consumul mediatic cotidian. Aceasta a redat studiul *Porno în web 2.0* la cererea instituţiilor regionale mass-media din Saxonia Inferioară şi Bavaria – tendinţă crescătoare[10]. 9,9% din tineri, preponderent băieţi, consumă pornografie zilnic. Studiul vorbeşte despre o „strategie de normalizare" a tinerilor.

Răspândirea turbată a pornografiei prin Internet se atribuie celor trei „A" englezeşti: *accessability*, *affordability* şi *anonimity*: uşor accesibil, ieftin, anonim. Deşi orice perversiune sexuală este disponibilă în Internet, Internetul participă la cifra de afaceri porno cu numai 5%. 57 de miliarde de dolari au fost rulate la nivel mondial în 2006 cu produse porno. La paginile web şi producţia de filme cu sex, Germania ocupă locul doi după SUA; producătorul legal cel mai mare este Beate Uhse AG[11]. Cifrele de afaceri pentru filme scad, în schimb cresc cifrele de afaceri pentru jucăriile sexuale. Şeful concernului Beate Uhse, Serge von der Hoft, în vârstă de 34 de ani, care deţine în Europa cinci milioane de clienţi, în Germania două milioane, spune:

> Erotismul va aparţine vieţii întotdeauna ca mâncarea şi băutura... Beate Uhse a intervenit întotdeauna pentru

---

[9] Corinna Rückert, *Frauenpronographie. Pornografie von Frauen für Frauen. Eine kulturwissenschaftliche Studie*, Frankfurt 2000, citat de Schirrmacher, *Internetpornografie*.

[10] Petra Grimm – Michael Müller – Stefanie Rhein, *Porno im Web 2.0. Welche Rolle spielen sexualisierte Webinhalte in der Lebenswelt von Jugendlichen?, Studie im Auftrag der NLM und BLM.* www.hdm-stuttgart.de/grimm/grimm_pornografie_praesentation.pdf.

[11] Informaţii de la Schirrmacher, *Internetpornografie*. (AG = Societate pe acţiuni [*n. trad.*]).

ca erotismul să fie considerat ceva foarte normal. Astăzi am atins acest scop[12].

Aceste cifre evidențiază ceea ce s-a întâmplat prin legalizarea pornografiei în lumea occidentală în epoca revoluției mass-media prin Internet şi telefoane mobile: pornografia a urmat în decenii puține o cale de la suprimare la obsesie, de la oprimare la manie. Dacă acum cincizeci de ani sărutul pe buze era singurul care se putea vedea pe ecran, pentru a indica extensii, astăzi suntem bombardați în viața de zi cu zi cu imagini ale activității sexuale care au un singur scop: să declanşeze în spectator excitație sexuală, pentru a-l determina pentru cumpărarea produselor de orice fel, de la automobile, prin ziare bulevardiere, până la servicii sexuale, pentru a mări cotele de audiență. Aproape că nu mai există un film în care spectatorul nu este făcut voyeur[13] al activităților sexuale. Voyeurismul înseamnă, conform lexiconului, „perversiune sexuală în cursul căreia o persoană obține o excitație sexuală la vederea în secret a organelor genitale ale altor persoane şi/sau prin privirea în secret a activităților sexuale ale altora". De când aceasta are loc în oricare cinematograf şi în particular înaintea ecranelor calculatorului, această perversiune este cotidiană; şi nu perversiunea însăşi, ci cuvântul „perversiune" a devenit tabú.

Pornografia străbate întreaga societate, toate straturile, toate grupurile profesionale, toate grupurile de vârstă. Altfel decât bulimia sau anorexia, adicția pentru pornografie nu este vizibilă la om, în orice caz, nu la prima vedere. Dar cine nu suferă de ea vede poate la a doua privire vreunul dintre vălurile cenuşii pe față,

---

[12] *Berliner Zeitung*, vezi nota 6.

[13] Persoană care se complace în a privi pe ascuns un spectacol (erotic) (lb. franc.) (definiție DCR2 / DEX online) (*n. trad.*).

platitudinea ochilor, difuzul, închisul şi izolatul în sine, lipsa de speranţă. În acelaşi timp nu te poţi baza pe propria percepţie. Un psiholog mi-a spus:

> Din experienţa mea terapeutică cu pacienţii pot spune: multora nici nu li se observă, nu s-ar putea considera niciodată ca posibil, o privire benignă, agreabilă – şi simultan consumă porno-urile cele mai violente.

Degradarea făptaşului, a victimei şi a consumatorului

Ce fac oamenii care privesc filme porno? Ei privesc oameni străini în cursul activităţilor sexuale, oameni care se degradează şi se înjosesc singuri, făcându-şi în mod public trupul o unealtă în vederea obţinerii de plăcere, se lasă filmaţi pentru ca alţii, nenumăraţi străini, să se excite sexual astfel. Acest trup este trupul unei persoane care trăieşte acum, care s-a născut odată ca un prunc nevinovat, are mamă şi tată, biografie, memorie, sentimente, o persoană care simte bucurie şi durere, are un suflet şi dor de noroc şi fericire, chiar dacă poate fără speranţă că acestea se vor îndeplini vreodată. Această persoană trebuie de regulă să se drogheze sau să se alcoolizeze pentru a se putea preta – adesea în mod obligat – la ceea ce este plătită să facă. Poate este una dintre milioanele de victime ale comerţului cu femei, fete şi copii din ţările sărace, cu care bandele criminale câştigă miliarde, pentru a satisface ca prostituate (cifra estimată în Germania: 400.000) dependenţa de sex a milioane de bărbaţi din ţările bogate, pe ecran sau în mod real.

Se gândesc vreodată oamenii care râvnesc în faţa ecranului la excitaţie sexuală că ar putea fi propria fiică, soră, soţie, mamă sau şi propriul fiu, frate sau soţ, care se află înaintea camerei de filmat? De ce nu realizează

consumatorii de pornografie că sunt oameni, prin a căror degradare şi umilire se degradează şi se umilesc pe ei înşişi?

Nu numai femeia este degradată şi umilită, bărbatul se degradează nu mai puţin, pentru că şi el, o persoană cu spirit, trup şi suflet, s-a redus complet la instinctul său animalic, astfel încât prin abuzul de libertate umană alunecă în abisuri tot mai adânci ale perversiunii. A fi de părere că numai femeia ar fi degradată, când este supusă violenţei sexuale din partea bărbaţilor, este o recidivă din vechime, când se făcea diferenţa între penetrant şi penetrat, activul era respectat şi pasivul disprețuit, deşi ambii participă la fiecare act.

Şi consumatorul dinaintea ecranului, care priveşte numai aşa-zise filme porno soft „foarte normale", se degradează, se reduce singur la funcţia animalică a satisfacerii instinctelor. El este mânat de lăcomia pentru stimuli mai puternici tot mai noi, întrucât intensitatea scade cu cât se expune mai mult imaginilor pornografice şi este cuprins în dinamica adicţiei. Instinctul a devenit sclavagistul, i-a furat libertatea, îl obligă la acţiuni care, cu cât se desfăşoară timp mai îndelungat, cu atât mai mult distrug viaţa lui şi a semenilor săi. Nu a fost vorba aici despre „cetăţeanul major", a cărui libertate nu ar trebui îngrădită de interdicţia pornografiei? Zece procente din bărbaţii din Germania sunt consideraţi dependenţi de pornografie. Cât sunt de „liberi" şi de „majori"?

Societatea noastră consideră toate acestea ca „normale". Pentru pornografia infantilă, adică folosirea de copii şi prunci pentru satisfacerea dorinţelor abisale ale adulţilor, o dată pe viu la înregistrare, apoi de sute de mii de ori prin utilizator, mai există o interdicţie legală şi tentative tot atât de fără tragere de inimă pe

cât de lipsite de succes ale politicienilor de a îndigui răspândirea pe Internet. În rest, totul este okay – sau nu?

Pornografia creează dependență

Modalitățile comportamentale elementare, păstrătoare de viață, ale omului sunt asigurate prin instincte. Omul vrea să trăiască, omul vrea să mănânce, omul vrea să se asocieze sexual. Instinctul sexual asigură continuitatea umanității. Dacă funcția reproductivă a sexualității este împiedicată continuu, aceasta conduce la dispariția populației – un proces care a început deja la cele mai multe dintre națiunile europene.

Modalități de viață instinctuale pot deraia și duce la comportament patologic, nevrotic, până la adicție.

Terapeuta de copii și tineri Christa Meves avertizează de patru decenii asupra distrugerilor psihice și sociale pe care o sexualitate desprinsă din ancorarea morală trebuie să le provoace. Ea nu oboseşte nici la aproape nouăzeci de ani să cheme oamenii pentru a se supune ordinii incontestabile a creației divine, în loc de a se revolta împotriva ei. În cartea ei *Încotro? În căutarea viitorului*, publicată în 2011, descrie „ținta naturală" a instinctului sexual astfel:

> În faza preliminară, [este vorba despre] găsirea identității, după maturitatea sexuală copulația cu o persoană de sex opus pentru producerea de descendenți și astfel a reproducerii speciei om... Dacă ținta de operare respectivă nu a fost atinsă în mod satisfăcător... apare pericolul că impulsurile sexuale respective devin atât de dominante, încât se desprind de ținta de operare – oricum inconștientă – cu totul. Atunci se produce în principiu pericolul ca instinctul natural să devină adicție[14].

[14] Christa Meves, *Wohin? Auf der Suche nach Zukunft*, Bad Schussenried 2011, 65 ș.u. Cuprinsul pe www.christa-meves.de.

Dacă examinăm societatea noastră în mod prozaic, vedem că adicții de toate genurile se răspândesc epidemic: alcool, droguri, a mânca şi a nu mânca, jocuri de noroc, Internet, sex, pornografie. Adicția înseamnă pierderea libertății. Omul este încătuşat într-un cerc vicios diavolesc de căutare a satisfacției cu ajutorul unui mijloc care îi produce satisfacția aparentă pentru scurt timp, doar pentru a-l arunca în lipsă şi dependență şi mai mari. Ceea ce crede că necesită pentru bunăstarea lui îl distruge pe el şi pe ceilalți. Instinctul devine de sine stătător şi un stăpân tiranic, omul fiind sclavul satisfacerii instinctuale.

Christa Meves mai afirmă:

> Instinctul sexual perturbat determină, din cauza desprinderii totale de scopul său, al reproducerii, adicție sexuală într-o bogăție de tipuri şi satisfacții surogat, cărora le aparțin perversiunile respective. Un pericol deosebit pentru bărbații tineri este pornografia hard foarte uşor de găsit pe Internet şi larg răspândită. O dată cu masturbarea se caută în mod dependent o stimulare mai pronunțată, astfel încât pericolul de a acționa instinctual sub imperiul unei perversiuni apare în câmpul vizual: a chinui, a viola, iar în cele din urmă îndemnul de a folosi copii abuziv în ceea ce îi priveşte pentru o satisfacție surogat.
>
> Dacă anterior activitățile şi imaginile erau tabú, de care acum tineri şi bătrâni se pot bucura prin câteva clicuri pe mouse, a devenit între timp tabú a spune pe nume urmărilor distrugătoare ale consumului de pornografie asupra individului, a căsătoriei şi familiei şi a întregii societăți. Faptul că pornografia distruge relațiile portante ale vieții şi determină adicția în sens clinic nu trebuie să ajungă în conştiința generală. Acesta este rezultatul unei multitudini de studii care au examinat consecințele pornografiei[15].

[15] Referințe detaliate asupra izvoarelor ştiințifice la: Pamela PAUL, *Pornified: How Pornography Is Transforming Lives, Our Relationships and Our Families,* New York 2004. Weisses KREUZ, ed.,

Prof. dr. Victor Cline, psiholog şi psihoterapeut, care după indicaţiile proprii a tratat aproximativ 300 de dependenţi sexual şi delincvenţi sexuali şi victime ale abuzului sexual, ajunge pe baza experienţei lui terapeutice la rezultatul: consumul de pornografie are la obsesii şi delicte sexuale o funcţie cauzală. Este un proces pe care îl descrie în cinci trepte:

1. *Contactul timpuriu cu pornografia.* Cei mai mulţi dependenţi se confruntă cu pornografia din tinereţe şi nu se mai pot lipsi de ea.
2. *Adicţia.* Încet, încet, pornografia devine componentă a vieţii lor. Nu se mai pot opri. Întrucât: consumul repetat de pornografie stimulează un amestec de neurotransmiţători, care inundă creierul şi provoacă un „high"[16] care se aseamănă cu cel al drogurilor.
3. *Escalada.* Necesită mai mult „material", mai mult „timp", prezentări mai dure, pentru a obţine acelaşi „high".
4. *Desensibilizarea.* Materialul, care iniţial a fost simţit ca ruptură a tabúului, a provocat sentimente de ruşine şi şoc şi a fost apreciat ca imoral, devine acceptabil şi în curând plictisitor. Chiar reprezentări crase şi degradante nu mai conduc la aceeaşi intensitate de excitaţie.
5. *Trăirea.* Mulţi suferă un salt din lumea cibernetică în viaţa reală: sex cu prostituate, sex în grup, promiscuitate compulsivă, practici din ce în ce mai perverse, provocare de durere, viol, abuz sexual asupra copiilor[17].

Arbeitsheft Nr. 1, Pornografie. www. Pornharms.com (peer-reviewed research).

[16] Euforie resimţită pe termen scurt după consumul de droguri (*n. trad.*).

[17] Victor B. Cline, *Pornography's Effect on Adults and Children*, 2002. http://www.stop.org.za/Victor%20Cline%27s%20Study.pdf.

Cine începe cu pornografia nu este conştient de cele mai multe ori că privirea imaginilor pornografice poate conduce rapid la o adicție clinică. Acest fapt nu este conştientizat de către adulți şi de tineri nici atât. Glisează în ea, copiii se confruntă în mod posibil cu ea pe telefoanele mobile sau ecranele calculatorului şi observă la un moment dat că sunt captivi. Dependentul face ceea ce nu vrea şi nu vrea ceea ce face. Pentru a se simți în mod trecător „bine", trebuie să îşi dăuneze. La paguba provocată altora este orb.

La început se află „descoperirea" posibilității evadării aparent facile de sentimente dezagreabile, ca frustrări, anxietăți, singurătate sau inferioritate, prin consum de pornografie. Problema reală nu se rezolvă, uşurarea momentană se caută din nou şi din nou, pentru a induce un sentiment de plăcere şi pentru a amorți pe termen scurt un sentiment de neplăcere. Doza trebuie mărită, comportamentul dependent ocupă în viață spațiu din ce în ce mai mare şi începe să distrugă structurile portante de până acum. Când dependentul doreşte să debarce, suferă de fenomene de sustragere, pe care nu mai are puterea să le suporte.

La început au stat capacitatea absentă şi indisponibilitatea de a suporta neplăcutul şi de a căuta o soluție pozitivă. La consumul vicios starea de suferință este inegal mai mare, consecințele devastatoare, dar voința, care se supune permanent adicției, cu mult mai slabă decât la început – o dinamică echivalentă angajării de datorii.

Adicția de pornografie aparține dependențelor *ne*materiale, precum adicția de jocuri de noroc, adicția de muncă sau anorexia. Dar în mod curios acestea declanşează în creier procese biochimice similare celor materiale. Sistemul de autorecompensare hormonal al creierului deraiază, doza trebuie mărită; lobii frontali,

care sunt responsabili pentru discernământ, se atrofiază. Acestora li se adaugă: la sex se secretă hormonul de legătură oxitocina. Acest mecanism biochimic, care ancorează relaţiile de dragoste primare ale bărbatului şi femeii şi ale mamei şi copilului profund în psihic, este perturbat: consumatorul de pornografie care se masturbează este legat de partenerul sexual anonim din Internet, iar interesul pentru soţia proprie şi copii se stinge[18].

Caracteristici ale adicţiei sunt:

- incapacitatea de încetare voluntară;
- acţiune de destindere a aceluiaşi tip de acţiuni sexuale, ca urmare, necesitatea pentru stimuli mai puternici;
- preocuparea permanentă cu gânduri, imagini şi dorinţe sexuale;
- buget de timp tot mai mare; obligaţiile sociale, profesionale, familiale şi alte activităţi de petrecere a timpului liber sunt neglijate;
- comportamentul continuă în pofida consecinţelor distructive asupra psihicului, familiei şi profesiunii proprii.

Cercetările descriu în mod unanim că interesatul de pornografie se află pe un plan înclinat al practicilor sexuale din ce în ce mai deviante. El trebuie să mărească doza şi pierde astfel orice prag de inhibare. Motivul pentru aceasta este: *„substanţa" adicţiei este însăşi întreruperea tabúului.* Dacă un tabú se întrerupe şi a intervenit obişnuinţa, „materia" îşi pierde efectul.

---

[18] Donald L. Hilton, Jr., *Slave Master: How Pornography Drugs and Changes Your Brain*, 2010. www.pornharms.com.

Până acum, în clasificările diagnostice internaționale (ICD și DSM) nu există încă un diagnostic recunoscut pentru adicția de pornografie. Terapeuta Tabea Freitag spune:

> Existența acestei adicții este negată frecvent. De aceea, cei afectați abia apar în sistemul de ajutorare, nu sunt tratați, cu excepția câtorva, și nu provoacă în acest fel nici costuri. Întrucât terapeuții și medicii încă nu sunt sensibilizați în acest scop, cei afectați, dacă îndrăznesc într-adevăr să depășească pragul pronunțat de rușine și să se încredințeze unui medic, sunt respinși în majoritate. Este necesară recunoașterea diagnosticului, dar în această privință există rezistențe masive[19].

Cer și iad

Să luăm în considerare în ce zonă conflictuală este instalată sexualitatea umană: ea poate fi expresia întâlnirii cele mai delicate, intime, profunde între bărbat și femeie. Înghesuiți și capabili de la dragostea reciprocă la riscul dăruirii, ambii se lasă în voia unei trăiri peste puterile lor conștiente, depășindu-și frontierele eului lor în deschiderea față de celălalt. Ei află aceasta totodată ca o revelație a unicității propriei și a celeilalte persoane și a firii celuilalt gen. În acest act se poate naște un om nou, un copil, care este întâmpinat de către bărbat și femeie cu uimire ca întrupare a dragostei lor. Faptul de a fi cuprinși împreună de ceva mai măreț, care excede eu-ul propriu, poate însemna pentru omul religios o experiență divină adâncă. Fidelitatea față de o persoană cu care se cunoaște fericirea dăruirii reciproce și a cunoașterii personale reciproce înseamnă premisa și cerința necondiționată a sufletului.

---

[19] Tabea Freitag, Informare către autoare la data de 26.06.2012.

Pe de altă parte, pornografia înseamnă scindarea completă a funcției sexuale de persoană și, astfel, anonimizarea sexualității. Persoanele se reduc singure și pe celălalt la un obiect de obținere a plăcerii și sunt mânate spre o tot mai mare degradare, umilire, exercitare de violență, perversitate, obsesie. Încet, încet, dispar toate inhibițiile, înșiși copiii și sugarii sunt victimizați în acest iad al cupidității sexuale descătușate.

Înclinația spre agresivitate sexuală mai mare a bărbatului condiționată hormonal este ascunsă într-o relație de dragoste între bărbat și femeie în receptivitatea femeii, îi poate aduce calm și împlinire. Pentru a se întâmpla aceasta premisa este dăruirea și respectul reciproc față de celălalt sex în forma unui tu unic. Într-o cultură în care feminismul împinge femeile într-o luptă pentru putere cu bărbații și forța bărbătească este defăimată ca brutală, rea și amenințătoare, complementaritatea dintre forță și receptivitate, între putere și dragoste, este scoasă din țâțâni. Partea întunecată a feminismului este pornografia. Forța sexuală care se vrea eliberată în exterior a bărbatului nu găsește nicio siguranță și niciun cămin în femeie, ea devine sălbatică și violentă, subjugă și umilește femeia.

O cultură feministă produce femei care nu necesită niciun bărbat și care, dacă vor totuși un copil, cumpără sperma de la o bancă de spermă. Bărbații nu mai văd niciun motiv să-și mobilizeze forța superioară pentru protejarea femeii și pentru transformarea ca tată în responsabilitate și vigoare. Amândoi au pierdut, bărbații pe femei și femeile pe bărbați. Și copiii, tatăl și mama.

Consecințele distructive ale pornografiei[20]

Poate fi altfel decât că degradarea sexuală prin pornografie îi provoacă persoanei prejudicii grave în plan psihic, fizic şi social?

Prin consumul pornografiei mentalitățile consumatorului față de sexualitate se modifică treptat. Bărbații dezvoltă față de femei o răceală a sentimentului, pierderea respectului, disponibilitatea la utilizarea violenței. Promiscuitatea şi practicile sexuale deviante se consideră „normale". Intervine „mitul violării": că femeile ar percepe violul ca voluptuos. Dorința pentru relația durabilă, familie şi copii expiră.

Efecte asupra căsătoriei şi familiei:

- distanțarea emoțională de partener;
- consumatorul de pornografie devine incapabil de a iubi; pierderea capacității de exprimare a sentimentelor normale afective, ca bunăvoința, prietenia, solicitudinea, gingăşia;
- mai puțină intimitate în căsătorie şi mai puțină satisfacție sexuală până la impotență;
- partenerul se confruntă cu dorințe sexuale perverse;
- consumul de pornografie este perceput de partener din punct de vedere emoțional ca infidelitate;
- infidelitate prin cybersex, chat, telefon, webcam şi prostituție;
- pierderea interesului pentru partenerul conjugal şi copii;
- relații, promiscuitate;
- riscul pentru copii de a găsi material pornografic şi de a surprinde părinții la consumul de pornografie;
- despărțiri şi divorțuri.

---

[20] *Arbeitsheft Nr. 1 Pornografie*, ed. Weisses Kreuz.

Efecte asupra copiilor şi tinerilor:

- fixarea ideii despre sexualitate asupra satisfacerii instinctuale; dezvoltarea unei imagini degradante a femeii;
- cu cât mai devreme confruntarea cu pornografia, cu atât mai mare probabilitatea adicţiei;
- debut mai timpuriu al raportului sexual, astfel, risc mărit pentru boli venerice;
- porno devine cultura dominantă a tineretului; presiune asupra performanţei sexuale pentru băieţi, operaţii estetice pentru fete;
- promiscuitate, one-night-stands[21] şi practici sexuale deviante apar ca normale şi demne de imitat;
- nesiguranţă şi insatisfacţie cu sexualitatea proprie;
- presiune de aşteptare sexuală în grupul celor de aceeaşi vârstă, până la cybermobbing[22] şi abuzuri sexuale;
- reducerea inhibiţiei pentru exercitarea violenţei sexuale;
- căsătoria şi familia pierd funcţia lor de model pentru planificarea vieţii.

Baltic Bay Study, un studiu amplu, reprezentativ, dedicat tineretului, care a fost efectuat în 2007 în Suedia, arată două fapte: mult mai mulţi băieţi sunt consumatori majori de pornografie decât fetele (10,5% din băieţi vizionează pornografie zilnic, 29% de câteva ori săptămânal, dar numai 1,7% din fete). Între consumatorii majori cu consum cotidian şi consumatorii ocazionali

[21] Aventură de o noapte (lb. eng.) (*n. trad.*).

[22] *Cybermobbing:* defăimarea degradantă a unei persoane pe Internet, adesea şi prin publicarea de fotografii în ipostaze nude sau cu conotaţii sexuale, contrar voinţei persoanei. *Sexting*: răspândirea fotografiilor în ipostaze nude sau cu conotaţii sexuale în cercul de prieteni prin telefonul mobil.

există o deosebire semnificativă atât la băieți, cât și la fete: consumatorii frecvenți prezintă rate de între trei până la șase ori mai mari pentru sex cu animale, sex cu violență și sex cu copii. Ei comit de trei ori mai des abuz sexual și viol; vor mai des să probeze cele văzute.

Tabea Freitag:

> Rezultatele arată că abuzul sexual, la fel precum consumul de pornografie infantilă, nu mai reprezintă de mult problema unor „pedosexuali", ci faptul că accesibilitatea conținuturilor *deviante* promovează un nou grup de făptași care, în căutarea reculului intensificat, consumă o dată orgii, o dată pornografie cu viol, o dată pornografie infantilă și ale căror fantezii astfel atâțate devin dorințe și acestea nu rareori acțiuni[23].

Ieșire

Cine a fost prea slab la început de a asculta de conștiința sa va învăța poate prin suferință. Atunci când caută ajutor, există ajutor: programe online, care ajută la renunțare[24], grupuri de autoajutorare, ca grupurile de anonimi în 12 pași, și sprijin terapeutic. În spatele oricărei adicții stă o căutare a ceva necesar vital. Postura de ajutor constă în aceea de a expune acest dor arzător și de a acorda sprijin renunțării inevitabile la satisfacerea acestui instinct, pentru ca dorul să se poată îndeplini cu adevărat. Ca în cazul oricărui viciu, al oricărei adicții, premisa este voința persoanei de a admite lupta pentru libertatea proprie și de a acționa, oricât ar costa, pentru a o câștiga.

---

[23] Tabea FREITAG, „Internet-Pornografiekonsum bei Jugendlichen. Risiken und Nebenwirkungen", în C. MÖLLER, ed., *Internet- und Computersucht. Ein Praxishandbuch für Therapeuten, Pädagogen und Eltern*, Stuttgart 2011.

[24] De ex.: www.loveismore.de (.ru.es.sk.eu); www.pornohilfe.de; www.weisses-kreuz.de.

Dezbatere: muzica pop

Şi muzica pop joacă un rol decisiv în abandonul sexual. Totul este permis: cu cât încălcarea normelor sexuale este mai crasă, cu atât mai bine se vinde muzica de obicei. Rapperul Sido, al cărui nume figurează conform publicaţiei *Bravo* pentru *Uşurează-te în urechea ta*, glorifică violurile anale şi orale şi ale propriei mame. Cântecele lui nu sunt identificate de către *Oficiul Federal de Control al Mediilor de Comunicare în Masă Care Pericliteză Tineretul.* El le vinde în tiraj de ordinul milioanelor şi a fost premiat pentru aceasta cu *Discul de aur.* În periodicul pentru tineret *Bravo* şi-a publicat jurnalul, apare ca invitat de talk-show-uri şi moderator în emisiuni de televiziune importante şi a fost angajat ca membru al juriului casting-show-ului austriac *Marea şansă.*

Oricât de perverse şi tot mai satanice pot fi conţinuturile, industria mijloacelor de informare îi face pe „artişti" stele, întrucât cu nimic nu se pot câştiga bani mai mulţi decât cu ruperea tabúului.

Despre dezvoltarea muzicii pop de la dizolvarea normelor sexuale la conţinuturi şi ritualuri satanice mi-a scris un student, care observă scena în mod critic, următoarea relatare:

> Dacă privesc şi ascult ceea ce propagă industria pop, dizolvarea tuturor normelor sexuale a fost numai un pas al distrugerii morale a tineretului. Am urmărit ce a fost modern acum câţiva ani şi se vede că deja de decenii muzica pop este sexualizată din ce în ce mai mult. Acum, aluziile pedofile evidente şi propagarea practicilor sexuale degradante până la viol sunt de ordin cotidian. Dar, în opinia mea, la „artiştii mainstream" nu au existat niciodată atâtea influenţe oculte. Apariţiile lui Lady Gaga sunt în mod foarte vizibil ritualuri oculte şi se pare că ea nu vrea

nici măcar să le ascundă. S-a criticat faptul că face publicitate desfrâului şi ideologiei gender-mainstreaming. Dar aceasta este standard pentru industria muzicală. La finele anilor '80 şi începutul anilor '90, oameni ca Madonna s-au străduit deja în acest sens. După 2000 tendinţa se afla mai degrabă la hip-hop şi muzica R&B, care nu aveau prea mult de-a face cu ideologia gender, ci mai degrabă cu pornografia şi proslăvirea violenţei. Noua muzică pop, care se aseamănă iarăşi cu cea a anilor '90, absoarbe totul în ea. De la Lady Gaga, tuturor acestora li se adaugă ocultismul deschis. Straniu este şi faptul cât de des apar arme şi militari în video-urile muzicale cele mai recente.

În plus, în mod repetat este vorba despre transă şi vise. Pentru a nu se şti ceea ce este real. Stelele noi ca Lady Gaga sau Beyoncé au unul sau mai multe alter-ego-uri, care reprezintă latura lor rea. Mie mi se pare că acum este vorba despre aducerea tineretului într-adevăr la venerarea lui Satan şi la dezumanizare.

Piesa lui Lady Gaga „Born this way" s-a aflat anul trecut mai multe săptămâni pe locul 1 al festivalului muzical german. Cântecul începe cu versul: „It doesn't matter if you love him or capital H-I-M. A different lover is not a sin. Believe capital H-I-M (hey, hey, hey)"[25]. Ce înseamnă H-I-M ? Există o formaţie rock cu popularitate medie care se cheamă aşa. Pentru ei H-I-M înseamnă His Infernal Majesty[26]. În mainstream-pop, după părerea mea, nu a existat aşa ceva niciodată. În video-ul muzical Gaga dă naştere unei rase omeneşti noi şi apare şi ca zombie sau un fel de mutant. În video o interpretează pe Maria Magdalena care se îndrăgosteşte de Iuda şi îl aduce într-acolo în a-l trăda pe Isus. Isus şi apostolii sunt o biker-gang[27]. Video-ul abundă în simboluri oculte. Există o tendinţă

---

[25] Nu contează dacă îl iubeşti pe el sau majusculele H-I-M. Un alt amant nu este un păcat. Crede în majusculele H-I-M (hei, hei, hei) (lb. eng.) (*n. trad.*).

[26] Majestatea Sa Infernală (lb. eng.) (*n. trad.*).

[27] Echipă de motocicliști (lb. eng.) (*n. trad.*).

puternică de satanism, care nu este îndreptat spre o subcultură anumită pentru tineri ca Gothics sau EMOs, ci care a atins mainstream-ul. Protecţia tineretului pare a eşua complet.

În discoteci văd cum multe fete tinere imită stilul de dans şi de vestimentaţie al acestor cântăreţe şi cântă cu ele piesele lor. Astfel, totul devine un superritual care se reînnoieşte la fiecare sfârşit de săptămână. Poate că exagerez, dar am senzaţia că, după ce a fost înlăturat creştinismul, se introduce acum un cult nou cu gesturi rituale şi simboluri proprii.

Protecţia tineretului pare să eşueze complet şi nu se mai aude absolut nicio indignare. Nu cunosc jurnalişti sau alţi oameni care au influenţă asupra opiniei publice.

Presupun că Dvs. înţelegeţi cât de periculoasă este această tendinţă şi poate cunoaşteţi oameni care vorbesc public despre acest subiect.

M.F.

Marea trecere cu vederea

Faptele alarmante nu alarmează. Cartea lui Bernd Siggelkow şi Wolfgang Büscher *Tragedia sexuală a Germaniei. Când copiii nu mai învaţă ce este dragostea*[28] a declanşat în septembrie 2008 o dezbatere publică scurtă. Ca directori ai organizaţiei pentru copii şi tineret *Arca*, autorii relatează despre abandonul sexual, care este răspândit larg în stratul inferior al ariilor municipiilor, dar care se observă şi în medii mai evoluate. Copiii urmăresc cu părinţii lor filme porno, mama face sex cu al *n*-lea prieten cu uşa deschisă, fetele se oferă benevol violurilor în masă, numite *gang bang*.

---

[28] Bernd Siggelkow – Wolfgang Büscher, *Deutschlands sexuelle Tragödie. Wenn Kinder nicht mehr lernen, was Liebe ist,* Gerth Medien, Asslar 2008. Cf. şi Walter Wüllenweber, „Sexuelle Verwahrlosung. Voll Porno", în *Der Stern*, 05.02.2007.

(Pe un panou al demonstranților tineri contra congresului *Psihoterapie și bunăstare spirituală* de la Marburg din 2009 se putea citi: *Mai bine gang bang decât cerșit* – cf. cap. XIV, p. 425).

Imediat după apariția cărții BDKJ[29], organizația umbrelă oficială a tineretului catolic a avertizat împotriva „unei generalizări". Biserica însăși ar trebui să ia în serios copiii și tineretul în dezvoltarea lor, în loc de a predica morala cu degetul ridicat. Politica nu a văzut niciun motiv pentru luarea de poziție: Ministerul de Justiție nu a vrut să se exprime cu privire la tema unei protecții mai stricte a tineretului și a indicat competența Ministerului Familiei. Ministrul de atunci, doamna Ursula von der Leyen, a respins o luare de poziție[30].

Nicio necesitate de acțiune! La urma urmei, pedagogii sexuali îi fac pe copii prin învățământul despre sex obligatoriu „porno-competenți"; atunci știu că penisul lor nu trebuie să aibă lungimea de 30 de cm și că nu trebuie „să termini" de zece ori succesiv, că femeile nu găsesc violul fantastic și că au voie să spună „nu" dacă nu au chef de *gang bang*!

Pentru ONU, UE și guvernele naționale nu există într-adevăr nicio necesitate de acțiune, dacă există o industrie sexuală mondială cu o cifră de afaceri estimată la 50 de miliarde, care:

- degradează, umilește și transformă în sclavi actorii porno;
- operează expansiv comerțul cu oameni pentru prostituție și pornografie;
- generează cerere de pornografie;
- face consumatorii dependenți;

---

[29] Asociația Tinerilor Catolici Germani (*n. trad.*).

[30] KNA-Meldung 10.09.2008.

- distruge familia;
- înstrăinează părinţii de copii şi copiii de părinţi;
- subminează dreptul la educaţie al părinţilor;
- le transmite copiilor şi tinerilor o imagine misogină, ostilă căsătoriei şi familiei, a sexualităţii;
- scade rata natalităţii, pentru că dorinţa de a avea copii este înăbuşită de patimile sexuale dezlănţuite;
- pregăteşte calea criminalităţii sexuale?

Politica nu ar trebui să se simtă chemată aici să protejeze populaţia? Dacă Uniunea Europeană şi guvernele naţionale luptă cu succes contra autodistrugerii oamenilor din cauza nicotinei, atunci de ce nu şi împotriva adicţiei de pornografie, care devastează nu numai trupul, ci întregul om, şi are urmări inegal mai grave asupra societăţii în ansamblul ei? Nu există un răspuns raţional la aceasta, ci două întrebări: ce rol joacă pornografia în viaţa stresată a politicienilor şi jurnaliştilor? Şi: s-ar putea ca forţele care fac din om indivizi manipulabili, prin distrugerea familiei, să folosească pornografia foarte conştient ca mijloc în acest scop?

De ce în privinţa pornografiei este vorba, dacă este vorba, numai despre protecţia tineretului şi copiilor, care sunt omorâţi în această maşinărie ucigaşă ? Este în regulă dacă, începând de la optsprezece ani, necesităţile sexuale sunt satisfăcute cu sex dezumanizat pe ecran, se ajunge dependent, se distruge căsătoria şi familia şi se pierde locul de muncă? Adulţii *sunt* modele pentru copii şi tineri, bune sau rele. Dacă fiul găseşte la tată materiale porno sau îl surprinde masturbându-se înaintea ecranului, ce învaţă el? Ce respect mai are faţă de tată?

De îndată ce este vorba despre interdicţie, intervine un muget. Protectorii „libertăţii" apar pe scenă. Dar

s-a dovedit: oriunde statul încetează să sancționeze cu pedepse comportamentul care dăunează în mod obiectiv binelui general – un comportament înapoia căruia se află impulsuri puternice subiective –, acesta se răspândește exploziv. Exemplu: avortul provocat. Exemplu: pornografia[31]. Legile au funcție orientativă, sunt scheletul valorilor obligatorii ale unei societăți. „Carnea" acestui schelet sunt comunitățile umane obligatorii, prin care omul internalizează valori, în primul rând, familia și – în măsură descrescătoare – Biserica.

Părinții care vor să-și educe copiii ca oameni capabili de legături afective durabile și responsabili, pentru ca viața lor să reușească și să vrea și să poată fi ei înșiși odată tată și mamă, se văd expuși unui mediu sexualizat, de care nu îi mai pot apăra pe copiii lor. Accesul la Internet, care are loc tot mai mult pe aparate mobile, este aproape incontrolabil. Acestui fapt i se adaugă presiunea sexuală masivă a celor de aceeași vârstă[32] și sexualizarea forțată a copiilor și tinerilor prin „educație sexuală" în școală (cf. cap. XII).

Patrick F. Sagan, Senior Fellow[33], în *Family Research Council*, vede în relațiile de familie cea mai bună protecție împotriva adicției de pornografie:

> Cheia pentru a combate aceste mostre distructive și de a proteja de efectele pornografiei o reprezintă cultivarea relațiilor de familie bune, puternice și afectuoase. Prima

---

[31] *Stânga* solicită legalizarea drogurilor ușoare. Motivarea Sabinei Lötzsch pentru legalizarea canabisului la 25.01.2012 în cursul emisiunii matinale a ARD [grup TV german înființat în 1950, *n. trad.*]: „Trebuie conformare la realitate. Trebuie atenție pentru ca oamenii care consumă așa ceva să nu ingereze lucruri infestate cu conținut de plumb, ci vrem să susținem prevederile sanitare și dependenții".

[32] Cf. B. KRAHE – Olwig SCHEINBERGER (2002), *Sexuelle Aggression. Verbreitungsgrad und Risikofaktoren bei Jugendlichen und jungen Erwachsenen*, Göttingen 2006.

[33] Cercetător principal (lb. eng.) (*n. trad.*).

şi cea mai importantă relaţie este cea dintre tată şi mamă. Pe locul al doilea se află părinţii angajaţi, care îşi iubesc copiii. În societatea tehnologică de astăzi se cheamă a limita, supraveghea şi ghida utilizarea Internetului. În acest mod se creează un ecran protector împotriva pornografiei prin internet, pentru a oferi copiilor spaţiul de a-şi dezvolta sexualitatea într-un cadru sănătos şi natural. În cultura noastră suprasexualizată, cu o perioadă premaritală mai îndelungată, copiii necesită capacitatea de abstinenţă, dacă sexualitatea lor trebuie să găsească drumul către o căsătorie stabilă, reproducere şi o viaţă sănătoasă de familie pentru copiii lor proprii. Familiile puternice sunt cea mai bună apărare împotriva efectelor negative ale pornografiei, cu preponderenţă atunci când se adaugă cultul divin, cu toate repercusiunile sale pozitive[34].

Mai avem forţa de a ne elibera din marasm? Dacă poate exista o campanie naţională contra fumatului, atunci ar putea exista şi o campanie naţională împotriva pornografiei. În ambele cazuri înapoi se află o industrie puternică, cu cifre de afaceri de miliarde. Campania împotriva fumatului are succes: ponderea fumătorilor printre tineri s-a redus în ultimii zece ani cu mai mult de jumătate. Doar 13% din cei între 12 până la 17 ani mai fumează[35]. Poluarea spirituală prin pornografie are efecte mai vaste decât contaminarea fizică datorată nicotinei. Dacă pe pachetele de ţigarete, în spoturile TV şi în spaţiile publicitare se poate citi „Fumatul poate ucide", atunci pe DVD-urile porno, în spoturile TV şi în spaţiile publicitare ar trebui de asemenea să se poată citi:

---

[34] Patrick F. Fagan, *The Effects of Pornography on Individuals, Marriage, Family and Community,* Family Research Council. www.pornharms.com. Cf. şi Nicholas Zill, *Quality of Parent-Child Relationship*, Religious Attendance and Family Structure, 2009.

[35] http://www.bzga.de/presse/pressemitteilungen/rauchen-bei-jugendlichen-auf-historischem-tiefstand.

Pornografia provoacă adicție.

Pornografia te face solitar.

Pornografia distruge familia ta.

Pornografia îți fură copiii.

Pornografia promovează traficul de persoane și prostituția.

Pornografia duce la criminalitate sexuală.

Ar putea fi sora ta.

Ar putea fi fratele tău.

Ar putea fi copilul tău.

X. HETERO, HOMO, BI, TRANS – TOTUL EGAL?[1]

Corruptio optimi pessima.

Toma de Aquino

1. Mişcarea homosexuală

Unei minorităţi mici a populaţiei, ale cărei înclinaţii sexuale deviază[2] de la cele ale majorităţii mari, i-a reuşit

---

[1] În lb. germ. adj. gleichgültig = indiferent, gleich-gültig (în orig.) = egal, la fel (de valabil), totuna (*n. trad.*).

[2] *Lesbian/homosexual (gay) / bisexual* priveşte sentimentele personale, dorinţa şi comportamentul sexual. Unii oameni, de departe nu toţi dintre cei afectaţi, aleg şi o identitate homosexuală sau bisexuală pentru ei. Transsexualitatea este o tulburare a identităţii de gen la un om biologic/fizic sănătos; ea este înscrisă sub acest nume în lista de diagnostice oficiale (ICD-10) ca maladie psihică. Acolo se cheamă: Transsexualismul este „dorinţa de a trăi şi de a fi recunoscut ca aparţinând celuilalt gen. Acesta este însoţit de obicei de disconfort sau de sentimentul neapartenenţei la propriul sex anatomic. Există dorinţa unui tratament chirurgical şi hormonal pentru a alinia corpul propriu pe cât posibil genului preferat". www.icd-code.de/icd/code/F64.-.html.

Transgender este un termen nou care desemnează moduri de viaţă care vor să depăşească „heterosexualitatea forţată" ca bărbat şi femeie prin alegerea genului. http://www.transmann.de/informationen/transfaq.shtml. *Intersexualitatea* este un termen generic pentru îmbolnăviri biologice/fizice. Caracteristicile sexuale biologice (cromozomi, caracteristici sexuale interne şi externe, hormoni) sunt îmbolnăvite într-o oarecare formă şi nu permit o atribuire univocă genului masculin sau feminin. Noţiunile mai vechi pentru aceasta sunt pseudohermafroditismul şi hermafroditismul (Definiţii la Marion GEBERT, „Sexuelle Vielfalt?", *Bulletin des Deutschen Instituts für Jugend und Gesellschaft* 20 [toamna 2011]).

să facă din interesele ei subiectul dominant al unui război cultural. Aceasta trebuie să fie minunat, întrucât împlinirea acestor interese contribuie nu numai la rezolvarea problemelor existențiale ale întregii societăți, ci o întărește: descompunerea familiilor și criza demografică[3].

Trăim într-o lume liberală, secularizată, în care libertatea individului pe scara valorilor se află foarte sus. Există un consens asupra faptului că statul nu are ce căuta în spatele ușii dormitorului. Bărbații și femeile homosexuali/e își pot trăi viața fără frică de urmărirea penală sau discriminare după abrogarea completă a § 175 Cod Procedură Penală. În numeroase țări occidentale a fost introdus parteneriatul homosexual înregistrat, în unele țări și echivalarea completă cu căsătoria. Noua etică sexuală, care echivalează homosexualitatea, bisexualitatea, transsexualitatea și transgender heterosexualității, este deja în multe țări o componentă serioasă a pedagogiei grădinițelor și a curriculelor școlare. Acolo unde aceste scopuri nu au fost atinse încă, se duce lupta pentru aceasta.

La paradele *Christopher Street Day* prin capitalele occidentale, diversitatea stilului de viață sexual se demonstrează cu generozitate. Cele mai înalte funcții de stat sunt ocupate de homosexuali; în SUA, președintele Obama a declarat în mod festiv luna iunie ca „Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender Pride Month"[4]. La 13 mai 2012, în mijlocul campaniei electorale, președintele Obama s-a declarat pentru egalitatea completă a parteneriatelor homosexuale înregistrate cu căsătoria

---

[3] Volker Beck spune just: Legalizarea „căsătoriei homo" presupune „renunțarea legiuitorului la urmărirea scopurilor demografice sau social-politice în dreptul parteneriatelor de viață". Citat după Johann BRAUN, *Ehe und Familie am Scheideweg*, 110.

[4] „Luna Mândriei lesbiene, homosexuale, bisexuale și transgender" (lb. eng.) (*n. trad.*).

şi *Newsweek*[5] a titrat: „Barack Obama: The First Gay President"[6].

În *Planul Naţional Împotriva Homofobiei*[7] se spune: „Lesbienele, homosexualii, bisexualii sau transgenderii trăiesc astăzi mai liber ca oricând în istoria Germaniei. Straturi mari ale populaţiei dovedesc toleranţă şi respect". S-ar putea considera că alunecarea de teren a reuşit şi pe acest front ar putea reveni liniştea. Dar aceasta este cu totul eronat. Aplicarea agendei LGBTI tuturor naţiunilor acestui Pământ are pentru ONU, UE şi guvernele unor ţări numeroase, cu precădere SUA, cea mai înaltă prioritate.

Înlesnirea: decizia APA din 1973

Dispunerea macazului s-a întâmplat în 1973 printr-o decizie a *American Psychiatric Association* (APA)[8]. Dispunerile macazului trec la început neobservate, dar au cu timpul consecinţe de anvergură. APA a decis să scoată homosexualitatea de pe lista deranjamentelor psihice, care sunt în principiu accesibile procedeelor terapeutice. În acest fel, discuţia ştiinţifică asupra vechii întrebări despre cauzele homosexualităţii a fost blocată. Decizia APA nu a fost rezultatul unei discuţii ştiinţifice, ci al presiunii politice asupra oamenilor sensibili la presiune. Charles Socarides, profesor la clinica de psihiatrie şi autor al mai multor cărţi despre homosexualitate, redă ca martor contemporan decizia APA provocată de către activişti homosexuali:

---

[5] Revistă americană săptămânală de noutăţi, fondată în 1933 (lb. eng.) (*n. trad.*).

[6] „Barack Obama: primul preşedinte homosexual" (lb. eng.) (*n. trad.*).

[7] *Planul Naţional Împotriva Homofobiei* a fost introdus de către fracţiunea 90 / Verzii la 17.06.2009 în Bundestag, dar nu a fost ratificat (Imprimat 16/13394).

[8] Asociaţia Psihiatrică Americană (lb. eng.) (*n. trad.*).

> Homosexualii s-au unit... pentru a anunţa „normalitatea" homosexualităţii şi pentru a ataca orice opoziţie la această concepţie. Cei care erau de această opinie erau o minoritate foarte mică, dar zgomotoasă, a homosexualilor comparativ cu cei care voiau mai mult ajutor sau rămâneau muţi... Decizia APA a servit drept cal troian care a deschis porţile pentru schimbările psihologice şi sociale cuprinzătoare în uzanţele şi cutumele sexuale. Decizia a fost... utilizată pentru a normaliza homosexualitatea şi pentru a-i conferi un statut dezirabil. Pentru unii psihiatri americani această acţiune rămâne ca o amintire de speriat că principii ştiinţifice, pentru care nu lupţi, se pot pierde. Dacă nu procedăm altfel cu ştiinţa, atunci vom ceda căderii partinităţii politice şi propagandei neadevărate – în faţa ochilor unui public inconştient şi neinformat şi faţă de restul medicinii şi ştiinţelor comportamentului. Efectele clinice devastatoare vor urma. Cei care voiau să păstreze homosexualitatea ca diagnostic valabil, au fost... reduşi la tăcere[9].

A durat şaptesprezece ani până când World Health Organization (OMS)[10] s-a raliat în 1990 deciziei APA.

În acest capitol trebuie chestionate motivaţiile pentru ofensiva globală privind răsturnarea normelor sexuale, fără considerarea interdicţiilor de gândire şi exprimare stabilite între timp. Trebuie discutate cauzele şi riscurile stilului de viaţă homosexual, variabilitatea, lupta pentru „căsătoria homo" cu adopţie, promovarea legislaţiei de antidiscriminare, recursul la drepturile omului şi strategiile politice globale[11].

---

[9] Charles W. SOCARIDES, „Sexual Politics And Scientific Logic. The Issue Of Homosexuality", în *The Journal of Psychohistory*, 19 (3), Winter 1992.

[10] Organizaţia Mondială a Sănătăţii (lb. eng.) (*n. trad.*).

[11] Cercetările ştiinţifice relevante asupra întrebărilor privitoare la sexualitate sunt documentate excelent în *Bulletin des Deutschen Instituts für Jugend und Gesellschaft* (DIJG), care apare din anul

Cota oamenilor care se consideră homosexuali[12]

Referitor la faptul că milioane din banii publici sunt cheltuite pentru impunerea agendei LGBTI şi această chestiune îşi găseşte portavoce la cel mai înalt nivel politic, s-ar putea spune că aici este vorba despre un fenomen care priveşte marea masă a societăţii. Pentru acest motiv este interesantă întrebarea cât de mare este de fapt cota oamenilor care se consideră homosexuali (autoidentitate).

Cercuri interesate aflate până acum în vârfurile partidelor şi guvernelor operează cu cifre diferite şi de cele mai multe ori excesive, care nu se pot baza pe surse serioase. Anchete reprezentative în societăţile occidentale arată că 1 până la 3 procente din populaţie se autodesemnează ca homosexuali[13]. Studiile citate de Wikipedia sub cuvântul-cheie „homosexualitate" numesc preponderent o parte a populaţiei de sub 2%. Chiar LSVD[14] presupune că doar între „2,7% şi 1,1% din toţi bărbaţii trăiesc exclusiv homosexual"[15].

National Health and Social Life Survey[16] (NHSLS, USA) a constatat în 1994 că 2,8% ale populaţiei masculine

---

2000 bianual şi poate fi vizualizat şi online: www.dijg.de. Mai vezi: *National Association for Research & Therapy of Homosexuality* (ARTH), http://narth.com; *Institut für Ethik und Wert, www.ethikinstitut.de.*

[12] Când se vorbeşte în continuare despre homosexualitate, atunci sunt avute în vedere de obicei şi alte forme de orientare neheterosexuală (LGBTI). Nu toţi oamenii care prezintă o înclinaţie homosexuală aleg o identitate homosexuală.

[13] Cifrele oficiale din SUA: www.cdc.gov/nchs/dada/nhsr/nhsr036.pdf. Din Marea Britanie: www.ons.gov.uk/ons/rel/ethnicity/measuring-sexual-identity-evaluation-report/2010/sexual-identity.pdf.

[14] Uniunea Lesbienelor şi Homosexualilor din Germania (*n. trad.*).

[15] http://www.lsvd.de/233.0.html.

[16] Inspecţia Naţională pentru Sănătate şi Viaţă Socială (lb. eng.) (*n. trad.*).

adulte şi 1,4% ale populaţiei feminine adulte din Statele Unite ale Americii se încadrează ca homosexual, lesbiană sau bisexual[17]. Aceeaşi investigaţie a arătat că numai 0,6% din bărbaţi şi 0,2% din femei au întreţinut de la pubertate raporturi sexuale exclusiv homosexuale. Aceasta înseamnă că marea majoritate a celor care s-au încadrat singuri ca „homosexuali" au avut relaţii heterosexuale[18]. Aceasta ridică întrebarea dacă o autoidentitate homosexuală este într-adevăr atât de determinată şi imuabilă după cum se afirmă întotdeauna. Partea estimată chipurile de Alfred Kinsley de 10% oameni predispuşi homosexual trebuie încadrată, ca multe dintre rezultatele lui, ca fals propagandistic.

2. Interpretarea cauzelor homosexualităţii[19]

Interpretarea şi aprecierea homosexualităţii a suferit în ultimul secol modificări radicale. Aici, cele mai importante moduri de abordare:

Sub influenţa marilor fondatori ai psihologiei, Sigmund Freud, C.G. Jung şi Alfred Adler, homosexualitatea a fost privită ca perturbare psihică. Freud era de părere că homosexualitatea „a apărut datorită unei anumite stopări a dezvoltării sexuale". Dar aceasta nu înseamnă pentru Freud că individul este astfel absolvit de orice responsabilitate faţă de comportamentului său.

> Actul sexual rezultă, conform lui Freud, din capacitatea magnifică a omului de a alege şi deţine calitate morală –

---

[17] Edward O. LAUMANN – John H. GAGNON – Robert T. MICHAEL – Stuart MICHAELS, *The Social Organization of Sexuality. Sexual Practices in the United States*, The University of Chicago Press, Chicago 1994, 311 ş.u..

[18] Peter SPRIGG, *Homosexuality is Not a Civil Right*, ed. Family Research Council, 10.

[19] Cf. Christl Ruth VONHOLDT, *Homosexualität verstehen*, Bulletin DIJG, ediţie specială, toamna 2006.

chiar dacă responsabilitatea este restrânsă, întrucât alegerea a decurs inconştient şi pregătită prin... evenimente ameninţătoare în copilărie[20].

C.G. Jung a scris în mod analog: homosexualitatea este un element nediferenţiat, reprimat, al masculinităţii în bărbat... În loc de a fi derulată din profunzimea psihicului propriu, se caută „fuziunea" cu un alt bărbat la nivel biologic[21].

Anna Freud, fiica lui Sigmund Freud, vedea în actul homosexual încercarea de a realiza identificarea nereuşită în cursul dezvoltării băiatului cu bărbăţia. De la ea provine termenul „impuls reparativ", pe care se bazează astăzi „terapia reparativă". Această viziune a fost peste şaptezeci de ani de necontestat, până la decizia APA din 1973.

Este homosexualitatea o „joacă a naturii", un dispozitiv genetic, care din acest motiv trebuie acceptată de către cei afectaţi şi de societate ca total echivalentă?

Între timp este clar că nu există o genă homosexuală şi nu se naşte nimeni homosexual sau lesbiană. Aceasta o dovedeşte, printre altele, noua cercetare asupra gemenilor. Dacă homosexualitatea ar fi înnăscută, gemenii univitelini ar trebui să aibă aceeaşi predispoziţie. Dar nu este cazul[22]. Peter Tatchell, activist homo proeminent în Anglia, scrie pe pagina lui web:

---

[20] Citat după Jakob CORNIDES, *Natural and Un-natural Law*, http://works.bepress.com/jakob_cornides/17/, nota 91.

[21] Citat după Joseph NICOLOSI, *Reparative Therapy of Male Homosexuality*, 1991, 76.

[22] M. BAILEY, „Genetic and Environmental Influences on Sexual Orientation and Its Correlates in an Australian Twin Sample", *Journal of Personality and Social Psychology* 78, 3 (2000) 524-536. Peter S. BEARMAN – Hannah BRÜCKNER, „Opposite-Sex Twins and Adolescent Same-Sex Attraction", *American Journal of Sociology*, vol. 107, No. 5 (March 2002) 1179-1205.

> Există o problemă de principiu cu teoria genetică homosexuală şi cu toate teoriile care acceptă o programare biologică a orientării sexuale. Dacă heterosexualitatea şi homosexualitatea ar fi într-adevăr determinate genetic (şi în consecinţă se exclud reciproc şi sunt imuabile), cum explicăm atunci bisexualitatea sau schimbarea bruscă a heterosexualităţii în homosexualitate (sau viceversa) la mijlocul vieţii? Nu putem explica![23]

Cercetările arată conflictele de identitate din copilărie ca putând conduce la o înclinaţie homosexuală. *Studiul Naţional* din Danemarca din 2006 a examinat *toţi* danezii între 18 şi 49 de ani, pentru a afla ce efect au experienţele din copilărie asupra faptului dacă un adult alege o căsătorie homosexuală. Rezultatul:

> Analiza noastră prospectivă, bazată pe întreaga populaţie: diferitele experienţe din copilărie în familia proprie au o influenţă importantă asupra faptului dacă un om contractează mai târziu o căsătorie heterosexuală sau homosexuală... Bărbaţii au contractat un parteneriat homosexual atunci când au avut următoarele experienţe de copilărie: părinţi divorţaţi, taţi absenţi, mame mai în vârstă, cel mai mic copil în familie[24].

Când modelele de dezvoltare orientate psihologic, care indică practic întreaga homosexualitate ca rezultat al unei dezvoltări deficitare într-o formă oarecare

---

[23] http://www.petertatchell.net/lgbt_rights_/gaygene/homosexualityisntnatural.htm. Cf. şi Martin DANNECKER, care adoptă aceeaşi poziţie. *Gutachten für die Bundesregierung,* Proces-verbal nr. 15/59 al comitetului juridic – audierea publică din 18.10.2004, p. 86.

[24] Morten FRISCH – Anders HVIID, „Childhood Family Correlates of Heterosexual and Homo sexual Marriages: A National cohort Study of Two Million Danes", în *Arch Sex Behav* 35 (2006) 533-547. http://resources.metapress.com/pdf-preview.axd?code=al4574p6203628w0&size=largest.

în copilărie, în ciuda rezultatelor cercetării[25] moderne, relevante, sunt excluse ca politic incorecte, atunci nu mai rămâne decât absolutizarea libertății omului pentru motivarea şi legitimizarea homosexualității practicate. Necesitățile subiective ale individului devin singurul criteriu pentru utilizarea libertății. Aceasta aduce cu sine riscuri fizice şi psihice considerabile.

3. Riscurile stilului de viață homosexual

Orice bărbat homosexual ştie că aparține unui grup cu riscuri mult mărite de sănătate şi viață. Speranța de viață a bărbaților care fac sex cu bărbați (BSB) este considerabil mai scurtă decât a mediei populației. Un studiu canadian, publicat *în International Journal of Epidemiology*, constată:

> Într-un municipiu canadian speranța de viață a bărbaților homosexuali şi bisexuali este cu 8 până la 20 de ani mai scurtă decât a tuturor bărbaților. Dacă rata mortalității persistă, estimăm că jumătate dintre cei în vârstă de douăzeci de ani astăzi nu vor atinge a 65-a lor zi de naştere[26].

Care sunt motivele unei speranțe de viață scăzute în mod atât de drastic?

Îmbolnăviri fizice

Marea umbră cu care trăieşte orice bărbat care face sex cu bărbați este infecția cu slăbiciunea imunologică HIV-SIDA. US-*Center for Disease Control* (CDC) estimează că bărbații homosexuali sunt responsabili de

---

[25] Informații cuprinzătoare la *National Association for Research and Therapy of Homosexuality* (NARTH), www.narth.com.

[26] Robert S. HOGG et al., „Modelling the Impact of HIV Disease on Mortality in Gay and Bisexual Men", *International Journal of Epidemiology*, 26/ 3 (1977). http://ije.oxfordjournals.org/content/26/3/657.full.pdf.

61% din infecțiile noi cu HIV, deși reprezintă doar 2% din populație. Cifrele *Institutului Robert Koch* din Germania sunt mai mari: „BSB au constituit cu 68% invariabil grupul cel mai numeros"[27].

Un studiu al Universității Zürich (1999) ajunge la următorul rezultat: „Pe baza datelor actuale se poate presupune că fiecare al patrulea bărbat se infectează în cursul vieți sale cu SIDA prin contact homosexual"[28].

Cum se explică aceasta? Ținând cont de faptul că populația este convinsă prin acțiuni de afișaj, reclame TV și campanii SIDA de sexul (mai) sigur prin utilizarea prezervativelor atunci există doar două posibilități: ori prezervativul este tot nesigur, ori bărbații homosexuali nu îl folosesc adesea. Calculul matematicianului Michael Horn pe baza cifrelor ONU-SIDA indică:

> Riscul unei infecții HIV în pofida utilizării cu regularitate și conștiincioase a prezervativelor se află, de exemplu, în cazul a 500 de contacte sexuale, între 10% și 18%. La 10 persoane cu aceleași condiții generale s-ar infecta astfel 1-2 persoane[29].

Un risc considerabil de infecție cu o maladie care de regulă conduce la o moarte prematură! Cifrele arată: chiar sexul (mai) sigur ascunde riscuri substanțiale. Realitatea contrazice sloganurile campaniilor de publicitate de elogiere a prezervativelor ca protecție fiabilă împotriva HIV/SIDA și a altor maladii cu transmitere

---

[27] Robert-Koch-Institut, *Epidemiologisches Bulletin*, Berlin 30.5.2011. http: //www.rki.de/cln_226/nn_2030884/DE/Content/Infekt/EpidBull/Archiv/2011/21__11,templateId=raw,property=publicationFile.pdf/21_11.pdf.

[28] Institut für Sozial- und Präventivmedizin an der Universität Zürich, *Zürich Men's Study,* Juni 1999.

[29] Michael HORN, „Kondome – die trügerische Sicherheit", *Medizin und Ideologie*, Jhrg. 29, 3 (2007) 12. http://euae.com/images/mui_archiv/29_2007/ _nr3_2007_web.pdf.

sexuală şi care sugerează că problema ar fi astfel sub control.

HIV/SIDA nu este nicidecum singurul risc. Un studiu pe termen lung din anii 1976-1994 a arătat: maladia parţial mortală hepatita B intervine între BSB de circa cinci ori mai frecvent decât între heterosexuali exclusivi[30].

US-Gay and Lesbian Medical Association rezumă riscurile pentru maladiile venerice astfel:

> STD-urile (maladii cu transmitere sexuală) apar la homosexuali activi sexual peste medie. Lor le aparţin sifilisul, gonoreea, hepatitele A, B şi C, virusul papiloma uman, care produc veruci anale şi genitale, jucând un rol la ratele mai înalte de cancer anal. Pericolul infectării este foarte mare[31].
>
> Femeile lesbiene prezintă dintre toate subgrupurile riscul cel mai mare pentru cancer mamar şi cancer uterin[32].

Îmbolnăviri psihice

Studii reprezentative arată în mod concordant că bărbaţii homosexuali manifestă un risc mai mare pentru îmbolnăviri psihice[33]. J.M. Bailey, cercetător renumit la nivel internaţional în domeniul homosexualităţii, a comentat două investigaţii reprezentative asupra acestui subiect astfel:

---

[30] *American Journal of Public Health* 89 (1/1999) 14-18.

[31] Victor M. B. SILENZIO, *Top 10 Things Gay Men Should Discuss with their Healthcare Provider*, San Francisco: Gay & Lesbian Medical Association; 01.04.2010 online: http://www.glma.org/_data/n_0001/resources/live/Top%20Ten%20Gay%20Men.pdf.

[32] Katherine A. O'HANLAN, *Top 10 Things Lesbians Should Discuss with their Healthcare Provider*, San Francisco: Gay & Lesbian Medical Association; 01.04 2010 online: http://www.glma.org/_data/n_0001/resources/live/Top%20Ten%20Lesbians.pdf.

[33] DIJG, *Homosexualität und wissenschaftliche Studien*, www.dijg.de.

> Aceste studii cuprind cu siguranță cele mai bune date publicate până acum asupra legăturii dintre homosexualitate și îmbolnăvirile psihice și toate ajung la finalul urât: cei care duc o viață homosexuală au un risc substanțial mai mare de a suferi de anumite probleme emoționale, printre altele, înclinația spre suicid, depresii profunde și nevroze anxioase.

Bailey avertizează asupra faptului de a responsabiliza în mod simplu pentru aceste probleme emoționale o atitudine negativă a populației față de homosexualitate[34].

Cercetători americani consacrați din Statele Unite ai SIDA au comunicat în 2003 în *American Journal of Public Health* că un comportament homosexual este însoțit de rate multiple de abuz de droguri, depresie, violență casnică în parteneriat și experiență în abuzul sexual infantil[35].

Un studiu danez din 2009 a constatat că bărbații homosexuali care trăiesc în parteneriat înregistrat comit de opt ori mai des suicid ca bărbații heterosexuali căsătoriți[36].

Mult mai îngrijorătoare este tendința de suicid mai mare la tinerii homosexuali[37]. În Berlin, un municipiu

---

[34] J.M. BAILEY, „Homosexuality and mental illness", *Arch. Gen. Psychiatry*, 56 (oct. 1999).

[35] Ron STALL – Thomas C. MILLS – John WILLIAMSON – Trevor HART –Greg GREENWOOD – Jay PAUL – Lance POLLACK – Diane BINSON – Dennis OSMOND – Joseph A. CATANIA, „Association of Cooccurring Psychosocial Health Problems and Increased Vulnerability to HIV/AIDS Among Urban Men Who Have Sex With Men", *American Journal of Public Health* 93 (6/2003) 941 ș.u.

[36] Robin M. MATHY et al., *Association between relationship markers of sexual orientation and suicide: Denmark, 1990–2001.* http://www.springerlink.com/content/yvh450u365q65x30.

[37] D. M. FERGUSSON, „Is sexual orientation related to mental health problems and suicidality in young people?", *Arch. Gen.–Psychiatry* 56 (oct. 1999). R. HERREL, „Sexual orientation and suicidality", *Arch. Gen. Psychiatry* 56 (oct 1999).

în care homosexualii sunt promovaţi în orice privinţă de către guvernul provincial, homosexualii tineri şi lesbienele tinere comit de patru până la şapte ori mai des o tentativă de suicid decât heterosexualii. Acest fapt este raportat de revista pentru homosexuali berlineză *Tu & Eu* (ediţia iunie / iulie 2010).

Studiul Remafedi din anul 1991 arată că în cazul tentativelor de suicid ale tinerilor homosexuali există factori de risc specifici, care nu pot fi explicaţi prin discriminare socială[38]. Unele constatări capitale ale studiului Remafedi sunt redate în următorul grafic[39]:

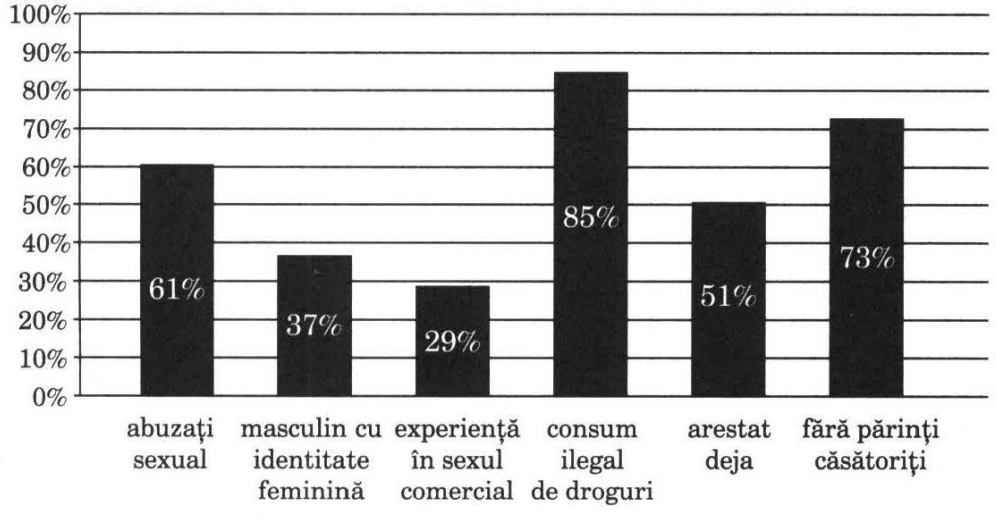

Factori de risc în comportamentul social al tinerilor homosexuali

Cum trebuie înţelese aceste fapte terifiante? Asociaţiile de interese şi partidele favorabile lor încearcă să facă responsabilă „discriminarea homofobă" pentru riscurile crescute ale stilului de viaţă homosexual. Dar împotriva acestei aserţiuni pledează faptul că aceste cifre sunt similare în toate statele vestice, independent de cât de liberală şi tolerantă este o ţară. Astfel,

[38] G. REMAFEDI, „Risk factors in attempted suicide in gay and bisexual youth", *Pediatrics*, 87, 6 (1991).

[39] www.medrum.de, 21. und 22.09.2009.

un studiu nou din Țările de Jos, una dintre țările cele mai liberale din lume, arată că la femeile homosexuale apare o frecvență mai mare de abuz de substanțe și la bărbații homosexuali o frecvență mai mare a tulburărilor de anxietate[40].

Promiscuitate

Cercetările arată în mod concordant că stilul de viață homosexual este promiscuu, fidelitatea față de un partener manifestându-se astfel foarte rar.

Profesorul de psihologie clinică din Basel Udo Rauchfleisch, el însuși un activist al mișcării homosexuale, desemnează ca pe o caracteristică a relațiilor homosexuale faptul de a întreține pe lângă relația stabilă concomitent numeroase relații sexuale cel mai adesea anonime[41]. Numeroase studii atestă această constatare[42].

Studiul din Zürich asupra bărbaților homosexuali între 20 și 49 de ani a arătat: în medie, cei chestionați au avut 10-15 parteneri sexuali diferiți în cele 12 luni dinaintea chestionării. Două treimi din cei chestionați au fost împreună cu cel puțin un prieten stabil, dar 90% din bărbați au avut în același interval de timp unul sau mai mulți parteneri ocazionali[43].

---

[40] Michael KING – Joanna SEMLYEN – Sharon SEE TAI – Helen KILLASPY – David OSBORN – Dmitri POPELYUK – Irwin NAZARETH, „A systematic review of mental disorder, suicide, and deliberate self harm in lesbian, gay and bisexual people", *BMC Psychiatry* (18.08.2008) 8:70; http://www.biomedcentral.com/content/pdf/1471-244X-8-70.pdf.

[41] Udo RAUCHFLEISCH, *Die stille und die schrille Szene*, Freiburg–Wien 1995, 57.

[42] Un cadru sinoptic se găsește aici: Institutul German pentru Tineret și Societate (DIJG), *Homosexualität und wissenschaftliche Studien.* www.dijg.de/homosexualitaet; cf. Peter SPRIGG, *Homosexuality is Not a Civil Right*, Family Research Council, Washington, DC.

[43] *Zürich Men's Study*, 1999.

Într-un studiu australian din 1979, 2.583 de perechi de bărbaţi homosexuali au fost chestionaţi asupra numărului contactelor lor sexuale. Cifra medie a partenerilor lor sexuali s-a situat la 251. Numai 2,7% din cei chestionaţi au avut în viaţa lor doar un singur partener sexual[44].

Un studiu din Amsterdam (luna mai 2003) ajunge la concluzia că parteneriatele între bărbaţi homosexuali nu durează în medie mai mult de 1,5 ani. În cadrul acestor parteneriate, fiecare partener a avut în medie încă 12 alţi parteneri sexuali[45]. Studii noi asupra promiscuităţii indică cifre mai scăzute, dar toate confirmă că exclusivitatea sexuală este o excepţie şi în parteneriatele stabile[46].

Volker Beck, reprezentant parlamentar al alianţei 90 / Verzii, confirmă această constatare. Sună aproape ca dispreţ în privinţa legiuitorului docil:

> Dacă se speră a face homosexualii parteneri conjugali fideli, atunci realitatea relaţiei homosexuale trebuie şi va deziluziona legiuitorul... În mod evident pentru multe perechi trăirea homosexualităţii cu terţi este un factor important în menţinerea parteneriatului... O reglementare juridică pozitivă a parteneriatelor homosexuale ar veni în întâmpinarea acestui deziderat pentru o dispensă socială în plan politic, fără a i se putea oferi legiuitorului pentru aceasta o modificare comportamentală în sensul scăderii promiscuităţii[47].

---

[44] P. VAN DE VEN et al., „A Comparative Demographic and Sexual Profile of Older Homosexually Active Men", *Journal of Sex Research*, 34/4 (1997) 349-60.

[45] Maria XIRIDOU et al., „The contribution of steady and casual partnerships to the incidence of HIV infection among homosexual men in Amsterdam", *AIDS 2003*, 17 (7).

[46] Cf. N. W. WHITEHEAD, *Gays with a „main partner" have concurrent casual sexual relationships*, http://www.mygenes.co.nz/MainPartners.htm.

[47] Volker BECK, „Legalisierung schwuler und lesbischer Lebensgemeinschaften", *Demokratie und Recht* 4 (1991) 446-464, 457.

Pentru acest stil de viață, cuvântului univoc „fidelitate" i s-a adăugat un adjectiv care menține aparența fidelității, dar care inversează conținutul termenului în contrariul său. „Fidelitatea socială" trebuie să însemne: un partener stabil și orice număr de alți parteneri întâmplători.

Pentru ce tind oamenii care trăiesc astfel la căsătorie – o formă de viață care este fundamentată pe fidelitate pe tot parcursul vieții?

Abuz sexual

Cercetările arată că bărbații homosexuali și femeile homosexuale au fost expuși peste medie în copilărie abuzului homosexual și heterosexual, acesta fiind unul dintre factorii care pot aduce un om tânăr pe calea homosexualității.

- *Studiul Garofalo*: Dintre băieți și fete ale claselor IX-XII, care se consideră singuri homosexuali sau lesbiene, 32,5% au suferit abuz sexual sau hărțuire sexuală. Spre comparație: tineri de același nivel de vârstă, care nu s-au considerat homosexuali sau lesbiene, au trăit 9% abuz sexual sau hărțuire sexuală[48].
- *Studiul Johnson*: În mod clar mai mulți bărbați homosexuali decât heterosexuali au suferit în antecedentele lor abuz sexual[49].
- *Studiul Krahé*: Fiecare al cincilea bărbat homosexual (20,7%) a relatat că a fost în copilărie victimă a abuzului sexual[50].

---

[48] R. GAROFALO ș.a., „Youth Risk Behavior Survey", *Pediatrics* 101 (5/1998).

[49] R. JOHNSON – D. SHIER, „Sexual Victimization of Boys", *Journal of Adolescent Health Care* 6 (1985).

[50] Barbara KRAHÉ et al., *Forschungsprojekt Sexuelle Gewalterfahrungen homosexueller Männer – Opfer und Täter*, Institut für Psychologie Potsdam, Februar 1999.

- *Studiul Tomeo*: Acest studiu indică pentru prima oară că abuzul homosexual joacă un rol şi în antecedentele femeilor homosexuale. 64% din bărbaţii homosexuali şi 22% din femeile lesbiene au suferit în copilărie abuz sexual, dar numai 7% din bărbaţii heterosexuali şi 1% din femeile heterosexuale. 68% din bărbaţi şi 38% din femei s-au desemnat doar *după* abuz ca homosexuali[51].

O scădere sau chiar o anulare a vârstei protejate, cum este cerută de unii activişti homosexuali, este pentru acest motiv iresponsabilă faţă de tineri şi părinţii lor[52]. De ce există „Planuri de acţiune contra homofobiei", dar niciun Plan Naţional de Acţiune Împotriva Abuzului Sexual?

Consensul politic că abuzul sexual asupra copiilor şi tinerilor este reprobabil şi punibil nu a fost prezent dintotdeauna şi este şi astăzi friabil (cf. cap. XII, p. 350). Abuzul sexual de către preoţi a condus în 2010 la un strigăt naţional[53]. Reclamanta-şefă a cazurilor de abuz de către preoţii catolici, ministrul de justiţie Leutheusser-Schnarrenberger, aparţine din 1997 Consiliului

---

[51] M. TOMEO, „Comparative data of childhood and adolescence molestation in heterosexual and homosexual persons", *Arch. Sex. Behavior* 30 (5/2001) 535-541.

[52] Preşedintele mişcării homosexuale austriece, Helmut Graupner, a cărui organizaţie umbrelă aparţine ILGA, cere de mult ca activităţile pedosexuale să rămână nepedepsite când decurg „în cadru afectuos". Cf. H. GRAUPNER, „Love versus Abuse. Crossgenerational Sexual Relations of Minors. A GayRights Issue?", *Journal of Homosexuality* 37 (4/1999) 203-215.

[53] În calitate de catolică, abuzul sexual de către preoţi catolici mă revoltă şi mă ruşinează. Dar de fapt există o distorsiune a problemei. În privinţa Bisericii Catolice din Germania este vorba despre câteva sute de cazuri timp de 60 de ani. În totalitatea societăţii se consemnează 15.000 de cazuri anual, cifra întunecată este estimată de către experţi la de zece până la cincisprezece ori mai mult.

consultativ al *Uniunii Umaniste* (HU). Această organizație a intervenit până în anul 2000 în mod deschis pentru dezincriminarea pedosexualității. Abia în toamna anului 2000 HU a decis cu 44% voturi contra că „HU nici nu aprobă, nici nu susține contactele pedosexuale și că link-urile de pe site-urile web ale grupurilor pedofile ar trebui șterse"[54].

Cine privește listele membrilor trecuți și actuali ai *Uniunii Umaniste* vede acolo o mare parte a intelectualilor renumiți de stânga ai Republicii Germane[55]. Referitor la implicarea atât de multor profesori, politicieni și publiciști influenți în lupta pentru eliberarea sexuală până la legalizarea sexului cu copii, nu este de mirare că în acest subiect se măsoară cu două măsuri: se formulează acuzația într-atât încât se poate prejudicia Biserica Catolică, dar concomitent răspândind o cuvertură a tăcerii privind abuzul sexual cotidian în masă asupra copiilor și tinerilor, ba chiar operarea legalizării sale.

4. Este homosexualitatea variabilă?

Aceasta este o întrebare importantă, mai ales pentru cei care suferă din cauza înclinării lor neheterosexuale, tânjesc după familie și copii și vor să beneficieze de ajutor terapeutic[56]. Experții vorbesc despre homosexualitatea

---

[54] http://www.humanistische-union.de/nc/publikationen/mitteilungen/hefte/nummer/nummer_detail/back/mitteilungen-171/article/erklaerung-des-bundesvorstandes-der-humanistischen-union-zum-sexualstrafrecht.

[55] http://www.humanistische-union.de/wir_ueber_uns/verein/beirat/ http://www.humanistische-nion.de/wir_ueber_uns/verein/beirat/historie_beirat.

[56] Acestea sunt câteva organizații care oferă consiliere nelimitată oamenilor care suferă din cauza homosexualității lor și caută ajutor:

- Courage: www.couragerc.net

„ego-distoner". Într-o societate liberă un discurs ştiinţific asupra acestui subiect ar trebui să fie posibil. Aceasta nu este cazul, nici măcar în cadrul ştiinţific al ştiinţelor umaniste[57]. Cine o face totuşi este expus discriminărilor masive de către asociaţiile de interese ale LGBTI şi ale pedosexualilor.

Un martor de nesuspectat pentru variabilitate este Robert L. Spitzer, profesor de psihiatrie. El a jucat un rol-cheie la decizia APA din 1973, pentru eliminarea homosexualităţii din lista tulburărilor psihice. Când la o reuniune anuală a APA homosexualii au demonstrat pentru dreptul lor la terapie, a demarat o serie de cercetări pentru a verifica succesul terapiilor în modificarea homosexualităţii. În 2003 el şi-a publicat rezultatele: din 200 de bărbaţi şi femei, care au fost investigaţi în studiu, 66% din bărbaţi şi 44% din femei au suferit o schimbare substanţială şi trăiau acum „o viaţă heterosexuală bună"[58].

• Desert Stream: www.desertstream.org
• Institutul German pentru Tineret şi Societate: www.dijg.de
• Wüstenstrom: www.wuestenstrom.de
• Exodus International: www.exodus-international.org
• Exodus Global Alliance: www.exodusglobalalliance.org
• Homosexuals Anonymous: www.ha-fs.org
• Living Hope Ministries: https://livehope.org
• National Association for Research and Therapy of Heterosexuality: www.narth.com
• Jews Offering New Alternatives to Homosexuality: www.jonahweb.org
• PATH Positive Alternatives to Homosexuality: www.pathinfo.org.

[57] Cartea lui A. Dean BYRD, *Destructive Trends in Mental Health. The Well-Intentioned Path to Harm,* New York-Routledge 2005, relatează despre paralizarea psihologiei din cauza unei *political correctness* inducând în eroare.

[58] Robert L. SPITZER, M.D., „Can Some Gay Men and Lesbians Change their Sexual Orientation? 200 Participants Reporting a

Doi președinți ai APA, Robert Perloff și Nicholas Cummings, și-au exprimat în mod public îngrijorarea, pentru că decizia APA din 1973 a condus la restrângerea libertății terapeutice[59].

Numeroși savanți și terapeuți dovedesc schimbarea cu succes a homosexualității nedorite în heterosexualitate satisfăcătoare[60]. Oricine face aceasta, fie el savant, cel afectat sau publicist, este expus presiunii de către lobby-ul LGBTI, discriminat și pe cât posibil redus la tăcere.

Este subînțeles că voluntariatul și voința pentru schimbare sunt premise necesare pentru ajutorul terapeutic. Ca în cazul oricărei intervenții terapeutice sau medicale, obiectivul poate fi greșit și pot apărea efecte secundare nedorite. Dar nu există rezultate științifice care ar susține că abordări ale modificării terapeutice în homosexualitatea ego-distoner conduc peste medie de des la rezultate nedorite[61]. Ratele de succes, care

---

Change from Homosexual to Heterosexual Orientation", *Archives of Sexual Behavior* 32 (october 2003).

Robert Spitzer și-a atras furia lobby-ului homo pentru rezultatele sale. Între timp pare a se fi scuzat față de homosexuali, întrucât ar fi stabilit afirmații nedovedite (*Spiegel online*, 21.05.2012). Pe lângă savanți și terapeuți numeroși, și Peter Tatchell, reprezentant al lesbienelor și homosexualilor al Verzilor din Anglia, atestă variabilitatea orientării sexuale (http://www.petertatchell.netlgbt_rights/queer_theory/not_glad.htm).

[59] Open Letter to APA President Koocher: http://www.narth.com/docs/nicospeech.html.

[60] Pe pagina web *people-can-change* sunt publicate 23 de studii științifice din ultimii patruzeci de ani, care demonstrează variabilitatea homosexualității (http://people-can-change.blogspot.-com/2009/04/-big-lie-no-evidence-of-change.html).

[61] Joseph NICOLOSI – A. Dean BYRD – Richard W. POTTS, „Retrospective self-reports of changes in homosexual orientation. A consumer survey of conversion therapy clients", *Psychological Reports* 86, pp. 1071-88.

sunt indicate în cazul intervenţiilor terapeutice, sunt diferite. Un factor important pare a fi dacă dimensiunea religioasă este inclusă[62].

Unul dintre martorii cei mai cunoscuţi pentru variabilitate este Michael Glatze, fondatorul şi fost redactor-şef al revistei *Young Gay America*. El spune:

> Eliberarea de influenţa unei mentalităţi homosexuale a fost cel mai eliberator, frumos şi uimitor lucru ce l-am trăit vreodată. Dumnezeu a venit la mine când eram derutat şi pierdut, singur, înfricoşat şi răscolit. În timpul rugăciunii mi-a dat de înţeles că nu ar exista nimic faţă de ce ar trebui să mă tem şi că aş fi acasă. Doar o curăţenie mică a casei mai era necesară. Homosexualitatea mi-a luat aproape 16 de ani din viaţă... Ca unul dintre conducătorii mişcării pentru „drepturile homosexualilor", am avut de multe ori ocazia de a mă adresa unui auditoriu larg. Dacă aş putea retracta astăzi ceva din cele spuse atunci, aş face-o. Ştiu acum că homosexualitatea este concupiscenţă şi pornografie laolaltă. Nimeni nu mă va convinge de contrariu, indiferent de cât de abil îmi vorbeşte sau cât de tristă este povestea unui afectat. Pentru că am fost acolo. Cunosc adevărul[63].

Lobby-ul LGBTI face totul pentru a elimina mesajul variabilităţii orientării homosexuale spre una heterosexuală din conştiinţa publică şi pentru a lua posibilităţile de existenţă ale organizaţiilor care ajută oamenii în vederea schimbării.

Într-o scrisoare către preşedintele organizaţiei Diakonisches Werk[64] a Bisericii Evanghelice a Germaniei,

---

[62] Richard FITZGIBBONS, *Origin and Healing of Homosexual Attractions and Behaviours*, http://www.catholiceducation.org/articles/homosexuality/ho0011.html.

[63] Michael GLATZE, *Ich bin dort gewesen, ich kenne die Wahrheit*. http://www.hv-cv.de/23.html.

[64] Organizaţie de caritate a Bisericii Protestante în Germania şi Austria (*n. trad.*).

Johannes Stockmeier, din 10.11.2011, deputatul în Bundestag Volker Beck a solicitat excluderea *Ofensivei Tinerilor Creştini* şi a *Crucii Albe* din diaconie. Acestea sunt două organizaţii care oferă oamenilor cu înclinaţii sexuale ego-distone ajutor negarantat – dacă sunt rugate în acest scop. Motivarea lui Volker Beck: „«Terapiile» conduc întotdeauna la depresii, izolare socială şi chiar suicid"[65]. Nu s-a străduit să documenteze aceste afirmaţii. Ele nu trebuie dovedite! De data aceasta intervenţia sa nu a avut succes.

Un nou proiect de lege (SB 1172) pentru California vrea chiar să interzică terapiile şi ofertele de asistenţă spirituală pentru oameni care suferă de homosexualitatea lor ego-distonă. Motive ştiinţifice, care ar justifica aşa ceva, nu există, cerere pentru acest tip de terapie în schimb, da. Până acum asociaţii profesionale calificate ştiinţific decideau asupra recunoaşterii şi controlului procedeelor terapeutice. Proiectul de lege californian vrea să lase acum această decizie în mâna politicienilor şi să o livreze astfel jocului de putere politic. O asemenea lege ar suspenda libertatea terapeutică a celui afectat şi dreptul părinţilor de a decide asupra ajutorului terapeutic adecvat pentru un copil minor[66].

Christian Spaemann, medic specialist psihiatru şi psihoterapeut, fost medic-şef al Clinicii pentru Sănătate Psihică la Spitalul *St. Josef* din Braunau / Austria, spune într-un interviu:

> Dacă homosexualitatea ar fi înnăscută precum culoarea pielii, atunci la dorinţa de schimbare a orientării sexuale

---

[65] Astfel, Volker Beck, în atacul său la preşedintele organizaţiei Diakonisches Werk a Bisericii Evanghelice a Germaniei, pentru a exclude *Ofensiva Tinerilor Creştini* şi *Crucea Albă* din diaconie. *Idea*, 24.11.2011.

[66] http://narth.com/2012/04/narth-statement-on-californis-sb-1172-sexual-orientation-change-efforts.

ar fi vorba într-adevăr de o comandă terapeutică nejustificată. Dar nu este cazul. O condiţionare genetică a homosexualităţii nu mai este între timp susţinută nici de reprezentanţi serioşi ai mişcării homosexualilor. Posibilitatea modificării durabile a orientării sexuale a fost demonstrată între timp în mod ştiinţific de mai multe ori... În principiu, în contextul gestionării datelor nu este vorba de a respinge dorinţa de schimbare a alinierii sexuale, respectiv de a oferi numai aşa-numite terapii *gay-afirmative* – adică cele care confirmă homosexualitatea. Aceasta ar fi o ideologizare a scenei psihoterapeutice şi o desconsiderare a autonomiei pacienţilor... Prelucrarea conflictelor emoţionale mai profunde conduce la o descreştere a impulsurilor homosexuale şi la o eliberare a potenţialului heterosexual... Despre o aşa-zisă inversare a polarităţii – care este afirmată în mod repetat de către mişcarea homosexuală – nu poate fi deci vorba[67].

Este o contradicţie frapantă că o mişcare care luptă pentru dizolvarea „heterosexualităţii forţate" face totul pentru a nega variabilitatea înclinaţiilor homosexuale, pentru a oprima informaţiile despre ajutoarele terapeutice şi pentru a le contesta terapeuţilor şi organizaţiilor, care oferă asemenea ajutor, dreptul la existenţă prin campanii politice. Mişcarea homosexuală s-a prezentat sub stindardul libertăţii, al toleranţei şi al nediscriminării, dar limitează libertatea de exprimare, libertatea ştiinţei şi libertatea terapeutică.

Pentru că este vorba despre impunerea conceptului „identităţii sexuale" pretins invariabile, pentru protecţia căruia luptă mişcarea.

În joc este concepţia că homosexualitatea are aceeaşi valoare socială ca heterosexualitatea şi, în consecinţă, este legitimată pentru aceleaşi drepturi care revin căsătoriei şi familiei.

---

[67] http://www.kath.net/detail.php?id=20708.

În joc este îndreptățirea de a mijloci copiilor și tinerilor în instituțiile de învățământ publice homosexualitatea ca opțiune echivalentă.

În joc este responsabilitatea etică a individului.

5. „Căsătoria homo"

Într-o vreme în care căsătoria dintre bărbat și femeie ca fundament al familiei este din ce în ce mai descompusă, iar tot mai mulți copii sunt născuți în afara căsătoriei și cresc cu mame care îi educă singure, se dezlănțuie lupta pentru egalitatea juridică totală a parteneriatului homosexual în căsătorie. Căsătoria conta pentru eliberatorii sexualității din '68 ca burgheză și depășită și îndeosebi pentru homosexuali ca relicvă ridicolă a modului de gândire posesiv burghez. Se arată o contradicție aparentă: aceleași grupuri sociale care luptă pentru slăbirea instituției căsătoriei luptă acum pentru extinderea căsătoriei ca relații homosexuale. Aceasta este proclamată ca „drept al omului".

Propaganda mediatică trezește aparența pretinsului „drept al omului" la căsătoria homo și a tuturor privilegiilor și interdicțiilor de discriminare însoțitoare deja ca status quo. Dar realitatea anului 2014[68] arată altfel:

- numai 8 din 27 state membre ale UE au echivalat „căsătoria homo" cu căsătoria dintre bărbat și femeie, la nivel mondial doar 16 state și 17 state federale ale SUA.
- 10 state membre ale UE au introdus instituția parteneriatului de viață homosexual, la nivel mondial, 15.
- 10 state membre ale UE nu le recunosc perechilor homosexuale un statut juridic propriu și privilegii proprii.

[68] Aducere la zi conform ediției a IV-a (*n. trad.*).

Peste 70 de state interzic relaţiile homosexuale şi între adulţi care consimt, în 7 state acestea sunt – în mod regretabil – penalizate cu moartea[69].

Căsătoria şi familia – o contribuţie de neînlocuit pentru binele public

Egalizarea parteneriatului homosexual cu căsătoria între bărbat şi femeie constituie o ruptură istorică privind concepţia milenară şi mondială despre căsătorie şi familie şi cu întregul istoric al dreptului[70]. Ea produce erodarea substanţială a noţiunilor şi a instituţiei de drept a căsătoriei şi familiei. Căsătoria este o instituţie prepolitică, a cărei esenţă este îndreptată asupra reproducerii. Ea nu se datorează statului, dar trebuie, conform *Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului* din 1948, să fie recunoscută, promovată şi protejată „ca unitate fundamentală naturală a societăţii", pentru că serveşte în mod unic şi de neînlocuit binelui public.

Pentru dezvoltarea criteriilor binelui public, Papa Benedict al XVI-lea a ţinut un discurs inovator în Bundestag-ul german. El a spus:

> Există şi o ecologie a omului. Şi omul are o natură pe care trebuie să o respecte şi pe care nu poate să o manipuleze discreţionar. Omul nu este numai libertate pentru el însuşi. Omul nu se face singur. El este spirit şi voinţă, dar este şi natură, şi voinţa lui este atunci corectă, când respectă natura, o aude şi se acceptă ca pe acela care este şi care nu s-a făcut singur. Tocmai aşa şi numai aşa se desfăşoară libertatea umană[71].

---

[69] Jakob CORNIDES, *Human Rights or Natural Law?*.

[70] Cf. Johann BRAUN, *Ehe und Familie am Scheideweg. Eine Kritik des sogenannten Lebenspartnerschaftsgesetzes*, Regensburg 2002. Aici sunt descrise înconjururile manipulative la adoptarea legii.

[71] *Verlautbarungen des Apostolischen Stuhls*, nr. 189, ed. Sekretariat der Deutschen Bischofskonferenz 2011.

Juristul prof. Robert George de la Universitatea Princeton şi colegii lui Patrick Lee şi Gerard V. Bradley definesc căsătoria astfel:

> Căsătoria este o uniune între un bărbat şi o femeie care s-au obligat să împartă viaţa lor în plan fizic, emoţional şi raţional-voluntar într-o societate, care se împlineşte în mod natural prin faptul că au împreună copii şi îi cresc pe aceştia[72].

Faptul că într-adevăr căsătoria „se împlineşte în mod natural prin copii" şi legătura homosexuală este în mod natural infertilă constituie caracteristica de diferenţiere esenţială între cele două realităţi.

Căsătoria şi familia comportă realizări pentru societate, pe care numai ele le pot aduce: anume „reproducerea" şi „crearea patrimoniului uman" într-o societate[73]. Aceştia sunt termeni ai economiştilor înapoia cărora se află ascunsă experienţa umană despre familie: bucuria pentru un copil nou-născut, care cu surâsul său permite ca lumea să se constituie din nou în ochii părinţilor săi; drumul lung şi plin de sacrificii al tatălui şi al mamei de a-şi creşte copiii ca oameni, care contribuie la bunăstarea umană, culturală, spirituală, socială şi economică a întregii societăţi. Atunci când un număr mare de familii nu mai asigură aceste realizări, când bărbaţii şi femeile nu mai sunt decişi să se unească, să producă urmaşi şi să-i educe pe aceştia ca oameni capabili

---

[72] Patrick LEE – Robert P. GEORGE – Gerard V. BRADLEY, „Marriage and Procreation. Avoiding Bad Arguments", în *Public Discourse: Ethics, Law and the Common Good*, 30.03.2011.

[73] Cf. Manfred SPIEKER, *Generationenblind und lebensfeindlich, Stellungnahme für die Anhörung des Rechts- und Integrationsausschusses und des Innenausschusses des Hessischen Landtages am 13. Januar 2010 bezüglich des Rechtsstatus eingetragener Lebenspartnerschaften im hessischen Landesrecht*. http://www.gemeindenetzwerk.org/?p=4380#more-4380.

de afecţiune pe termen lung şi productivi, o naţiune îşi periclitează existenţa, existenţa pur fizică, dar şi existenţa culturală şi politică. Aceasta reiese din statisticile despre divorţuri, copii născuţi nelegitim, educatori solitari, absenţa taţilor – cu toate urmările privind decăderea performanţei, tulburările psihice ale tinerilor, criminalitatea şi costurile explozive ale statului social.

„Căsătoria homo" nu realizează toate acestea. Nu poate nici dărui copiilor viaţă, fără a recurge la patrimoniul ereditar al terţilor, nici să dea copiilor ceea ce necesită cel mai mult: tatăl şi mama. Această lipsă rămâne, chiar dacă o pereche homosexuală se dovedeşte ca „părinţi" iubitori, grijulii (despre Adopţie vezi p. 278).

Privilegiile financiare noi pentru homosexuali „asociaţi" trebuie procurate de către perechi căsătorite şi solitari. Părinţii care au crescut copii sunt deja dezavantajaţi prin aceleaşi pretenţii la pensie ca ale celor fără copii. De ce să mai subvenţioneze şi parteneriate homosexuale care nu realizează un aport generativ?

Solicitarea parteneriatului de viaţă înregistrat

În iunie 2011, Oficiul Federal de Statistică a anunţat „cifra săptămânii":

> În anul 2010 au trăit în Germania circa 23.000 de perechi homosexuale în parteneriat înregistrat împreună într-o gospodărie. 63.000 de perechi au indicat în acelaşi an coabitarea în parteneriat homosexual[74].

La o populaţie de 80 de milioane şi cu o proporţie estimată la 2,5% cu înclinaţii homosexuale, aceasta înseamnă: 0,16% din populaţie trăieşte în parteneriate homosexuale neînregistrate. 37% din ei au solicitat

[74] https://www.destatis.de/DE/PresseService/Presse/Pressemitteilungen/zdw/2011/PD11_025_p002.html.

noua instituție juridică a parteneriatului înregistrat, ceea ce reprezintă 0,058% din populație și 2,3% din oamenii cu înclinații homosexuale. Și în alte țări în care a fost introdusă noua instituție juridică solicitarea se situează în realitate la circa 2%.

Ținând cont de faptul că ONU și UE, Guvernul Statelor Unite și numeroase alte guverne, ONG-urile LGBTI care operează global și toate instituțiile care promovează gender-mainstreaming-ul pun în mișcare toate pârghiile pentru a legaliza această nouă instituție juridică pretutindeni – parțial împotriva unei rezistențe apreciabile în diferite țări –, atunci se impune întrebarea dacă în spatele acestei agende nu se ascund totuși scopuri care depășesc interesele unei minorități atât de neînsemnate.

Este „căsătoria homo" un drept al omului?

În decurs de câteva decenii, minorităților homosexuale radicale le-a reușit însușirea terminologiei drepturilor omului și golirea acesteia de sensul ei adevărat în scopul impunerii intereselor lor particulare. Expertul juridic Jakob Cornides spune:

> Asistăm la apariția a tot mai „noi drepturi ale omului", care nu sunt recunoscute în general ca atare, ci se află mai curând în contradicție radicală cu valorile etice și culturale „tradiționale" și, în consecință, în conflict cu legile în vigoare și cu jurisprudența celor mai multe țări... Ceea ce odinioară conta ca delict a fost transformat într-un drept și ceea ce conta ca dreptate a devenit o încălcare a drepturilor omului[75].

---

[75] Jakob CORNIDES, *Natural and Un-Natural Law,* 2. Aceeași strategie de a emite pretenții asupra drepturilor omului în scopul răsturnării ordinii valorilor se pretinde și în lupta pentru legalizarea mondială a uciderii copiilor nenăscuți. http://works.bepress.com/jakobcornides

Prin acest proces drepturile omului pierd caracterul lor universal. Îl pot păstra numai dacă fundamentarea lor are caracter universal. Aceasta este natura omului, care este născut ca bărbat sau femeie şi depinde de celălalt gen ca adăugire complementară în vederea reproducerii.

Pericolul erodării drepturilor omului îl vede şi premierul britanic David Cameron, care, de altfel, intervine pentru drepturile LGBTI. Înaintea *Reuniunii Parlamentare a Consiliului Europei* a vorbit la 25 ianuarie 2012 despre grija multor state membre

> că noţiunea drepturilor omului este în pericol de a fi deformată. Aceasta conduce la faptul că prea mulţi oameni se tem că ideea nobilă a drepturilor omului ar putea fi discreditată şi aceasta ar trebui să ne pună pe gânduri... Dacă decizii controversate umbresc munca îndelungată bună şi răbdătoare care a fost depusă, atunci aceasta nu contravine numai muncii instanţei judecătoreşti, ci exercită în mod şi mai extins un efect subversiv asupra sprijinirii popoarelor pentru drepturile omului. Tribunalul nu îşi poate permite să piardă încrederea popoarelor Europei[76].

Acţiunea pregătitoare în direcţia echivalării parteneriatelor homosexuale cu căsătoria a avut loc printr-o reformulare a drepturilor fundamentale care a fost fixată obligatoriu în conformitate cu dreptul internaţional în cadrul *Convenţiei Europene pentru Drepturile Omului*. Articolul 12 al *Convenţiei Europene pentru Drepturile Omului* acordă bărbaţilor apţi şi femeilor apte pentru căsătorie dreptul la încheierea căsătoriei.

Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, care a intrat în vigoare în 2009, nu mai aminteşte de bărbaţi şi femei şi atestă faptul că dreptul la căsătorie

---

[76] http://www.assembly.coe.int/Main.asp?link=/Documents/Records/2012/E/1201251530E.htm.

şi dreptul la familie sunt reglementate de către legislaţia statelor individuale (cf. cap. VI, p. 153). Pentru a configura dreptul căsătoriei mai „conform epocii", cum sună în argumentaţie, „bărbatul şi femeia" au fost eliminaţi[77].

Astfel, posibilităţii impunerii „căsătoriei homo" i-a fost deschisă uşa. Popoarele statelor membre concepute democratic ale Uniunii Europene nu au avut nici umbra unei idei că aici a fost schimbat un macaz care ar modifica structura socială a Europei în mod persistent.

Dreptul la antidiscriminare

Din 1994, Parlamentul UE emite cu regularitate rezoluţii care promovează egalitatea homosexualilor şi lesbienelor în UE, inclusiv „căsătoria homo" şi adopţia de către străini[78] (cf. p. 161). Termenul *familie* este dezaprobat de nomenclatura UE. A fost descoperită o noţiune nouă, care este într-adevăr puţin cam voluminoasă, în schimb eliberată de povara tradiţionalului: *legătura de solidaritate între generaţii.*

Comisia UE a extins treptat legislaţia antidiscriminatorie, pe care statele membre o transpun în justiţia naţională. Breşa decisivă a fost în 1999 acceptarea „orientării sexuale" drept criteriu antidiscriminatoriu

---

[77] În clarificările Convenţiei asupra *Cartei Drepturilor Fundamentale* se găseşte următoarea interpretare: „Formularea acestui drept a fost prezentată mai modern, pentru a cuprinde cazuri care, conform legislaţiei statelor individuale, recunosc alte forme decât căsătoria pentru constituirea unei familii. Prin acest articol *nici* nu se *interzice, nici* nu se *prevede* a acorda legăturilor persoanelor de acelaşi sex statutul căsătoriei. Acest drept este deci similar dreptului prevăzut de Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, dar poate avea un domeniu de aplicare mai mare, dacă legislaţiile statelor individuale prevăd aceasta": http://europarl.europa.eu/charter/pdf/04473_de.pdf.

[78] Cf. Bundestag-Drucksache 12/7069.

în *Tratatul de la Amsterdam*. Astfel, o legislaţie a dreptului privat invaziv devine posibilă.

În Germania, „*Legea generală a egalităţii de tratament*" este în vigoare din 2006. Orice formă a „dezavantajării din motive de rasă, origine etnică, sex, religie sau viziune asupra lumii, un handicap, vârstă sau *identitate sexuală*" trebuie împiedicată sau înlăturată. Principiul sarcinii probei a fost inversat: nu discriminatul, ci intimatul trebuie să dovedească faptul că nu a discriminat. „Un angajator care trebuie să se hotărască între un musulman, un handicapat şi o femeie, care deţin toţi aceeaşi calificare, se poate afla aici foarte frumos în dificultate", spune austriacul Michael Prüller în articolul său *Când libertatea spune foarte încet adio*[79].

La 2 aprilie 2009, Parlamentul European a decis înăsprirea directivei privind antidiscriminarea, mai precis a „Directivei pentru aplicarea principiului egalităţii de tratament, indiferent de religie sau de viziune asupra lumii, handicap sau *orientare sexuală*" (Comisia Comunităţilor Europene 2008, p. 426). Ea nu a intrat încă în vigoare numai pentru că Germania refuză până acum aprobarea. CSU şi FDP se tem de o birocraţie de antidiscriminare debordantă; de fapt este vorba despre un sistem nou de supraveghere. Pădurea de frunze nu susură, ea tace. Încă o dată Prüller: „Principiul de antidiscriminare se potriveşte ca orice principiu absolut instituirii unei societăţi totalitare de defăimaţi, cu atât mai mult cu cât oferă scuza de a defăima din motive nobile"[80]. *Defăimare* este cuvântul austriac pentru *denigrare*[81].

---

[79] Michael PRÜLLER, „Wenn die Freiheit ganz leise Ade sagt", *Die Presse*, 19.06.2010.

[80] Michael PRÜLLER, „Wenn die Freiheit...".

[81] Termenii utilizaţi în originalul german sunt „vernadern" şi „verleumden" (*n. trad.*).

Tactica salamului: alinierea graduală a parteneriatului homosexual la căsătorie

Deja la 10 noiembrie 2000, Bundestag-ul german a adoptat *Legea parteneriatului înregistrat.* La 17 iulie 2002, Curtea Constituțională Federală (BVerfG) a apreciat această lege drept constituțională. Curtea a fost de părere: „Protejarea deosebită a căsătoriei" în art. 6, alineat 1, al Constituției, „nu împiedică legiuitorul de a prevedea pentru parteneriatul homosexual drepturi şi obligații egale sau apropiate celor ale căsătoriei"[82]. Cu această decizie BVerfG a deschis uşa solicitărilor tot mai extinse ale grupurilor de interese LGBTI, care sunt pas cu pas implementate în legi – după principiul: întâi degetul mic, apoi mâna întreagă.

- 2004 Bundestag-ul adoptă o versiune nouă a Legii parteneriatului de viață, care înlătură numeroase diferențe date de dreptul la căsătorie (dreptul de întreținere, dreptul de succesiune, dreptul de adopție).
- 2009: BVerfG declară tratamentul inegal al parteneriatului de viață înregistrat şi al căsătoriei în cazul susținerii moştenitorilor cu partea de pensie acordată de către angajatorul la care a lucrat decedatul ca neconstituțional.
- Iunie 2010: Bundestag-ul şi Bundesrat[83]-ul hotărăsc tratamentul egal pentru parteneriatul de viață şi căsătorie în cazul dreptului de impozit pe succesiune.
- Iulie 2010: BVerfG declară că referința la necesitatea de protecție a căsătoriei în articolul 6 al Constituției nu justifică dezavantajarea altor parteneriate de viață.

---

[82] Decizia din 17.07.2002 – Az. 1BvF 1/01, 1 BvF2/01, p.1.

[83] Consiliul federal (*n. trad.*).

- Noiembrie 2010: Guvernul federal prezintă în Bundestag un proiect de lege pentru alinierea ambelor instituții la dreptul public.
- Noiembrie 2010: Miniştrii de Justiție ai regiunilor se declară pentru dreptul de adopție complet al parteneriatelor de viață înregistrate.

În 2011, ministrul de Justiție Sabine Leutheusser-Schnarrenberger solicită în continuarea rectilinie a predecesoarei ei Brigitte Zypries alinierea *completă* în privința căsătoriei cu dreptul asupra adopției de către străini şi a metodelor de reproducere artificială cu ajutorul patrimoniului ereditar anonim al terților (donarea anonimă de spermă pentru cuplurile lesbiene sau achiziția prin cumpărare a unui ovul şi a maternității surogat în cazul perechilor homosexuale); în 2012, ea şi alți politicieni cer extinderea avantajului financiar acordat de stat perechilor căsătorite homosexuale.

Privilegierea arbitrară

De ce să beneficieze numai perechile homosexuale de plăcerea privilegiilor care erau prevăzute până acum numai pentru căsătorie? De ce nu şi alte persoane – perechi de frați, perechi de prieteni, persoane oarecare – care trăiesc pentru o perioadă anumită sau pe durata întregii vieți sub un acoperiş? De ce să nu li se acorde şi formelor de viață bisexuală, transsexuală, poligamă, poliandră sau poliamoroasă un statut similar căsătoriei? Ce determină relația homosexuală a fi atât de unică, pentru a fi numai ea echivalată căsătoriei?

Într-adevăr, nu există un motiv convingător pentru aceasta. Dacă recunoaşterea de către stat s-a detaşat de relația monogamă a bărbatului şi femeii, atunci este numai o problemă de timp până când alte forme

de relații vor cere și vor obține pe cale juridică o egalitate cu parteneriatul homosexual și, astfel, cu căsătoria. Orice altceva ar fi discriminare. În acest mod suntem acolo unde vor să ajungă oficial Verzii, Stânga și Piraților: familia trebuie definită independent de căsătorie și origine.

Reprezentantul în vârstă de 35 de ani al Piraților (ales în 29.04.2012) Johannes Ponader a făcut cunoscut că ar fi „poliamant", adică ar conviețui cu mai mulți parteneri sexuali și partenere sexuale[84].

Franziska Brychcy, candidată directă perdantă în 2011 a Partidului de Stânga berlinez, a înștiințat publicul:

> Eu însămi trăiesc într-un parteneriat poliamoros multianual cu doi bărbați, cu care am patru copii. Copiii noștri au o mamă și doi tați sociali, care se ocupă de ei cu dragoste. Și aceasta este important: copiii să poată crește înconjurați de dragoste, ca părinții lor să aibă timp și spațiu pentru ei și să-i însoțească pe drumul vieții lor. Pentru aceasta nu are absolut nicio importanță dacă părinții sunt părinți biologici sau părinți adoptivi sau, simplu, părinții lor sociali[85].

A întrebat cineva copiii cât de drăgăstos resimt faptul când în parteneriatul poliamoros tapetul relațional se rupe din nou și se cârpește din nou? Cât suferă copiii la despărțirea părinților lor relevă un sondaj asupra 1.600 de copii sub 10 ani din Anglia. La întrebarea ce ar schimba dacă ar fi rege sau regină și dacă ar putea emite legi noi, cel mai des a fost numit: „Ban divorce", adică „Interziceți divorțurile!" Pot copiii exprima suferința

---

[84] http://www.focus.de/politik/deutschland/neuer-geschaeftsfuehrer-der-piratenpartei-ober-pirat-johannes-ponader-lebt-polyamant_aid_744999.html.

[85] http://www.medrum.de/content/direktkandidatin-der-linkspartei-ich-lebe-einer-polyamoren-partnerschaft.

şi anxietatea lor mai puternic decât au făcut-o aici?[86] Rămâne de văzut cum se vor exprima şi comporta copiii după pubertate şi cum se vor comporta faţă de „părinţii sociali" când aceştia îmbătrânesc şi necesită îngrijire.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului: „căsătoria homo" nu este un drept al omului

La finele lunii iunie 2010 s-a încheiat un proces pe care doi austrieci homosexuali îl purtaseră până la *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* (CEDO) pentru a impune recunoaşterea juridică a „căsătoriei homo" ca drept al omului. CEDO a constatat: „Convenţia Europeană a Drepturilor Omului nu obligă statele la acordarea unui drept al perechilor homosexuale la contractarea căsătoriei"[87].

Votul a depins de firul de mătase al unei singure judecătoare. Motivarea sentinţei aproape că regretă că „încă nu [există] o majoritate de state care garantează perechilor homosexuale recunoaşterea juridică". De această dată scopul a fost ratat cu puţin. Dar tribunalul însuşi dă semnalele cum poate fi obţinut – prin lupta pentru modificările legilor la nivelul statelor membre. Pentru aceasta există manuale strategice de practică, precum *Activist's Guide to The Yogyakarta Principles* şi *Toolkit* ale Ministerului de Externe american (cf. p. 147 şi 289).

---

[86] http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/3759675/What-children-want-most-is-a-ban-on-divorce-says-poll.html.

[87] *European Court of Human Rights*, application no. 30141/04, Decizia în 24.06.2010.

6. Adopția

Dreptul copilului la părinții săi

Un alt scop de etapă în lupta pentru egalitatea completă a parteneriatelor homosexuale cu căsătoria este dreptul partenerilor de viață de același sex să adopte copii străini. Adopția copiilor vitregi a fost impusă deja în 2005. Dacă, de ex., un tată descoperă că este homosexual, divorțează de soția sa și devine partenerul unui bărbat, acesta poate adopta copilul biologic al tatălui.

A se imagina: un copil a crescut cu tatăl și cu mama. Căsătoria eșuează, părinții se despart, ceea ce orice copil resimte traumatic. S-ar putea face ceva între părinți dacă aceștia nu s-ar război între ei. Întrucât copilul este dependent, trebuie să accepte partenerul nou. Ce înseamnă pentru copil dacă se adaugă faptul că arhetipurile *tată* și *mamă* ajung să se clatine, deoarece tatăl și mama descoperă că se simt atrași mai mult de sexul propriu? Copilul dependent trebuie să accepte un bărbat ca „mamă" nouă sau o femeie ca „tată" nou și să împlinească împreună schimbarea în comunitatea homo. Cum îl va numi pe bărbatul care trebuie să fie noua sa „mamă" și care are împuternicire de educație asupra sa? Mamă? Tată 2? Cum se va simți când noii îndreptățiți la educație apar la școală sau dacă invită prieteni acasă? Cum trebuie să se descurce cu sentimentele sale de tristețe, depresie, dezolare, lipsă de orientare, când i se spune: „totul e foarte normal!", când nimic nu este normal și în ordine? Cum se vor configura relațiile față de rude, față de bunicile cele multe și bunicii cei mulți pe care le/îi are? Ce perspectivă de viață se formează în copil conștient sau inconștient? În cine se poate încrede, pe ce poate construi?

Se adaugă faptul că aceşti copii din familii patchwork sunt expuşi statistic unui risc mărit masiv de abuz sexual din partea tatălui vitreg[88].

Posibilitatea adopţiei copiilor vitregi nu le ajunge asociaţiilor LGBTI. Orice formă de adopţie trebuie să fie posibilă, orice altceva este declarat „discriminare" şi violare a „drepturilor omului".

Condiţiile pentru adopţie au fost până acum severe. De regulă, părinţii adoptivi trebuie să fie căsătoriţi şi în situaţia „de a accepta copilul ca pe al lor şi a-i oferi condiţii de socializare pe cât posibil bune". Îi serveşte copilului dacă este adoptat de către perechi homosexuale, al căror stil de viaţă este caracterizat de promiscuitate şi susceptibilitatea la îmbolnăviri psihice şi fizice este peste medie de ridicată? Agenţiile de adopţie catolice din Anglia, care au negat această întrebare şi care au refuzat pentru acest motiv să încredinţeze copii unor perechi homosexuale, au trebuit să se închidă, cu toate că destule agenţii necatolice ar fi răspuns acestei dorinţe fără probleme, neexistând deci un „impas". Cum arată umanitatea unei societăţi care acordă adulţilor un „drept asupra copilului", în loc să acorde copilului un drept la tată şi mamă, care l-au procreat şi pentru care sunt responsabili? Chiar părinţii biologici

---

[88] În cartea *Die dunkle Seite der Kindheit* (Faţa întunecată a copilăriei) de Dirk Bange, este citat un studiu al lui Russel, care indică: tot a şasea fetiţă, care a avut un tată vitreg, a fost abuzată sexual din cel de al 14-lea an, dar „numai" fiecare a cincea de tatăl biologic (http://www.inhr.net/book/patchwork-familie-beguenstigt-missbraucht). Un studiu din Anglia şi Ţara Galilor arată faptul că 32% din copiii care au crescut la cel puţin un părinte vitreg au devenit victime ale abuzului, faţă de numai trei procente ale copiilor care au trăit la părinţii lor biologici (http://www.sueddeutsche.de/wissen/frage-der-woche-wie-boese-ist-die-stiefmutter-1.528256). Cf. şi Melanie MÜHL, *Die Patchwork-Lüge – Eine Streitschrift,* München 2011.

nu sunt „stăpânii" copiilor lor, ci „tutori", cu sarcina de a-i crea copilului cele mai bune condiţii de dezvoltare a individualităţii sale unice.

Să ne imaginăm şi această situaţie: un copil îşi pierde părinţii, din indiferent ce motiv. Aceasta este o soartă grea. Legătura profundă care există îi este luată – aceea către tată şi mamă. Acum, acest copil trebuie să accepte o pereche de acelaşi sex ca părinţi. Experienţa naturală de tată şi mamă îi este refuzată. Dacă statul legitimează aceasta juridic, aşază drepturile putative ale unei minorităţi adulte deasupra binelui copilului. Aceasta contravine întregii tradiţii juridice a Republicii Federale Germania.

Cercetări[89] diferite, numeroase, denotă că un copil creşte cel mai bine cu părinţii săi, cu condiţia ca aceştia să nu îşi neglijeze îndatoririle în mod extrem.

Studiul solicitat Bamberg

Pentru a impune dreptul de adopţie general pentru perechile care trăiesc homosexual, ministrul de justiţie Brigitte Zypries a solicitat un studiu care trebuia să dovedească faptul că acei copii cu părinţi homosexuali nu suferă dezavantaje în comparaţie cu cei care cresc în familii clasice.

Pentru a demonstra această afirmaţie în mod ştiinţific a fost necesar un studiu reprezentativ pe termen lung – deschis rezultatului – asupra copiilor care au crescut de mici în grija unor perechi lesbiene sau homosexuale neînrudite. Rezultatele studiului au fost prezentate în 2000 ca o confirmare a tezei că binele copiilor este menţinut în aceeaşi măsură în cazul adopţiei de către străini hetero- şi homosexuali.

---

[89] IONA INSTITUTE, *Made for children. Why the institution of marriage has special status*. Acolo, alte referinţe bibliografice.

Dar *Institutul de Stat pentru Cercetarea Familiei al Universităţii Bamberg*[90] a chestionat 866 de adulţi care trăiesc în parteneriate înregistrate, din care 93% femei. Cei 693 de copii au trăit în proporţie de 92% la naştere şi după aceea la mama biologică. Deşi din 2005 adopţia copiilor vitregi este posibilă, la peste două treimi ale tuturor copiilor partenera a renunţat la adoptarea copilului mamei. Dintre cei 693 de copii, au fost interpelaţi numai 95. 78% proveneau dintr-un parteneriat heterosexual anterior şi trăiseră în medie primii cinci ani împreună la tată şi mamă; peste două treimi aveau în momentul chestionării o relaţie cu tatăl biologic.

Nu numai că eşantionul pentru adopţia de către străini nu este relevant, întrucât este vorba aproape numai despre perechi lesbiene şi cei mai mulţi copii au crescut iniţial cu tatăl şi cu mama; chiar procedeul metodologic pentru cercetarea subiecţilor este mai mult decât îndoielnic. Autoevaluările subiective ale mamelor sunt luate ca atare; nu există observaţii asupra comportamentului mamelor şi taţilor şi rapoarte psihologice despre starea de sănătate a copiilor[91].

Deşi sociologii Rupp, Bergold şi Dürnberger, care au efectuat studiul, consideră înţelegerea clasică a

---

[90] Marina RUPP, ed. – Pia BERGOLD – Andrea DÜRNBERGER, *Die Lebenssituation von Kindern in gleichgeschlechtlichen Lebenspartnerschaften*, Bundesanzeiger Verlag, Köln 2009, 355 p.

[91] Cf. Christl Ruth VONHOLDT, *Das Kindeswohl nicht im Blick*, www.dijg.de. „Acest eşantion nu este comparabil cu copii adoptaţi, care de la naştere cresc cu «două mame» sau «doi taţi» homosexuali străini şi care nu trăiesc cotidian structura dublă masculin-feminin a propriei lor vieţi ... Copiii chestionaţi aveau deci ancorată în conştiinţa lor triada tată-mamă-copil esenţială pentru dezvoltarea lor şi posedau astfel un acces stabil la originea lor bisexuală. Această ancorare a propriei origini este dată de obicei şi copiilor crescuţi de o singură mamă, pentru că ei ştiu că tatăl lipseşte şi pot prelucra pierderea".

căsătoriei şi familiei ca „obsedată de frică" şi „ideologică", ei înşişi recunosc că

> accentuarea lipsei de diferenţă între copii în familii homo- şi heterosexuale pe termen lung [trece pe lângă] realitate şi induce în eroare şi politic, întrucât copiii care cresc în parteneriate de viaţă homosexuale se pot dezvolta şi comporta în mod diferit decât copiii părinţilor orientaţi heterosexual[92].

Ar fi trebuit, în mod ideal, să se afle *cum* „se dezvoltă şi se comportă ei în mod diferit".

Că un ministru al Justiţiei îşi poate permite să vândă un contract de muncă neserios al unui institut universitar ca „piatră de temelie importantă pe calea recunoaşterii sociale şi juridice depline a perechilor homosexuale"[93] şi să mai primească şi aplauze de la mass-media renumite este un indiciu al ideologizării ştiinţei[94].

Tema efectelor psihice ale reproducerii artificiale nu este nici măcar atinsă. Astăzi, oamenii umplu sălile de aşteptare ale terapeuţilor, pentru că nu au primit de la tată şi mamă ceea ce ar fi necesitat pentru sănătatea lor. Îi vor putea ajuta terapeuţii pe oamenii care descoperă cândva că tatăl este un număr dintr-o bancă de spermă sau mama se împarte între o femeie care a

---

[92] Psihologul american dr. Trayce L. Hansen a comparat literatura ştiinţifică disponibilă asupra copiilor din gospodării homo- şi bisexuale. Rezultatele indică faptul că pentru copiii care cresc cu perechi homosexuale, probabilitatea de a deveni ei înşişi homosexuali, este de circa şapte ori mai mare decât la copiii părinţilor heterosexuali. Cf. Trayce L. HANSEN, *Children by Openly Homosexual Parents More Likely to Engage in Homosexuality,* 30.06.2008. http://www.drtraycehansen.-com/Pages/-writings_prohomomo.html.

[93] http://www.bmj.bund.de/230709adoption.

[94] În ciuda caracterului îndoielnic al acestui studiu *Süddeutsche Zeitung* (11.12.2009) vorbeşte despre „familii curcubeu fericite".

vândut un ovul, o alta care a purtat ovulul şi un bărbat care a preluat rolul matern? Este improbabil ca un copil să împlinească în asemenea condiţii viziunile „părinţilor" asupra copilului dorit reprodus artificial.

În 1955, Consiliul Europei a înregistrat revendicarea asupra „mixed male and female staff"[95] în *Carta Drepturilor Copiilor Orfani*[96]. Evident, Consiliului Europei i-a fost clar atunci că omul este procreat bisexual, poartă în el genele tatălui şi mamei, el însuşi dezvoltă din nou o identitate sexuală complementară şi necesită pentru aceasta modele şi educatori de ambele sexe.

De ce nu se mai aude nimic din toate aceste fapte şi argumente, când este vorba despre impunerea „căsătoriei homo"? De se sunt sacrificaţi copii care au nevoie de protecţie pe altarul unei ideologii, care neagă faptele antropologice fundamentale ale omului? Nu îi este oare nimănui milă de copii?

7. Strategie şi tactică

Într-un document strategic al grupului de lobby influent în ONU şi UE *Center for Reproductive Rights* (CRR), procedeul tactic pentru impunerea „căsătoriei homo" şi a avortului provocat ca „drept al omului" este descris în clar: „astfel încât guvernele să accepte politica propusă, pentru că sunt de părere că ar trebui s-o facă" – şi anume să legalizeze avortul provocat şi „căsătoria homo". CRR explică strategia astfel:

> Există mai multe avantaje, pentru a se sprijini pe interpretarea [!] normelor mai dure. Dacă interpretarea, care recunoaşte drepturile reproductive, se repetă des în organizaţiile internaţionale, legitimitatea acestor drepturi se

[95] „Echipă mixtă masculină şi feminină" (lb. eng.) (*n. trad.*).

[96] Council of Europe / Steering Committee of Social Policy, Childhood Policy Project, *Children living in residential care.*

întăreşte. Mai mult decât atât, este vorba despre o strategie care nu necesită o investiţie mare de resurse, ci poate ajunge la ţintă cu utilizarea personalului existent, a timpului şi a resurselor. În cele din urmă, munca poate fi efectuată pe ascuns: obţinem pas cu pas o recunoaştere a valorilor, fără ca opoziţia să observe prea mult din aceasta. Aceste victorii mici ne aduc treptat în poziţia de a afirma că există un consens larg pentru scopurile noastre[97].

Această strategie pare a fi aplicată şi de către *Agenţia pentru Drept Fundamental* (FRA), fondată la Viena în 2007, care are sarcina de „a acorda instituţiilor respective ale Uniunii Europene şi ale statelor membre sprijin şi expertiză în probleme de drepturile omului"[98]. Primul proiect major al acestei autorităţi cu un buget anual de 20 de milioane de euro este cercetarea la nivel european *Homophobia and Discrimination on Grounds of Sexual Orientation in the EU Member States*[99]. Cei circa 80 de angajaţi ai FRA se pare că nu au fost suficienţi pentru a executa această anchetă. Proiectul a fost transferat organizaţiei *Fundamental Rights Agency Legal Experts*[100] (FRALEX), unei reţele de vechi activişti ai fostului *EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights*[101].

Dacă se întreabă câtă discriminare a adus cercetarea la lumina zilei, atunci rezultatul este în ochii lui

---

[97] Congressional Record, Extension of Remarks – E 2534-2547 of 8 December 2003, citat de J. CORNIDES, *Human Rights...*

[98] Council Regulation (EC) No 168/2007 of 15 February 2007, Article 2.

[99] Olivier DE SCHUTTER, *Homophobia and Discrimination on Grounds of Sexual Orientation in the EU Member States, Part I – Legal Analysis,* Vienna: EU Agency for Fundamental Rights, 2008. Homofobia şi discriminarea pe baza orientării sexuale în statele Uniunii Europene (*n. trad.*).

[100] Agenţia Drepturilor Fundamentale Experţi Legali (*n. trad.*).

[101] Reţeaua ONU a Experţilor Independenţi pentru Drepturi Fundamentale (*n. trad.*).

Morten Kjaerum, director al FRA, surprinzător de slab. „Este remarcabil cât de puţine reclamaţii pentru discriminare datorită orientării sexuale există în UE în prezent"[102]. Cele mai multe plângeri recepţionate nu pot fi încadrate la o examinare juridică mai atentă ca discriminări. Totuşi, experţii recomandă ca în toate statele membre să fie instituite *Equality Bodies* (organisme de egalitate), cu competenţe extinse, pentru a funcţiona la observarea celei mai mici discriminări. „Propunerile făcute de FRALEX amintesc mai mult de o sfântă Inchiziţie sau judecată secretă[103], sau vânătoare de vrăjitoare, decât de o societate democratică sub domnia legii", spune Jakob Cornides[104].

8. Lupta împotriva homofobiei

Termenul „homofobie" este o creaţie nouă care serveşte defăimării omului care manifestă obiecţii contra homosexualităţii şi dereglării normelor sexuale (cf. cap. VIII, p. 206).

Parlamentul European a adoptat la 11 ianuarie 2006 o *Decizie asupra homofobiei în Europa*[105]. Ea este modelul pentru alte „planuri de acţiune împotriva homofobiei", cum au fost prezentate în Germania de facţiunea 90 / Verzii în 2006 ca *Plan de Acţiune împotriva Homofobiei* în Bundestag-ul german (înscris 161/13394) şi ratificate de către guvernele regionale roşii-verzi din Renania de Nord-Westfalia şi Baden-Württemberg în 2011.

---

[102] Olivier DE SCHUTTER, *Homophobia and Discrimination...*, 7.

[103] Sistem de judecată din Westfalia (Germania), cu sediul iniţial la Dortmund, în Evul Mediu; după executarea sentinţei capitale cadavrul atârna în copaci ca avertisment asupra faptei şi pentru descurajarea altora (Wikipedia) (*n. trad.*).

[104] CORNIDES, *Human Rights...*

[105] *Entschließung des Europäischen Parlaments zur Homophobie in Europa*, B6-0025/ 2006.

Cu trimiterea la „Îndatoririle drepturilor omului", care în pofida afirmației manipulative permanente tot nu există, *Parlamentul European* definește homofobia ca „aversiune împotriva homosexualității și oamenilor homosexuali, lesbiene, bisexuali și transsexuali (LBGTI)" și o plasează pe un plan cu „rasismul, xenofobia și antisemitismul". Este criminalizat astfel un sentiment, nu acțiuni definite clar.

„Homofobia" s-ar manifesta „în domeniul privat și public", „în afirmații denigratoare și instigare la discriminare" și ar fi „învăluită cu libertatea religioasă". Într-o serie de state membre ale UE s-ar fi ajuns la „incidente îngrijorătoare", ca „interdicția paradelor homosexuale sau a marșurilor pentru egalitate" sau la modificări constituționale „pentru a obstrucționa căsătoriile homosexuale sau relațiile similare căsătoriei".

Ar fi necesare, „atât la nivelul UE, cât și la nivelul statelor membre, alte măsuri" „pentru a *eradica* homofobia". Pentru aceste motive Parlamentul European solicită statelor membre

1. să amplifice lupta împotriva homofobiei prin *măsuri educative* – precum campanii de informare împotriva homofobiei în școli, universități și mass-media – sau prin *reglementări juridice și administrative* sau mijloace legislative;
2. să asigure că *discursuri impregnate de ură sau instigare la discriminare împotriva homofobiei sunt sancționate cât mai eficient*;
3. că discriminarea pe baza orientării sexuale este interzisă în toate domeniile, și anume prin completarea pachetului de antidiscriminare [...], pentru a oculta astfel *toate formele de discriminare în toate domeniile*;

4. să ia în considerare combaterea homofobiei la alocarea mijloacelor pentru anul 2007 [...] şi *să controleze acest proces în mod strict* şi să *raporteze* Parlamentului European *orice omisiune a vreunui stat membru*;
5. să întreprindă orice măsură suplimentară care are ca scop să materializeze principiul egalităţii în ordinea socială şi legislaţie.

Aici spiritul totalitar iese în evidenţă demascat. Aversiunea contra homosexualităţii (LGBTI) trebuie *eradicată*; libertatea religiei serveşte învăluirii, poporul trebuie educat în morala nouă; dacă aceasta nu ajunge, trebuie create legi care încadrează şi urmăresc „aversiunea" ca „afirmaţie defăimătoare"; *toate* formele de discriminare în *toate* domeniile trebuie sancţionate *cât mai eficient*; pentru aceasta statul trebuie să pună mijloace la dispoziţie, pentru a *controla procesul strict* şi pentru a *raporta orice omisiune* a statului membru.

Să nu se înşele nimeni: scopurile revoluţionar-culturale, totalitare, pe care *Parlamentul European* le prezintă aici comunităţii mondiale se realizează extrem de eficient. „Măsurile educative" sunt implementate în grădiniţe şi şcoli prin educaţie sexuală; pentru „căsătoria homo" se luptă în fiecare ţară; se creează legi de antidiscriminare şi fapte penale ca „afirmaţii defăimătoare"; resurse financiare în valoare de miliarde sunt puse la dispoziţie de către ONU, UE şi guverne pentru războiul cultural; autorităţi de control sunt instituite prin UE în fiecare stat membru. Toate acestea în numele libertăţii, toleranţei şi drepturilor omului.

Deputata socialistă a Consiliului Europei Christine McCafferty (Marea Britanie) a vrut să găsească fără ocol o soluţie definitivă, de neschimbat, şi să ridice decizia de conştiinţă a medicilor şi personalului medical,

care le permite să nu se implice în avortul provocat şi eutanasie. Rezoluţia a fost totuşi nu numai respinsă de către majoritatea Consiliului Europei la 7 octombrie 2010, ci inversată. Consiliul Europei a decis: nicio persoană, niciun spital şi nicio instituţie nu pot fi obligate, făcute responsabile sau discriminate dacă se opun să se implice în avortul provocat sau eutanasie[106]. Această decizie a fost determinată de intervenţia multor organizaţii europene pro-life şi pro-family.

Un grup de interese care luptă pentru modificarea legilor şi a ordinii valorilor în sensul *Rezoluţiei pentru homofobie în Europa* este *Fundaţia Hirschfeld-Eddy pentru Drepturile Omului ale Lesbienelor, Homosexualilor, Bisexualilor şi Transgender-ilor.*

La 31 august 2011, ministrul justiţiei Leutheusser-Schnarrenberg a adus la viaţă în mod suplimentar *Fundaţia Federală Magnus Hirschfeld*, numită după primul activist homo din timpul Republicii de la Weimar şi dotată cu zece milioane de euro. Scopurile au fost formulate de către ministrul de Justiţie astfel:

> *Fundaţia Federală Magnus Hirschfeld* va avea o contribuţie decisivă la desfiinţarea discriminării lesbienelor, homosexualilor şi transgender-ilor în Germania. Fundaţia trebuie să... sondeze şi să explice cu oferte educaţionale şi cercetare direcţionată viaţa homosexuală în Germania şi să facă publicitate pentru mai mult respect şi interes. *Fundaţia Federală Magnus Hirschfeld* trebuie să împiedice excluderea şi violenţa împotriva lesbienelor, homosexualilor şi transgender-ilor şi să cerceteze nedreptatea exercitată de către naţional-socialişti asupra homosexualilor. Aceste scopuri... deschid şi posibilitatea influenţării ulterioare a discursului ştiinţific şi a muncii educative politice.

---

[106] Pentru libertatea conştiinţei: http://www.europeandignitywatch.org/ de/day-to-day/detail/article/council-of-europe-for-freedom-of-conscience.html Für Beschränkung der Gewissensfreiheit: http://politicsreligion.eu/epf-analysis-on-the-vote-on-resolution- 17632010.

9. Hillary Clinton şi „drepturile persoanelor LGBTI"

De Ziua Drepturilor Omului, la 10 decembrie 2011, ministrul de Externe al SUA Hillary Clinton a ţinut un discurs în Palatul Naţiunilor al ONU de la Geneva, pentru a convinge omenirea că „drepturile homosexualilor sunt drepturi ale omului şi drepturile omului sunt drepturi ale homosexualilor"[107]. Cine are altă opinie trebuie echivalat celor care au intervenit pentru sclavie, crime de onoare, arderea văduvelor şi mutilarea genitală. Ar trebui „obţinut împreună un consens global care recunoaşte drepturile persoanelor LGBTI pretutindeni". La Washington, în Ministerul de Externe a fost „creată o *task force* care susţine şi coordonează această muncă. În lunile următoare vom dota fiecare ambasadă a SUA cu un *toolkit* pentru a îmbunătăţi eforturile... Am creat un *Global Equality Fund*[108] care susţine activitatea organizaţiilor societăţii civile în jurul lumii şi pe care le va ajuta să înveţe cum se poate utiliza legea ca instrument". Toţi cei care luptă astăzi pentru extinderea drepturilor omului sunt „pe partea corectă a istoriei".

Acest discurs suscită câteva întrebări pentru Hillary Clinton:

- Despre care „drepturi ale omului ale persoanelor LGBTI" vorbeşte ea? Este corectă prezumţia că vorbeşte despre dreptul la căsătorii homosexuale, adopţia copiilor, metode de reproducere artificială şi îndoctrinarea şcolară a copiilor şi tinerilor? Nu spune

---

[107] Hillary Rodham CLINTON, *Remarks in Recognition of International Human Rights Day,* Geneva, Casa Naţiunilor Unite, 06.12.2011. http://www.state.gov/secretary/rm/2011/12/178368.htm.

[108] Fond de Egalitate Global (*n. trad.*).

acestor cerințe pe nume, pentru că știe că ele nu sunt recunoscute nicăieri în lume ca drepturi ale omului?

- S-ar putea ca ministrul de Externe american să stârnească aici ură față de oameni care din motive de conștiință (Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 1) nu sunt de acord cu prioritățile guvernului SUA?
- Are Guvernul american un mandat din partea electorilor de a face agenda LGBTI o prioritate a politicii lor? De unde își arogă dreptul de a face din legi un *instrument* al revoluției culturale globale?

Discursul lui Hillary Clinton este o capodoperă demagogică. Îndeplinește toate criteriile demagogiei, cum le definește Martin Morlock în cartea sa *Școala superioară a seducției*:

> Demagogie exercită cine face reclamă unui scop politic într-o ocazie favorabilă, flatează masele, apelează la sentimentele, instinctele și prejudecățile lor, în plus, se face vinovat de precipitare, redă adevărul exagerat sau simplificat grosolan, emite chestiunea pe care vrea să o impună precum chestiunea tuturor celor bine intenționați și care afișează modalitatea prin care o impune sau propune a o impune ca pe singura posibilă[109].

Nu, inamicii agendei LGBTI nu sunt pentru crimele de onoare, pentru că ei cred că niciun om nu are dreptul de a ucide oricare alt om, nici copiii nenăscuți. Ei nu sunt pentru arderea văduvelor, pentru că ei cred că bărbații și femeile sunt egali și demnitatea lor este intangibilă. Nu sunt pentru mutilarea genitală a femeilor, pentru că ei aprobă sexualitatea împlinită în dragostea

---

[109] Martin MORLOCK, *Hohe Schule der Verführung. Ein Handbuch der Demagogie*, Wien – Düsseldorf 1977, 24.

obligatorie între bărbat şi femeie. Nu sunt pentru sclavie, pentru că ei cred că niciun om nu are dreptul să deţină, să utilizeze şi să exploateze un alt om pentru satisfacerea poftelor sale sexuale. Mai degrabă militează pentru drepturile omului cum au fost exprimate în *Declaraţia Universală a Drepturilor Omului*:

- pentru demnitatea intangibilă a fiecărui om.
- pentru căsătorie ca legătură de-a lungul vieţii a unui bărbat şi a unei femei.
- pentru familia naturală ca loc optim de creştere a copiilor.

Adversarii agendei LGBTI sunt convinşi că se situează pe partea corectă a istoriei.

10. O antropologie nouă

Altfel decât un animal, omul poate întreba: Cine sunt eu? Este omul o creaţie a lui Dumnezeu sau un mamifer superior, a cărui viaţă se termină cu moartea? Toate religiile situează omul în relaţie cu o putere invizibilă, superioară, şi îl învaţă pe om să trăiască în armonie cu aceasta, pentru a-i merge bine. Pe această bază, cu acest orizont au apărut culturile superioare. Sistemele de credinţă atee, care limitează omul la existenţa lui terestră, au prăbuşit continente întregi în abisul sistemelor de putere totalitară. Deci felul în care o societate răspunde întrebării: „Cine este omul?" imprimă cultura şi soarta individului.

Nicio filosofie şi nicio cultură nu au o imagine mai înaltă a omului decât iudaismul şi creştinismul. În prima relatare a creaţiei se afirmă: „Dumnezeu a creat deci omul după chipul său; după chipul lui Dumnezeu i-a creat. Ca bărbat şi femeie i-a creat" (*Gen* 1,27). Pe

această credinţă se bazează cultura europeană unică, devenită un model pentru întreaga lume. S-ar putea să fie *adevărat*. Este improbabil ca minciuna şi iluzia să poată desfăşura o asemenea putere, cum a făcut cultura europeană bazată pe creştinism. Fructele chipului omenesc ateu şi creştin vorbesc o limbă clară pentru fiecare în parte şi pentru societate.

Omul modern, postmodern, s-a emancipat – de Dumnezeu, de natură, de familie, de tradiţie, de cultură; femeia de bărbat, copiii de părinţi, omul de el însuşi ca bărbat sau femeie. Nud şi singur se află aici, nereţinut de nimic, de nimic cert, în afară de dorinţele, necesităţile şi instinctele sale. El opinează că ar fi liber a se realiza singur şi el nu observă deloc că în instabilitatea şi sărăcia sa este manipulabil ca niciodată înainte: cei mai puternici îi pot utiliza pe cei mai slabi pentru scopurile lor, fără ca omul dezrădăcinat şi manipulat să observe *la timp*.

Omul se naşte ca bărbat sau femeie şi îşi câştigă viaţa dacă se desfăşoară şi se maturizează în identitatea sa biologică, naturală. A se desfăşura şi maturiza înseamnă să depăşească frontierele înguste ale relaţionării cu sine înspre tu. Fiecare tânjeşte, fiecare se teme să depăşească micul său Eu. Aceasta se petrece în mod natural în dăruirea dragostei unui alt om şi a dăruirii dragostei amândurora copilului. Aici se naşte viaţa, aici se naşte o relaţie elementară, aici se naşte unitatea fundamentală a societăţii: familia. Ea depinde de decizia morală cotidiană pentru bine, de exerciţiul virtuţilor. Părinţii au sarcina să educe copiii ca persoane care vizează binele, o sarcină pe care o pot îndeplini numai dacă ei înşişi au fost educaţi să facă aceasta în decursul întregii vieţi. Izvorul real în acest sens este religia, care trezeşte şi menţine o motivaţie transcendentă pentru bine.

Paritatea parteneriatelor homosexuale cu căsătoria dintre bărbat şi femeie este o lovitură de pumnal în inima căsătoriei şi familiei. Ea le lipseşte de natura lor. Dăruirea fidelă într-o relaţie obligatorie a bărbatului şi femeii şi disponibilitatea principială de a procrea şi creşte copii reprezintă singura justificare pentru poziţia aparte a acestei celule germinative a societăţii. *Arbitrarul* individului, care ar dori să-şi determine singur genul şi să-şi trăiască necesităţile sexuale nelimitat, corespunde *samavolniciei* statului de a defini drept căsătorie şi familie relaţiile care nu posedă tocmai aceste caracteristici esenţiale. Toate felurile de legături omeneşti trebuie să fie considerate acum ca familie, deşi sunt doar forme de descompunere, în care fericirea râvnită şi aflată sub cele mai bune auspicii se transformă mai ales pentru copii în suferinţă amară.

Activiştii LGBTI spun bucuroşi că îi interesează doar drepturile egale, nicidecum distrugerea familiei. Michaelangelo Signorile, jurnalist şi activist homosexual, spune clar: scopul mişcării homosexuale ar fi

> de a lupta pentru căsătoria homosexuală şi drepturile ei şi apoi, după ce se obţine aceasta, definirea cu totul nouă a căsătoriei, nu pentru a cere dreptul la căsătorie ca pe o cale de a se obliga moralei sociale, ci mai curând pentru a lua unui mit aureola şi pentru a răsturna o instituţie străveche... Actul subversiv pe care îl pot întreprinde homosexualii şi lesbienele... este de a schimba complet ideea de familie[110].

Modelul căsătoriei şi familiei trebuie să conteze în societate şi să reprezinte un scop de viaţă dezirabil, pentru ca un comportament moral, care este facilitat de către căsătorie şi familie, să fie susţinut de normele

---

[110] Citat după Johann BRAUN, *Ehe und Familie am Scheideweg*, 116.

sociale şi mijlocit de instituțiile de educare familiale şi ale statului. Căsătoria şi familia se bazează pe monogamie. Legătura pe viață este într-adevăr dorința fiecărui om care a cunoscut dragostea vreodată, este îndeosebi dorul crescând al omului tânăr, după cum arată cercetările la unison[111], dar materializarea acestui dor pretinde cerințe mari oamenilor şi trebuie învățată. Dacă acest model este subminat în mod perseverent prin sexualizarea în masă mediatică permanentă şi prin erodarea şi falsificarea noțiunii de căsătorie şi familie, atunci fundamentul pe care se bazează cultura este distrus. Dacă fundamentul se fărâmițează, atunci casa care a fost construită deasupra se prăbuşeşte mai devreme sau mai târziu. Cultura superioară necesită o morală superioară.

[111] În *Studiul pentru tineret Shell 2010*, 92% spun că „a duce o viață de familie bună" aparține scopurilor lor cele mai importante. Faptul că dorința pentru căsătorie şi familie a crescut în rândul tinerilor continuu în cursul ultimilor zece ani a fost confirmat la cererea autoarei şi de către Institutul de Demoscopie din Allenspach.

XI. CREDINȚA CREȘTINĂ ȘI HOMOSEXUALITATEA

Căci va veni timpul când nu vor mai primi învățătura sănătoasă, ci, după propriile pofte, se vor înconjura de învățători care să le delecteze auzul. Își vor întoarce auzul de la adevăr ca să se îndrepte spre basme. Tu însă fii cumpătat în toate, îndură suferințele, fă-ți munca de evanghelist, împlinește-ți slujirea.

2Tim 4,3-5

Monoteismul etic

Când în țări întipărite creștin există o rezistență împotriva dereglării sexualității, atunci ea provine de la Biserică. De la unica Biserică a lui Cristos s-au separat multe denominațiuni, dar toate se sprijină pe Biblie și proclamă credincioșilor mesajul fericit al întrupării lui Dumnezeu în Isus Cristos, care a venit pentru a-i deschide omului calea spre împărăția Domnului. Orientarea spre poruncile lui Dumnezeu a marcat cultura occidentală, o cultură care s-a răspândit pe toate continentele și a stabilit pentru toate culturile standarde ale demnității umane, libertății, artei și științei. Această cultură superioară se bazează pe o morală superioară.

Dacă se ignoră prima poruncă, și anume adorarea lui Dumnezeu, cad și toate celelalte porunci. Numele Domnului se uită, aidoma duminica drept zi a Domnului, tatăl și mama își pierd locul în ordinea socială, copiii nenăscuți sunt uciși cu milioanele în cadrul legalității, toate tipurile de sexualitate extraconjugală contează ca normale, lăcomia materială nestăpânită creează sărăcie globală tot mai mare, adevărul și minciuna se deosebesc în lumea mass-media tot mai greu. Poate susține

cineva că ignorarea celor zece porunci este favorabilă omului?

Monoteismul etic al iudaismului a constituit în lumea păgână a Antichităţii ceva cu totul nou. Anterior sexualitatea pătrundea toate domeniile vieţii şi zeii erau activi sexual şi creaseră Universul şi omul, aşa se credea, prin acte sexuale. Existau doar puţine norme sexuale restrictive. Homosexualitatea nu era dispreţuită, cu toate că rolul pasiv era considerat inferior.

Revelaţia Domnului înaintea poporului său ales a comportat o revoluţie sexuală de o dimensiune neauzită. Rabinul şi publicistul Denis Prager descrie această răsturnare[1]. Actul sexual a fost sfinţit şi trimis în spaţiul protejat al căsătoriei bărbatului cu femeia. Astfel s-a aşezat fundamentul familiei, care în iudaism s-a bucurat de-a lungul tuturor mileniilor de cea mai mare apreciere valorică şi a determinat poporul evreu să supravieţuiască în toate încercările de nimicire[2]. Homosexualitatea era dispreţuită (*Lev* 18,22; 20,13). Prager scrie:

> Referitor la poziţia neechivocă a Bibliei în privinţa considerării comportamentului homosexual, este imposibil de stabilit o concordanţă [între iudaism, creştinism şi comportamentul homosexual]. Singura declaraţie adevărată ar trebui să sune: „Eu sunt conştient că Biblia condamnă homosexualitatea; dar gândesc că Biblia se înşală în această privinţă".

Denis Prager susţine că nicio carte nu a contribuit mai mult la civilizarea lumii ca Biblia ebraică:

---

[1] Dennis PRAGER, *Judaism, Homosexuality and Civilization*, Publicare iniţială în *Journal Ultimate Issues* 1996. Rezumat în germană pe OJC-Rundbrief Nr. 4/1997. Cf. şi http://www.dennis-prager.com

[2] Cf. Jonathan SACKS, *Radical Then, Radical Now. The Legacy of the World's Oldest Religion*, 2001.

Temelia de stâncă a acestei civilizații și a vieții iudaice este puritatea vieții conjugale și aprecierea valorică a familiei. Familia nu este, simplu, o unitate naturală; este mai degrabă un bun care trebuie cultivat și protejat permanent. Grecii au atacat familia în numele frumuseții și erosului. Marxiștii au atacat-o în numele progresului. Și astăzi este atacată de către mișcarea homosexuală în numele compasiunii și egalității. Pot înțelege motivele homosexualilor; mulți dintre ei au trebuit să sufere mult în viața lor. Ceea ce nu pot înțelege este de ce evreii sau creștinii se asociază acestor atacuri. Ei nu știu ce este în joc. În joc se află civilizația noastră[3].

Legea biblică a creației divine

Conform *Genezei*, omul este creat *după chipul lui Dumnezeu*, ca bărbat și femeie (*Gen* 1,26-28), destinat completării reciproce și desemnat fertilității. Dragostea obligatorie între bărbat și femeie, care se împlinește în copil, este o analogie pentru dragostea trinitară a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Pentru că Dumnezeu *este* dragostea, a creat omul din dragoste și l-a hărăzit dragostei. L-a determinat co-creator al omului nou. Din această cauză homosexualitatea practicată contravine realității creative a omului. A trăi pe lângă ea separă de Dumnezeu și de determinarea proprie. Comportamentul care desparte de Dumnezeu este denumit de Biblie *păcat*. Această concepție este partajată și de către religii necreștine. Este predominantă în majoritatea statelor acestui Pământ până astăzi.

Nu numai poziții izolate condamnă homosexualitatea, ci tradiția biblică integrală este cea care relevă o creație divină care îi este prescrisă omului și care poate fi lezată de către el numai spre prejudiciul său. Această

[3] Denis Prager, *Judaism, Homosexuality and Civilization*.

creație divină interzice în sexualitate depășirea limitelor impuse: a frontierei polarității genurilor prin homosexualitate, a frontierei înrudirii prin incest și a frontierei genurilor prin raport sexual cu animale. Popoarele păgâne care îi înconjurau pe evrei au făcut toate acestea (cf. *Gen* 18,20).

De la prima până la ultima pagină a Bibliei reiese analogia comunității nupțiale cu raportul lui Dumnezeu cu oamenii. Domnul îi oferă omului o uniune de dragoste și îi arată înaintea ochilor ca analogie pentru aceasta relația de dragoste prin căsătorie între bărbat și femeie: „După cum se bucură mirele de mireasă, așa se va bucura de tine Dumnezeul tău", se spune în *Is* 62,5. Acest Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, devine furios, dacă mireasa lui, poporul ales, acceptă Dumnezei străini, mai ales pe Baal și Așera, zeii masculini și feminini ai depravării sexuale, care erau omagiați de popoarele păgâne prin prostituție în templu și orgii sexuale. În permanență poporul devine infidel Dumnezeului său, în permanență cade în dezastru.

Profetul Ilie duce cel mai mare război al său împotriva preoților lui Baal și Așera, din cauza cărora Israel a căzut în ruină prin corupția regelui lor Ahab și a soției lui, Isabela. (A se citi capitolele captivante 16 până la 19 din *Cartea întâi a Regilor*). Regele îl insultă pe Ilie drept „cel care îl tulbură pe Israel", dar Ilie îi răspunde: „Nu eu îl tulbur pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali" (*1Rg* 17,18).

Ilie vizează totul. El provoacă preoții lui Baal pe muntele Carmel la o confruntare publică între Dumnezeul lui Israel și Dumnezeul Baal. Singur se înfățișează înaintea a patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal și își joacă viața că Dumnezeul adevărat se va înfățișa lui Israel. Ambii

trebuie să aşeze un taur de sacrificiu pe un butuc de lemn şi să-l invoce pe Dumnezeul lor. „Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela este Dumnezeu". Toată frenezia preoților lui Baal rămâne zadarnică. Ilie îi batjocoreşte, întreabă dacă Dumnezeul lor doarme, călătoreşte sau tocmai a evadat. „Nu a fost niciun sunet, nimeni ca să răspundă şi nici un semnal de atenție".

Ilie lasă să se verse apă peste butucul de lemn, înainte de a-l invoca pe Dumnezeul lui, după care strigă:

> „Doamne Dumnezeul lui Abraham, al lui Isaac şi al lui Israel: fă să se ştie astăzi că tu eşti Dumnezeu în Israel şi eu sunt slujitorul tău! Şi că prin cuvântul tău am făcut toate aceste lucruri. Răspunde-mi, Doamne! Răspunde-mi ca să cunoască poporul acesta că tu, Doamne, eşti Dumnezeu şi că tu le întorci inima înapoi!" Atunci a căzut foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele şi praful şi a supt apa care era în şanț. Tot poporul a văzut, a căzut cu fața la pământ şi a zis: „Domnul, el este Dumnezeu! Domnul, el este Dumnezeu!". Ilie le-a zis: „Prindeți-i pe profeții lui Baal! Nimeni să nu scape dintre ei!". Ei i-au prins, iar Ilie i-a dus la pârâul Chişon şi i-a înjunghiat acolo (*1Rg* 17,36-40).

Acum, după ani de secetă, plouă din nou. Regele Ahab sărbătoreşte, mănâncă şi bea. Ilie însă urcă înălțimea Carmelului, „s-a aplecat la pământ şi şi-a pus fața între genunchi". Acum trebuie să se salveze de Isabela, care îi pândeşte viața. Ilie, care a riscat şi câştigat totul, se teme.

Cartea lui Osea

Relația de dragoste dramatică între Dumnezeu şi poporul său este redată în *Cartea lui Osea*[4]. Scrisă cu

[4] Profet biblic care a trăit aproximativ între 750-725 î.C. în Regatul de Nord Israel; cartea care îi poartă numele a deschis şirul

peste o jumătate de mileniu înainte de Cristos, se citeşte astăzi ca un avertisment adresat prezentului. Dumnezeu ca iubitor pasionat, dezamăgit, al poporului său – acesta este un limbaj, *o relație*, pe care o înțelegem cu dificultate astăzi. Dar ceea ce Dumnezeu are de reproşat poporului său şi consecințele apostaziei sale nu diferă în esență astăzi de atunci.

Dumnezeu se plânge de poporul său, care a rupt uniunea de dragoste cu el. Poporul urmează alți zei, „se vor desfrâna, dar nu vor rodi" (*Os* 4,10; 9,10-12), „un duh al desfrânării este în ei şi pe Domnul nu-l cunosc" (*Os* 5,4), preoții înşişi devin renegați (*Os* 4,6) şi profeții sunt persecutați (*Os* 9,7-8).

Consecințele amenință existența Israelului. Patru regi sunt ucişi în cursul a cincisprezece ani, Israelul este învins de către duşmanii săi, toate cetățile sale sunt distruse, poporul e împrăştiat. „Nu strigă către mine din inimă, ci se vaită în paturile lor" (*Os* 7,14).

Dumnezeu, care era supărat până la voința de distrugere a poporului său necredincios, îşi schimbă atitudinea singur în mod cu totul surprinzător. Îl cuprinde îndurarea: „Cum să te dau, Efraim? Cum să te las, Israel?... Inima se întoarce în mine şi măruntaiele mele se încălzesc împreună" (*Os* 11,8).

Sfârşitul cântecului profetului Osea este: în fine, poporul este dispus să se întoarcă. Îl imploră pe Dumnezeu: „Îndepărtează toată nelegiuirea, primeşte ceea ce este bun" (*Os* 14,3). Dumnezeu, care iubeşte poporul său ca mirele pe mireasa sa, îl acoperă cu har: „Le voi vindeca apostazia, îi voi iubi de bunăvoie" (*Os* 14,5-9).

Cărții celor doisprezece profeți în Tanah (Biblia ebraico-aramaică) cu povestea unei imagini a lui Dumnezeu pe care a dezvoltat-o pe baza experiențelor amoroase dureroase proprii şi care reprezintă dragostea disperată pentru Israel. (Internet) (*n. trad.*).

Drama omului cu Dumnezeu rămâne aceeaşi întotdeauna: când Dumnezeu nu mai este adorat drept creator şi stăpân al omului, atunci puterea de creaţie proprie, sexualitatea, devine idol. „Au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună: au cinstit şi au adus cult creaturii în locul Creatorului" (*Rom* 1,25). Idolii sunt ţesături de umbră imateriale, a căror putere asupra omului survine din adoraţia lui eronată pentru ei, care se cuvine numai lui Dumnezeu. Sunt o poartă de intrare pentru puteri demonice, despre care lumea modernă nu vrea să ştie nimic. În mod repetat Biblia îl avertizează pe om să nu li se ofere, dar în mod repetat popoarele sunt surde la acest avertisment, chiar şi atunci când urmările negative sunt deja recognoscibile.

Isus Cristos

Isus a aranjat misiunea creaţiei iniţiale a dăruirii totale între bărbat şi femeie din nou. Ea este dificil de trăit în toate timpurile şi a fost, după cum am văzut, o provocare la iudei întotdeauna. Isus pretindea nu numai puritatea trupului, ci şi puritatea inimii (*Mt* 5,8). Pe el nu îl interesează păstrarea exterioară a prescripţiilor legale, ci atitudinea adevărată, pură, a inimii. În discuţia cu fariseii, el trimite la *început* şi declară căsătoria între bărbat şi femeie ca pe o uniune sacramentală, care este instaurată de Dumnezeu şi care nu poate fi dizolvată de către om.

> Nu aţi citit că, de la început, Creatorul i-a făcut bărbat şi femeie? Şi a zis: „De aceea omul îşi va lăsa tatăl şi mama şi se va uni cu soţia lui şi cei doi vor fi un singur trup, astfel încât nu vor mai fi doi, ci un singur trup. Prin urmare, ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă" (*Mt* 16,4-6).

Acest plan al lui Dumnezeu este întunecat de împietrirea inimii omului. „Din cauza împietririi inimii voastre v-a permis Moise să vă lăsați soțiile. De la început însă nu a fost așa" (*Mt* 19,8).

Inima aspră, lacomă, care înclină spre a-i folosi și exploata pe alții pentru satisfacerea poftelor proprii, această inimă dură vrea Isus s-o facă „moale", adică veritabilă prin dragostea sa, astfel încât împărăția lui Dumnezeu să se poată naște deja în această lume.

Isus nu se îndreaptă nicăieri împotriva sexualității, pe el îl interesează doar ceva: înălțimea dragostei, la care îl cheamă pe om și căruia îi dăruiește grația, pentru a putea urma acest drum. El nu obligă pe nimeni, dimpotrivă, el apără adultera de atacurile cu pietre ale semenilor. Isus lasă să se trezească în inimile oamenilor dorul pentru dragostea care se dăruiește și arată felul în care se poate împlini această dragoste. Sexualitatea ca expresie dătătoare de viață, fertilă, a dragostei, acesta este planul lui Dumnezeu pentru om, al unui Dumnezeu care este el însuși dragostea și viața.

Isus nu condamnă homosexualitatea explicit. Dar el sfințește căsătoria și o înalță la un sacrament, pentru că reflectă alianța lui Dumnezeu cu omul și reprezintă astfel singurul spațiu în care se îndeplinește actul sexual al demnității omului. Respingerea homosexualității este atât de adânc ancorată în iudaism, încât Isus nu a trebuit să spună niciun cuvânt despre aceasta.

Apostolii

Apostolii desfășoară învățătura lui Isus, care nu desființează legea, ci o îndeplinește. Ei răspândesc mesajul fericit al lui Isus în lumea imprimată elenistic-romană, în care sunt uzuale toate tipurile de perversiuni sexuale și destrăbălare. Paul le spune pe nume în așa-zisul

catalog al viciilor (*1Cor* 6,9 și *1Tim* 1,1) și spune foarte clar: cei care fac așa ceva „nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu". Membrii noilor comunități vin din această lume, au fost încâlciți ei înșiși în aceste vicii, „dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost justificați în numele Domnului Isus Cristos și în Duhul Dumnezeului nostru" (*1Cor* 6,11). Este vorba despre sfințirea trupului, care „nu este pentru desfrânare, ci pentru Domnul și Domnul pentru trup. Sau nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu și că nu sunteți ai voștri?" (*1Cor* 6,12.19)

Acesta este specificul creștinismului: încuviințarea totală a trupului. Nu există o disociere între spirit și trup – omul întreg este chemat la sfințire și împuternicit pentru aceasta ca un copil al lui Dumnezeu (cf. *In* 1,12).

În capitolul 1 al *Scrisorii către Romani* (*Rom* 1,18-32), Paul desfășoară dinamica dezicerii de Dumnezeu: la început se află nedreptatea, cu ajutorul ei oamenii mențin adevărul jos. Pentru că l-au recunoscut pe Dumnezeu, dar nu l-au onorat ca pe Dumnezeu, sunt impardonabili. Gândirea li se întunecă și ei cad pradă poftelor inimii și patimilor dezonorante. Acum preschimbă adevărul divin cu minciuna și se închină creaturii în locul Creatorului. Aceasta are consecințe asupra comportamentului sexual: soțiile lor substituie raportul natural cu cel contra naturii; tot așa, bărbații renunță la raportul natural cu femeia și se înflăcărează în pasiune reciprocă. Divorțul devine practică frecventă. Oamenii încep să-l urască pe Dumnezeu și să utilizeze semenii ca obiecte.

Ura și lipsa de îndurare ale acelora al căror păcat este evidențiat se văd în Biblie mai ales în privința femeilor: Isabela, care vrea să îl omoare pe profetul Ilie, și

Irodiada, care vrea capul Botezătorului şi îl primeşte servit pe tavă de către un rege beat, debil. De ce? De ce a trebuit ca premergătorul lui Isus, care îl recunoscuse deja în pântecul matern, să moară atât de ruşinos? Pentru că el, care nu avea putere, dar avea împuternicire, îi spusese lui Irod, care nu avea împuternicire, dar avea putere, că nu are dreptul de a o lua de nevastă pe nevasta fratelui său. Altfel face regele David: el nu îl ucide pe Natan, care îi dovedeşte crima, ci îşi recunoaşte fapta: „Am păcătuit faţă de Domnul". Imediat îi este acordată iertarea din partea lui Natan (cf. *2Sam* 12).

În centrul învăţăturii apostolului Paul nu se află însă viciile omului, ci vocaţia sa la sfinţenie, care poate fi materializată în căsătoria bărbatului cu femeia, dacă unul se supune celuilalt „în veneraţie comună faţă de Cristos" (cf. *Ef* 5). El explică „misterul adânc" al căsătoriei ca analogie cu taina lui Cristos şi a Bisericii, care este caracterizată de „dragostea nupţială".

Teologia trupului la Ioan Paul al II-lea

Sămânţa planului lui Dumnezeu cu omul, pe care Sfântul Duh a cufundat-o în cronica creaţiei a Bibliei, care s-a dezvoltat încet în mileniile dinaintea lui Cristos şi care s-a deschis cu Isus în lumină strălucitoare, această sămânţă o localizează Papa Ioan Paul al II-lea în *Teologia trupului*, pentru a proclama lumii *dragostea omenească în planul divin de mântuire*[5]. Opera vieţii lui drept Karol Wojtyła şi ca Papă Ioan Paul al II-lea a fost

[5] IOAN PAUL AL II-LEA, *Die menschliche Liebe im göttlichen Heilsplan. Eine Theologie des Leibes*, ed. Norbert şi Renate MARTIN, Kisslegg 2008. Teologia trupului a fost dezvoltată de către Papa Ioan Paul al II-lea iniţial în 133 de cateheze de miercuri între 1979 şi 1984. IDEM, *Liebe und Verantwortung. Eine ethische Studie*, St. Pölten 2007; Christofer WEST, *Theologie des Leibes für Anfänger*, Kisslegg 2005.

dezvoltarea dimensiunii profunde a bărbatului şi femeii, a dragostei şi sexualității, a căsătoriei şi familiei pentru omul modern, pentru că aceste întrebări decid asupra hotărârii între „cultura vieții" şi „cultura morții".

> Am pus înaintea voastră viața şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viața ca să trăieşti tu şi descendența ta (*Dt* 30,19).

Ioan Paul al II-lea a vrut să avem o viață îmbelşugată. Într-un timp în care s-a prescris materialismului, idolatrizării sănătății fizice şi satisfacerii dorințelor trupeşti, Ioan Paul al II-lea redă trupului integritatea sa personală, îi procură teologic *restitutio in integrum* ca „templu al Sfântului Duh". Numai integritatea trupului şi spiritului corespunde demnității persoanei. Orice despărțire, fie în favoarea spiritului ca la maniheişti sau în favoarea corpului ca la materialişti, divide persoana şi conduce la înstrăinarea omului de el însuşi. Departe de tot a considera trupul inferior spiritului, spune Ioan Paul al II-lea.

> Trupul, şi numai el, poate face invizibilul vizibil: spiritualul şi divinul. A fost creat pentru a transmite misterul ascuns în Dumnezeu din veşnicie în realitatea vizibilă a lumii şi a fi astfel semn al acestui mister[6].

Omul este creat ca *bărbat şi femeie*, ca imagine a lui Dumnezeu. Amândoi sunt în sine compleți şi totuşi omului i se opune partea cealaltă, către care se simte atras şi cu care ar dori să devină unul singur şi cu care poate deveni unul singur dacă se depăşeşte. Tocmai această natură dublă a omului este pentru Ioan Paul al II-lea o copie a dragostei lui Dumnezeu. Acest Dumnezeu *este* dragostea, este un Dumnezeu întreit, Tatăl,

---

[6] Ioan Paul al II-lea, *Die menschliche Liebe...* (20 februarie 1980), 169.

Fiul şi Sfântul Duh, în sine o comunitate de persoane care se oglindeşte în familia omenească.

> Nu există în toată lumea o imagine mai bună, mai completă pentru Dumnezeu decât comuniunea dintre bărbat şi femeie şi viaţa care provine din ea (30 decembrie 1981).

Astfel, familia apare ca o reflectare omenească a trinităţii. Şi ea este o comuniune de persoane, o *communio personarum*, care este unică prin dragoste. Fiul unul-născut a intrat prin familie în istoria omenirii şi a predicat astfel prin exemplul propriu adevărul profund asupra familiei, Bisericii şi Treimii.

Acestea nu pot fi decât indicii asupra unei comori pe care Biserica este chemată să o păzească şi să o dezgroape într-o lume care pare a fi pierdut orientările şi care este pe cale de a anula busola din inima omului[7].

Bisericile sub presiunea revoluţiei sexuale globale

În toate timpurile adevărul imuabil al evangheliei a contrazis structurile de dominare. Dacă nu ar fi aşa, „noul Ierusalim" ar fi apărut deja. Biserica lui Cristos are sarcina să propovăduiască din nou adevărul evangheliei în fiecare epocă, să demaşte orice ideologie şi orice totalitarism şi să apere libertatea, pentru ca drumul mântuirii celui care îl caută pe Dumnezeu să rămână deschis. Aceasta este posibil numai dacă ea este în lume, dar nu din această lume[8].

---

[7] Cf. Corbin und Birgit GAMS, www.visionliebe.com. *Ausbildung und Seminare zur Theologie des Leibes*.

[8] Aceasta a prezentat Papa Benedict al XVI-lea în discursul din sala de concerte, la Freiburg, în 25 septembrie 2011 Bisericii din Germania. El a spus: „Cu atât mai mult a sosit din nou timpul de a regăsi adevărata desprindere de cele lumeşti, de a ne lepăda curajos de lumescul Bisericii. Aceasta nu înseamnă, bineînţeles, a ne re-

În toate timpurile ideologia vremii pătrunde în Biserică și corupe o parte a ei. *După* prăbușirea sistemului autoritar respectiv, acesta este un motiv de inculpare contra „Bisericii" – și motiv de remușcare și penitență în interiorul Bisericii. În măsura în care aceasta se petrece, ușa pentru un nou început este deschisă. A se vedea *Creștinii germani* în timpul național-socialismului sau pactizarea unor părți ale Bisericii Ruse Ortodoxe cu stalinismul.

În orice perioadă au existat însă și cei care și-au sacrificat viața pentru adevărul lui Cristos. Cu cât ideologia determină mai puternic gândirea și acțiunea omului, cu atât mai mult acești martiri devin icoane strălucitoare, izvoare ale speranței și forței pentru urmași.

Ideologia revoluției sexuale contemporane vizează intimitatea credinței creștine, întrebarea: cine este omul? Întrucât ideologii revoluției sexuale îl neagă pe Dumnezeu, omul este degradat la un produs pur al evoluției, care nu se deosebește în mod esențial de animal și care este astfel expus manipulării de către omul însuși. Faptul că aceasta se poate accentua până la negarea identității de gen bipolare a bărbatului și femeii ar fi surprins, desigur, orice om care a trăit pe acest Pământ înaintea Judithei Butler.

Și astăzi Bisericile cedează presiunii ideologice a timpului, chiar dacă în măsură diferită. Toate denominațiunile creștine laolaltă numără la nivel mondial peste două miliarde de membri. Comparând aceasta cu cifrele grupurilor de activiști sexuali, te poți doar mira că opoziția este atât de slabă. Chiar *în interiorul* Bisericilor

---

trage din lume, ci, dimpotrivă... Deschiderea față de cerințele lumii înseamnă, prin urmare, pentru Biserica desprinsă de cele lumești, a depune mărturie aici și acum, prin vorbă și faptă, pentru domnia iubirii divine, după cuvântul Evangheliei".

scutură fundamentele antropologiei şi moralei creştine, care recunosc omul ca pe o creaţie a lui Dumnezeu, creat ca imagine a Dumnezeului întreit ca bărbat şi femeie, desemnat a fi o carne şi fertil. Pentru creştini aceasta aparţine temeiurilor *care nu se negociază*. Totuşi, pretutindeni în Biserică, sub presiunea agendei LGBTI, se negociază şi se conduce la clivaje.

În prezent, Papa este o voce de auzit la nivel mondial al conştiinţei creştine. Nici măcar stelele pop cele mai mari nu pot aduna într-un loc atâţia tineri ca Papa cu ocazia Zilelor Mondiale ale Tineretului. Nu este curios că aceasta o reuşeşte un om bătrân care este prezentat de mediile mainstream ca nerealist, ostil sexual, misogin şi dictatorial? Statutul special al Sfântului Scaun, care îi permite să delege ambasadori (nunţii papali) în lume şi să acrediteze 180 de ambasadori la Roma, să fie prezent la ONU ca observator permanent şi să ia cuvântul la adunările generale anuale ale ONU, îi acordă discernământ şi influenţă asupra politicii internaţionale.

Pentru că este vocea conştiinţei, este urât de toţi cei care trăiesc ei înşişi în „diversitatea sexuală" şi pe care vor să o impună ca „drept al omului" în lume. Nicăieri lumea seculară nu se simte atât de provocată, nu se înfurie atât de mult, nu aruncă toată raţionalitatea peste bord, ca în privinţa sexualităţii. Mai curând îl responsabilizează pe Papă pentru SIDA, decât să întrebe de ce bărbaţii care întreţin sex cu bărbaţi răspund de aproape şaptezeci de procente ale infecţiilor noi cu SIDA[9]. Mai degrabă îi consideră pe toţi preoţii ţapi ispăşitori ai abuzului sexual, decât să se preocupe de întrebarea de ce sute de mii de copii sunt abuzaţi sexual în împrejurimea lor cotidiană.

---

[9] *Epidemiologisches Bulletin*, RKI, Berlin din 30.05.2011.

Biserica Anglicană

Cele mai îndepărtate de revelația biblică sunt părți ale Bisericii Anglicane. Întotdeauna se aplică tactica salamului, felioară cu felioară, și până să îți dai seama, nu mai este salam. În cursul *Conferinței Lambeth* din 1930, Biserica Anglicană a încălcat interdicția prevenirii, valabilă pentru toți creștinii până atunci, permițând prevenirea „în cazuri de excepție". Doar patruzeci de ani mai târziu, ceea ce două mii de ani a fost refuzat creștinilor a devenit stil de viață subînțeles al lumii occidentale și îi atribuie scăderea demografică ce amenință existența.

Biserica Anglicană conduce și în privința acceptării homosexualității. Mai întâi, binecuvântarea perechilor homosexuale, pentru că Dumnezeu îi iubește în cele din urmă pe toți, apoi, toleranța în funcții pastorale, urmate de „abrogarea ipocriziei" prin numire corespunzătoare și, finalmente, prinderea episcopatului, ceea ce i-a reușit lui Gene Robinson în 2003 în New Hampshire, SUA. Aceasta a avut ca urmare faptul că mai multe sute de episcopi anglicani au boicotat *Lambeth Conference* în 2008 și au ținut o conferință alternativă la Ierusalim.

S-ar putea spune că sunt doar câteva perechi de preoți homosexuali și un episcop – ei și! Dar modificarea cultural-revoluționară nu este o problemă de masă, ci de principiu – aceasta o știu ambele părți. Biserica are misiunea de a păstra adevărul valabil de-a lungul timpurilor. Dacă renunță la aceasta într-un loc, atrage un cal troian înapoia zidurilor ei. Ce dezolări au loc astfel descrie Dietrich von Hildebrand în cartea sa: *Calul troian în orașul lui Dumnezeu*[10].

[10] Dietrich von Hildebrand, *Das trojanische Pferd in der Stadt Gottes*, Regensburg 1968.

Biserica Evanghelică

Biserica evanghelică din Germania (EKD) s-a deplasat în deriva timpului în numai douăzeci de ani de la respingere biblică univocă a homosexualității până la legalizarea concubinajului homo în case parohiale.

Cu ocazia *Christopher Street Day* din 24 iunie 2011 de la Berlin, primarul homosexual mărturisit Klaus Wowereit a „predicat" în Biserica „Sfânta Maria". A folosit aceasta ca ocazie de a lăuda Biserica Evanghelică drept „partener de încredere pentru lesbiene şi homosexuali". La fel s-a dovedit cu ocazia aceleiaşi manifestări Bertold Höcker, superintendent al parohiei Berlin-Stadtmitte, care a pledat pentru a înțelege identitatea sexuală ca pe un dar al lui Dumnezeu[11].

Renunțarea la învățătura biblică a început cu un pas mic, care arată inofensiv: cu permisiunea „însoțirii binecuvântate a oamenilor homofili în parteneriatul lor" (Declarația Fürther a Sinodului provincial al Bisericii Evanghelic-Luterane din Bavaria din 1993). În perioada ulterioară, această concesie liberală mică a fost „maximizată excesiv şi depăşită în mod repetat", fără a se fi intervenit împotrivă. Practica toleranței de supraveghere bisericească a permis o deprindere treptată cu aceasta, pastorii înclinați homosexual s-au declarat în mod deschis ca atare din ce în ce mai mult... precum şi prin forme ale cultului binecuvântării perechii, în mantie, cu sunet de clopot, în spațiul public al bisericii[12].

---

[11] www.medrum.de, 29.06.2011.

[12] Andreas SPÄTH, ed., *Und schuf sie als Mann und Frau. Kirche in der Zerreißprobe zwischen Homosexuellen-Lobby und Heiliger Schrift*, Ansbach 2010. Aici: Martin PFLAUMER, *Genese einer Fehlentscheidung. Gleichgeschlechtliche Paare im evangelischen Pfarrhaus*, 12.

Prin înțelegerea greșită a „toleranței", a unui amestec de permisiune și îngăduință binevoitoare, se creează fapte care au fost amplificate puternic prin dezvoltarea social-politică: în 2001, prin decretarea Legii parteneriatului, a fost legalizată prima etapă a „căsătoriei homo". Nu a trebuit ca Biserica să urmeze și să ofere perechilor homosexuale și lesbiene acțiuni de binecuvântare liturgică? În 2006 a fost ratificată legea generală a tratamentului egal. A mai avut voie Biserica „să discrimineze" menținând respingerea homosexualității practicate?

A existat rezistență din partea Cercului Creștinilor Mărturisitori (ABC) în Bavaria, care a dat roade temporar. Acțiunile de binecuvântare religioase nu au fost permise, dar au fost practicate în continuare. EKD a publicat în 1996 un ajutor de orientare care a dezorientat: *A trăi cu tensiuni.* Pagini întregi de învățătură biblică despre căsătorie și familie sunt expuse în mod erudit, pentru a spune la final: „Cei cărora nu le este dată carisma abstinenței sexuale trebuie sfătuiți cu privire la un parteneriat de viață homosexual configurat de porunca dragostei și, astfel, responsabilizată etic" (punctul 3.5).

Se impune întrebarea: în cazul în care capacitatea de control a instinctului este o *carismă* anume, cum trebuie să se comporte atunci statul și Biserica, dacă oamenii, ale căror dorințe sexuale se îndreaptă asupra mai multor parteneri sau copii sau animale, nu au devenit părtași ai harului abstinenței sexuale?

Terenul bisericesc a fost slăbit atât de mult în două secole, încât Sinodul EKD a putut ratifica în 2010 o nouă lege a serviciului parohial, care în § 39 spune la prima vedere inofensiv despre „căsătorie și familie":

> Preotesele şi pastorii sunt de asemenea legaţi în modul lor de viaţă în convieţuirea familială şi în căsătorie de obligaţiile hirotonirii (§ 3 aliniat 2). Pentru aceasta, obligativitatea, încrederea şi responsabilitatea reciprocă sunt decisive.

În fundamentare devine clar că noţiunile de căsătorie şi familie au fost păgubite în mod tacit de importanţa lor istorico-umanitară. Acolo se spune:

> Termenul „convieţuire familială" este în schimb ales cuprinzător în mod conştient. El cuprinde nu numai convieţuirea cuprinzând toate generaţiile, ci orice formă de convieţuire ordonată obligatorie juridic a minimum doi oameni, care se înfăţişează ca o comunitate mutuală, solidară, încheiată pe viaţă[13].

Aceasta înseamnă clar: perechile homosexuale şi lesbiene cu sau fără copii sunt acceptate acum în casa parohială ca şefi ai comunităţii, cu condiţia de a fi parteneri legali şi să satisfacă aşteptările „obligativităţii, încrederii şi responsabilităţii reciproce". Biserica evanghelică goleşte astfel complet noţiunea de familie. Nu sunt necesari părinţi şi nu sunt necesari copii, ci cerinţe care sunt îndeplinite foarte rar de bărbaţi având un mod de trai homosexual, întrucât pentru ei fidelitatea este excepţia şi promiscuitatea este regula. De ce aşteaptă Sinodul EKD acest comportament tocmai de la perechile homosexuale, dacă în casa parohială şi heterosexualii o duc cât se poate de pestriţ?

Să chibzuim ce este în joc: o golire a noţiunilor de căsătorie şi familie prin desprinderea lor de bisexualitate şi reproducere constituie o ruptură cu învăţătura biblică

---

[13] Controversele în jurul noii *legi a serviciului parohial* al EKD sunt documentate pe larg pe www.medrum.de. Acolo, şi o luare de poziţie a autoarei, *Wenn Kirchen und Gottesgelehrte den Plan Gottes durchkreuzen* (Când Bisericile şi teologii contracarează planul lui Dumnezeu), www.medrum.de, 31.01.2011.

și cu întreaga istorie a umanității, în niciun caz numai a celei creștine. Ea conduce la incertitudinea gravă a credincioșilor, la părăsirea Bisericii și la scindări în Biserica proprie și provoacă un obstacol deloc de subestimat în strădania pentru progres ecumenic. Dar consecința cea mai serioasă este: păstorii conduc turma lor pe calea largă, care, conform învățăturii biblice, poate însemna pierderea mântuirii veșnice.

Și ce se află în „credit", dacă intervin asemenea riscuri care periclitează existența? Președintele Sinodului Bisericii Evanghelic-Luterane a Bavariei (ELKB), Dorothea Deneke-Stoll, purtătoarea de cuvânt a legii serviciului parohial, se așteptase că problema nu va fi „exagerată". I-ar fi cunoscute doar „cinci cazuri" de parteneri homosexuali în Biserica provincială bavareză. Dar de ce sunt suficiente cinci „cazuri" pentru a da peste cap principii fundamentale ale credinței și vieții creștine?

Să chibzuim: este vorba despre necesitățile unei minorități a unei minorități a unei minorități. Sub 3% din populație simt homosexual, din aceștia doar 2% iau în considerare noua instituție juridică a parteneriatului de viață homosexual (cifre despre frecvența divorțurilor nu se publică), dintre aceștia iarăși numai un procentaj foarte mic sunt pastori. De ce este EKD dispusă să înfrunte toate riscurile și consecințele menționate, pentru a face pe plac acestui grup minuscul?

Astăzi, în casa parohială evanghelică, un loc binecuvântat odinioară pentru familie și care cu siguranță mai este în multe cazuri, totul este permis: divorț, recăsătorie a divorțaților, concubinaj, acum și parteneriate homosexuale. Oare s-or mai rătăci printre cei 3,2% vizitatori ai bisericii familii cu copii la serviciul divin duminical? Cum vor explica oare părinții verigheta la mâinile a doi bărbați sau a două femei, care se află înaintea comunității și care nu trebuie numai *să fie* model, ci

sunt? Cum va expune pastorul comunității, aflat „în parteneriat" homosexual, legea biblică a creației divine, care pretinde omului cerințe (sexual) etice univoce? În cazul în care nu vrea să fie, pentru oricine de recunoscut, un ipocrit, atunci trebuie să deformeze această învățătură, să o lipsească de miez, să adapteze Biblia rebeliunii proprii față de Evanghelie. Dacă toate acestea vor decurge atât de „paşnic şi vesel", cum îşi doreşte fostul episcop provincial Friedrich viața păstoarelor homosexuale în casa parohială?

Unde rămâne *Sola Scriptura*, care întemeiază subînțelesul Bisericii Evanghelice? A existat şi există opoziție în Biserica Evanghelică. Opt foşti episcopi s-au adresat ca avertisment într-o scrisoare deschisă, pentru că ei văd periclitat tocmai acest principiu constitutiv al Bisericilor reformate:

> Pentru că este vorba în fond despre nu mai puțin decât de întrebarea dacă Bisericile evanghelice se mențin pe poziția că Sfânta Scriptură este singura bază pentru credința şi viața membrilor ei şi pentru serviciul şi modul de viață al preoteselor şi pastorilor hirotoniți, sau dacă o biserică provincială după alta consideră asimilarea formelor de viață uzuale în societate atât de importante, încât renunță la sau deviază de la orientarea după Sfânta Scriptură[14].

Imediat episcopii vârstnici au fost asaltați cu reproşuri şi canonade injurioase: le lipseşte respectul, ar „defăima", nu ar respecta „libertatea omului creştin" luteran, ar fi „homofobi", „fundamentalişti", „biblicişti", „sexişti", „biologişti", „naturalistici"[15]. Oare disputa cu

---

[14] http://www.medrum.de/content/offener-brief-acht-bischoefe-jan-2011.

[15] Cf. Andreas SPÄTH, *Zur Einführung des Homo-Konkubinats in bayerischen Pfarrhäusern. Kritische Gedanken zu den Reaktionen der Synodenpräsidentin und des Bischofsamtsinhabers*, www.medrum.de, 23.12.2010.

fundamentul credinței, cu Biblia, sexualitatea, biologia și natura poate fi rezolvată prin agățarea unui „-ist" denigrator adjectivelor?

Desigur, pentru un credincios este un conflict interior foarte dureros, dacă în comportamentul său sexual, care îi poate apărea ca identitate de neschimbat, se știe neacceptat de Dumnezeu. Conflictul poate fi rezolvat numai prin abandonarea dimensiunii credinței sau prin abstinență sexuală cu sau fără străduanii pentru tratament terapeutic temeinic. Este simplu de înțeles că cei în cauză vor să rezolve conflictul constrângându-i pe Dumnezeu, Biblia, Biserica să renunțe la etica lor cuprinsă în legea creației divine. Dar creștinii nu se pot supune acestei constrângeri, dacă vor să rămână fideli credinței lor.

Biserica Catolică

Magisteriul Bisericii Catolice a declarat în toate timpurile, fidel Sfintei Scripturi,

> că acțiunile homosexuale în sine nu sunt în ordine... Ele contravin legii naturale, întrucât transmiterea vieții este exclusă în timpul actului sexual. Ele nu se datorează unei necesități complementare afective și sexuale adevărate. Ele nu trebuie încuviințate în niciun caz (*CBC*, 2357-2359).

Ce-i drept, Biserica dezaprobă acțiunile homosexuale ca imorale, dar cheamă în același timp ca oamenii care au

> această înclinație neordonată obiectivă să fie întâmpinați cu respect, compasiune și tact. A se păzi de a-i desconsidera în vreo manieră în mod injust.

Biserica le cere homosexualilor – ca tuturor oamenilor necăsătoriți – abstinență.

> Oamenii homosexuali sunt chemați la castitate. Prin virtuțile autostăpânirii, care educă spre libertatea interioară,

ei pot şi trebuie să se apropie – poate şi cu ajutorul unei prietenii altruiste – prin rugăciune şi harul sacramental, pas cu pas, dar decis, de perfecțiunea creştină.

Referitor la cutremurul cultural privind „căsătoria homo", Congregația pentru Doctrina Credinței în 2003 s-a văzut motivată să consolideze din nou poziția Bisericii prin publicarea *Considerațiilor pentru proiectele unei recunoaşteri juridice a comunităților de viață între persoane homosexuale.* Prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței era pe atunci Joseph Cardinal Ratzinger. Luarea de atitudine a Bisericii vrea să ofere orientare şi politicienilor catolici şi să le „prezinte moduri de comportament care coincid cu conştiința creştină". Biserica indică diferența dintre comportamentul homosexual ca un „fenomen privat" şi o „relație socială prevăzută şi acceptată de lege":

> Al doilea fenomen are o însemnătate foarte cuprinzătoare şi profundă şi ar modifica întreaga structură socială într-o manieră care ar contraveni binelui public. Legile statale sunt principii structurale de viață ale oamenilor în societate, pentru bine sau pentru rău... Dacă statul aşază comunitatea de viață homosexuală pe un plan juridic, care este analog căsătoriei şi familiei, acționează despotic şi intră în contradicție cu obligațiile proprii[16].

Specialistul în dreptul canonic Peter Mettler sintetizează motivele pentru care Biserica nu *poate* modifica şi abandona poziția sa.

> Biserica nu îşi poate modifica poziția față de homosexualitate, pentru că se ştie legată de autoritatea Sfintei Scripturi. Toate încercările de a slăbi sau chiar nega interdicția

---

[16] *Erwägungen zu den Entwürfen einer rechtlichen Anerkennung der Lebensgemeinschaften zwischen homosexuellen Personen.* http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20030731_homosexual-unions_ge.html.

pentru homosexualitatea practicată în cadrul unei perspective teologice biblice nu pot fi atribuite fundamentului biblic. Conform mărturiei biblice generale, homosexualitatea practicată este potrivnică creației. Ea contravine orânduirii dorite și impuse de Dumnezeu. În acest sens au înțeles textele biblice respective întreaga tradiție iudaică și creștină. Diferențierea între normă și comportamentul deviant față de aceasta nu poate fi abandonată de Biserică. În acest loc se află frontiera pentru Biserică. Cine o constrânge să-și modifice învățătura în această problemă trebuie să știe că provoacă scindarea ei. Situația în care se găsesc comunitățile bisericești apărute în urma Reformei confirmă aceasta cu toată claritatea[17].

Lupta pentru părăsirea normelor morale se dezlănțuie de asemenea și mai ales în interiorul Bisericii Catolice. Poziția bisericească este abia reprezentată ofensiv și fără compromisuri în spațiul german de episcopi. Dacă cineva îndrăznește, ca episcopul Johannes Dyba, decedat în 2000, trebuie să se aștepte la persecuții și acțiuni blasfematoare. Biserica este expusă în mod continuu presiunii agresive din partea uniunilor de interese ale LGBTI, pentru a renunța la poziția sa. Academiile, instituțiile de învățământ, congresele Bisericii sunt ținte strategice predilecte. În umbra privirii deoparte și a toleranței episcopale au loc servicii religioase de binecuvântare și slujbe religioase euharistice pentru homosexuali, lesbiene și queeri. Niciun homosexual nu este exclus din Biserica Catolică pentru a primi în calitate de credincios binecuvântarea. Cu totul altceva sunt însă binecuvântările persoanelor *pentru că* sunt homosexuali, lesbiene sau queeri. Prin aceasta Biserica depășește o linie pe care nu este autorizată să o depășească. Atacul în interiorul Bisericii poate conta întotdeauna

[17] Peter Mettler, „Warum die Kirche ihre Haltung zur Homosexualität nicht ändern kann", *Theologisches* 2010.

pe sprijin mediatic, după cum rezistenței bisericești i se răspunde cu campanii mediatice care au ca scop eliminarea persoanelor care îndrăznesc să se opună dizolvării imaginii creștine a omului. Cu cât mai îndelungat durează supunerea imediată înaintea puterii nedemocratice și necontrolate a mass-media, cu atât mai mult curaj și capacitate de suferință vor fi necesare pentru a stopa abandonarea furișată a libertății religioase.

Asociațiile LGBTI organizate au ales congresele Bisericii drept câmpul lor de acțiune special și obțin acolo cale liberă. Chiar și la congresele Bisericii Catolice primesc pentru standurile, acțiunile și evenimentele lor locuri și timpi optime, câtă vreme grupurile pentru drepturile vieții sunt plasate departe de mainstream-ul publicului.

La congresul bisericesc ecumenic de la München din 2010 au avut loc circa treizeci de manifestări homosexuale-lesbiene-queer-trans, dar nici una singură despre etica sexuală biblică și desfășurarea ei în *Teologia trupului* a lui Ioan Paul al II-lea. Ofertele sunt un atac direct și nemascat la adresa principiilor fundamentale creștine: „Serviciu religios ecumenic queer", „Vigilență pentru victimele homofobiei", „Binecuvântarea bisericească a perechilor homosexuale", „Copii în parteneriatele homosexuale", „Pentru a avea speranță – asupra raportului dintre viața care depășește limitele naturale ale genurilor (transsexual/transgender) și Biserică" – conferință a lui Mari Günther, a emblemei ei „Terapeută sistemică și Väterin"[18], „Spiritualitate lesbiană", „Epistola lui Paul către Romani citită que(e)r[19] feminist- lesbian", un „Coming-out-Works-

[18] Intraductibil în lb. română ! (subst. tată la feminin) (*n. trad.*).

[19] Joc de cuvinte prin combinarea lui quer (= încrucișat, lb. germ.) cu queer (lb. eng., cf. explicații p. 98-99) prin intercalarea în paranteză a lui (e), aparținând ambelor cuvinte, posibil ortografic (*n. trad.*).

hop" pentru tineri și multe altele[20]. Prof. dr. Hubert Gindert de la *Forumul Catolicilor Germani* și prof. dr. Peter Beyerhaus și pastorul Ulrich Rüß ai *Conferinței Internaționale a Comunităților Mărturisitoare* au protestat într-o scrisoare deschisă către conducerea congresului bisericesc ecumenic[21].

Pentru ce se întâmpla aceasta? Cine sunt persoanele în ordinariatele și oficiile bisericești care *vor* ca biserica să fie subminată? De ce permit episcopii aceasta?

Se pare că în interiorul Bisericii Catolice există rețele homosexuale care au fost stabilite îndeosebi în anii șaptezeci[22]. În cartea șocantă *Goodbye, Good Man: How Liberals Brought Corruption into the Catholic Church*, Michael S. Rose descrie practica de selecție în multe – nu toate! – seminarii teologice din SUA: candidații la preoție cu identitate masculină normală, care au ținut la învățătura creștină, au fost triați și, în cazul în care au reușit să evite radarul de înregistrare, eliminați pe drumul de hirotonire; candidații orientați homosexual, liberali, sunt acceptați, promovați și hirotoniți în mod preferențial. Cartea a fost cercetată și publicată cu puțin timp înainte de izbucnirea crizei de abuz. Este o cheie decisivă pentru explicarea faptului, nu numai pentru SUA, de ce puterea de proclamare și atracție a Bisericii Catolice a suferit atât de dramatic în ultimele trei decenii[23].

---

[20] L. Jäger, *Hoffnung vom Kirchentag*, www.faz.net, 11.04.2010.

[21] Scrisoare deschisă publicată în *Kirche heute* 5/2010.

[22] Cf.: http://www.dominikaner-braunschweig.de/Kloster/Homosex/Homosex.html.

[23] O reprezentare excelentă a problemei homosexualității în Biserică este eseul teologului moralist polonez Dariusz Oko, *Mit dem Papst gegen die Homohäresie*, http://www.fronda.pl./kultura/cyztaj/nazwa/dariusz_oko:_mit_dem_papst_gegen_homohäresie_ 279.

Papa Benedict al XVI-lea luptă cu principiul „toleranței zero" împotriva epidemiei de pedofilie și efebofilie (înclinația homosexuală pentru băieți puberi) în Biserică[24]. El a emis în noiembrie 2005 o instrucțiune nouă pentru condițiile de admitere la seminarul teologic, care exclude primirea de homosexuali activi pentru preoție. Un preot necesită „maturitate afectivă", care îi permite o „relație corectă față de bărbați și femei", pentru a putea dezvolta „un sens adevărat pentru paternitatea spirituală față de comunitatea bisericească"[25].

S-ar putea aștepta ca toți cei care flagelează abuzul sexual în interiorul Bisericii să salute această instrucțiune, întrucât abuzul în interiorul Bisericii a fost exercitat în mod preponderent de către bărbați asupra băieților puberi și a fost, în consecință, o problemă preponderent nu pedofilă, ci homosexuală[26]. Foarte eronat! Asociațiile de homosexuali, Stânga și Verzii protestează vehement față de această instrucțiune. Poate că ușa de intrare pentru cei care vor să distrugă Biserica dinăuntru nu ar trebui închisă.

---

[24] O sinopsă despre acțiunile sale în acest domeniu, aici: http:-kath.net/detail.php?id=33076.

[25] *Instruktion über Kriterien zur Berufungsklärung von Personen mit homosexuellen Tendenzen im Hinblick auf ihre Zulassung für das Priesteramt und zu den heiligen Weihen*, Roma (4 Noiembrie 2005).

[26] Un adevărat tezaur pentru acest subiect este documentul Conferinței episcopale a SUA: *The Nature and Scope of Sexual Abuse of Minors by Catholic Priest sand Deacons in the United States 1950-2002*, New York 2004, cunoscut în general ca *Raportul John Jay 2004* (httpp://www.usccb.org/issues-andaction/child-and-youth-protection/upload/The-Nature-and-Scope-of-Sexual-Abuse-of-Minors-by-catholic-Priests-and-Deacons-in-the-United-States-1950-2002.pdf). Cf. și: Gerard VAN DEN AARDWEG, „Missbrauch durch Priester. Das wirkliche Problem ist «gewöhnliche Homosexualität", în *Die missbrauchte Republik...*

Preoții care renunță în mod conștient la căsătorie și familie fac un mare sacrificiu *de dragul împărăției cerului*. Ei certifică în lume împlinirea prin dragostea lui Cristos, grație căreia pot acționa în întregime ca păstori ai vindecării sufletului omenirii. Trăind acest ideal cu fidelitate sunt capabili să proclame autentic concepția bisericească despre căsătorie și familie fondată în legea creației divine. Încă și astăzi majoritatea preoților trăiesc acest ideal înalt. Ei merită recunoștință și susținere.

Sofistică teologică

Sofiștii sunt prestidigitatori care prezintă argumente aparent adevărate pentru a atinge un scop egoist. Platon a avut necazul lui cu ei și i-a atacat și demascat ca intermediari venali ai unei pseudoștiințe fără valoare. Care sunt argumentele acelor teologi care vin în ajutorul revoluționarilor sexuali și care sunt contraargumentele? Dezbaterea, numită odată apologetică creștină, este strict necesară pentru a apăra credincioșii de confuzie și erezie.

Afirmație: Pentru că Biblia se exprimă doar în puține locuri explicit asupra sexualității[27], subiectul are doar importanță secundară.

Răspuns: Declarația generală a Bibliei este univocă, astfel încât rezultă concluzii univoce pentru întrebări individuale. Declarațiile despre comportamentul neheterosexual sunt absolut negative. În Noul Testament orice formă de sexualitate în afara căsătoriei înseamnă desfrâu și preacurvie și un păcat mare. De la prima până la ultima pagină a Bibliei, căsătoria indisolubilă între bărbat și femeie este analogia pentru uniunea indisolubilă

[27] *Lev* 18,22; 20,13; *Rom* 1,24-27; *1Cor* 6,9-10; *1Tim* 1,10.

între Dumnezeu şi om, prin urmare, este forma de viaţă care corespunde uniunii lui Dumnezeu cu omul.

Afirmaţie: În Biblie sunt condamnate şi alte tipuri de comportament, care în prezent nu mai sunt apreciate negativ (de ex., predicarea de către femei în comunitate), din această cauză şi respingerea biblică a homosexualităţii trebuie relativizată.

Răspuns: Declaraţiile apostolului Paul privitoare la comportamentul sexual greşit şi interdicţia de predicare de către femei se deosebesc prin ponderea lor: conform învăţăturii apostolului Paul, „desfrâul" exclude mântuirea veşnică; predicarea de către femei în comunitate nu o face.

Afirmaţie: Aşa după cum atitudinea despre sclavie s-a schimbat astăzi şi acest fapt are o conotaţie pozitivă, tot astfel şi atitudinea faţă de homosexualitate.

Răspuns: Sclavia este considerată în general negativă de către Biblie. Dumnezeu însuşi a eliberat poporul său ales din „casa de sclavi Egipt". Omul nu trebuie să fie nici sclavul omului şi nici „sclavul păcatului", ci numai exclusiv „sclav" al Dumnezeului iubitor, el trebuie deci să se supună lui Dumnezeu, şi nu omului şi instinctelor sale.

Când Paul spune: „Sclavii să fie supuşi stăpânilor lor în toate..., să arate o fidelitate desăvârşită pentru ca ei să onoreze în toate învăţătura lui Dumnezeu, mântuitorul nostru" (*Tit* 2,9-10), atunci aceasta este o indicaţie pentru sfinţenie misionară într-o lume în care sclavia era stabilită în mod determinat. Ceea ce este revoluţionar în noua alianţă este că toţi oamenii sunt egali în faţa lui Dumnezeu:

> V-aţi dezbrăcat de omul cel vechi împreună cu faptele lui şi v-aţi îmbrăcat cu cel nou... unde nu mai este nici grec,

nici iudeu, nici circumcizie, nici necircumcizie, nici barbar, nici scit, nici sclav, nici liber, ci Cristos care este totul în toate (*Col* 3,9-11).

Afirmație: Numai anumite forme de homosexualitate sunt condamnate, ca prostituția în templu, raportul cu „băieți pentru plăcere" sau rolul pasiv în actul sexual. Biblia nu a cunoscut relațiile de pereche homosexuală ca legătură obligatorie.

Răspuns: Homosexualitatea este condamnată întotdeauna fără orice îngrădire. În Biblie nu există nicio diferență între comportament homosexual acceptabil și inacceptabil.

Cei opt foști episcopi scriu în obiecția lor împotriva legii serviciului parohial:

> Astfel de reinterpretări și interpretări corective ale unor declarații atât de importante ale Sfintei Scripturi nu sunt permise nici creștinilor, nici nu ajută justificării unei practici în Biserica lui Cristos adaptate modurilor de viață ale lumii actuale. Aici se aplică foarte simplu avertismentul din cântecul lui Luther: „Să nu schimbe Cuvântul!"[28]

Banalizarea dragostei

„Dragostea" este invocată întruna ca justificare a relațiilor homosexuale de durată. Câte un teolog se oprește în acest sens la Zarah Leander, care a pus întrebarea: „Poate fi dragostea păcat?", pentru a răspunde de îndată: „Dragostea nu poate fi păcat. Chiar dacă ar

---

[28] Scrisoarea deschisă a opt episcopi evanghelici cu privire la legea slujirii parohiale, în ianuarie 2011. O bună și suficientă confruntare cu Biblia referitoare la respectivele teme: Horst Affler-bach, *Homosexualität aus biblisch-theologischer Sicht. Vorlage zu einer Konsultation im Bund Evangelisch-Freikirchlicher Gemeinden in Deutschland* (BEFG) K.d.ö.R.

fi, mi-ar fi totuna, mai bine păcătuiesc o dată, decât să trăiesc fără dragoste"[29].

Dar ce este dragostea? Papa Benedict al XVI-lea a dedicat prima sa enciclică, *Deus caritas est*, acestui subiect, pentru a ieşi din marea confuzie care eclipsează cuvântul *dragoste*. Există trei cuvinte greceşti pentru dragoste: *philia*, *eros* şi *agape*. *Philia* este dragostea din prietenie, care se pare că este necunoscută celor care vor să atribuie figurilor biblice regele David şi Ionatan şi chiar Naomi şi fiicei ei vitrege Ruth o relaţie homosexuală. *Eros* este dragostea „doritoare", o dragoste care necesită „ascensiunea şi puritatea" pentru a se putea transforma în dragostea care dăruieşte. *Agape* este „expresia dragostei fondate în credinţă şi modelată de către aceasta". În ea

> este exprimată dragostea care este într-adevăr descoperirea celuilalt şi care astfel depăşeşte mişcarea egoistă, care guverna în mod evident mai înainte. Dragostea devine acum preocupare pentru cel pentru care îmi fac griji şi pentru celălalt de care am grijă. Ea nu se mai vrea pentru sine însăşi – cufundarea în ebrietatea fericirii –, vrea binele pentru cel iubit: devine renunţare, devine pregătită pentru sacrificiu, ba chiar îl doreşte[30].

Când dragostea în sensul deplin al cuvântului înseamnă o recunoaştere profundă a unicităţii celeilalte persoane şi, ca atare, cere exclusivitate şi finalitate, aceasta reprezintă cerinţe alese adresate omului de către Dumnezeu lui Moise pe plăcile de piatră, în cea de a şasea poruncă, *Să nu faci fapte necurate*, şi în cea de a noua poruncă, *Să nu pofteşti la femeia aproapelui tău*.

---

[29] http://www.youtube.com/watch?v=0zDL4j9haQ0.

[30] BENEDICT AL XVI-LEA, Scris. enc. *Deus caritas est* (25.12.2005), nr. 6, 7.

Legalitatea evreilor este depășită și „împlinită" de Isus, întrucât indică păstrarea poruncilor drept o consecință interioară a dragostei față de el însuși: el repetă de trei ori consecutiv în cuvântul său de adio această condiționalitate reciprocă:

> Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile mele. Cine are poruncile mele și le păzește, acela mă iubește. Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu (cf. *In* 14,15.21.23).

Isus descrie câmpul *communio* dintre Dumnezeu și om. Cine a găsit iubirea pentru Isus *vrea* să respecte poruncile lui. Ele nu sunt o exigență exterioară și o povară, ci descriu viața bună care face posibilă creșterea acestei relații de iubire încântătoare. Cel care nu a găsit acest contact viu cu Isus Cristos, acela este constant în căutarea dragostei omenești. În această situație, el se poate împotmoli atât de adânc în satisfacții compensatoare trupești, încât ceea ce este iubirea într-adevăr și ceea ce caută apun după orizont.

Dumnezeu însuși face posibilă intrarea în acest câmp prin iubirea pentru creația sa. Această voință mântuitoare a lui Dumnezeu pentru fiecare om înseamnă că îi arată omului calea pe care poate găsi mântuirea. Această indicare a căii se manifestă în cerințele morale. Biblia este o invitație și un avertisment la revenirea de la un comportament care separă de Dumnezeu la convertire. „Vestirea lui Dumnezeu ca iubire necondiționată [iubirea fără porunci] distruge fundamentul moralei creștine... Astfel, confesionalelor li se predică în gol", scrie Uwe Lay despre *Triumful indiferentismului*[31]. Doar prin conștiința de sine și remușcare se deschide ușa către Dumnezeul plin de îndurare, care îi iartă omului penitent *orice* păcat.

---

[31] Uwe C. Lay, „Liebt Gott unbedingt? Anmerkungen über den Triumph des Indifferentismus", *Theologisches* (Sept/Oktober 2010).

Cel mai adesea auzim în predică: Dumnezeu te iubeşte, Dumnezeu te iubeşte, Dumnezeu te iubeşte aşa cum eşti. Nu trebuie să te schimbi, nu trebuie să te întorci, nu trebuie să te spovedeşti, nu trebuie să mărturiseşti, chiar deloc pocăinţă, dar te poţi reîmprospăta la masa lui Dumnezeu. Problema constă în faptul că nimeni care este în conflict cu sine şi cu alţii, fără a fi cunoscut de fapt îndurarea, nu crede acest mesaj. El sună ca un slogan publicitar al lui Iacob cel ieftin. Dietrich Bonhoeffer numeşte „harul ieftin" ca pe „duşmanul de moarte al Bisericii":

> Lupta noastră în prezent se duce pentru harul scump. Har ieftin înseamnă har ca marfă risipită pe nimic, iertare risipită, sacrament risipit; har ca debara inepuizabilă a Bisericii, din care se distribuie cu mâini dezinvolte fără scrupule şi nelimitat; fără preţ, fără costuri... Har scump este evanghelia, care trebuie căutată în mod repetat, darul pentru care trebuie să te rogi, uşa la care trebuie să baţi. Este scumpă pentru că atrage emulaţia, este har pentru că îl cheamă în emulaţie pe Cristos; este scump pentru că îl costă pe om viaţa, este har pentru că îi oferă viaţa doar astfel; este scump pentru că anatemizează păcatul, har pentru că justifică păcătosul... Harul scump este întruparea în om a lui Dumnezeu[32].

Aceasta este dilema Bisericii: ea trebuie şi vrea să fie aproape de oameni pentru a le vesti mesajul fericit al Evangheliei. Dar dacă permite cerinţelor înalte faţă de om să devină un murmur de fundal, care nu mai ajunge la inimile oamenilor, mesajul îşi pierde puterea transformatoare şi Biserica îşi pierde atracţia.

---

[32] Dietrich BONHOEFFER, *Nachfolge,* capitolul 1.

XII. EDUCAȚIE SEXUALĂ ÎN ȘCOALĂ ȘI GRĂDINIȚĂ

Nu poate exista copilărie fără pudoare dezvoltată.

Neil Postman[1]

1. Sexualizarea tineretului de către stat

Cine are tinerețe are viitor. Aici se decide războiul cultural în care ne aflăm. Cultura europeană impregnată creștin se bazează pe familie și pe normele sexuale care fac posibilă familia, și anume monogamia. Până acum câteva puține decenii, cutumele, moravurile și legile ajutau individul să-și cultive instinctul sexual, astfel încât devenea capabil de fidelitate și responsabilitate în căsătorie și familie. Aceasta a trecut.

Să ne fie limpede: dacă orientarea acțiunii conform valorilor creștine nu este dată mai departe *unei* generații, generației *următoare*, atunci tradiția este la finele ei. *Tradiție* vine din latinul *tradere* – a da mai departe, a transmite. Dacă unei generații nu i se transmite ceea ce este bun, adevărat și drept, atunci această generație nu are nimic ce ar putea transmite la rândul ei. Aceasta se numește ruptură culturală. A construi o casă durează mult, a o arde – câteva ore.

De la introducerea educației sexuale obligatorii în învățământul școlar în anii șaptezeci a avut loc un voiaj de la „iluminarea sexuală" via „educația sexuală" la „învățământul sexual" cu ajutorul „pedagogiei emancipative"

---

[1] Neil POSTMAN, *Das Verschwinden der Kindheit*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt a. M. 1987, 19.

sau chiar „neo-emancipative" – o călătorie în demoralizarea totală a sexualității. Conform reprezentărilor pedagogiei sexuale dominante, „învățământul sexual" începe de la naștere; copiii sunt animați la masturbare, primesc colțișoare ascunse pentru jocuri de-a doctorul la grădiniță, toate formele de degradare a familiei sunt redate deja în cărțile ilustrate ca echivalente, homosexualitatea este oferită ca opțiune normală. Tehnici din ce în ce mai agresive se aplică pentru întipărirea ireversibilă a copiilor și tinerilor, care determină distrugerea pudorii, activarea dorințelor sexuale din copilărie și blocarea conștiinței. Sub stindardul „manevrării responsabile" a sexualității proprii, doar o singură normă trebuie să mai aibă valabilitate: fă numai ceea ce le convine partenerilor tăi sexuali. Aceasta este o cuadratură a cercului, pentru că această frontieră poate fi menținută numai de către cine a învățat stăpânirea de sine. Abuzul sexual furios asupra copiilor de către adulți și în măsură crescândă și de către tineri arată că ultima normă nu poate fi respectată într-o societate hipersexualizată.

Toate acestea s-au petrecut de la finele anilor șaizeci sub responsabilitatea Ministerului Familiei, care din 1953 până în 1969, din 1982 până în 1998 și iarăși din 2005 s-a aflat și se află în mâinile CDU. Miniștrii prestează jurământul la preluarea demnității cu aceste cuvinte:

> Jur că îmi voi dedica puterea binelui poporului german pentru a-i mări beneficiul, a-l feri de prejudicii, a apăra Constituția și legile Federației, a-mi îndeplini sarcinile în mod conștiincios și a exercita dreptatea asupra fiecăruia. Așa să-mi ajute Dumnezeu (*ad libitum*).

Pedagogia emancipării sexuale dăunează poporului, este injustă față de părinți, familii și copii și subminează

suveranitatea educaţională a părinţilor, care este garantată în toate declaraţiile drepturilor omului.

Părinţii au dăruit copiilor lor viaţa. Spre deosebire de clienţii băncilor de spermă şi de mamele surogat, părinţii credincioşi ştiu că Dumnezeu le-a dăruit copilul, astfel încât nu ei sunt proprietarii copilului, ci doar fiduciari, care au sarcina de a-l educa pe copilul lor ca o personalitate capabilă de dragoste şi performanţă. Această îndatorire este totodată dreptul lor natural, pe care nu îl datorează statului şi care, în consecinţă, nu le poate fi luat[2]. *Declaraţia Universală a Drepturilor Omului* (art. 16,3), *Convenţia Europeană a Drepturilor Omului şi Constituţia Germană* (art. 6, aliniatul 2.1) aşază autoritatea de educare în mâinile părinţilor, întrucât părinţii iubesc, preiau responsabilitatea durabil şi sunt dispuşi să aducă sacrificii în mod normal pentru copiii pe care i-au procreat[3]. În primul protocol adiţional al *Convenţiei Europene a Drepturilor Omului* se spune la art. 2:

> Statul trebuie să respecte în cadrul exercitării sarcinilor sale, preluate în domeniul educaţiei şi învăţământului, dreptul părinţilor de a asigura educaţia şi învăţământul conform convingerilor religioase şi de viziune asupra lumii proprii acestora.

Aceasta este realizarea principiului subsidiarităţii, al unui element central al doctrinei sociale catolice. El spune că statul poate exercita numai sarcini care nu

---

[2] Cf. Wolfgang WALDSTEIN, „Das Erziehungsrecht der Eltern", în *Ins Herz geschrieben*, Augsburg 2012.

[3] Christa Meves avertizează într-o mică publicaţie: *Mütter heute, entwertet, beraubt, vergessen (Mame astăzi, anulate, furate, uitate)*, fe-medienverlag, Kisslegg 21012, despre lipsa de control catastrofală a societăţii prin „lipsirea de mamă". Cf. şi Dr. Rainer BÖHM, „Die dunkle Seite der Kindheit", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 04.04.2012.

pot fi executate în responsabilitate proprie de către un nivel subordonat.

Mai multă autoritate şi mai multă responsabilitate nu pot fi atribuite drepturilor omului şi suveranității educaționale a părinților; şi totuşi aceste înțelegeri nu au putut împiedica faptul că statul a uzurpat educația sexuală şi a inițiat copiii obligați să meargă la şcoală, de mici, într-o sexualitate orientată spre plăcere, hedonistă. Dreptul la educație al părinților de a transmite copiilor lor standarde morale privind sexualitatea este astfel subminat.

Pedagogia emancipării sexuale nu se justifică nici din puncte de vedere democratice. Mai mult de 50% din căsătorii *nu* au fost despărțite. 75% din copii trăiesc în medie, în 2008, în UE, la părinți căsătoriți[4] – o cifră care surprinde, pentru că pe ecrane se vede preponderent descompunere. Şi cei care au suferit în mod dureros fractura căsătoriei şi familiei le doresc copiilor lor să fie fericiți într-un parteneriat stabil şi să întemeieze o familie. Unde există un tată sau o mamă care să-şi *dorească* fiul sau fiica homosexual/ă, să divorțeze sau să educe copii singur/ă? Marea majoritate a oamenilor tineri vor familie[5]. Dar statul, întregul sistem de educație şi practic toate organizațiile care se ocupă de tineret au încetat să educe copiii în spiritul capacității de iubire şi legătură durabilă.

Educarea pentru castitate şi stăpânire de sine – noțiuni care abia mai sunt înțelese –, ca pregătire pentru căsătorie şi familie şi ca premisă fundamentală a fidelității, componentă esențială a muncii de tineret creştine

---

[4] Forme de viață în EU27, http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=STAT/11/156&format=HTML&aged=0&language=DE&guiLanguage=en.

[5] Cf. *Shell-Jugendstudie 2010 und Generationenbarometer des Instituts für Demoskopie Allensbach*.

înainte de 1968, nu mai există nici în şcoli catolice şi asociaţii de tineret. Ne aflăm înaintea marii eşuări nu numai a statului, ci şi a Bisericii. Ea dispune de o multitudine de instrucţiuni excelente (cf. cap. XIII, p. 411) şi de comoara nedezgropată a teologiei trupului a lui Ioan Paul al II-lea, dar acestea rămân necultivate şi nu sunt convertite în pastorala concretă. Abandonarea moralei sexuale creştine este nucleul autosecularizării Bisericii. Mainstream-ul curge între timp de-a dreptul prin mijlocul ei.

2. Introducerea educaţiei sexuale obligatorii în şcoală

Educaţia sexuală şcolară este un produs al revoltei studenţeşti din 1968, al cărei scop central a fost „eliberarea sexuală" prin răsturnarea fundamentului valoric întipărit creştin. În acelaşi an, Conferinţa Episcopală Germană a denunţat obedienţa faţă de Papă, îndepărtându-se de enciclica *Humanae vitae* prin *Declaraţia de la Köningstein* şi lăsând contracepţia la voia conştiinţei individului[6]. Protagonişti de stânga au ajuns rapid în „marşul lor prin instituţii" la pupitrul de comandă al puterii, unde şi-au realizat scopurile revoluţionare pe cale legislativă cu ajutorul programelor finanţate de stat.

O primă străpungere a fost *Recomandarea Conferinţei Miniştrilor Educaţiei* din 1969 privind introducerea educaţiei sexuale şcolare, care solicita statelor federale să creeze reglementări juridice. Aceasta a fost pusă în aplicare în toate statele federale până în 1974. S-a format în cele din urmă o opoziţie care a ajuns

[6] Episcop Elmar Fischer, *Die Erklärungen von Mariatrost, Königstein und Solothurn korrigieren,* Gastkommentar kath.net am 02.04.2012.

până la Tribunalul Constituțional Federal. Sâmburele acuzației a fost că dreptul părinților prevăzut în Constituție va fi subminat *de facto* prin educația sexuală școlară.

Tribunalul Constituțional Federal are sarcina de a apăra principiile constituționale. Dar și judecătorii sunt supuși spiritului epocii. Dacă sistemul de valori al unei societăți ajunge să se clatine, aceasta nu se oprește înaintea tribunalelor.

Tribunalul Constituțional Federal a declarat cu sentința sa din 21.12.1977 educația sexuală de stat ca legitimă. A emis o sentință nu solomonică, dar ambivalentă: Tribunalul a vrut să dea dreptate ambelor părți, hotărând:

> 1. Educația sexuală individuală aparține, în primul rând, dreptului de educație natural al părinților în sensul art. 6, alineat 2, din Constituție; dar statul este îndreptățit pe baza mandatului său la educație și formare (art. 7, alineat 1, Constituție) să efectueze educație sexuală în școală.

Deși sentința a cuprins și restricții:

> 2. Educația sexuală școlară trebuie să fie deschisă reprezentărilor valorice în acest domeniu și să ia în considerare în general dreptul de educație al părinților și convingerile lor religioase și de viziune asupra lumii, în măsura în care acestea sunt importante în domeniul sexualității. Școala trebuie să renunțe la orice încercare de îndoctrinare a tineretului ... 4. Părinții pot însă revendica informarea în timp util asupra conținutului și a căii metodico-didactice a educației sexuale în școală.

Dar întrucât partenerii care aici sunt egali în caz de conflict sunt complet inegali, și anume părinți individuali contra statului, este clar că această sentință a fost o rupere de dig, care a scos *de facto* dreptul natural al părinților la educație din cadrul constituțional.

Gabriele Eckermann, avocat specializat în dreptul părinţilor, spune: „Lupta împotriva educaţiei sexuale de către stat a fost purtată cu juriştii cei mai capabili şi chiar şi cu sprijinul Bisericilor – şi pierdută. În 1992, un nou val de protest a fost înăbuşit in faşă de o rezoluţie a Tribunalului Administrativ Bavarez. Toate procedurile ulterioare au fost respinse cu motivarea Tribunalului Administrativ Bavarez[7], care decisese în 1986:

> Obligativitatea şcolară generală şi celelalte obligaţii care decurg din aceasta limitează admisibil dreptul părintesc de determinare asupra educaţiei copilului, garantat de art. 6, alineatul 2, pagina 1, din Constituţie.

În acest mod, îndoctrinarea sexuală nu este într-adevăr explicită, dar legitimată implicit. De atunci părinţilor le-a fost retras dreptul de educaţie în mai multe cazuri, întrucât şi-au îndepărtat copiii de la manifestări de îndoctrinare sexuală din motive religioase şi de conştiinţă[8].

Ceea ce pentru tineri la pubertate a început drept clarificare sexuală s-a dezvoltat în instrument al impunerii ideologiei gender şi al sexualizării copilului din leagăn prin extinderea tot mai mare asupra tuturor disciplinelor şi anilor şcolari şi suprimarea tuturor normelor morale. *Centrala Federală pentru Clarificare Sanitară* (BZgA) constată ea însăşi într-o analiză privind clarificarea sexuală şcolară din 2004: „În directive nu se identifică nicio intenţie de a educa sexual tineretul în vederea căsătoriei şi familiei"[9]. Cum de în Germania,

---

[7] Scrisoarea Gabrielei Eckermann către autoare.

[8] Relatare pe larg aici: www.medrum.de, cuvânt cheie: „Salzkotten", între altele, la 01.01.2011, 09.09.2010, 08.04.2010, 25.09. 2010, 11.08.2009.

[9] BZgA, *Richtlinien und Lehrpläne zur Sexualerziehung, Eine Analyse der Inhalte, Normen und Werte sowie der Methoden zur Sexualerziehung in den sechzehn Ländern der Bundesrepublik Deutschland*, Köln 2004.

care în Constituția sa, art. 6, 2, pune căsătoria și familia „sub protecția specială a regulamentului de stat", nu există în educația sexuală obligatorie nicio „intenție în vederea căsătoriei și familiei"?

Revoluționarii culturali interpretează istoria astfel:

> Juridic adversarii pierduseră disputa [1977], în practică însă – grație acompaniamentului propagandistic al presei juridice și al Bisericii Catolice – repurtaseră o victorie. Astfel s-a ajuns până la mijlocul anilor optzeci la o stagnare... dar cel târziu la mijlocul anilor optzeci declinul treptat a fost stopat. În decurs de câteva luni educația sexuală a apărut din nou și a câștigat în discuțiile pedagogice și politice o însemnătate imensă.

Motivul a fost „faptul că imunodeficiența SIDA descoperită în 1981 a fost transmisă primar prin contacte sexuale"[10].

Aceasta a fost într-adevăr o schimbare de macaz de importanță imensă. Politicienii ar fi avut o posibilitate simplă „să înmulțească folosul poporului și să abată prejudiciul său"; ar fi putut utiliza instrumentarul formator de opinie enorm al statului pentru a explica poporului că heterosexualitatea și abstinența înainte de căsătorie și fidelitatea față de soț/soție sunt o protecție de sută la sută privind SIDA și toate celelalte maladii venerice. În schimb, alarma SIDA a fost legitimația de a face din elevii tot mai tineri experți în prevenire și de a le servi minciuna despre *safer sex* prin folosirea prezervativului. Chiar dacă aici este utilizat comparativul *safer*, tinerii primesc mesajul că sexul cu prezervativ este sigur întrucât ei nu sunt informați asupra ratelor

---

[10] Friedrich KOCH, „Zur Geschichte der Sexualpädagogik", în Renate-Bernike SCHMIDT – Uwe SIELERT, ed., *Handbuch Sexualpädagogik und sexuelle Bildung*, Juventa-Verlag, Weinheim–München 2008, 32 ș.u.

de eroare (cf. cap. X, p. 251). Clarificatorii sexuali au început să umble cu geamantane de prevenire prin școli și să exerseze în clase școlare mixte folosirea prezervativului cu penisuri de plastic. Acum ușa era crăpată pentru a abroga normele morale prin material plastic și grafic, cu filme și articularea lingvistică forțată a proceselor sexuale și a jocului cu roluri, pentru a fractura simțul de pudoare al copiilor și a-i iniția la vârsta copilăriei în practici sexuale de toate felurile, mai ales a masturbării.

Acum părinții s-au văzut expuși unei presiuni sociale și mediatice crescânde, care îngreuna tot mai mult educarea copiilor în spiritul responsabilității morale. Publicația pentru tineret *Bravo* a avut și are aici o funcție esențială: cuprinsurile deveneau tot mai obscene și prezentau copiilor la vedere toate genurile de activitate sexuală în cuvânt și imagine ca „normal".

Terapeutul pediatru Christa Meves și-a ridicat vocea împotriva revoluției sexuale de la început până în ziua de astăzi și a îndrumat părinții către o educație adecvată copilului[11]. Cărțile ei au atins ediții de milioane[12]. Neobosită, a avertizat în conferințe asupra dezvoltării fatale. Pedagogul teoretician Wolfgang Brezinka a evidențiat de asemenea strategiile distrugătoare ale culturii deja din 1971, cu cartea sa *Educația și revoluția*

[11] Un rezumat practic al principiilor de educație a copiilor se găsește în fluturașul Christei Meves, *Copiii fericiți nu sunt o întâmplare*. Pentru că în societatea noastră capacitatea de parentalitate nu se mai poate învăța adesea prin model, Christa Meves a fondat *Colegiul pentru Părinți Christa Meves* (ECCM), care transmite abilitățile de bază pentru paternitate și maternitate, *Responsabilitate pentru familie*, www.vfa.de.

[12] Christa Meves, *Manipulierte Maßlosigkeit*, 1971; *Wer Wind sät... Folgen der Entschämung und Jugendverführung*, 1998; *Verführt. Manipuliert. Pervertiert*, 2003. Toate titlurile pe www.christa-meves.de.

culturală. Pedagogia noii Stângi[13]. Dar marele atac asupra fundamentului de valori pregnant creştin a rulat nestingherit mai departe, inclusiv sub guvernarea de 16 ani a lui Helmut Kohl, cu Heiner Geißler şi Rita Süssmuth ca miniştri ai Familiei.

3. Reţeaua sexual-pedagogică

Vârfurile de lance instituţionale ale răsturnării valorice sexual-politice sunt *Centrala Federală de Clarificare Sanitară* (BZgA), *Institutul de Pedagogie Sexuală* din Dortmund şi *pro familia* ca branşă germană a *International Planned Parenthood Federation* (IPPF).

Centrala Federală pentru Clarificare Sanitară (BZgA)

BZgA, fondată în 1967 şi condusă din 1985 de dr. Elisabeth Pott, se descrie pe sine astfel:

> BZgA este cea mai mare instituţie de clarificare necomercială, naţională, pentru prevenirea şi promovarea sănătăţii şi este finanţată parţial de către două ministere (Sănătate şi Familie). Ea uneşte campanii mass-media diverse cu activităţi de clarificare interpersonale[14].

Este vorba deci despre o instituţie de stat care este supusă instrucţiunilor şi subordonată guvernului respectiv. Conform informaţiei *Ministerului Federal pentru Familie* (BMFSFJ), BZgA este finanţată de către acest minister din 1997 cu circa 5.112.000 euro anual. Din 1967, BZgA acoperă ţara cu „campanii mass-media" care nu lasă să se recunoască nicio „intenţie în vederea căsătoriei şi familiei" (vezi mai sus).

---

[13] Wolfgang BREZINKA, *Erziehung und Kulturrevolution. Die Pädagogik der neuen Linken*, München–Basel 1971.

[14] http://www.netzwerkgesundheitskommunikation.de/artmedic_newsletter/texte/n4/lebenslauf_pott.pdf

Îndoctrinarea sexuală se efectuează cu broşuri ilustrate orientate asupra grupurilor-ţintă. Pot fi comandate de la BZgA prin Internet în mod gratuit şi sunt distribuite de sute de mii de ori profesorilor, educatorilor, şefilor de tineret, copiilor şi tinerilor. Titluri precum *Poveşti pentru tineri*, *Pe strada noastră*, *Chestiune(i) pentru fete*, *Heterosexual?*, *Homosexual?* conţin capitole de iniţiere detaliate în homosexualitate cu instrucţiuni pentru *coming-out*[15], inclusiv scrisoarea preformulată către părinţi şi crearea de reţele cu grupurile şi asociaţiile respective. Cărţulia *Cum merge – cum stă, cunoştinţe demne de ştiut de către băieţi şi bărbaţi* [!] elucidează avantajele raportului anal. O broşură însoţitoare le dă tinerilor „sfaturi metodice" cum poate fi transmisă informaţia „step by step"[16]. Un caiet numit *Plăcerea de a călători* îndeamnă a nu uita prezervativele, pentru a putea savura „safe sex" în concediu. Caietul *Dragostea şi sexualitatea ca teme pentru gazeta elevelor – de nedescris?!* oferă instrucţiunea concretă pentru „cum poate fi creat în şcoală un climat prietenesc sexual". BZgA întreţine numeroase portaluri pe Internet, din care oricine îşi poate face o impresie directă:

- www.sexualaufklaerung.de
- www.loveinline.de
- www.schule.loveline.de
- www.komm-auf-tour.de

Ceea ce se vede şi se citeşte în atractivele *sex' n' tipps*[17] ale lui Leporello se găseşte în toate broşurile: băieţii şi fetele sunt instruiţi/e asupra zonelor erogene, despre

---

[15] Literal în lb. engl. „ieşirea în afară" [pleonastic, n. ns.] se referă la procesul de a afirma public şi voluntar orientarea sexuală sau identitatea de gen (Wikipedia) (*n. trad.*).

[16] Pas cu pas (lb.eng.) (*n. trad.*).

[17] *Sex şi sugestii* (lb.eng.) (*n. trad.*).

petting[18] îmbrăcat şi dezbrăcat, despre poziţii în raportul sexual, despre sex oral şi anal; homo- şi bisexualitatea sunt redate ca opţiuni normale; şi vizionarea de materiale porno, pentru a se excita astfel, contează drept „complet normal". *Singura* restricţie recomandată tinerilor este aceasta: „Nu fă niciodată ceea ce nu-ţi place! Şi acceptă dacă prietenul/a tău/ta spune «Nu»!"

Următoarele organizaţii sunt recomandate pentru „sfat, ajutor şi consiliere" *sex' n' tipps*:

- Prosperitatea muncitorească (AWO)
- Asociaţia Caritas Germană
- Asociaţia de Prosperitate Paritară Germană (DPWV)
- Crucea Roşie Germană (DRK)
- Donum vitae
- Asociaţia Lesbienelor şi Homosexualilor Germania (LSVD)
- pro familia
- Serviciul social al femeilor catolice (SkF)
- oficii de sănătate.

Purtători de oferte de perfecţionare în consilierea şi pedagogia sexuală sunt, conform BZgA[19]:

- Prosperitatea muncitorească, asociaţie înregistrată (AWO e.V.), Berlin
- Comunitatea de lucru federală protecţia copiilor şi tinerilor a.î, Berlin
- Asociaţia Germană de Prosperitate Paritară, Berlin
- Societatea Germană pentru Cercetare Sexuală, Centrul pentru Medicină Psihosocială, Hamburg

---

[18] Forme de contact fizic exclusiv sexual, care pot provoca excitaţie sexuală; când conduc la raport sexual, se numesc preludiu (Wikipedia) (*n. trad.*).

[19] http://www.qualifizierung.sexualaufklaerung.de/index.php?docid=14&mid=3.

- Donum vitae e.V., Bonn
- Institutul Central Evanghelic pentru Consiliere Familială SRL, Berlin
- Centrul de Planificare Familială HH, Hamburg
- Academia de Perfecţionare a Asociaţiei Caritas Germane Freiburg
- Institutul de Sexologie Aplicată al oraşului hanseatic Merseburg
- Institutul de Pedagogie Sexuală al Asociaţiei pentru Promovarea Pedagogiei Sexuale şi a Învăţământului Sexual Dortmund
- Academia Paritară SRL, Berlin
- pro familia – Societate Germană pentru Planificare Familială, Pedagogie Sexuală şi Consiliere Sexuală s.î. Asociaţie Federală, Frankfurt pe Main
- Serviciul Social al Femeilor catolice – Asociaţie Generală (SkV), Dortmund.

Toate aceste instituţii lucrează, aşa se poate conchide, la dereglarea normativă a sexualităţii, finanţate cu milioane din banii contribuabililor.

Institutul de Pedagogie Sexuală,
Societatea de Pedagogie Sexuală,
Alianţa Sexual-pedagogică

Forja de cadre este *Institutul de Pedagogie Sexuală* (isp) din Dortmund. A fost fondat de către Ministerul Federal al Familiei ca „proiect model pentru dezvoltarea şi testarea materialelor sexual-pedagogice pentru lucrul cu tineretul în timpul liber şi şcoală". Titularul institutului este *Asociaţia pentru Promovarea Pedagogiei Sexuale şi a Învăţământului Sexual*, recunoscută drept caritabilă. Institutul are parteneri de cooperare

în Austria şi Elveţia[20]. Prin instruirea şi perfecţionarea pedagogilor sexuali, seminare, ateliere de lucru, conferinţe, publicaţii şi conferinţe profesionale, institutul promovează „educarea sexuală" a populaţiei, în speţă a copiilor şi tinerilor.

Societatea de Pedagogie Sexuală (gsp), stabilită la Institutul de Pedagogie al Universităţii Kiel, condus de prof. dr. Uwe Sielert, se constituie în asociaţie profesională internaţională a pedagogilor sexuali. Societatea a fost fondată în 1998. Cuprinde rotund 70 de membri individuali din Germania, Austria, Irlanda şi Grecia.

Referitor la centrele de greutate de lucru ale Societăţii de Pedagogie Sexuală, un sumar succint, cu traducere în clar:

- Cercetarea şi însoţirea socializării sexuale pe tot parcursul vieţii prin pedagogie sexuală şi consiliere sexuală.

În clar: sexualizarea din leagăn până la brancardă.

- Pluralizarea formelor relaţionale, de dragoste şi de viaţă.

În clar: dizolvarea căsătoriei şi familiei.

- Disoluţia apartenenţelor culturale, etnice şi religioase.

În clar: dizolvarea valorilor obligatorii ale diferitelor culturi.

- Flexibilizarea identităţilor de gen şi ale sexualităţilor.

În clar: dizolvarea identităţii de gen a bărbatului şi femeii, propagarea „diversităţi" sexuale.

- Posibilităţi ale autodeterminării sexuale şi capacităţii relaţionale.

În clar: introducerea concretă în toate tipurile de tehnici sexuale.

---

[20] *Österreichisches Institut für Sexualpädagogik und Sexualtherapien*, Wien; *Kompetenzzentrum Sexualpädagogik und Schule*, Luzern; *Institut für Sexualpädagogik und Sexualtherapie*, Uster.

- Prevenirea violenţei sexuale.

În clar: sexualizarea copiilor şi tinerilor în vederea „protejării de abuz".

- Inaugurarea de spaţii experimentale datorită tehnologiei mediatice noi.

În clar: sex interactiv pe Internet.

Institutul remite din 2008 sigiliul de calitate „Q" şi tinde spre recunoaşterea europeană a denumirii profesionale „pedagogă sexuală", „pedagog sexual". Scopurile revoluţionar-sexuale se ascund sub paltonul profesionalităţii şi competenţei experţilor şi în acest fel capabile de a fi aplicate.

Alianţa sexual-pedagogică este fuziunea asociaţiilor profesionale din Germania (gsp), Elveţia (Sedes), Tirolul de Sud (Platforma de Pedagogie Sexuală) şi Austria (Platforma de Educaţie Sexuală).

Ea serveşte creării de reţele internaţionale, generează un „pool de referentE internaţional, organizează congrese şi specializări şi influenţează internaţional „plasarea subiectelor sexual-pedagogice".

Toate aceste instituţii şi-au propus să promoveze „educaţia sexuală"[21].

Pro familia

Este unul dintre partenerii cei mai importanţi ai statului în sexualizarea copiilor şi tinerilor. *Pro familia* întreţine în Germania circa 200 de centre de consiliere,

---

[21] *Centrul pentru Educaţie Sexuală* din Dresda (www.sexuelle-bildung.de) oferă: cursuri pentru masaj intim, care se exersează în grup cu partenerul/a, cursuri bondage „într-o atmosferă fără clişee sado-maso" şi seri Lovetoy pentru femei, „cu un spectru de produse exclusiv de jucării erotice". „A şti ceea ce ne face plăcere nouă femeilor, este premisa de bază pentru o viaţă amoroasă împlinită".

numeroase pagini de internet şi servicii de consiliere online. Prin sexualizarea tinerilor *pro familia* îşi procură întotdeauna clienţi noi pentru întreprinderile proprii de avort provocat. Conform datelor proprii, 77% din toate întreruperile de sarcină din Germania se execută în cele şase centre de avort provocat *pro familia.*

Pro familia este subvenţionată de către stat. După informaţiile Ministerului Federal al Familiei (BMFSFJ), *pro familia* a obţinut în anul bugetar 2011 784.000 euro pentru mijloace de promovare. „În plus, BZgA finanţează măsuri individuale ale uniunii federale a *pro familia* în cadrul subvenţiilor pentru titulari de proiecte mediatice şi de specializare"[22]. La această promovare suplimentară este vorba despre 25,5 milioane euro finanţare de stat a centrelor de consiliere *pro familia.* În mod evident scopurile organizaţiei *pro familia* sunt de interes pentru BMFSFJ independent care partid deţine competenţa directivei politice. Alte circa 30 de milioane de euro curg spre centrele pentru avort provocat *pro familia* prin casele de asigurări de sănătate legale, care poartă costurile uciderii copiilor nenăscuţi. *Pro familia* este o asociaţie caritabilă. Evident că uciderea copiilor nenăscuţi este compatibilă cu caritatea![23]

Pro familia este braţul german al *International Planned Parenthood Federation* (IPPF), a cărei strategie o transpune pe plan naţional şi local. Ambele organizaţii au fost fondate la începutul anilor cincizeci ai secolului trecut de către Margaret Sanger în SUA şi Hans Ludwig Friedrich Harmsen în Germania. Sanger

---

[22] Informare despre conferinţa de presă a BMFSFJ către autoare, la 30.08.2011.

[23] Cf. Simone BACH, *Wer ist Pro Familia? Hausarbeit über Pro Familia im Fach Politikwissenschaften/Sozialpolitik an der Evangelischen Fachhochschule Rheinland-Westfalen-Lippe*, publicat în colecţia „Aktion Leben e.V."

şi Harmsen s-au înţeles, după cum s-a menţionat deja la începutul cărţii, ca „igienişti ai rasei", care au vrut să reducă „masa ereditară inferioară din popor", pentru a cauza o „ameliorare" a masei ereditare valoroase etatizate. Harmsen a fost fondator şi până în 1962 preşedinte al organizaţiei *pro familia*, până în 1984 preşedintele ei de onoare. El nu s-a distanţat niciodată de poziţiile sale eugenice. Din 1973 până în 1983 marxistul Jürgen Henrichs a fost preşedintele uniunii. Numele *pro familia* (pentru familie) este un eufemism, cum nu ar fi putut fi mai sarcastic.

International Planned Parenthood Federation (IPPF)

Cel mai mare *global player* în chestiuni de avort provocat şi de dereglare a sexualităţii este IPPF, cu organizaţii subsidiare în 179 de ţări. În raportul anual din 2010[24], IPPF se laudă cu:

- 22 milioane de sarcini prevenite;
- 131 milioane de servicii de prevenire;
- 38 milioane de cazuri de infertilitate provocată artificial unor perechi;
- 621 milioane de prezervative distribuite;
- 80 milioane de servicii pentru oameni tineri.

IPPF afirmă îndrăzneţ în *Annual Performance Report 2007-2008*: „Accesul la avortul provocat legal mai sigur este un imperativ al sănătăţii publice şi al drepturilor omului"[25].

---

[24] Următoarele informaţii sunt luate din IPPF, *Five year Performance Report 2010*. http://www.ippf.org/NR/rdonlyres/47648121-4936-418D-A4A2-692442E34997/0/2010.pdf.

[25] http://www.ippf.org/nr/rdonlyres/0868e974-a7ce-4364-944c-3527e4ad9dd8/0/annualperformancereport08.pdf.

Acesta este un neadevăr cras. În niciun document obligatoriu al ONU sau UE avortul provocat nu este considerat parte a *sănătății sexuale și reproductive* (SRH) sau chiar ca drept al omului. Prin intermediul UE, în raportul anual al IPPF se afirmă:

> Uniunea Europeană este cel mai mare finanțator pentru dezvoltare internațională și din punct de vedere istoric vârful de lance pentru drepturile sexuale și reproductive. Rețeaua europeană a IPPF se angajează pentru ca drepturile sexuale și reproductive să rămână inima politicii de dezvoltare a Uniunii Europene.

După cum a elucidat un raport al *European Dignity Watch* în martie 2012, proiecte ale IPPF și *Marie Stopes International*, care efectuează avorturi provocate în țările în curs de dezvoltare, sunt finanțate de către UE, cu toate că nu există niciun fel de baze legale[26].

Grupul-țintă cel mai important al IPPF este tineretul.

> În ultimii cinci ani IPPF s-a transformat dintr-o organizație care lucrează cu tineretul într-o organizație care se concentrează asupra tineretului prin oferta de servicii de sănătate sexuală și reproductivă[27].

Drepturile sexuale ale tineretului nu trebuie limitate nici prin legi, nici prin norme sociale sau religioase. Raportul pe cinci ani arată mândru că IPPF a implementat 283 de modificări legislative în 119 țări în favoarea drepturilor reproductive și sexuale, dintre care 52 de liberalizări ale dreptului la avort provocat. „IPPF a

---

[26] http://europeandignitywatch.org: *The Funding of Abortion Through EU Development Aid – An Analysis of EU's Sexual and Reproductive Health Policy*. 27.03.2012. În SUA, mișcarea pro-life luptă contra finanțării de stat a IPPF: *Defund Planned Parenthood !* LSN, 07.07.2011, *UN agencies increase funding to embattled Planned Parenthood.*

[27] IPPF, *Five year Performance Report 2010.*

putut efectua 3,9 milioane de servicii de avort provocat, din care 41,7% pentru oameni tineri, o creştere cu 22%".

Ce le transmite IPPF copiilor şi tinerilor? În acest sens, un exemplu pe pagina IPPF pentru adolescenţi:

> Mituri şi fapte despre sex: Punctul unu: sexul oral este sex? Mitul spune că numai sexul vaginal ar fi sex. Cert este că nu există o definiţie pentru *a face sex*. Pentru unii oameni penisul-în-vagin este raport sexual. Pentru alţii, penisul-în-anus. Iarăşi pentru alţii sexul înseamnă raport sexual cu o jucărie. Pentru unii, sex este frecarea fără raport sexual. Pentru alţii, sexul înseamnă contact oral/genital. Pentru alţii înseamnă şi masturbare. Pentru cei mai mulţi experţi (ca noi) sunt valabile toate cele numite mai sus. Orice orientare sexuală, fie ea lesbiană, homosexuală, bisexuală, queer sau *straight*, este pe deplin normală. Când devii gravidă, ai trei opţiuni – avortul provocat, adopţia sau *parenting*-ul[28]. Avortul provocat este legal şi sigur. Probleme serioase şi de durată sunt rare. Cele mai multe femei se simt uşurate... Mulţi adolescenţi ar vrea să vorbească despre avortul provocat cu părinţii lor. Dar nu în toate statele este necesar a se spune ceva părinţilor. Aici te poţi informa despre legi [link][29].

Instrumentalizarea puterii politice prin minorităţi radicale

Toate organizaţiile numite aici se bucură de promovarea de către stat. La nivel federal, provincial, citadin şi comunal există referate de specialitate pentru „moduri homosexuale de viaţă", care sunt active mai ales în domeniul educaţiei. Guvernele din Renania de Nord-Westfalia şi Baden-Württemberg au elaborat imediat după

---

[28] Procesul de promovare şi susţinere a dezvoltării fizice, emoţionale, sociale şi intelectuale a copilului din copilărie până la maturitate (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[29] http://www.plannedparenthood.org/info-for-teens.

începerea guvernării lor un *Plan Național de Acțiune împotriva Homofobiei*, în care lucrul cu tineretul ocupă un loc central.

În iunie 2011, orașul Gießen a demarat în colaborare cu *pro familia* „un proiect unic pentru autodeterminare sexuală și împotriva homofobiei": DRAGOSTE CUM VREI! a fost mesajul pe afișele, fluturașii și „instrucțiunile" către toate asociațiile de tineret. Pe ele se văd perechi homosexuale sărutându-se pe gură, o pereche homosexuală și lesbiană în prim-plan, un grup agil de patru persoane alături, o pereche heterosexuală palid în fundal. Textul e și în limbile rusă și turcă.

Faptul că o școală întreagă va fi îndatorată acestei agende, precum *Școala împotriva homofobiei* în Renania de Nord-Westfalia[30], este mai mult o excepție, dar nu este o excepție faptul că programele școlare sunt îndreptate tot mai mult în această direcție, de a modifica atitudinile morale ale copiilor și tinerilor, de a-i destabiliza în identitatea lor de gen, de a mijloci întreaga „diversitate" a orientărilor sexuale ca egale, de a-i sprijini în „coming out" la orice vârstă și de a-i cupla cu scena homosexuală și lesbiană. „Pedagogia queer" trebuie să depășească „socializarea heteronormativă" a copiilor și tinerilor.

La Berlin, Camera Deputaților a ratificat în 2009 „pachetul de măsuri pentru inițiativa «Autodeterminare și acceptare a diversității sexuale și de gen»" și l-a finanțat cu 2,1 milioane euro. Suma impunătoare se utilizează pentru reducerea discriminării și pentru promovarea acceptării „diversității sexuale și de gen", în special prin perfecționarea directorilor de școli și învățătorilor și pentru verificarea *conținuturilor de învățământ*,

[30] www.schlau-nrw.de; http://www.diversity-in-europe.org/alt/html/index_eng.html.

dacă într-adevăr subiectele LSBTI sunt transmise în învățământ. În această privință Administrația Senatului pentru educație și școli din Berlin a pus la dispoziția tuturor școlilor și profesorilor un *ghid* care oferă o perspectivă în „pedagogia queer"[31] (cf. p. 362).

Toate acestea sunt posibile pentru că activiștii pot conta pe ajutorul mass-media mainstream-ului; mai mult decât atât, ele însele promovează activ hipersexualizarea și perforează o frontieră după cealaltă. Cine susține că am ajuns la finele acestei dezvoltări se înșală. Ceea ce ieri era criminal, astăzi este permis; și ceea ce astăzi este criminal, se va regăsi mâine în cadrul legal. Sexul și mediile ar fi o carte proprie. Aici, numai un exemplu:

La 21 iunie 2012, *Stern*[32] l-a prezentat pe prima pagină pe „sexologul" hamburghez Ann-Marlene Henning cu titlul: „Make love"[33]. Această femeie a scris o carte de inițiere avizată pentru tineri, din care și adulții pot învăța ceva. Începând de acum, ca serial în *Stern*. Redactorul-șef Thomas Osterkorn face în editorial trimiterea foarte adecvată la cartea *Sexfront* de Gunter Amendt, care a apărut în 1970 și a făcut ordine în cuvânt și imagine cu reprezentări de morală „detaliate și necenzurate": sex fiecare cu fiecare, indiferent de vârstă și gen. Deosebirea este numai aceea că astăzi fotografiile sunt mai frumoase și color și „arată intimitate reală, nu scene de sex artificiale". Fotografa „cărții de inițiere" a interpelat perechi tinere pe stradă, dacă

---

[31] Cf. articolul foarte bine documentat al lui Marion GEBERT, „Sexuelle Vielfalt? Einblick in neue Schulrichtlinien", în *Bulletin des DIJG*, toamna 2011, nr. 20, http://www.dijg.de/sexualitaet/sexuelle-viel falt-neue-richtlinien.

[32] Săptămânal de actualități distribuit mai ales în Germania, fondat la Hanovra în 1948 (Wikipedia) (*n. trad.*).

[33] Fă dragoste (lb.eng.) (*n. trad.*).

ar fi dispuse să se lase fotografiate în timpul actului sexual. Mulţi „au considerat proiectul grozav". Pe cât de realiste pozele în *Stern*, pe atât de practice sfaturile sexologului pentru drumul cel mai savuros la orgasm şi învingerea durerii de inimă prin schimbarea partenerului, pentru că aceasta „este prevăzută de natură, pentru ca patrimoniul ereditar să fie adus frumos între oameni"[34].

4. Câţiva protagonişti ai pedagogiei sexuale

Helmut Kentler

Homosexualul declarat Helmut Kentler, din 1976 până la pensionarea lui în 1996 profesor la Universitatea Hanovra, a fost unul dintre cei mai influenţi revoluţionari sexuali[35]. A fost ani îndelungaţi membru al Consiliului de administraţie al *Comunităţii de Lucru pentru Sexualitate Umană* şi până la moartea sa (2008) consilier al *Uniunii Umaniste* (HU). Profesorul a fost un expert căutat ca atare în procese judiciare. Împreună cu Verzii şi *Uniunea Umanistă* a militat pentru sex între adulţi şi copii (pedosex)[36], pentru că era de părere că „raporturile pederaste se pot manifesta foarte pozitiv asupra dezvoltării personalităţii unui băiat, mai ales dacă pederastul este un mentor adevărat al băiatului"[37]. Aşa a fost, de exemplu, Gerold Becker, între

---

[34] *Der Stern*, 26 (21.06.2012).

[35] Influenţa amplă a lui Helmut Kentler este redată în *Die missbrauchte Republik*, 137.

[36] Consiliului *Uniunii Umaniste* îi aparţin prof. Hartmut von Hentig, partener de viaţă al conducătorului pedocriminal al şcolii internat Odenwald, Renate Kunast, prof. Rüdiger Lautmann, ministrul de Justiţie Leutheusser-Schnarrenberger şi multe alte nume ilustre ale clasei politice germane. http://www.humanistischeunion.de/wir_ueber_uns-verein/beirat.

[37] Lorenz JÄGER, „Unter Humanisten", *FAZ.NET* 20.03.2010.

1972 şi 1985 director al internatului de elită al şcolii Odenwald, dar şi numeroşi dintre colegii săi. Abuzul sexual al elevilor ţinea de cotidianul internatului. Partenerul de viaţă al lui Gerold Becker era pedagogul dătător de ton peste decenii Hartmut von Hentig[38].

Scopurile pedagogiei sexuale au fost formulate de către Helmut Kentler deja în 1970 în cartea sa *Educaţia sexuală*[39]:

1. Practicarea onaniei din fragedă copilărie, pentru că „un prunc sănătos" necesită onania;
2. Eliminarea tabúului de incest între părinţi şi copii;
3. Susţinerea jocurilor sexuale în grădiniţă şi la vârsta şcolară, pentru a facilita experienţa actului sexual;
4. Raportul sexual de la vârsta maturităţii sexuale;
5. Transmiterea de către şcoală a metodelor de prevenire.

Rüdiger Lautmann

Consilier al HU a fost şi prof. Rüdiger Lautmann, sociolog judiciar şi criminalist pensionat al Universităţii Brema. El a publicat în 1994 cartea *Plăcerea pentru copil. Portretul pedofilului*, o lucrare-cheie a mişcării pedofile germane. A fost consilier al Guvernului Federal pentru *Studiul Bamberg*, care trebuia să împrăştie ezitările asupra dreptului de adopţie al perechilor homosexuale (cf. cap. X, p. 280). Antje Schmelcher a scris despre aceasta în FAZ[40] la 20.03.2010:

---

[38] Cf. filmul documentar al lui Christoph RÖHL, *Und wir sind nicht die Einzigen*.

[39] Helmut KENTLER, *Sexualerziehung*, Rowohlt-Taschenbuch 1970.

[40] *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, cotidian naţional german de centru-dreapta, cu sediul la Frankfurt pe Main, fondat în 1949 (Wikipedia) (*n. trad.*).

Lautmann încearcă să înfățișeze pedofilia ca formă acceptabilă social a sexualității. Astfel, în carte se descrie „stimularea" unei fetițe de trei ani și jumătate – ca documentare științifică – pentru a elucida „zonele obscure" ale societății noastre. Aceasta se cheamă cercetarea prevenției. Pentru cercetările sale Lautmann a obținut sprijin din partea Comunității de Cercetare Germane (DFG).

Strigătul pentru decriminalizare s-a scufundat numai puțin, dar nu a amuțit în niciun caz.

Acolo unde pedosexuali pretins neagresivi se asociază în grupuri de autoajutorare precum *Pädo-Portal, Forumul de Tineret pentru Iubitori de Băieți, Strâmbii 13 și Comunitatea de Lucru Pedofilie Düsseldorf* (AGPD), un vlăstar regional al *Comunității de Lucru pentru Sexualitate Umană* (AHS) solicită dreptul de a-și trăi sexualitatea[41].

Uwe Sielert

Prof. Uwe Sielert este consilier științific al *Institutului de Pedagogie Sexuală* și membru al prezidiului *Societății de Pedagogie Sexuală*. Este colaborator al BZgA și, începând din 1992, profesor de pedagogie sexuală la Universitatea *Christian Albert* din Kiel. Publicațiile apar în edituri de renume. Este consilier al instituțiilor de stat și bisericești[42].

Cu douăzeci de ani în urmă i-a apărut cartea *Lisa și Jan. O carte de inițiere pentru copii și părinții lor*, cu ilustrații de Frank Rupert, la Editura Beltz, și astăzi încă pe piață[43]. În ea se văd în desene naturaliste, mari, colorate: doi copii jucând Omule-nu-te-supăra, de la brâu în jos *dez*brăcați, fetița desface picioarele și cu

---

[41] Antje SCHMELCHER, „Ist jede Liebe Liebe?", *FAZ.NET* 20.03.2010.

[42] http://www.sielert.uni-kiel.de/abteilung.htm.

[43] Frank HERRATH – Uwe SIELERT, *Lisa und Jan. Ein Aufklärungsbuch für Kinder und Ihre Eltern.* Ca suport *Elterninformation*, Beltz Verlag 1991.

mâinile labiile, băiatul se masturbează; mama îl priveşte pe fiu masturbându-se; un băiat se masturbează lângă alt băiat; o pereche adultă, nudă, strâns îmbrăţişată în pat, cu intromisiunea penisului în vagin.

În caietul însoţitor pentru *informarea părinţilor*, acestora li se dau sub egida autorităţii educaţionale ştiinţifice următoarele sfaturi: copiii trebuie însoţiţi de la început „în mod prietenesc sexual". De la doi până la trei ani se ajunge în cursul „dezvoltării generale neperturbate la forme concentrate de masturbare, care pot ajunge până la orgasm". „Onania frecventă trebuie promovată, rănile trebuie tratate cu alifie". Copiii pot participa la raportul sexual al părinţilor. „Familia normală" nu este normală, ci o „comunitate de interpretare". Rolurile sexuale de băiat şi fată trebuie eliminate. Copiii ar fi „cercetători sexuali". Copiii trebuie îndrumaţi de către adulţi, pentru a-şi provoca singuri sau împreună cu alţii plăcere.

> Copiii descoperă această plăcere, bineînţeles, la ei înşişi şi când au fost mângâiaţi voluptos înainte [!] de către părinţi [!]; când nu ştiu deloc ce înseamnă plăcerea, vor lipsi şi jocurile sexuale[44].

În clar: impietăţi pedofile ale părinţilor sunt premisa interesului sexual al copiilor.

Ina-Maria Phillips

Ina-Maria Philipps este consilier ştiinţific al *Institutului de Pedagogie Sexuală* şi autoare a celor două „îndrumare pentru părinţi pentru dezvoltarea sexuală infantilă" pentru 0-3 ani şi 4-6 ani, editată de către BZgA. Şi în aceste îndrumare părinţii sunt solicitaţi pentru stimularea sexuală a copiilor lor[45]. Broşurile le

---

[44] *Elterninformation*, 21.

[45] Ina-Maria Philipps, *Körper, Liebe, Doktorspiele. Ein Ratgeber*

recomandă părinţilor „să îmbine necesarul cu plăcutul", prin „gâdilarea, mângâierea, alintarea, sărutarea în cele mai diferite locuri a copilului la spălare" (p. 16).

> Vaginul şi mai ales clitorisul nu se bucură aproape deloc de numire şi atingere delicată (nici din partea tatălui, nici a mamei) şi îngreunează astfel dezvoltarea de către fetiţă a mândriei faţă de sexualitatea ei (p. 27). Este un semn al dezvoltării sănătoase a copilului dumneavoastră dacă utilizează copios posibilitatea de a-şi provoca singur plăcere şi satisfacţie (p. 25).

Dacă fetiţele [1-3 ani] se ajută în acest scop cu obiecte, aceasta nu trebuie folosit ca pretext pentru a împiedica masturbarea" (p. 25). În „Îndrumarul pentru 4-6 ani", părinţii sunt iniţiaţi asupra faptului că „jocurile genitale la această vârstă sunt semne ale unei dezvoltări psiho-sexuale care decurge bine", că masturbarea trebuie sprijinită (p. 21), precum şi toate celelalte forme de jocuri sexuale, ca „imitarea actului sexual" şi „dorinţa retragerii în secret".

În 2007 publicaţiile autoarei[46] au produs o rezonanţă mediatică, cu rezultatul că ministrul familiei Ursula von der Leyen s-a văzut obligat să retragă broşura „pentru prelucrare"[47]. Ina-Maria Philipps şi colegele ei de la Institutul de Pedagogie Sexuală s-au apărat vehe-

---

für Eltern zur kindlichen Sexualentwicklung vom 1. bis zum 3. Lebensjahr und von 4. bis zum 6. Lebensjahr, ed. BZgA.

[46] Gabriele KUBY, *Ausbruch zur Liebe – Für junge Leute, die Zukunft wollen*, Kisslegg 2003; *Verstaatlichung der Erziehung. Auf dem Weg zum neuen Gender-Menschen*, Kisslegg 2007.

[47] O critică aspră privind contactele sexuale incestuoase între părinţi şi copii, cum sunt recomandate în broşuri, a întreprins prof. Gerhardt Amendt, care, spre deosebire de fratele său – Günter Amendt, *Sex Front* – s-a distanţat de scopurile revoluţionar sexuale. Gerhard AMENDT, „Kinderliebe, Elternliebe", *Die Welt*, 26.10.2007.

ment, cu sprijinul mediatic al publicaţiei *Spiegel*, afirmând că aici ar fi ceva de obiectat[48]. Cine consideră că în aceste broşuri este vorba despre „derapanţi" se înşală. Sexualizarea începând de la vârsta de bebeluş este strategia tranzitorie a pedagogiei sexuale şi a „standardului educaţiei sexuale" a OMS şi BZgA (cf. p. 373).

Karlheinz Valtl

Dr. Karlheinz Valtl este, ca şi Sielert şi Phillips, docent şi consilier ştiinţific al *ISP*; în afară de aceasta, docent universitar la Universitatea Viena. Este referent şi conducător al cursului de perfecţionare la *Serviciul Social al Femeilor catolice*. Din numeroasele sale publicaţii, aici va fi considerat mai îndeaproape numai un citat ca exemplu pentru limbajul manipulativ al învăluirii. În cartea *Pedagogia sexuală în şcoală*[49], Karlheinz Valtl îşi argumentează lucrarea deconstructivă astfel:

> Pedagogia sexuală nu poate fi – ca orice formă a educaţiei – lipsită de valoare... Un asemenea fundament valoric nu este dat într-o societate pluralistă mai mult decât ca tradiţie subînţeleasă şi ea nu poate fi câştigată nici din convingerile morale ale grupurilor individuale cu viziune asupra lumii. Încercările ocazionale ale Bisericilor şi ale altor grupări religioase şi sociale de a răspândi convingerile morale sexuale şi standardele de comportament sexual proprii, de a limita diversitatea posibilităţilor de viaţă şi de a stabili o monocultură sexuală nu reprezintă o soluţie. Pluralismul în domeniul sexualului nu înseamnă pentru societate o circumstanţă regretabilă, ci constituie chiar baza desfăşurării modalităţilor noastre de viaţă umane. Pedagogia sexuală nu trebuie să permită a fi făcută în

[48] http://www.isp-dortmund.de/download/archiv.html.

[49] Karlheinz VALTL, *Didaktische Analysen und Materialien für die Praxis. Primar- und Sekundarstufe,* pro familia, Weinheim, Basel 1998.

această situație ajutorul de îndeplinire a controlului social și a normării. Aceasta este valabil îndeosebi pentru pedagogia sexuală în școli, pentru care prin legile de educație ale provinciilor federale individuale și prin sentința Curții Constituționale Federale din 1977 a fost exprimat ordinul unui tratament pluralist al sexualității, respectiv interdicția îndoctrinării.

Acest text se citește bine: *fundament valoric, nicio monocultură, desfășurarea posibilităților de viață umane, niciun ajutor al îndeplinirii controlului social, interdicția îndoctrinării*. Să privim mai atent: nu se spune care sunt scopurile „educației sexuale", și anume stimularea plăcerii la copil, îndrumarea către masturbare, educația pentru acceptarea oricărei orientări sexuale, raportul sexual cât mai curând posibil, inițierea în sex oral și anal în cuvânt și imagine.

Majoritatea populației, fie ei creștini, musulmani sau părinți, care vor să-și educe copiii în sensul capacității pentru căsătorie și familie, s-ar putea să nu împărtășească aceste rânduri. Această majoritate este prezentată ca minoritate (*grupuri individuale cu viziuni asupra lumii*) și suspectată de tendințe totalitare (*limitarea diversității, monocultură sexuală, ajutor de îndeplinire a controlului social și normare*), pe când dizolvarea tuturor directivelor morale se oferă ca *bază a modalității desfășurării posibilităților vieții noastre umane*. Sentința Curții Constituționale Federale din 1977, care se pronunță contra *îndoctrinării*, se interpretează abuziv (cf. p. 332). Mișcarea de șah manipulativă decisivă este aceasta: normarea morală a sexualității, pe care se bazează familia, cultura europeană și *oricare* cultură, se prezintă ca privare de libertatea totalitară a omului, dereglarea sexualității însă, ca pluralism și înmulțirea libertății individului.

5. Conţinuturi şi metode ale pedagogiei sexuale

Să examinăm conţinuturile pedagogiei sexuale mai îndeaproape. Din puhoiul literaturii sexual-pedagogice pot fi extrase cu titlu de exemplu doar autori şi titluri individuale. Scopurile şi conţinuturile sunt pretutindeni aceleaşi: sexualizarea copiilor de la naştere.

Micul ABC al corpului – un lexicon pentru fete (şi băieţi) (BZgA)

Cărticica ilustrată (7,5 x 7,5 cm) încape în orice mână de copil şi se deschide amuzant. Se prezintă ca lexicon de la A la Z pentru termenii respectivi (textul cuprinde noţiuni enumerate succesiv, *cursiv*). Demoralizarea concentrată a copiilor şi tinerilor este prezentată ca informaţie obiectivă aparentă într-un „lexicon", astfel încât *deciziile* morale, care se află în spatele acestor definiţii, devin invizibile.

Primul contact sexual nu trebuie nici să doară, nici să sângereze. Unele prime dăţi sunt super, pe altele mai bine le uiţi repede. Atingeri ale *glandului* pot fi plăcute şi frumoase. Sărutul pe gât... pe interiorul coapsei. *Zonele erogene* sunt la toţi oamenii diferite şi tu le poţi descoperi şi cerceta. Clitorisul se află înainte între labiile mici. Atingerea clitorisului poate provoca multă plăcere. *Prezervativele*... pot fi cumpărate... în diferite culori, dimensiuni şi gusturi. Cu ajutorul lor se previn atât o sarcină, cât şi infectarea cu SIDA sau alte boli venerice. (Foto: penis erect cu păr pubian, testicule şi prezervativ.) *A fi lesbiană* este pentru unii oameni neobişnuit, dar este foarte normal (idem a fi homosexual). Aşa cum îţi *place* ciocolata, femeilor şi bărbaţilor le poate plăcea sexul. Orgasmul poate fi simţit în corp ca o explozie. Aceste emoţii frumoase pot fi obţinute şi când te mângâi singură la clitoris, sâni, sau

singur la penis sau testicule. Se poate ajunge şi reciproc la orgasm prin *petting*, fără a întreţine raport sexual şi fiind distractiv. *Ruşine* se numeşte zona din jurul intrării în vagin. Dar numele *ruşine* este o prostie, pentru că fetele şi femeile nu trebuie să se ruşineze de această parte a corpului. *Masturbarea*... înseamnă explorarea corpului propriu, a-şi mângâia singur/ă sânii, clitorisul, penisul, labiile mari şi mici sau alte locuri. Şi nu este nici nesănătos, nici dăunător, ci foarte o.k.

Sex, we can?!

Institutul de pedagogie sexuală austriac a realizat la cererea Ministerului Federal pentru Învăţământ şi Artă filmul *Sex, we can?!* şi, în plus, un Manual pentru profesor şi educator[50]. Materialul didactic trebuie să ofere „tuturor celor care lucrează cu tineri la această temă sprijin practic pentru aplicare".

Ca scenariu pentru „educaţia sexuală emoţională se utilizează un „fake-doku-soap"[51], în care tinerii cu „experienţe" apar ca „sfătuitori" ai altor tineri (*peer education*)[52]. Elena o forţează pe Sophie să-l agaţe pe David spunându-i ce face, pentru a urca apoi cu el la parcul de atracţii într-o montagne russe cu numele „sexshot". Doi băieţi vizionează un film despre sex şi discută despre prezervative. Unul dintre băieţi merge la toaletă. Stă în faţa a trei uşi cu inscripţiile: heterosexual, homosexual, metrosexual[53] şi se bucură că şi-a

[50] Ambele pot fi văzute aici: http://www.sexualpaedagogik.at/sex-we-can/. Autorii: Andrea HAMMER, Mg. Wolfgang KOSTENWEIN, „ao. Univ. Prof^{in} Dr^{in} Beate Wimmer–Puchinger", Frauengesundheitsbeauftragte der Stadt Wien.

[51] Formă a Reality TV în care persoanele sunt reprezentate într-o manieră de divertisment, înscenată în mod dramatic (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[52] Educaţie de la egal la egal (lb.eng.) (*n. trad.*).

[53] Stil de viaţă extravagant al bărbaţilor heterosexuali, care nu

găsit prezervativul optim numit „superman". Elena o ajută pe Sophie la alegerea anticoncepţionalului potrivit, inclusiv „pilula de după", şi o lămureşte că „aceasta nu îi priveşte pe părinţi şi că se poate culca cu cine vrea". „Responsabilitatea vieţii sexuale îţi revine ţie după cea de a 14-a zi de la naştere. Atunci devii majoră sexual". Pelicula informează despre faptul că 95% din cei sub 16 ani afirmă că ar fi făcut sex, dar în realitate ar fi numai 50%. Se văd Sophie şi David „pentru prima dată". David îşi pune un prezervativ, dar cei doi au probleme. David: „Nu pătrund!" Sophie îi spune Elenei: „Nu sunt pregătită încă. Mâine, poate, sau poimâine". Elena: „Îl laşi înăuntru imediat!" Într-o a doua peliculă băieţii îşi compară lungimea penisurilor. Unul îl avertizează pe celălalt în faţa Internetului: „Aici este evidenţiată stăpânirea de sine şi se avertizează asupra consecinţelor rele ale desfrâului". Cu tinerii în imagine spectatorul vede un clip porno cu păpuşi din material plastic, inclusiv sex oral şi anal. Aceasta serveşte transmiterii „competenţei porno".

Manualul care se declară ştiinţific/profesionist[54] explică educaţia sexuală a copiilor de la 0 ani până la majorat. Deja bebeluşii trebuie ajutaţi în acest scop în mod direcţionat, pentru a produce senzaţii de plăcere. De la grădiniţă activitatea sexuală a copiilor trebuie promovată fără niciun gen de „handicapuri morale". Nu ar exista o „perioadă de latenţă" sexuală. De la 12 ani începe pregătirea pentru „prima dată" şi iniţierea în practicile sexuale de orice fel. Copiii handicapaţi mintal şi fizic trebuie incluşi.

---

pun preţ pe categorisirea într-un rol masculin (Wikipedia) (*n. trad.*).

[54] http://www.sexualpaedagogik.at/uploads/media/Manual_v091011.pdf.

Educația pentru diversitate sau:
„Unde altundeva s-ar mai putea afla penisul?"

Societatea de Pedagogie Sexuală (gsp) acordă sigiliul de calitate „Q" ca recunoaştere europeană a denumirii profesionale „pedagog sexual (gsp)". Cartea *Pedagogia sexuală a diversității*[55] (Editura Juventa 2008) informează despre ce „calitate" sunt interesați pedagogii. Patru autori aparțin prezidiului *gsp*, unul prezidiului *isp*, unul în plus organizației *Global Alliance for LGBTI-Education*.

Coperta cărții decorează o persoană de un gen îndoielnic, prevăzută cu corset, penaj şi piercing[56] lângă un spate bărbătesc gol tatuat. Textul este ilustrat cu desene alb-negru parțial obscene. Este vorba despre un manual pentru profesori, educatori şi conducători ai tineretului, pentru a fi utilizat în învățământul şcolar şi lucrul cu tineretul. Determinarea locului de amplasare metodică este „pedagogia deconstructivă" şi „pedagogia neo-emancipativă sexuală", care „de la stabilirea ei de către Helmut Kentler în 1970 vizează o eliberare socială critică a omului din starea lui de infatigabilitate sexuală".

Dacă înainte a fost „obiceiul" „de a numi şi aşa-zisele laturi negative sau părți întunecate ale sexualității", aici este vorba despre diversitate pozitivă, despre dizolvarea polarizării de „normă/anormal, de pozitiv/negativ" şi depăşirea unei gândiri „strict polare şi ierarhice" (p. 16).

---

[55] Petra BRUNS-BACHMANN – Mario MÜLLER – Carola KOPPERMANN – Stefan TIMMERMANNS – Elisabeth TUIDER, *Sexualpädagogik der Vielfalt. Praxismethoden zu Identitäten, Beziehungen, Körper und Prävention für Schule und Jugendarbeit,* Juventa-Verlag, Weinheim–München 2008.

[56] Body piercing, o formă a modificării corpului, perforarea sau tăierea unei părți a corpului uman, creând o deschidere în care să poată fi purtată o bijuterie (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

Copiii și tinerii trebuie educați în „libertatea alegerii sau a opționalității multiple, în care discriminările și dezavantajările se dizolvă", care induc întrucâtva „dihotomizarea și ierarhizarea" prin polii „femeie" și „bărbat". Trebuie practicate o gândire și o denumire pentru ei înșiși a posibilităților multiple de preferințe sexuale (hetero-, homo-, bi-, poli- și pansexual), precum și de moduri de viață diferite (pereche, singur, familie, familie la alegere, parteneriat de locuință) (p. 19).

Întrucât sexologia „trebuie predată în Germania transdisciplinar", și profesorii unor discipline aparent „asexuale", ca matematica, chimia, fizica sau informatica, sunt chemați să acționeze sexual-pedagogic" (p. 32). Acolo unde aceasta nu este suficient trebuie implicați experte și experți, de ex., „colaboratori ai facilităților de consiliere ca ajutoarele SIDA, *pro familia*, Caritas, proiectele de informare lesbian-homosexuale etc."

„Pedagogia diversității" numește ca metode proprii:

- Sensibilizarea;
- Empowerment-ul (împuternicirea dezavantajaților);
- Ambiguizarea;
- Confuzia;
- Reevaluarea unei poziții atribuite dezavantajos.

Sub titlul „Căderi și tulburări" (p. 32 ș.u.) se dau sfaturi „pentru depășirea stării de blocadă" a unui grup. „Pretențiile și reprezentările morale trebuie respinse", pentru că „părerile, atitudinile și deciziile în domeniul sexualului sunt individuale și trebuie respectate ca atare".

> Limitele toleranței se află și privitor la libertatea de opinie acolo unde necesitățile principiale ale unei alte persoane și astfel demnitatea ei și drepturile omului sunt lezate. Astfel vrem să emitem un refuz oricărei dezbateri colorate ideologic și să pledăm pentru o tratare resemnată

a oricărui gen de fundamentalism din partea tinerilor, părinților, a celor activi profesional, precum și a responsabililor politici (p. 33).

Și în cazul unui timp limitat trebuie evitată presupunerea de „norme", când, „de ex., la tema practici sexuale aspectul diversității se conștientizează cel puțin de la abordare" (p. 39), cum ar fi prin întrebarea: „Unde altundeva s-ar mai putea afla penisul?"

După această determinare a locului de amplasare urmează instrucțiuni practice pentru implementarea pedagogică a „educației în spiritul diversității" în discuții în grupuri, chestionare, fișe de lucru, exerciții și exerciții fizice. Spațiul trebuie amenajat confortabil cu stofe, lămpi, pluș și canapele (p. 26). Grupa de vârstă de la 12 sau 14 ani. Două exemple:

Exerciții pentru „diversitate/diferențiere"
de la circa 14 ani (p. 52)

Trebuie percepute forme de viață diferite... Participanții trebuie să învețe să inducă un consens: care obiecte aparțin căror echipe într-o casă închiriată. Acolo locuiesc o mamă care își educă singură cei doi copiii, o pereche heterosexuală fără copii, o pereche homosexuală, o pereche lesbiană cu doi copii, o pereche de amanți (el de 71 de ani, ea de 68 de ani), o comunitate de locuință supravegheată pentru persoane cu dizabilități, o solicitantă de azil din Ghana.

Materialul didactic trebuie prezentat inițial pe rând, printre altele: suzetă, baston, scutece, mâner de cadă, bilet de intrare la grădina zoologică, dildo[57], prezervative,

[57] Jucărie sexuală, de obicei cu aspect falic explicit, intenționat pentru penetrarea corpului în cursul masturbării sau a jocurilor erotice cu partenerul (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

afrodiziace, cătușe, pilulă anticoncepțională, carte cu povești erotice, lac/latex sau piele, piercing, fotografii nud, kama sutra[58], bile vaginale.

Elevii de paisprezece ani își împart și licitează obiectele corespunzător echipelor de chiriași predeterminate.

Jocuri cu rol „Ia privește-i!" de la 15 ani (p. 73)

Una dintre cele șase cărți de joc pentru jocul cu roluri: trei băieți tineri văd un bărbat mai în vârstă și unul mai tânăr în spatele gării. Ei spun: „Atât de terminat trebuie să fii, pentru a accepta să-ți bage un bătrân membrul în fund, beh!" „Mda, cel mic vrea ceva atât de urgent, încât acceptă pe oricine acum!" (Desen: femeia lovește bărbatul, care se află în patru labe, în fundul gol.)

Nimic nu este omis: spectacol sado-masochist cu drag queen[59]/king, club swinger[60], mănuși de latex, vibrator, tanga bărbătesc, Biblie, bici de piele, păsărică de buzunar, gang-bang[61] și întrebări precum: „De ce devin oamenii heterosexuali?" sau „De ce există în filmele porno atât de multă spermă?"

Cartea ar trebui să poarte titlul: *Metode practice pentru ispitirea copiilor și tinerilor pentru toate genurile de activitate sexuală perversă, patologică și distrugătoare*

---

[58] Text indian vechi, considerat astăzi a fi lucrarea standard despre dragoste (lb. sanscr.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[59] Bărbat îmbrăcat (conform verbului to drag, deci he drags) în haine feminine, resp. utilizează machiaj specific pentru a interpreta un rol feminin în travesti într-un spectacol, eveniment monden sau ca gazdă a unei anumite emisiuni (Wikipedia) (*n. trad.*).

[60] Club în care se practică deschis contacte sexuale cu parteneri din afara cuplului, în scop recreațional sau pentru interacționare socială (lb. eng) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[61] Situație în care o persoană este angajată în activitate sexuală fizică cu mai mulți indivizi secvențial sau concomitent (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

a personalității în școală și lucrul cu tineri. Scopul constă în intervenția asupra copiilor fără ca părinții să mai aibă un drept de vorbire, control sau refuz. Aceasta are loc prin învățământul transdisciplinar la nivelul tuturor anilor și admiterea pedagogilor sexuali externi în școală. Școlile trebuie să se asigure din partea părinților prin semnarea în momentul aplicării a „interdicției de discriminare și a modelului de diversitate sexuală". Este ușor de imaginat că textul este împodobit cu un vocabular agreabil și părinții nu suspectează că au consimțit la inițierea în practici sexuale patologice.

Abia când „identitatea sexuală" va fi ancorată în legea fundamentală, orice intervenție juridică va deveni imposibilă. Părinții care se opun unei „educații pentru diversitate" pot fi dați în judecată cu urmarea că vor fi condamnați la amenzi și sancțiuni, li se retrage dreptul de custodie și copiii ajung în cămin. Aceasta se întâmplă deja în conformitate cu legislația aplicabilă, dacă părinții refuză participarea la învățământul sexologic obligatoriu (cf. p. 400).

Broșură informativă asupra modurilor de viață lesbian și homosexual pentru învățământul de conectare și transdisciplinar în treapta secundară I și II a școlilor berlineze pentru disciplinele biologie, germană, engleză, etică, istorie / sociologie, latină, psihologie[62].

---

[62] Autor: Martin FUGE, ed., Berliner Senatsverwaltung für Bildung und Forschung, *Handreichung lesbische und schwule Lebensweisen für den fächerverbindenden und fachübergreifenden Unterricht in der Sekundarstufe I und II der Berliner Schulen für die Fächer Biologie, Deutsch, Englisch, Ethik, Geschichte/Sozialkunde, Latein, Psychologie*, ed. Berliner Landesinstitut für Schule und Medien, 198 pagini, Berlin 2007 (din octombrie 2011 documentul nu mai este on-line).

Administraţia Senatului berlinez pentru Învăţământ şi Cercetare a transmis în 2007 tuturor directorilor de şcoli şi corpurilor didactice ale şcolilor berlineze cu trepte secundare I şi II o broşură informativă de 198 pagini, care are ca scop să alinieze învăţământul tuturor disciplinelor şi la nivelul tuturor anilor „educaţiei sexuale emancipative". Ea este însoţită în adresa scrisă de 16 indicaţii, printre care acestea:

(1) Consideraţi întotdeauna posibilitatea homosexualităţii tinerilor prezenţi şi evitaţi formulări care prezintă heterosexualitatea ca subînţeleasă, dar homosexualitatea ca de rang inferior.
(6) Expuneţi la locuri foarte vizibile broşurile cu tema moduri de viaţă lesbian-homosexuale! Atârnaţi la locuri foarte vizibile afişe care indică proiecte despre lesbiene şi homosexuali sau locuri de consiliere!
(7) Invitaţi reprezentante/reprezentanţi ale/ai proiectelor de lesbiene şi homosexuali la învăţământ cu ocazia zilelor proiectelor (de ex., *ABqueer*, adrese cf. anexă).
(10) Preluaţi întrebări asupra orientării sexuale şi a diferitelor moduri de viaţă ca subiecte de învăţământ. Puncte de legătură rezultă în disciplinele diferite!
(12) Asiguraţi existenţa cărţilor non-ficţiune şi a romanelor despre homosexualitate, coming-out, lesbiene şi homosexuali (celebre/i) în biblioteca şcolară şi accesibilitatea lor tuturor elevelor şi elevilor!
(13) Preluaţi texte care discută despre lesbiene şi homosexuali în listele de lectură obligatorie şi recomandată! Preluaţi întrebări despre homosexuali şi lesbiene într-o listă a subiectelor posibile pentru lucrări scrise sau referate în clasă! (p. 12)

Profesorii disciplinelor îndepărtate de sexualitate primesc indicaţii concrete: astfel, în învăţământul de

latină trebuie citite poezii de Catul, care redau explicit acțiunile sexuale ale profesorilor cu elevi în „falocra ția" Republicii romane târzii în limbaj obscen.

În jocurile cu roluri, tineri la pubertate trebuie să exerseze comportamentul homosexual și să fie familiarizați cu scena. Ca pregătire elevul este îndrumat spre revista pentru homosexuali *Columna triumfală*, în care se face reclamă partidelor de sex homosexual ca „Weekend-fuck", "Fist factory" sau „Fetish-Festival". Câteva exemple de jocuri cu rol:

Jocuri cu rol

Imaginează-ți că verișoara ta lesbiană / vărul tău homosexual vine într-un sfârșit de săptămână în vizită la Berlin. Vrei să le oferi un sfârșit de săptămână excitant și reflectezi ce pot face oamenii de vineri seara până duminică seara la Berlin dacă sunt lesbiene sau homosexuali. Organizează un program de sfârșit de săptămână concludent.

> Te afli la tejgheaua unui bar de homosexuali și ai putea face de fapt astăzi uz de un bărbat frumos în patul tău. Un nou-venit intră în sală, pe care îl găsești foarte dezirabil. Cum prinzi șansa ta?
>
> Ești Kemal, ai 25 de ani. Vrei să urmezi cu prietenul tău Peter un parteneriat de viață înregistrat. Astăzi vreți să-i povestiți aceasta mamei tale...
>
> Ești Evelyn Meier, de 19 ani. Vrei să închei cu prietena ta Katrin un parteneriat de viață înregistrat. Astăzi mergeți la preoteasa evanghelică, doamna Schulz, pentru că vreți să vă căsătoriți cu plăcere și religios.

Îndrumătorul este un exemplu deosebit de cras de îndoctrinare și manipulare, dar care sunt tipice întregii „educații sexuale emancipative". Acestea sunt metodele:

1. Instrumentalizarea puterii politice prin grupuri de interese radicale ale minorităţilor mici. Grupurile de interese mici LGBTI sunt promovate de către Senatul berlinez. Colaboratorii acestuia obţin posturi în administraţia Senatului şi efectuează apoi iniţiative de referinţă în politica educaţiei. Nu există nicio supraveghere a disciplinei şi niciun control politic. Autorul Martin Fuge este colaborator al asociaţiei *ABqueer*, care este potenţată anual cu 50-60.000 euro de către Senatul berlinez. Lela Lähnemann este colaboratoare a „Zonei de specializare privind modurile de viaţă homosexuale" şi, totodată, coautoare a broşurii informative.
2. Instrumentalizarea şcolii pentru impunerea agendei LGBTI. Toţi profesorii, toate disciplinele, întregul cotidian şcolar al tuturor categoriilor de vârstă, biblioteca se pun în serviciul dereglării morale a sexualităţii în interesul minorităţilor neheterosexuale. Părinţii nu au nicio posibilitate de influenţare şi control.
3. Influenţarea directă asupra formării identităţii sexuale a elevilor ca bărbat şi femeie şi orientarea lor heterosexuală prin nesiguranţă deliberată şi „dereglementare" a identităţii ca bărbat şi femeie.
4. Nicio informaţie sau informaţii eronate asupra:
   - căsătoriei şi familiei;
   - riscurilor fizice şi psihice ale stilului de viaţă homosexual;
   - homosexualităţii dezvoltate la pubertate şi riscurile unui *coming out* în faza de formare a identităţii de gen;
   - variabilitatea orientării sexuale;
   - avantajele fizice şi psihice ale heterosexualităţii.

Abuzarea puterii de stat şi şcolare pentru inversarea polarității atitudinilor elevilor se justifică prin lupta împotriva „discriminării". Oamenii sunt marginalizați şi reduşi din fel de fel de motive, în niciun caz numai pentru că denotă înclinații neheterosexuale, ci, de ex., şi pentru că nu se supun presiunii petrecerii, băutului şi sexului sau pentru că poartă o cruce ca pandantiv. Nimeni nu ar trebui discriminat pentru particularități şi caracteristici personale. Dar dacă întregul învățământ este îndreptat în permanență asupra propagării „diversității" preferințelor sexuale ca normale şi echivalente, atunci aceasta se întâmplă pentru că este o cale de a modifica „sistemul de operare" al societății în mod ireversibil.

6. Abuzul sexual asupra copiilor şi tinerilor şi „prevenirea" sa

Abuzarea sexuală a copiilor şi tinerilor este omniprezentă în societatea noastră. Din anii '90 în Germania sunt semnalate anual între 12.000 şi 15.000 de cazuri. Cifra întunecată se estimează a fi de zece până la cincisprezece ori mai mare. Trei sferturi dintre cazurile de abuz au loc în mediul social apropiat, în familii, la rude şi cunoscuți, în cămine, şcoli şi asociații.

> Din compararea diferitelor examinări se poate conchide că fiecare a cincea fată şi cel de-al zecelea băiat devin victime ale abuzului sexual. Aceasta corespunde unei cote de 15 procente ale populației... sau 12 milioane de oameni care au fost abuzați sexual în Germania în cursul copilăriei sau tinereții lor, într-o formă sau alta![63]

S-au lăsat vreodată politicienii audiați asupra acestei probleme, sau purtătorii de opinie ai mass-media?

---

[63] Kurt J. HEINZ, „Der sexuelle Missbrauch – ein gesamtgesellschaftliches Phänomen", în: *Die missbrauchte Republik.*

Abia când abuzul sexual al preoţilor a devenit public în prima jumătate a anului 2010 a izbucnit o furtună a indignării – într-adevăr, îndreptăţită, totuşi foarte unilaterală. Problema socială generală a fost ocultată în continuare. Din punct de vedere statistic, cele circa 350 de cazuri, care au avut loc în instituţii bisericeşti pe o durată de 62 de ani (!) şi care datează în medie de acum 30 de ani, se află în intervalul miilor[64].

Alarmează că între timp abuzul sexual nu este numai o problemă între adulţi şi copii, ci reciproc între copii şi tineri. Pe cine miră aceasta, când copiii sunt ocupaţi permanent cu sex prin mass-media şi şcoală? Anita Heiliger, cercetătoare a abuzului la *Institutul German pentru Tineret*, arată că tot mai mulţi copii şi tineri se abuzează sexual reciproc.

> Aceasta înseamnă deci că cei cuprinşi între 14 şi 16 ani constituie în ansamblu grupul de risc cel mai mare care comite abuz sexual asupra copiilor!... În categoria de vârstă a celor între 14 şi 16 ani a intervenit o dublare [a delictelor sexuale cu violenţă] în ultimii cincisprezece ani[65].

Asociaţia *Delicatamar e.V., loc de contact şi informare contra abuzului sexual al fetelor şi băieţilor*, raportează că se prezintă din ce în ce mai mulţi părinţi ai căror copii au trăit agresiuni sexuale la vârsta preşcolară şi de şcoală primară din partea unor copii de aceeaşi vârstă sau mai mari. „Copii de şcoală elementară mai mari, care au deja un acces necontrolat la mediile de informare în

---

[64] Christian Pfeiffer, Director al Institutului de cercetare criminologică Niedersachsen. http://www.stmichael-online.de/missbrauch1.htm.

[65] Anita HEILIGER, *Sexuelle Übergriffe unter Jugendlichen. Hintergründe, Risikofaktoren und Ansatzpunkte für Prävention*, Fachtagung Landesstelle Jugendschutz – Kinderschutzzentrum Hannover, Landesjugendamt, 04.07.2006. http://www.jugendschutz-niedersachsen.de/Importe/pdf/Heiliger-Sexuelle-Uebergriffe.pdf.

masă, consideră acțiunile care încalcă limitele ca normale. Unii copii consumă produse pornografice în casa părintească, în vecinătate sau pe telefonul mobil al camarazilor de clasă şi reînscenează imaginile oneroase în jocul copilăresc. Cu 10 ani în urmă, de exemplu, fetițele şi băieții de grădiniță imitau numai în cazuri de excepție practicile orale ale adulților. În ziua de astăzi nu trece o săptămână fără ca mame şi tați în situații de insecuritate să nu sune la *Delicatamar* şi să nu întrebe dacă atingerile orale ale organelor genitale sunt în acord cu vârsta la copiii preşcolari"[66].

Mijloacele de comunicare electronice joacă în acest context un rol tot mai mare. *Cybermobbing* desemnează o hărțuire, o molestare şi o constrângere cu ajutorul Internetului şi telefonului mobil. Foarte des aceasta este intercalată cu componente sexuale. Un studiu reprezentativ al Universității Münster şi al casei de asigurări de sănătate a tehnicienilor a constatat în 2011 că între timp mai mult de 36% din tineri şi adulți tineri au devenit victime ale cybermobbing-ului[67].

Toți sunt de acord: copiii şi tinerii trebuie apărați de aceasta. Dar cum? Rațiunea umană sănătoasă ar spune: sexualizarea copiilor prin mass-media şi şcoală trebuie să înceteze. Copiii au dreptul la un spațiu de protecție, în care pot fi copii. Acest spațiu protector trebuie restabilit.

Dar animatorii sexuali ai copiilor, care apar ca „experți ştiințifici", au alte strategii. Deviza lor este: stimulați copiii la activități sexuale, nu-i îngrădiți, acordați-le spațiu pentru „jocuri de-a doctorul" şi masturbare, lămuriți-i devreme asupra „diversității" practicilor sexuale,

---

[66] http://www.zartbitter.de/content/e158/e66/e6485/index_ger.html. Cf. Bernd SIGGELKOW – Wolfgang BÜSCHER, *Deutschlands sexuelle Tragödie. Wenn Kinder nicht mehr lernen, was Liebe ist*, Asslar 2008.

[67] http://de.wikipedia.org/wiki/Cyber-Mobbing.

atunci ei dezvoltă încredere, respect de sine şi „autoeficacitate", pentru a se putea apăra de abuzul sexual.

Prof. dr. Günther Deegener, psiholog diplomat la Clinica de Psihiatrie Infantilă şi de Tineret din Homburg/Saar, este expert în procese de abuz şi este preşedintele *Uniunii Germane de Protecţie a Copilului* în Saarland. Cartea sa *Abuzul copilului – a recunoaşte, a ajuta, a preveni*[68] spune în titlu ceea ce dorim noi toţi. El confirmă în mare şi în ansamblu cifrele Anitei Heiliger. La nivel internaţional se pleacă de la faptul că „aproximativ 20 până la 25% din violuri şi 30 până la 40% din acţiunile de abuz sexual sunt comise de copii, respectiv tineri, adolescenţi" (p. 61).

Autorul intervine pentru o difuzare largă a materialelor de informare ale BZgA. El pledează pentru „dreptul copilului la autodeterminare fizică şi sexuală". El îl citează aprobator pe pedagogul diplomat Wanzeck-Sielert, măritată cu Uwe Sielert, care spune:

> Cu copiii se vorbeşte despre *senzaţii de plăcere, distracţie, erecţie şi orgasm, despre masturbare, petting şi raport sexual*. În această situaţie trebuie permise acţiunile natural-voluptoase ale copilului cu corpul său propriu şi în cazul jocurilor de-a doctorul cu alţi copii[69]. Distribuţiile de roluri specifice genului pentru fete şi băieţi trebuie anulate.

Cu alte cuvinte: sexualizarea copiilor şi tinerilor se recomandă ca prevenire a abuzului. Rezultatul evaluării programelor de abuz nu trebuie să ne mire: „Până astăzi nu [a putut] fi dovedit cu certitudine că astfel de

---

[68] Günther Deegener, *Kindesmißbrauch – erkennen, helfen, vorbeugen*, Beltz Verlag, Weinheim, Basel 1998, 2009[4].

[69] Cf. Christa Wanzeck-Sielert în *Forum Sexualaufklärung der BZgA über Selbstbehauptungstrainings in Kindergarten und Grundschule*. http://forum.sexualaufklaerung.de/index.php?docid=1353.

programe de prevenire au scăzut frecvența abuzului sexual" (p. 181).

Marion Kläs conduce grădinița cu orar prelungit evanghelică a *diaconiei* Düsseldorf. Din experiența ei practică bogată a publicat *Reguli şi concept, Cum reuşeşte mai uşor educația sexuală în grădiniță*[70].

„Avem voie în colțişor să ne privim penisul şi vaginul?" Unor „asemenea întrebări ingenue" doamna Kläs răspunde „foarte suveran" cu da. „Toți părinții recenți sunt familiarizați imediat de la înregistrare cu conceptul nostru de educație sexuală activă".

„Educație sexuală activă" înseamnă: „a le permite copiilor dezvoltarea sexualității lor". Copiii au voie, în consecință, să-şi descopere corpul propriu şi permitem să-şi atingă organele genitale şi să se mângâie. Jocurile de-a doctorul sunt permise, dar există reguli clare, pe care copiii le cunosc; de ex.:

- fiecare copil decide singur cu cine se joacă de-a doctorul;
- alți copii mari sau adulți nu au ce căuta aici;
- nu au voie să-şi introducă obiecte în orificiile corpului.

Educatoarea de grădiniță s-a asigurat în privința copiilor dacă s-ar gândi şi la reguli şi răspunsul ei este: „Da, ştim deja, nu ne introducem nimic în vagin sau popou, pentru a nu ne răni".

> Orice spațiu de grup oferă posibilități de retragere, colțişoare şi platforme, pentru ca fiecare copil să aibă spații protejate pentru preocuparea cu corpul propriu şi interesul pentru celălalt gen. Copiii... imită şi raportul sexual. Copiii sunt foarte interesați de organele genitale

[70] Marion KLÄS, *Mit Regeln und Konzept. Wie Sexualerziehung in der Kita leichter gelingt.* http://www.friedrich-verlag.de/data/88A8D5299D494B9693B9DD3FDDC72941.0.pdf.

proprii şi de ale celorlalţi. Ei se apucă de vagin, popou, penis şi îşi miros degetele.

În spaţiile protejate pot fi discutate în linişte şi întrebări. Copiii găsesc în toate grupurile şi cărţi despre sexualitate, enigme ale corpului, păpuşi de ambele genuri, trusă medicală, precum şi trusa de acţiune *A descoperi, a privi, a simţi!* a Centralei Federale pentru Informare Sanitară.

Elke Schmidt este referentă la AMYNA e.V., o organizaţie pentru prevenirea abuzului sexual. În 24 iunie 2010 a susţinut o conferinţă cu tema *Deosebirea între activităţi sexuale şi asalturi sexuale la vârsta preşcolară*, care este publicată pe pagina de Internet a *Uniunii pentru Protecţia Copilului*, o organizaţie din sudul Germaniei, cu 400 de angajaţi[71].

Ea se ocupă de problema că există din ce în ce mai multe abuzuri sexuale între copii şi în grădiniţă. Referenta relatează: „Serpil doreşte ca prietenul ei Ben să-i sărute vulva. Când acesta refuză, îi aplică un pumn în abdomen". Sau: „La grădiniţă, Jakob şi Selina, de patru ani, se dezbracă în colţişor şi îşi examinează copios popoul şi organele genitale". Sau: „Laura, de trei ani, se masturbează cu regularitate înainte de a adormi". Sau: „În toaleta grădiniţei, Lisa, de cinci ani, îi solicită lui Martin, de trei ani, să-şi dea jos pantalonii şi îl apucă de penis. Îi promite că pentru aceasta are voie să se joace cu lego-ul ei". Sau: „Nina şi Tim sunt unul peste celălalt şi imită mişcările raportului sexual". Sau: „La grădiniţă, unii băieţi se joacă de-a supt penisul".

Pedagogul cu studii vrea acum să ajute părinţii şi educatorii să distingă între aceste moduri de comportament: ce este comportament „normal", de încurajat, al copiilor de grădiniţă şi ce este atac?

---

[71] http://www.kinderschutz.de/local/media/E_Schmidt_Vortrag.pdf. Zugriff 13.04.2012.

Ea pornește de la următoarele premise: omul este de la naștere o ființă sexuală. Pentru copii nu există o separare între tandrețe, senzualitate, îmbrățișare și sexualitate genitală. Sentimentele de rușine le sunt copiilor mai întâi străine. Deja de la naștere fetele și băieții pot trăi senzații orgasmice, care le atribuie calm și relaxare. De la circa doi ani copiii se masturbează direcționat, pentru a obține senzații de plăcere – aceasta este normal în toată copilăria. Se bucură mult când sunt nuzi și vor să observe și să atingă organele genitale ale părinților.

Toate acestea contează ca „normal", ar trebui acceptat și impulsionat, de ex., prin colțișoarele ascunse, în care copiii se pot retrage, întrucât:

> Educația sexuală activă stimulează încrederea în sine a copilului și un sentiment pozitiv al corpului, este în același timp educație socială, educație pentru capacitatea relațională și de dragoste și contribuie esențial la împiedicarea abuzurilor sexuale între copii.

Un avertisment serios este exprimat părinților și educatorilor: dacă nu sunt destinate copiilor spații libere în care să se poată manifesta sexual, atunci „accesul către senzualitatea lor, către o sexualitate adultă satisfăcătoare, este îngreunat".

Doar o limitare există: când un copil nu vrea ceea ce vrea alt copil, dar este obligat la aceasta prin presiune sau exercitare de putere până la violență, atunci trebuie impuse limite. Există o excepție de la regula voluntariatului: „Atunci când copiii încearcă să exercite într-adevăr un raport sexual oral, vaginal sau anal, trebuie să intervină adulții – chiar dacă aceste acțiuni decurg de bunăvoie".

Putem întreba: există o justificare științifică pentru această îngrădire? Doar copiii sunt pregătiți pentru „o

sexualitate adultă satisfăcătoare" şi trebuie să o exerseze în joacă. De la prepubertate sunt iniţiaţi de către *BZgA*, *pro familia* şi partenerii lor de cooperare în raportul oral şi anal ca pentru o opţiune normală. Ce mai contează să-i laşi pe cei mici să încerce?

Spre aducere-aminte: Elke Schmidt este referenta unui institut pentru prevenirea abuzului, iar conferinţa ei este difuzată de către *Uniunea pentru Protecţia Copilului.*

Toate acestea se petrec în creşe, grădiniţe şi şcoli. Nu se întâmplă în măsura aceasta în *fiecare* creşă, *fiecare* grădiniţă, *fiecare* şcoală. Sub mantaua prevenirii abuzului sexual traumatic, distrugător al vieţii, sexualizarea activă a copiilor de către adulţi este continuată. Toate acestea se petrec în plină zi şi totuşi sunt ascunse sub un strat de tăcere.

7. „Standarde" internaţionale „pentru educaţia sexuală în Europa" ale Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS) şi BZgA

Sexualizarea activă a copiilor şi tinerilor prin reţeaua pedagogiei sexuale corespunde *Standards for Sexuality Education in Europe*, editate de către Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) şi BZgA 2010[72].

OMS lucrează – ca şi întreaga pedagogie sexuală – cu handicapul antropologic că omul are de la naştere o necesitate pentru acţionare sexuală şi un „drept" asupra acesteia. Adulţii trebuie să stimuleze aceste necesităţi de la început, să vorbească detaliat cu copilul la orice nivel de vârstă despre procesele sexuale şi să îi ofere ocazia să-şi trăiască necesităţile sexuale. Într-un tabel

[72] http://www.bzga.de/infomaterialien/einzelpublikationen/OMS-regional-office-for-europe-and-bzga-standards-for-sexuality-education-in-europe.

sinoptic, educația sexuală potrivit vârstei este redată astfel:

- Copilul sub 4 ani are dreptul să cerceteze nuditatea și să fie curios.
- De la 4 ani copilul este introdus în relațiile homosexuale. Este pus la curent cu formele de descompunere a familiei.
- Între 6 și 9 ani este lămurit despre sex în mass-media, stimulat mai departe la masturbare și informat despre drepturile sexuale ale copiilor.
- Între 9 și 12 ani are parte de primele [?] experiențe sexuale, este instruit despre metodele contraceptive, despre plăcere, masturbare și orgasm, despre diferența dintre *gender identity* și genul biologic, despre maladii cu transmitere sexuală și legile naționale asupra drepturilor sexuale ale tinerilor.
- Între 12 și 15 ani copilul este pregătit pentru „prima dată", clarificat încă o dată despre „plăcere, masturbare și orgasm" și despre „dreptul la avort provocat".

Documentul conține în anexă liste cuprinzătoare cu organizații, centre, fundații, organizații de tineret care promovează „educația sexuală" a copiilor și tinerilor în Europa și SUA.

Care director de școală, care profesor, care tată și care mamă se pot sustrage acestei presiuni de autoritate internațională? Dacă un organism care este responsabil de sănătatea mondială (OMS), împreună cu un institut de stat german (BZgA), formulează „standarde de calitate" și trezește impresia că acestea ar fi derivate din știința neutră valoric, atunci aceasta ar trebui să servească binelui populației mondiale – sau nu?

În luna mai 2012, prof. Elisabeth Pott, director al BZgA, a prezentat presei noi *Materiale pentru profesoare și profesori ai anilor școlari 5 până la 13 pentru*

informarea sexuală cuprinzătoare. Titlul: *Lămurit, autodeterminat, fair*[73]. Seria scrisă trebuie să cuprindă 9 caiete; primul este disponibil: *Sexualitate și educație sexuală – baze*. Autoarea este prof. Karla Etschenberg. În luna mai 2012 a obținut medalia Magnus-Hirschfeld pentru merite în domeniul informării sexuale în școală. Este membru în Consiliul Centrului de Competență al Facultății de Pedagogie Lucerna – Elveția, precum și în Centrul de pedagogie a emancipării sexuale din Elveția.

Este vorba, conform declarației de presă, despre un „concept unitar convenit cu toate Ministerele Educației ale provinciilor", o formulare care dă impresia că acest concept ar trebui ancorat acum în mod obligatoriu în toate curriculele școlare. De fapt, în broșură nu se găsește niciun fel de autorizare a miniștrilor educației. Bianual trebuie să se țină cursuri de formare gratuite pentru profesori.

Îndreptățirea pentru „educația sexuală" a elevilor este derivată din legea conflictului de graviditate din 1992. Totuși, „concentrarea îngustă asupra [acestui subiect] nu corespunde abordării de către BZgA". „Funcția biologică a sexualității" este tratată în câteva rânduri, după care este vorba despre „obținerea plăcerii" și „sexualitate ca sursă de energie". Cuvântul „căsătorie" nu apare în documentul de 36 de pagini (doar în art. 6, citat din legea fundamentală). La fel de puțin, „dragoste". Motivare: „iubirea nu se învață". Dragostea nu se lasă definită general valabil. Abilitatea de a iubi singur trebuie „probată individual". Un fragment cu titlul „Valori tradiționale" este ilustrat cu o fotografie a unei perechi în vârstă de bunici, care se consacră reciproc sărutului. Se integrează cu platformele internet ale BZgA și *pro familia*.

[73] http://www.bzga.de/infomaterialien/?sid=254&idx=2084.

Cu toate că se recunoaşte că nu există decât două genuri, totuşi trebuie contracarate „stereotipurile de gen". Cum se întâmplă aceasta?

1. Prin tematizarea trans- şi intersexualității.
2. Prin evitarea termenului „normal" şi „normalitate". Chiar dacă preferințele sexuale nu corespund „cazului mediu statistic, ca, de ex., fetişismul pentru pantofi", nu trebuie transmis că un asemenea comportament ar necesita o corectură. „Corectură necesită acele devieri de la «normalitate» numai atunci când însuşi cel afectat sau alții suferă din această cauză".
3. „Pentru a nu exclude tineri cu înclinații bi- sau homosexuale de la început de la anumite oferte de învățământ, fixarea asupra relațiilor heterosexuale trebuie evitată". Pentru acest motiv trebuie aleasă o „formulare preponderent neutră sexual". O imagine arată despre ce este vorba: două persoane ale căror buze abia se ating – fără gen recognoscibil. Acesta este scopul ideologiei gender: dereglementarea identității de gen.

Pentru a nu se expune reproşului „sexualizării cotidianului şcolar", trebuie să se renunțe la metode care „încarcă erotic" atmosfera în clasă în mod previzibil. „Nici experiențele fizice comune (de ex., experiențe senzuale sau exerciții de masaj), nici discutatul autentic despre sexualitatea proprie nu sunt premise pentru a învăța ceva despre sexualitatea proprie şi discutatul despre aceasta". În privința copiilor musulmani se spune: „Fetelor şi băieților care au dificultăți evidente de a participa la discuții pe tema sexualității ar trebui să li se confere o participare larg receptivă la lecții şi să nu fie solicitați pentru a se exprima. Nu există dreptul de absență la ore".

În privinţa colaborării cu părinţii se afirmă temerar: „Dreptul părinţilor nu este prejudiciat prin educaţia sexuală în şcoală". Pentru a nu apărea neînţelegeri se spune imediat în propoziţia următoare:

> Părinţii nu au dreptul de a împiedica educaţia sexuală în şcoală sau de a ţine copilul lor la distanţă de clasă. La această întrebare instanţele de judecată au luat atitudine clară de mult. De curând Curtea Europeană a declarat plângerile a cinci perechi de părinţi împotriva educaţiei sexuale ca inadmisibile. Sentinţa este definitivă.

Personalul didactic are acoperirea necesară pentru activităţile de educaţie sexuală. Discuţiile aprinse iniţiale despre dacă şi cum este permis a se vorbi în şcoală despre sexualitate au dispărut în mare parte. Cu toate acestea, se mai aprind actualmente din nou în contextul grupurilor de elevi „multiculturale".

În final, despre importanţa sexualităţii se mai spune:

> Sexualitatea este o sursă de energie – ca soarele... Fiecare băiat şi fiecare fată trebuie să identifice ce înseamnă sexualitatea pentru el sau ea, ce trebuie să însemne – sexualitatea are altă importanţă pentru un copil decât pentru un tânăr sau pentru un adult. Dar omul este întotdeauna responsabil pentru felul cum procedează cu această „sursă de energie" care este sexualitatea.

Previziunea asupra viitoarelor opt caiete arată: va fi vorba despre intersexualitate şi transsexualitate, despre diversitatea formelor de familie, despre parentalitatea asistată medical, despre sex cu sine (masturbare şi orgasm), despre petting şi prima dată, despre diversitatea preferinţelor sexuale, despre sexualitate în text şi imagine, despre pornografie – pe scurt, tot programul pentru sexualizarea copilului.

În clar: să nu ne lăsăm înşelaţi de tonul moderat al broşurii. Aici avem de-a face cu profesionişti care au experienţa a peste patru decenii în a anula în inimile copiilor normele sexuale care susţin căsătoria şi familia prin fixarea pe sexualitatea hedonistă bazată pe plăcere.

Fraza: „Părinţii nu au dreptul de a împiedica educaţia sexuală în şcoală sau de a ţine copilul lor la distanţă de clasă" şi indicaţia asupra „sentinţei definitive" a *Curţii Europene a Drepturilor Omului* trebuie să le sugereze părinţilor că rezistenţa ar fi fără speranţă.

Faptul că această Curte Europeană nu a acceptat reclamaţia constituţională a părinţilor nu este nici pe departe un verdict definitiv în chestiune. Dimpotrivă, nu există niciun fel de verdict. Respingerea unei plângeri adresate CEDO este pentru 120.000 de cazuri cotidian şi nu este o luare de poziţie de fond a Curţii.

Incorectă, în plus, este declaraţia generală că părinţii nu-şi pot retrage copiii de la ore. Educaţia sexuală este de competenţa miniştrilor educaţiei ai regiunilor. Directivele pentru educaţia sexuală sunt diferite şi trebuie verificate în fiecare regiune. După cum reiese din sentinţa Curţii Constituţionale Federale din 1977 (cf. p. 332), părinţii din *toate* provinciile federale au dreptul la informare asupra conţinuturilor de învăţământ şi a tuturor materialelor care sunt utilizate. A percepe cu adevărat acest drept este deja un act care poate conduce la modificarea conţinuturilor de învăţământ.

În regiunea Baden-Württemberg există o reglementare în dezacord cu formularea următoare:

> Educaţia despre familie şi cea sexuală reprezintă conţinut de învăţământ obligatoriu în şcoala elementară. Conţinuturile lor sunt astfel formulate din punct de vedere antropologic, încât de obicei nu se va ajunge la niciun dezacord între dreptul părinţilor şi mandatul şcolii. Dacă

totuşi ar exista un dezacord între casa părintească şi şcoală din motive religioase, atunci trebuie să aibă loc o discuţie clarificatoare între părinţii afectaţi, diriginte, respectiv dirigintă, şi conducerea şcolii. Dacă în urma discuţiei nu se ajunge la o soluţie de comun acord, atunci absenţa unor copii de la orele de predare, respectiv de la secvenţele de predare, în care se tratează conţinuturi ale educaţiei sexuale, nu se sancţionează de către şcoală. În ceea ce priveşte o discrepanţă mare între concepţiile casei părinteşti şi ale şcolii în cazul confruntării casă părintească / şcoală, se va urmări o decizie utilă din punct de vedere pedagogic pentru copil. În acest context, se atrage atenţia că şcoala elementară nu are sarcina de a confrunta copiii cu conţinuturi care se tratează abia în tipurile de şcoală ulterioare în clasele 5, 7 şi 9, respectiv 10[74].

8. Metodele sexualizării manipulative a copiilor şi tinerilor

Este o bagatelă a distruge radical sistemul de valori al unei societăţi în domeniul sexualităţii în educaţia copiilor şi tinerilor, fără a provoca o oponenţă notabilă. În acest scop sunt necesare metode de manipulare elaborate. Acestea sunt:

1. Prezentarea în faţa lumii adulte ca „experţi ştiinţifici".
2. Apariţia înaintea tinerilor ca mai competent, prieten mai înţelegător şi avocat împotriva părinţilor severi, neînţelegători.
3. Adaptarea limbii şi graficii la jargonul tinerilor.
4. Reprezentarea sexualităţii permisive ca mainstream.

---

[74] Wolfgang Riefler, referent în Departamentul Şcolar al Ministerului pentru Culte şi Sport, în: *În cadrul şcolii*, nr. 7/1995, ed. Ministerul Educaţiei Baden-Württemberg. Dl. Riefler a confirmat, la cerere, că această reglementare de „dezacord" este valabilă şi pentru clase mai mari şi alte tipuri de şcoli. Cf. *FGM*-Information, nr. 99, aprilie 2010. *Cercul de prieteni Maria Goretti* sprijină părinţii de mulţi ani în mod competent în lupta de a-şi salva copiii de educaţia sexuală şcolară. www.freundeskreis-maria-goretti.de.

5. Crearea presiunii de adaptare.
6. Suprimarea căsătoriei şi a familiei prin ignorare.
7. Reprezentarea formelor de degradare a familiei – familii care educă singure, patch-work, curcubeu – ca echivalente.
8. Anihilarea pudorii prin manevrarea penisurilor de material plastic, a vaginelor de pluş, a prezervativelor.
9. Reprezentarea detaliată a acţiunilor sexuale prin cuvânt, imagine şi film.
10. Verbalizarea forţată a proceselor sexuale în asociaţia de clasă.
11. Jocuri cu rol şi exerciţii fizice aliniate sexual.
12. Educaţia de la egal la egal: formarea şi utilizarea celor de aceeaşi vârstă pentru clarificarea sexuală[75].
13. Alianţa între instinctul sexual al tânărului şi scopurile cultural-revoluţionare ale pedagogilor sexuali adulţi prin stimularea permanentă a instinctului sexual al copiilor şi tinerilor.

9. Riscurile şi consecinţele sexului juvenil

Riscurile considerabile ale activităţii sexuale precoce sunt cunoscute în general şi instanţelor de stat, care practică sexualizarea timpurie a copiilor şi tinerilor. Risc înseamnă că *probabilitatea simptomelor negative* la tineri care au raport sexual de la pubertate este mai mare decât la tinerii abstinenţi sexual. Aceste *riscuri* sunt:

- sarcini şi avorturi provocate la adolescenţi;
- daune sănătăţii din cauza anticoncepţionalelor;
- infectarea cu boli venerice;

[75] *Pro familia* formează elevi şi eleve de la 15 ani ca „peers-educators" sau „sexperţi", care susţin apoi în mod independent învăţământ sexologic în şcoli. Instrucţiune pentru aceasta, la BZgA: *Peer Education – A Manual for Practioners,* Best, nr. 13300721. Internationales Netzwerk: *Youth peer education Network* (Y-Peer): www.youthpeer.org/web/guest/ypeer-toolkit.

- traume sufleteşti, care pot conduce la depresii şi suicid;
- slăbirea capacităţii de legătură afectivă durabilă.

Sarcinile şi avorturile provocate la adolescenţi

Natura vrea să trăiască şi nu se lasă controlată în întregime. Speranţa că răspândirea pilulei anticoncepţionale va determina reducerea avorturilor provocate nu s-a îndeplinit, este cazul contrariului: în pofida pilulei, mai mult, pe măsura răspândirii sale, cifrele avorturilor provocate au explodat o dată cu liberalizarea legală[76]. Prof. Manfred Spieker, expert renumit în acest domeniu, estimează cifra reală a copiilor ucişi în pântecul matern în Germania din 1976 la peste opt milioane[77].

În anul 2000, numai în Germania au existat cel puţin 13.449 de sarcini ale minorelor, care au crescut până în 2005 cu 2,8%. Din 2005 până în 2010 numărul sarcinilor adolescentelor a scăzut, conform Oficiului Federal de Statistică, la circa 9.000. Ceva mai mult de jumătate din copiii minorilor sunt avortaţi[78].

Aceste cifre nu conduc de fapt la avertizarea copiilor şi tinerilor de urmările negative ale sexualităţii precoce, ci mai degrabă sunt educaţi din şcoala primară în experţi practici ai prevenirii[79]. Copiii sunt determinaţi în

---

[76] 1976 – reglementare de indicaţie. 1993 – reglementare de termen: „avortul provocat ilegal, dar nepedepsit".

[77] Manfred SPIEKER, *Kirche und Abtreibung in Deutschland*, Paderborn 2001.

[78] BZgA, ed., *Teenagerschwangerschaften international*, Heft 2-2007.

[79] Într-o şcoală pe care o cunosc personal, copiii şi tinerii modelează penisuri din material plastic. Când o mamă a intrat pentru consiliere în camera pedagogului şcolar, acolo se afla pe pervaz un penis în lungime de 40 de cm, vizibil clar din curtea şcolii. Mama a rugat să fie îndepărtat penisul, dar a fost refuzată: „Aceasta au făcut elevii. Eu consider că este frumos!" Prin încălcarea autorităţii profesorului şi presiunea de adaptare în clasa mixtă, copilul nu

clase mixte să tragă prezervative peste penisuri din lemn sau masă plastică. Se poate presupune că fiecare tânăr, care ştie să utilizeze un telefon mobil, ar fi, dacă este necesar şi fără instruire şcolară, în situaţia de a folosi un prezervativ; dar este vorba despre altceva.

Ce *învaţă* o fată sau un băiat, de fapt, cu această ocazie? Un copil nesexualizat precoce are o pudoare naturală, care îl protejează de activităţi, insistenţe şi agresiuni sexuale. Limitele pe care le trasează pudoarea sunt depăşite, în mod normal, când demnitatea partenerului este respectată, numai în cadrul intimităţii unei relaţii de iubire. Excluderea altor sau a oricărei forme de publicitate este decisivă.

Riscurile mijloacelor anticoncepţionale

Mijloacele anticoncepţionale hormonale, ca pilula sau injecţii cu hormoni, au efecte secundare severe, despre care în învăţământul sexual şcolar se tace. Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) le cataloghează drept *carcinogene*. Pe lângă riscul crescut de cancer, alte efecte secundare ale pilulei sunt: depresia, pierderea menstruaţiei, scăderea libidoului (a apetitului sexual), migrene, îngrăşarea, riscul de tromboză foarte crescut, în special în combinaţie cu fumatul. Pilula dublează riscul de atac cerebral. Şi ecologiştii ar trebui să chibzuiască, pentru că hormonii ajung prin excreţie în apa freatică şi provoacă modificări genetice şi deformări omului şi animalului. Se sugerează foarte mult că scăderea calităţii spermatozoizilor şi infertilitatea crescândă a femeilor sunt corelate în acest context. Totuşi,

---

se poate sustrage acestora. El pleacă de la premisa că la şcoală învăţă ceva util şi trebuie să-şi spună: şcoala mă pregăteşte pentru a avea raport sexual, deci este normal de a face aşa ceva cu prima ocazie. Doar asta fac „toţi".

pilula le este prescrisă fetelor tinere, la prima vizită la ginecolog, ca subînțeleasă.

Prezervativul este fetișul ideologiei *safer sex*. Prin acțiuni de amploare cu afișe se răspândește iluzia „sexului sigur" cu prezervativ. Dar: prezervativele nu sunt sigure! Nu protejează în mod sigur nici de sarcină, nici de HIV/SIDA, nici de maladii venerice de orice tip[80].

Răspândirea rapidă a maladiilor cu transmitere sexuală (STD)

Maladiile venerice care au fost considerate eradicate, ca sifilisul și gonoreea[81], se întorc, maladii venerice noi apar în mod epidemic. Deosebit de virulente sunt clamidiile și trihomonadele și virușii papiloma umani de „high-risk", care produc cancer uterin.

În SUA se ajunge în fiecare an la 19 milioane de infecții noi cu STD, în care jumătate dintre cei afectați au vârste cuprinse între 5 și 24 de ani. Tinerii activi sexual reprezintă grupul de risc cel mai mare. *Center for Desease Control* spune că 25% din adolescente suferă de o STD. „Infecțiile STD costă sistemul de sănătate al SUA în fiecare an 16,4 miliarde de dolari și persoanele îmbolnăvite și mai mult, în ceea ce privește consecințele acute și pe termen lung"[82]. În fiecare an, în SUA, 24.000 de femei devin infertile din cauza STD. Infecțiile cu clamidii sunt cauza cea mai frecventă. Acestea măresc de asemenea riscul de infecție pentru alte maladii venerice ca HIV și sifilisul.

---

[80] Michael HORN, „Kondome – die trügerische Sicherheit", *Medizin und Ideologie* 29 (3/2007) 12. http://eu-ae.com/images/mui_archiv/29_2007/Medizin_und_Ideologie_nr3_2007_web.pdf.

[81] În conurbațiile marilor orașe, răspândirea sifilisului și gonoreei între bărbați homosexuali între 25 și 39 de ani este cea mai rapidă (Wikipedia, Maladie transmisibilă sexual).

[82] www.cdc.gov.

Mai recent, medicii din Canada şi SUA sunt alarmaţi de sporirea cancerului gâtului şi a celui bucal. Cercetările indică drept cauză cea mai frecventă viruşii papiloma umani (HPV), chiar mai frecvent decât fumatul. Cum ajung în gură şi în gât? Prin sex oral.

„Oamenii tineri, care sunt sănătoşi, nu fumează şi nu beau, au cancer al amigdalelor sau al limbii", spune dr. Anthony Nichols de la *London Health Sciences Center* din Ontario. „Ei au căzut victima erorii că sexul oral ar fi mai puţin riscant"[83].

Depresia şi suicidul

Cercetările ştiinţifice arată: băieţii şi fetele de vârstă adolescentă, care sunt activi sexual, prezintă, comparativ cu cei care nu sunt activi sexual, un risc mărit de a deveni depresivi şi de a comite suicid. Acesta este rezultatul unei analize de date a *National Longitudinal Survey of Adolescent Life* din 1996[84].

O pătrime (25,3%) din fetele active sexual afirmă că sunt depresive în permanenţă, în general sau adesea, în comparaţie cu 7,7% din fetele inactive sexual. În cazul băieţilor sunt 8,3%, în comparaţie cu 3,4%. Altfel exprimat: 60,2% din fetele inactive sexual nu au fost niciodată sau rar depresive, dar numai 36,8% din fetele active sexual. Pentru ambele genuri este valabil: tinerii care nu sunt activi sexual sunt considerabil mai fericiţi decât cei activi sexual. Din fetele care sunt active sexual, 14,3% au o încercare de suicid în urma lor, din cele inactive sexual, doar 5,1%. La băieţi sunt 6% din cei activi sexual, dar numai 0,7% din cei inactivi sexual.

---

[83] LSN, 04.03.2011.

[84] http://www.heritage.org/Research/Reports/2003/06/Sexually-Active-Teenagers-Are-More-Likely-to-Be-Depressed. Datele sunt analizate cu grijă şi verificate după factorii sociali.

Faptul că schimbarea frecventă a partenerului induce depresia a fost confirmat de alte studii despre care se relatează în *Journal of Sex Research*. Majoritatea tinerilor au raport sexual înainte de a absolvi liceul. În colegiu, *hooking up*[85] este practica sexuală frecventă, adică a se „încârliga" cu cineva pe durata unei nopţi.

> Studiile au indicat că 70% din studenţii de colegiu pretind că au avut raport sexual cu persoane faţă de care nu au avut relaţii emoţionale... Aceste relaţii sunt asociate de obicei cu droguri şi alcool. La femei, simptomele depresive s-au mărit o dată cu numărul partenerilor. Cele cu cei mai mulţi parteneri au prezentat simptomele cele mai intense de patologie depresivă[86].

Slăbirea capacităţii de legătură afectivă durabilă

Orice om poartă în el năzuinţa după o iubire adevărată, care leagă, care este fidelă. Cercetări demoscopice asupra tineretului arată că această dorinţă chiar creşte la tineri şi este exprimată de 80 până la 90% (cf. nota 4). Pentru îndeplinirea acestei dorinţe este necesară o anumită maturitate a personalităţii. Contactele sexuale precoce împiedică această maturizare şi conduc la decepţii şi răniri psihice profunde. Cu fiecare dezamăgire în relaţiile de iubire, disponibilitatea pentru legătura afectivă scade. Cine a fost afectat de iubire atât de profund, încât el sau ea s-a simţit pregătit pentru o dăruire profundă şi apoi a fost abandonat nu se va mai expune probabil niciodată acestui risc.

Voit sau nevoit, orice relaţie sexuală conduce la o legătură afectivă durabilă cu partenerul. Pentru aceasta există fundaluri hormonale. Oxitocina, numită şi

---

[85] A agăţa, de la „hook" = cârlig (lb. eng.) (*n. trad.*).

[86] „No Strings Attached: The Nature of Casual Sex in College Students", *The Journal of Sex Research*, 43/3 (August 2006) 255-267.

„hormonul fericirii", are o influență mare asupra legăturii emoționale între doi oameni. Cel mai intens este secretat la naștere, la alăptat, la orgasm și la apropiere fizică drăgăstoasă. Oxitocina fortifică încrederea și reduce frica. Cu cât este mai mare iubirea, cu atât mai intensă este legătura afectivă durabilă – un proces care se amplifică reciproc. Capacitatea de legătură afectivă durabilă și disponibilitatea de legătură afectivă durabilă mai mari ale femeii se reflectă în faptul că hormonul feminin estrogen susține pozitiv secreția oxitocinei. Dacă această legătură afectivă durabilă este ruptă continuu, atunci se reduce secreția oxitocinei[87].

În cazul sexului promiscuu, de la bun început dorința pentru o relație de iubire profundă, fidelă și credința că aceasta este oricum posibilă sunt slăbite cu fiecare altă relație sexuală, până când în final intervine o despărțire a trupului și sufletului, iar sexul degenerează într-o satisfacție pur fizică.

10. Douăsprezece motive bune pentru a încheia sexualizarea copiilor de către stat

Premisa întregii pedagogii sexuale contemporane și a așa-zisei preveniri a abuzului este afirmația: copiii vor și necesită stimulare și activitate sexuală din pruncie. Acest fapt este prezentat ca lege a naturii antropologice, fără nicio fundamentare științifică. Este în contradicție cu dezvoltarea hormonală naturală, care manifestă o fază de latență lungă până la pubertate (cf. p. 390). Astfel se ascunde faptul că este vorba despre o decizie fundamentală morală modul în care procedează omul cu sexualitatea. Wilhelm Reich a știut că sexualizarea

[87] Eric KEROACK – John R. DIGGS, *Bonding Imperative*. http://www.physiciansforlife.org/index2.php?option=com_content&do_pdf=1&id=1492.

copiilor provoacă prăbuşirea fundamentului „educaţiei burgheze". Exact aceasta a vrut. Pedagogia sexuală mascată ca ştiinţă face şi obţine toate acestea. Educaţia care stimulează sexual, un ambient sexualizat (mediatic) şi privaţiunea emoţională sunt premisele dezvoltării necesităţilor sexuale ale copilului. În interesul copilului şi al viitorului societăţii, sexualizarea de către stat şi mass-media a copiilor şi tinerilor trebuie să înceteze. Un stat orientat spre binele public şi părinţi responsabili datorează generaţiei viitoare să-i pregătească pentru căsătorie şi familie. Pentru aceasta există douăsprezece motive bune:

a) Dereglarea sexualităţii conduce la decădere culturală

Pentru că omul are un liber-arbitru, necesită o busolă pentru bine şi rău. În domeniul sexualităţii omul se situează în tensiunea dintre instinctul biologic şi chemarea pentru iubire, care este deschisă creării unei vieţi noi. Dereglarea morală a sexualităţii este un simptom al decăderii culturale[88]. Îi dăunează individului şi produce haos social. Dezagregarea familiei, decăderea performanţei, tulburări psihice ca fenomen de masă, răspândirea maladiilor venerice şi uciderea de ordinul milioanelor a copiilor nenăscuţi sunt semnale de alarmă pentru dezintegrarea societăţii. Separarea sexualităţii de reproducere prin prevenire şi avort provocat este cauza catastrofei demografice. Ea va clătina statul social, care nu va mai putea realiza pacificarea oamenilor dezrădăcinaţi şi săraciţi.

[88] http://www.dijg.de/sexualitaet/joseph-unwin-sex-culture/?sword_list[0]=unwin.

b) Dereglarea sexualității distruge familia ca loc optim pentru creșterea copiilor[89]

Familia se întemeiază prin legătura maritală monogamă a unui bărbat și a unei femei, care sunt de acord să procreeze copii. Adulterul distruge comunitatea conjugală. Copiii trebuie educați în spiritul virtuților, dacă trebuie să devină apți pentru a-și îndeplini mai târziu dorința proprie pentru familie[90]. Familia, ca „unitate de bază naturală a societății", după cum este recunoscută în toate declarațiile asupra drepturilor omului, marchează integrarea societății între bărbat și femeie și între generații. Cercetările științifice confirmă ceea ce știe oricine: copiii prosperă cel mai bine într-o familie stabilă cu părinții lor biologici într-o căsnicie puțin conflictuală[91]. Numai din familie se poate naște o burghezie conștientă de sine și independentă. Oamenii proveniți din familii ruinate, fără legături strânse și fără capacitatea de legătură afectivă durabilă, sunt dezrădăcinați, manipulabili în mod nelimitat și o amenințare pentru democrație.

c) Sexualizarea copiilor conduce la pierderea copilăriei

Dacă vorbim despre un copil „inocent", ne referim, printre altele, la eliberarea de gânduri, imagini, dorințe, activități sexuale. Copilăria este definită tocmai de această inocență, care a fost apărată activ de adulți

---

[89] Manifest pentru familia naturală: *Declarația Manhattan* 2009. În lb. germană: www.ethikinstitut.de. Allan C. CARLSON – Paul T. MERO. *The Natural Family*. A Manifesto, Dallas 2007.

[90] Cf. *Shell- Jugendstudien*, Allensbacher Generationenbarometer.

[91] Judith WALLERSTEIN – Julia M. LEWIS – Sandra BLAKESLE, *Scheidungsfolgen – Die Kinder tragen die Last. Eine Langzeitstudie über 25 Jahre,* Belz-Juwenta, 2002. Referințe bibliografice detaliate aici: IONA INSTITUTE, *Made for children. Why the institution of marriage has special status.* www.ioanainstitute.ie.

până la revoluţia sexuală din 1968. Copiii necesită un spaţiu în care se pot juca, descoperi şi învăţa lipsiţi de griji, unde pudoarea le este respectată şi unde nu trebuie să se teamă de abuzuri sexuale. Au nevoie de adulţi care răspund responsabil şi corespunzător vârstei curiozităţii copilăreşti asupra apariţiei omului.

Neil Postmann numeşte trei factori care determină dispariţia copilăriei prin aceea că rup frontierele între adulţi şi copii: toţi cei trei factori se intensifică rapid în societatea noastră:

1. Dispare capacitatea de a citi şi scrie.
2. Dispare educaţia.
3. Dispare pudoarea[92].

Pentru dispariţia pudorii Postman a responsabilizat deja din 1982, înaintea marşului triumfal al Internetului, mass-media electronice, „o tehnologie a intrării gratuite"[93], care demolează frontierele între adulţi şi copii. Ca martori principali pentru necesitatea pudorii îi menţionează pe Chesterton, Norbert Elias şi Sigmund Freud şi rezumă constatările lor astfel:

> Fără controlul impulsurilor instinctuale şi îndeosebi al impulsurilor agresive şi al celor care vizează satisfacerea directă, nu poate exista civilizaţie. Suntem în pericol permanent de a fi copleşiţi de barbarism, violenţă, promiscuitate, instinct şi egoism. Pudoarea este un mecanism cu care barbaria este îndiguită... De aceea imprimarea pudorii a constituit o componentă importantă şi, totodată, delicată a educaţiei şcolare şi informale a copilului[94].

---

[92] Neil Postman, *Das Verschwinden der Kindheit*, 20.
[93] Neil Postman, *Das Verschwinden der Kindheit*, 100.
[94] Neil Postman, *Das Verschwinden der Kindheit*, 102.

d) Sexualizarea copiilor și tinerilor subminează autoritatea parentală

Părinții sunt legați de copiii lor prin dragoste și preiau durabil responsabilitatea pentru ei. Pentru acest motiv le revine ca drept al omului inalienabil educația morală, care este consfințită ca drept inalienabil al omului. La nivelul ONU și UE se luptă pentru ancorarea constituțională a „drepturilor copilului", care are ca scop dizolvarea autorității educaționale a părinților și sexualizarea copiilor. Sigmund Freud vedea în activitatea sexuală precoce a copilului un obstacol în educație:

> Constatăm din experiență că influențele exterioare ale seducției pot provoca întreruperi ale timpului de latență până la supresia ei... și că orice astfel de activitate sexuală precoce prejudiciază educabilitatea copilului[95].

Pentru ca educația să poată funcționa, copiilor trebuie să li se lase copilăria. Copiii sexualizați le scapă părinților lor și amenință astfel nu numai o relație bună părinți-copii, ci o viață de familie reușită în ansamblu.

e) Sexualizarea copiilor și a tinerilor contrazice dezvoltarea lor hormonală

Dezvoltarea hormonală a băieților și fetelor prezintă o perioadă de latență lungă de la scurt timp după naștere până la pubertate. Nivelul hormonilor, care imprimă genul, testosteronul (masculin) și estrogenul (feminin), crește în primele una până la trei luni după naștere și scade apoi la un nivel scăzut constant până la pubertate. Abia la pubertate nivelul hormonal crește din nou abrupt și atinge doar după câțiva ani nivelul relativ constant al vârstei adulte[96]. Tinerii ating deci

---

[95] Sigmund FREUD, *Gesammelte Werke*, V, 136.

[96] Lise ELIOT, *Wie verschieden sind sie? Die Gehirnentwicklung bei Mädchen und Jungen*, Berlin 2010, 141.

maturitatea sexuală şi la nivel fizic abia treptat. Atingerea maturităţii psihice este un proces şi mai îndelungat[97].

f) Masturbarea din obişnuinţă fixează asupra sexualităţii narcisiste

A seduce copiii la masturbarea rutinieră îi iniţiază în satisfacţia sexuală narcisistă, care îi împiedică în atingerea unui comportament sexual matur în cadrul iubirii personale. Omul care se masturbează este fixat şi izolat egocentric asupra lui însuşi. Aceasta blochează maturizarea umană spre iubirea conferită.

Masturbarea poate deveni repede obişnuinţă şi, în cele din urmă, manie. Înapoia masturbării rutiniere se află probleme psihice ca o lipsă a dragostei şi a relaţiilor împlinite, care este astfel întărită şi mai mult. Aceasta conduce la diminuarea sentimentului de respect de sine.

Masturbarea este însoţită de fantezii sexuale, care conduc la pornografie, care provoacă, la rândul ei, necesitatea de masturbare – un cerc vicios în care sunt prinşi milioane de oameni.

g) Nesiguranţa identităţii de gen datorată gender-mainstreaming-ului conduce la tulburări de personalitate

Un om este puternic atunci când ştie cine este şi se identifică astfel în mod pozitiv – aceasta se numeşte identitate: Acesta sunt eu şi ce sunt eu este bine. Un om care nu ştie cine este este debil. Ruptura interioară

---

[97] Uwe Sielert exprimă în caietul însoţitor *Informarea părinţilor* al cărţii *Lisa şi Ian* în mod clar: „Copiii descoperă această plăcere, bineînţeles, la ei înşişi, dacă au fost mângâiaţi înainte [!] voluptos de către părinţii lor; dacă nu ştiu deloc ce înseamnă plăcerea, vor lipsi şi joculeţele sexuale" (p. 21).

se poate manifesta patologic ca nevroză, schizofrenie sau tulburare de personalitate *borderline*[98]. Legăturile afective durabile care instituie identitatea slăbesc astăzi tot mai mult: religia, familia, tradițiile culturale, identificarea cu profesiunea. Dar ceva a fost subînțeles în istoria omenirii până acum: omul se naşte ca bărbat şi femeie şi îşi găseşte fiecare identitatea în însuşirea şi desfăşurarea individuală a genului său. A voi să-i furi omului chiar şi această ultimă certitudine este o demență postmodernă care amenință existența umană.

O cercetare nouă de la Universitatea Harvard arată că identitatea de gen incertă la copii sub 11 ani măreşte probabilitatea abuzului sexual, fizic şi psihologic şi a tulburărilor traumatice provocate de împovărările psihice pe tot parcursul vieții[99]. Dereglementarea identității de gen prin „educația pentru diversitate" constituie un experiment iresponsabil asupra copiilor lipsiți de apărare.

h) Promovarea „coming out" în adolescență este un atac la dezvoltarea naturală a identității de gen heterosexuale

Pedagogia sexuală de stat se străduieşte să sprijine tinerii în privința „coming out". Astfel, tinerii sunt atraşi pentru a se ataşa în faza labilă, temporară de găsire a identității din cursul pubertății unei orientări homosexuale, deşi marea majoritate a tinerilor depăşesc

---

[98] Tulburare de personalitate caracterizată de impulsivitate şi instabilitate în relațiile interumane, starea de spirit şi imaginea de sine (Wikipedia) (*n. trad.*).

[99] Andrea L. ROBERTS – Margaret ROSARIO – Heather L. CORLISS – Karestan C. KOENEN – S. Bryn AUSTIN, „Childhood Gender Nonconformity. A Risk Indicator for Childhood Abuse and Posttraumatic Stress in Youth", *Pediatrics* (20.02.2012). http://pediatrics.aappublications.org/content/early/2012/02/15/peds.2011-1804.

în curând această fază în mod foarte natural şi se îndreaptă spre heterosexualitate.

Un studiu american la scară mare din 2007 asupra variabilităţii orientării sexuale la tineri între 16 şi 22 de ani a stabilit:

> Probabilitatea ca o orientare homosexuală sau bisexuală să se modifice în decursul unui an în direcţia heterosexualităţii este de 25 de ori mai mare decât invers. La cei mai mulţi adolescenţi sentimentele homosexuale dispar. Din cei sub 16 ani, 98% resimt o schimbare de la homosexualitate sau bisexualitate în direcţia heterosexualităţii. Circa 70% din băieţii care au indicat la vârsta de 17 ani o atracţie homosexuală exclusivă declară la 22 de ani o orientare exclusiv heterosexuală[100].

Un studiu al cercetătorului homosexual Gary Remafedi a evidenţiat: cu cât mai devreme a avut loc un coming-out, cu atât mai mare a fost riscul unei sinucideri. Fiecare an al amânării coming-out-ului a condus la diminuarea riscului de suicid[101]. Promovarea unui coming-out timpuriu reprezintă deci o ameninţare la adresa dezvoltării psihice şi a găsirii identităţii tânărului.

i) Tinerii trebuie avertizaţi asupra riscurilor practicării homosexualităţii

Studiile ştiinţifice demonstrează riscurile fizice şi psihice crescute ale comportamentului homosexual. Lor

---

[100] Savin-Williams RC – Ream GL, „Prevalence and stability of sexual orientation components during adolescence and young adulthood", *Arch Sex Behavior* 36 (2007) 385-394. Citat după: Neil şi Briar Whitehead, „Adoleszenz und sexuelle Orientierung", *Bulletin des Deutschen Instituts für Jugend und Gesellschaft*, Nr. 20, Herbst 2011, http://www.dijg.de/homosexualitaet/jugendliche/adoleszenz-sexuelle-orientierung/?sword_list[0]=whitehead.

[101] Gary Ramafedi, „Risk factors in attempted suicide in gay and bisexual youth", *Pediatrics* 87, 6 (1991) 896-874.

le aparține, după cum s-a indicat deja, o rată mai mare a depresiilor, tulburărilor de anxietate, abuzului de alcool, drogurilor, medicamentelor și riscurilor legate de suicid. Dr. Christl Vonholdt spune:

> Grupurile de lobby homosexuale afirmă des că aceste probleme sunt provocate de atitudinea defavorabilă a societății în privința homosexualității. Pentru această afirmație nu există dovezi până acum[102].

Este obligația politicienilor și a educatorilor responsabili de a le elucida tinerilor pericolele comportamentului homosexual. Aceasta reprezintă o „discriminare" tot atât de redusă față de tinerii cu înclinații homosexuale, precum este informarea asupra pericolelor fumatului o discriminare a fumătorilor.

j) Reprezentarea formelor de decădere a familiilor ca „normalitate" blochează în cazul copiilor afectați prelucrarea consecințelor psihice

Realitatea umană în familii dezorganizate o reprezintă incapacitatea legăturilor afective durabile, infidelitatea, adulterul, victoria egoismului cel mai puternic, iresponsabilitatea față de copii. Ruperea unității între tată și mamă, de a căror îngrijire afectuoasă depind existențial, le produce suferință psihică profundă, traumatică adesea, copiilor[103].

Durerea psihică, însoțită adesea de urmări materiale și sociale drastice, trebuie recunoscută ca reală, pentru a putea fi prelucrată de către copil. Dacă aceasta nu se întâmplă, atunci leziunea nevindecată, inconștientă,

---

[102] Dr. Christl Ruth VONHOLDT, *Anmerkungen zur Homosexualität*, Bulletin Nr. 20.

[103] Cf. Melanie MÜHL, *Die Patchowrk – Eine Streitschrift*, München 2011.

rămâne virulentă şi conduce la nevroze şi tulburări de comportament. Copilul nu are posibilitate să debarce din cercul vicios, pentru că adulții îi cer să considere fenomenele de degradare socială ca normale şi bune. Studiul Bella al Institutului *Robert Koch* a indicat la 21,9% din toți copiii şi tinerii în vârstă de 7 până la 14 ani indicii pentru anomalii psihice. La băieții de 14-17 ani se întâlnesc 40% de tulburări de comportament. Factorii de risc cei mai importanți sunt: un climat familial nefavorabil şi un statut socio-economic scăzut[104].

k) Distrugerea familiei ca loc al formării personalității conduce la etatizarea educației şi la costuri sociale nemărginite

Ceea ce Ionuț nu învață în familie, Ion nu mai învață niciodată: încrederea fundamentală, capacitatea pentru legături afective durabile, decența, disponibilitatea de învățare, capacitatea de performanță, încrederea în sine... Cu cât familiile realizează mai puțin această educație a omului, cu atât mai mult creşte cererea de oficii pentru tineret, cămine, psihiatrii şi penitenciare finanțate public, de lucrători sociali, terapeuți, medici şi polițişti. Repetenții, inadaptabilii, copiii din orfelinat, skinhead[105], anarhiştii, teroriştii, huliganii, drogații, violatorii nu provin din familii intacte, în care tatăl este prezent. Situațiile sociale deplorabile, în care statul trebuie să ajute, sunt utilizate pentru justificarea intervenției crescânde a statului asupra împuternicirii de educație a părinților.

---

[104] http://www.rki.de/cln_178/nn_1663098/DE/Content/GBE/Erhebungen/Gesundheitsurveys/Kiggs/Pressemappe.html.

[105] Membru al unei subculturi originare în tineretul clasei muncitoare din Londra, Anglia, în anii '60 şi răspândită apoi în alte părți ale Marii Britanii, iar ulterior în alte țări din lume (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

l) Criza demografică este consecința separării sexualității de fertilitate

Rata naşterilor în Germania aparţine cu 1,4 copii per femeie celor mai mici în Europa şi scade mai departe: în 2011 s-au născut cu 15.000 de copii mai puţin decât în 2010. Întrucât populaţia activă profesional se micşorează şi cota vârstnicilor devine, pe măsura creşterii speranţei de viaţă, tot mai mare, calea prăbuşirii sistemelor sociale este programată dinainte. De la „scăderea bruscă a pilulei anticoncepţionale" de la finele anilor şaptezeci, peste opt milioane de copii au fost ucişi în Germania înainte de a se naşte. De ce formează statul în vederea acestei dezvoltări copii şi tineri ca experţi ai prevenirii şi le netezeşte drumul spre avortul provocat şi homosexualitate?

Atunci când, în vara anului 2011, la Londra garnituri întregi de trenuri au fost incendiate de tineri vandali, prim-ministrul David Cameron a spus:

> Dacă vrem să avem vreo speranţă de a vindeca societatea noastră spartă, atunci trebuie să începem cu familia şi parentalitatea... Vreau ca testul familiei să fie trasat tuturor măsurilor politice. Aceasta trebuie să constituie prima noastră prioritate[106].

Chiar dacă în Germania încă nu ard trenuri, este timpul suprem să revenim de la gender-mainstreaming la mainstreaming-ul familiei.

11. Contradicţiile revoluţionarilor sexuali

Toate consecinţele negative ale sexualităţii promiscue, nerestricţionate, precoce pot fi documentate cu studii ştiinţifice şi sunt pentru oricine căruia nu i-a

---

[106] David CAMERON, *Riot statement*: http://www.ief.at/content/site/newsletter/newsletter.content/128.html.

fost tulburată percepţia prin asemenea moduri de comportament evidente[107]. Unde sunt argumentele şi cercetările ştiinţifice care arată că sexualitatea precoce, nerestricţionată, promiscuă, homosexuală îl face pe om sănătos, performant, capabil de legături afective durabile, dispus să procreeze şi fericit? Tinerii trebuie informaţi cu adevărat despre nesiguranţa prezervativelor, riscurile anticoncepţionalelor, răspândirea maladiilor venerice, riscul urmărilor negative pe termen îndelungat al avortului provocat, traumele psihice cauzate de relaţiile distruse, riscurile speciale ale homosexualităţii. De ce nu există nicio campanie a instituţiilor şi asociaţiilor responsabile care să avertizeze asupra pericolelor sexualităţii precoce, ale schimbului de parteneri şi ale homosexualităţii?

Revoluţionarii sexuali se încurcă în contradicţii care sunt acoperite cu pătura ideologică a necesităţii sexuale prezumtive a copilului şi a „educaţiei pentru diversitate" oferite în pluralism.

- Revoluţionarii sexuali vorbesc despre iubire, dar seduc la satisfacerea nelimitată a instinctelor.
- Ei promit libertate, dar produc dependenţi de sex.
- Ei vorbesc despre responsabilitate, dar conduc la neglijenţă sexuală.
- Ei propagă alegerea liberă a genului şi a identităţii sexuale, dar neagă şi combat transformarea de la homo- la heterosexualitate.
- Ei vor să protejeze de SIDA, dar propagă sexul anal cu parteneri schimbători.
- Ei propagă sexul *(mai) sigur* cu prezervative, dar nu pot îngrădi explozia maladiilor venerice şi nu pot

[107] Documente ştiinţifice cuprinzătoare se găsesc la Human Life International, www.hli.org.

determina scăderea noilor contagiuni cu HIV/SIDA la bărbații care fac sex cu bărbați.
- Ei afirmă că vor să protejeze copiii de abuz, dar le distrug pudoarea și îi ispitesc la acțiuni sexuale.
- Ei vor să întărească respectul de sine al copiilor prin experiențe plăcute sexuale, dar le distrug inocența, bucuria de a fi copii, copilăria.
- Ei intervin pentru „drepturile" copilului, dar îi lasă fără apărare prin distrugerea legăturii familiale cu părinții.

12. Cui bono?

Consecințele negative ale sexualizării copilului și tinerilor nu sunt „efecte secundare", care sunt avute în vedere pentru a obține rezultate pozitive. De aici se poate conchide că aceste efecte sunt de fapt intenționate. Cui folosește deci sexualizarea copiilor și tinerilor și educarea lor pentru „diversitate"?

1. Celor care au un interes ca oamenii să fie dezrădăcinați prin distrugerea familiei, devenind astfel manipulabili pentru scopuri strategice globale.
2. Celor care au un interes de a reduce creșterea demografică, fără a modifica ceva în privința distribuirii globale a bogăției.
3. Celor care au un interes ca Europa să ajungă într-o „iarnă demografică".
4. Celor care au un interes de a elimina religia, îndeosebi pe cea creștină.
5. Celor care suferă de „normativitatea heterosexualității" și care vor să-și procure recunoaștere socială prin dizolvarea acesteia.

13. Rezistență

Tot ceea ce a fost descris în acest capitol s-a putut întâmpla pentru că o pătură a tăcerii este întinsă deasupra. Este ca și când un crocodil s-a cuibărit în camera copiilor, dar nimeni nu vrea să îl vadă. Întoarcerea privirii este calea comodă. Dar suferințele familiilor sfărâmate nu vor mai putea fi ignorate, când statul social nu mai poate tampona consecințele; ele sunt cu totul și cu totul incomode. Din această cauză, iată câteva întrebări adresate părinților și celor care doresc să devină părinți:

1. Vreți să fie stimulați copiii Dvs. în grădiniță la masturbare și jocuri sexuale?
2. Vreți să fie familiarizați copiii Dvs. din școala elementară, transdisciplinar, în toți anii de studiu, cu metode contraceptive și practici sexuale de tot felul, să le fie fracturată pudoarea?
3. Vreți să considere copiii Dvs. orice „orientare sexuală" ca echivalentă?
4. Vreți ca fiul sau fiica Dvs. să fie animat/ă în școală spre homosexualitate și riscurile să fie trecute sub tăcere?
5. Vreți să aibă copiii Dvs. „drepturi" proprii care să îi sustragă autorității parentale?
6. Vreți creșterea copiilor Dvs. fără repere etice și fără credință în Dumnezeu?

Este de presupus că marea majoritate a omenirii nu vrea toate acestea. Dar ea a devenit o majoritate silențioasă. „Spirala tăcerii"[108] funcționează – un semnal alarmant într-o democrație. Este timpul suprem ca ea să fie străpunsă din responsabilitate pentru generația viitoare și viitorul întregii societăți.

---

[108] www.schweigespirale.net.

Germania

În Germania, părinții care țin copiii departe de învățământul sexual școlar sunt sancționați cu amenzi și detenție pentru a-i constrânge să acționeze împotriva propriilor principii religioase, până la retragerea dreptului de custodie asupra copiilor. Aceasta li s-a întâmplat mai multor familii din Salzkotten, care au vrut, ca baptiști, să-și apere copiii de conținuturi didactice deranjante și demoralizatoare, precum cele descrise în această carte. Legea obligativității școlare a fost aplicată cu rigurozitate. În 2009, mai mulți tați și mai multe mame au trebuit să ajungă la închisoare. În cazul Melissei Buserkos, de 15 ani, părinților le-a fost retras dreptul de custodie pentru mai multe luni și copilul a fost internat în cămin. Părinții au motivat refuzul lor prin faptul că educația sexuală școlară se află în contradicție cu convingerile lor creștine și îndeamnă copiii la activitate sexuală precoce. Ar fi o ingerință în împuternicirea educațională a părinților[109]. Reclamația constituțională a părinților a fost respinsă în 2009 de legea constituțională federală. Cinci perechi de părinți au depus în continuare o plângere la *Curtea Europeană a Drepturilor Omului* (CEDO), dar și CEDO a respins plângerea cu motivația că „manifestările școlare au fost executate într-o manieră obiectivă, critică și pluralistă și, ca atare, nu au fost lezate normele Convenției"[110].

Elveția

Și în Elveția sexualizarea copiilor decurge din grădiniță cu viteză maximă[111]. În privința proiectului „Pla-

[109] Raportări detaliate pe www.medrum.de, cuvânt-cheie „Salzkotten", ș.a., la 01.10.2011, 09.09.2010, 25.09.2010, 11.08.2009.

[110] http://www.zenit.org/article-23786?l=german.

[111] Cf. Monika WILD și Christoph KEEL-ALTENHOFER, HLI Elve-

nul de învăţământ 21" pentru unificarea structurii de educaţie federală, macazul trebuie îndreptat în direcţia „educaţiei sexuale"[112] obligatorii deja a celor mai mici. Dar o publicaţie despre „Trusa sexuală Basel" pentru copii de grădiniţă din presa bulevardieră i-a trezit pe elveţieni[113]. În iunie 2011 s-a constituit o iniţiativă cetăţenească privind o petiţie contra sexualizării precoce şi care a strâns în trei luni peste 90.000 de semnături. Acum este în curs de desfăşurare o iniţiativă pentru a putea avea loc un plebiscit.

O pâslă densă de autorităţi de stat – *Oficiul Federal pentru Sănătate*, *Centrul de Competenţă pentru Pedagogie Sexuală* al Facultăţii Pedagogice din Lucerna[114], asociaţii de stat sau private, ca PLANes, ramura elveţiană a IPPF, organizaţiile pentru informare asupra SIDA şi prevenirea abuzului – îşi pasează reciproc posturi şi fonduri şi promovează de ani buni „educaţia sexuală" şcolară a copiilor. Autorităţile recomandă pagini web ca www.lilli.ch, care lămuresc copiii despre detaliile practice ale sexului oral şi anal. Această pagină a fost promovată de către stat cu bani proveniţi din impozite şi premiată cu „premiul de egalitate" al municipiului Zürich.

Iniţiativa populară confederativă „Da protecţiei împotriva sexualizării copiilor în grădiniţă şi şcoala primară" solicită:

- Nici un învăţământ sexologic înainte de 9 ani!

ţia, *Petiţie împotriva sexualizării precoce,* http://www.kath.net/detail.php?id=33290.

[112] O analiză foarte bună aici: http://www.human-life.ch/upload/dokumente/201108_Obligatorische%20sexuelle%20Befreiung_HLI.pdf.

[113] Philipp GUT, „Porno für Kindergärtler", *Die Weltwoche* (6. Okt. 2011).

[114] www.amorix.ch.

- De la 9 ani, învățământ sexologic benevol, cu consimțământul părinților.
- De la 12 ani, învățământ obligatoriu de biologie[115].

Episcopul de Chur, dr. Vitus Huonder, s-a situat în 10.12.2011 cu un cuvânt pastoral clar de partea semnatarilor petiției. Părinții ar trebui să respingă planuri de învățământ care contravin credinței. El s-a îndreptat împotriva ideologiei gender şi a solicitat un drept de dispensă din partea părinților[116]. Confrații săi din episcopat au încercat să facă dreptate ambelor părți: „Acest serviciu [al educației sexuale] aflat în responsabilitatea cantoanelor este neîndoielnic util şi ține cont şi de noile dezvoltări sociale", deşi „teoriile sexuale şi modelele familiale, care sunt contestate în mare măsură din punct de vedere social, nu pot fi implementate pur şi simplu prin material didactic"[117].

Țări est-europene[118]

Țările est-europene, care au trebuit să trăiască până în 1989 sub dictatura comunistă, au rămas relativ ferite de „eliberarea sexuală" a revoltei din '68 – o

---

[115] www.schutzinitiative.ch. Zur Diskussion dieser Initiative s. Vgl. http://www.human-life.ch/upload/dokumente/20110225_IG-Serz_Grundlage-Forderungen_Sexualunterricht_mit-Fussn_v16.0-HLI.pdf.

[116] http://www.bischoefe.ch/dokumente/botschaften/sexualerziehung-staatlichver-ordnet.

[117] http://www.bischoefe.ch/dokumente/botschaften/sexualerziehung.

[118] În România, sub egida Ministerului Educației Naționale, Planul de Învățământ cuprinde în prezent disciplinele Educație pentru sănătate, opțională (clasele I-XII), în cadrul căreia pot fi abordate şi subiecte privind educația de gen, Educație civică (III-IV), Cultură civică (V-VIII), iar aria curriculară „Om şi societate" cuprinde Educația pentru societate (IX) şi discipline socio-umane (X-XII) (*n. trad.*).

ironie a istoriei, comunismul propagând odată dizolvarea familiei prin desființarea moralei sexuale. Unele dintre aceste țări încearcă să se împotrivească presiunii UE și grupurilor de lobby finanțate de către UE, între care Lituania și Ungaria.

Lituania

Parlamentul Lituaniei a decis în martie 2010 o lege de protecție a tineretului. Aceasta interzice materialul didactic care încurajează minorii la „relații sexuale, care denigrează valorile familiei sau care promovează un concept despre căsătorie și familie neprevăzut în Constituție"; s-a avut în vedere „căsătoria homo". Țara a fost supusă puternic presiunii de către UE pentru a modifica legea. În 2010, Curtea Constituțională lituaniană a basculat definiția căsătoriei ca pe o legătură între bărbat și femeie[119]. În noiembrie 2011, Parlamentul Lituaniei a decis respingerea ingerinței Parlamentului European în afacerile lituaniene care nu cad în competența Uniunii Europene și care s-au produs prin decizii democratice[120].

Ungaria

Parlamentul ungar a decis, la un an după victoria răsunătoare a Partidului național-conservator Fidesz, o Constituție nouă, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2012. Ea situează identitatea națională a Ungariei pe valori creștine, protejează familia tradițională, bazată pe căsătoria dintre bărbat și femeie, și inviolabilitatea vieții de la concepție până la moarte. Pe lângă unele

[119] *Lithuania Tribune*, 13.10.2011.

[120] http://www.lithuaniatribune.com/2009/11/10/the-chjontroversial-lithuanian-law-on-protection-of-minors-%E2%80%93-lithuanian-parliament-v-european-parliament.

modificări controversate, în continuare ea a declanşat o furtună de indignare, cu intervenţii ale Parlamentului European, ale secretarului general al ONU, ale ONG-urilor internaţionale susţinute de mediile mainstream în toată Europa. Toată presiunea politică nu a putut însă acţiona cu nimic împotriva ancorării căsătoriei ca legătură între bărbat şi femeie şi a apărării familiei, întrucât chiar şi europarlamentarii trebuie să admită că familia şi căsătoria nu constituie o competenţă europeană.

Polonia

Polonia s-a împotrivit în timpul guvernării lui Jaroslaw Kaczyński (din iulie 2006 până în septembrie 2007) contractului de reformă al UE. Ministrul Educaţiei Roman Giertych s-a pronunţat împotriva legalizării avortului provocat şi a „căsătoriei" homosexuale. În 2012, avortul provocat şi parteneriatul homosexual sunt (încă) interzise. Nu există educaţie sexuală în şcoli, ci o „educaţie pentru viaţa în familie". Dar şi Polonia se confruntă cu o răsturnare a ordinii valorilor creştine. La alegerile din octombrie 2011 a intrat în acţiune noul partid al lui Janusz Palikot şi a câştigat de la început aproape zece procente din voci. Multimilionarul luptă pentru legalizarea avortului provocat, a drepturilor homosexualilor, a drogurilor uşoare, a inseminării artificiale şi a mijloacelor anticoncepţionale gratuite la îndemâna oricui.

14. Politicieni în serviciul minorităţilor radicale mici

Dereglarea normativă a sexualităţii prin sexualizarea şi destabilizarea identităţii de gen a copiilor şi tinerilor subminează familia ca unitate de bază a societăţii,

dăunează copiilor şi tinerilor şi contribuie la reducerea în continuare a ratei natalităţii. Ea serveşte intereselor minorităţilor mici, nu binelui colectiv.

Propaganda mediatică şi politică trezeşte aparenţa ca şi când familia părinţilor căsătoriţi cu copii ar fi o formă socială demodată din epoci anterioare. Cifrele *Eurostat* despre formele de viaţă în UE din 2008 surprind: 74% din copiii sub 18 ani au trăit în UE în 2008 împreună cu părinţi căsătoriţi, 11,5% – cu doi părinţi în parteneriat de viaţă nematrimonial, 13,6% – numai cu un singur părinte. În Germania sunt chiar 77,5% din copii care trăiesc cu părinţi căsătoriţi[121]. Aceste cifre arată capacitatea de rezistenţă enormă a familiei ca formă fundamentală socială naturală[122]. În ciuda politicii de distrugere a familiei de decenii, trei sferturi dintre copii trăiesc încă la părinţi căsătoriţi.

Oamenii tineri tânjesc după iubire adevărată şi fidelitate. Mai mult decât trei pătrimi dintre tineri cred „că familia este necesară, pentru a trăi cu adevărat fericit"[123]. Adulţii ar trebui să-i ajute pentru îndeplinirea acestei dorinţe[124].

La o majoritate de trei sferturi a „familiilor tradiţionale", într-un stat democratic te-ai aştepta ca politica să se conformeze intereselor ei, cu atât mai mult cu cât sunt identice binelui public, pentru că aici se produce

---

[121] Conferinţă de presă a Eurostat din 27.10.2011. http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=STAT/11/156&format=HTML&aged=0&language=DE&guiLanguage=en.

[122] După cum a arătat Frank Schirrmacher, în cazul crizelor care periclitează viaţa, şansele de supravieţuire sunt mai mari pentru membri familiei decât pentru indivizi, chiar dacă sunt bărbaţi tineri. Frank Schirrmacher, *Minimum*, München 2006.

[123] *Shell Jugendstudie 2010.*

[124] Gabriele Kuby, *Ausbruch zur Liebe*, 2003 şi *Only You – gib der Liebe eine Chance*, 2007.

„capital uman", se procreează copii şi se educă în cele mai bune condiții de parentalitate stabilă.

Evident că un mecanism fundamental al democrației este deteriorat, care traduce interesele marii majorități a populației prin intermediul partidelor spre formarea voinței politice. În marile întrebări existențiale ale societății, care determină viața fiecărui individ, majoritatea poporului nu mai este reprezentată de parlament şi guvern: nu în politica financiară, nu în politica de migrație, nu în politica familiei.

Este timpul suprem pentru a pune capăt politicii sexuale îndreptate contra binelui public şi, mai ales, a bunăstării generației viitoare, iar copiii să învețe la şcoală ceea ce îi poate ajuta să-şi îndeplinească dorința proprie pentru căsătorie şi familie.

XIII. PEDAGOGIA EMANCIPĂRII SEXUALE ÎN BISERICA CATOLICĂ – CE ESTE ŞI CE TREBUIE SĂ FIE

În ipoteza că purtarea efectivă a omului ar trebui să fie norma pentru abrogarea cerinţelor pozitive ale Bisericii, ne ciocnim iar de marea eroare seculară a timpului nostru: de ideea că religia ar trebui adaptată omului, şi nu omul religiei.

Dietrich von Hildenbrand[1]

Organizaţii catolice pe căi greşite

Biserica Catolică mai reprezintă încă ultimul bastion care apără morala sexuală creştină ca premisă indispensabilă pentru căsătorie şi familie. Părinţii, nu numai cei catolici, care vor să le ofere copiilor lor o educaţie orientată spre valori îi trimit la şcoli catolice. Catolic înseamnă, aşa se apreciază, să le arăţi copiilor înaintea ochilor şi inimii frumuseţea iubirii, căsătoriei şi familiei şi calea într-acolo. Această aşteptare este cel mai adesea deziluzionată.

„Pedagogia emancipării sexuale" a pătruns adânc în Biserica Catolică, în organizaţiile de tineret care sunt cuprinse în organizaţia centrală *Uniunea Tineretului Catolic German* (BDKJ), în asociaţii care efectuează pedagogie sexuală, în „prevenirea abuzului" şi în şcoli „catolice".

De la rezistenţa episcopală împotriva enciclicei *Humanae vitae* (1968), prin *Declaraţia Königstein* din 1968

---

[1] Dietrich VON HILDEBRAND, *Das trojanische Pferd in der Stadt Gottes*, Stein am Rhein 1968, 258.

(cf. cap. II, p. 86), s-a produs un vid bisericesc în proclamarea şi învăţătura moralei sexuale catolice, care este umplută de către misionarii sexualităţii hedoniste. Astfel, a intervenit o situaţie schizofrenă: Biserica Catolică se află din cauza moralei sexuale catolice sub un atac concentrat mediatic permanent, deşi aceasta abia mai este anunţată şi abia mai este predată şi trăită în bisericile locale. Totuşi, este păzită de către magisteriu, în pofida rezistenţei masive, ca un bun de credinţă la a cărui renunţare Biserica nu este îndreptăţită. Se predă şi se trăieşte înălţimea cerută de Dumnezeu omului pe drumul vieţii lui întru iubire, la care Biblia îl obligă pe om, aproape numai în perimetrul comunităţilor spirituale noi.

Asociaţiile care navighează sub pavilion catolic, ca *Serviciul Social al Femeilor Catolice* (SkF), *Caritas*, *Comunitatea Tinerilor Catolici* (KJG) şi altele, depun de mult în interiorul şi exteriorul şcolii o „educaţie sexuală" de genul celei descrise în capitolul precedent. Referenţii lor sunt formaţi şi specializaţi de către *Institutul de Pedagogie Sexuală* din Dortmund.

Pe pagina *Referenţi ai Institutului de Pedagogie Sexuală*, Centrala Federală a *Serviciului social al Femeilor Catolice* (SkF) mulţumeşte pentru colaborarea excelentă cu aceste cuvinte: „*Serviciul Social al Femeilor catolice* este legat de *Institutul de Pedagogie Sexuală* prin colaborarea bună de-a lungul anilor cu referenţii săi competenţi pentru perfecţionări"[2]. Lela Lähnemann, coautoare a *Broşurii informative* berlineze (cf. p. 362), recomandă *isp* astfel: „Dacă sunteţi lesbiană, homosexual, bisexual sau transgender şi vreţi să activaţi în domeniul sexual-pedagogic, atunci vă recomand o formare sau specializare la *Institutul de Pedagogie Sexuală*".

[2] http://www.isp-dortmund.de/institut-sexualpaedagogik/referenzen.html (accesat la 17.10.2011).

Asociaţiile catolice apelează în activitatea lor sexual-pedagogică la „Directivele episcopale pentru centrele catolice de consiliere asupra graviditătii", emise în 2000, care pretind „lucrul preventiv în cooperare cu alte persoane şi instituţii"[3]. Întrucât în directive nu există niciun fel de stabilire a criteriilor de conţinut ale pedagogiei sexuale catolice, aici se deschid uşa şi poarta mainstream-ului sexual-politic. Această omisiune are un motiv simplu: există într-adevăr o mulţime de explicaţii şi pronunţări ale Bisericii Catolice asupra temei educaţie pentru iubire, castitate, căsătorie şi familie, dar nu există nicio *pedagogie catolică aplicată practic*, care integrează tema sexualităţii în contextul antropologiei creştine. Nu există niciun institut de formare bisericesc, în care părinţii şi pedagogii să înveţe să echipeze copiii şi tinerii pentru drumul creştin al iubirii.

Printre proiectele de tineret ale *SkF* şi *Caritas* se numără: „Intimitate", „Bătăi de inimă", „Love tours"[4], Love talks"[5]. Ele lucrează cu materiale BZgA, cu truse de prevenire şi organe genitale artificiale – între timp, nu numai cu penisuri de mărimi diferite şi prezervative adecvate, ci şi cu „modele-Paomi" ale vaginului din material moale cu inel de himen pentru inserţie. Dacă tinerii întâmpină greutăţi cu inserţia, atunci *SkF* oferă *Flirtcoatching*[6].

---

[3] § 1, alineat 3. „Consultanţei îi aparţin informaţii şi însoţire privind întrebări despre sexualitate şi planificare familială. Lucrul preventiv trebuie efectuat în cooperare cu alte persoane şi instituţii, precum şcoli. În acest mod trebuie atinse şi grupuri-ţintă ca tineri, adulţi tineri şi părinţi".

§ 8. „Manifestările de formare şi specializare oferite sau recomandate de către dieceze, asociaţii de dieceze Caritas, Asociaţia Caritas Germană şi Serviciul Social al Femeilor Catolice trebuie percepute conform cerinţelor".

[4] „Tururi ale dragostei" (lb. eng.) (*n. trad.*).

[5] „Conversaţii de dragoste" (lb. eng.) (*n. trad.*).

[6] www.herzklopfen-muenster.de.

Donum vitae, care s-a angajat în toată țara în pedagogia sexuală, *nu este* în mod oficial o asociație catolică[7], dar profită de nimbul membrilor fondatori catolici proeminenți și al patronilor cu funcții de stat înalte și dintre cele mai înalte și de suport prin membrii *Comitetului Central al Catolicilor Germani* (ZdK) și ai *isp*, ale căror scrieri sunt distribuite în centrele de consiliere.

Vidul sexual-pedagogic din Biserica Catolică conduce acolo încât chiar pe pagina de Internet a *Conferinței Episcopale Germane* să fie recomandate materiale care sexualizează activ copiii și tinerii și subminează astfel bazele morale ale unei vieți axate pe căsătorie și familie. În „trusele de prevenire" pentru grădiniță și școala elementară se găsesc cartea *Lisa și Jan* de Uwe Sielert (cf. cap. XII, p. 350), *Corpul meu îmi aparține* al *pro familia*, *Sentimente frumoase & proaste* de Ursula Enders și Dorothee Wolters și îndrumătorul lor pentru părinți *Jocuri de-a doctorul sau asalturi sexuale*. Mesajul: „jocurile de-a doctorul sunt jocuri de copii". Autoarele adaugă acestora masturbarea, imitarea actului sexual, dezbrăcatul nud, atingerea „afectuoasă" a organelor genitale. Ei nu trebuie să facă ceea ce alții nu vor, să nu-și introducă obiecte în orificiile corpului și să nu imite practici orale, pentru că acestea nu ar corespunde vârstei. Adulții trebuie să reacționeze pozitiv la jocurile de-a doctorul. Dacă totuși copiii nu respectă aceste reguli,

---

[7] *Donum vitae*, în limba germană [și română, n.ns.] „dar al vieții", a fost fondat din insubordonarea față de instrucțiunile papale de a nu emite la consultația (obligatorie) medicală și îndrumarea psihologică a gravidei înaintea unui avort provocat un certificat de consultație, întrucât acesta este premisa juridică pentru avortul provocat. La 20 iunie 2006 „Consiliul Permanent" al celor 12 episcopi diecezani a declarat că pentru *Donum vitae* a.î. este vorba despre „o asociație din afara Bisericii Catolice", nerecunoscută de Conferința Episcopilor Germani. Persoanelor din serviciul bisericesc le este interzisă colaborarea cu *Donum vitae e. V.*

se poate ajunge la urmări serioase, pe care părinţii trebuie să le accepte drăgăstos, urmări ca acestea:

> angoase, accese de strigăt nocturne, accese de furie, coşmaruri, lipsa de bucurie, reacţii fizice, comportament şi limbaj de bebeluş... După câteva săptămâni le merge, de obicei, din nou mai bine[8].

Educaţia pentru iubire – principii catolice

Cine a fost atins vreodată de iubire ştie ceea ce spune iubirea: tu şi numai tu şi tu pentru totdeauna. Când minunea iubirii are loc între doi oameni, atunci ego-ul dă năvală şi cel care iubeşte este dispus să se dăruiască celuilalt. A iubi şi a fi iubit înseamnă cea mai mare dorinţă a omului şi, totodată, cea mai mare aventură, pentru că posibilitatea rănirii este la fel de mare ca promisiunea norocului.

Dacă există Dumnezeu şi dacă Dumnezeul întreit – Tată, Fiu şi Sfântul Duh – *este* iubirea, şi dacă acest Dumnezeu s-a întrupat în Isus Cristos, pentru ca omul să împartă viaţa divină cu el pentru totdeauna, atunci există pentru om posibilitatea de a învăţa să iubească, ba este desemnat pentru aceasta. A-l învăţa pe om acest fapt şi a-i descifra izvoarele puterii şi harului este misiunea centrală a Bisericii. Dacă Biserica nu corespunde acestei misiuni, atunci ea pierde sensul existenţei sale şi puterea ei de atracţie.

Actul sexual este cea mai cuprinzătoare expresie a iubirii posibile între bărbat şi femeie. Cei doi devin „o carne" şi, astfel, co-creatori ai unui nou om. Aparţine

---

[8] Ursula Enders – Dorothee Wolters, *Doktorspiele oder sexuelle Übergriffe*, Zartbitter e.V. De descărcat la: Deutscher Bischofskonferenz: http://www.praeventionbildung.dbk.de/fileadmin/redaktion/praevention/microsite/Downloads/Zartbitter_Doktorspiele_druckgesperrt.pdf. Zugriff 15.04.2012.

deci misiunii celei mai intime a Bisericii de a-l învăța pe om să procedeze în libertate cu forța iubirii, astfel încât să devină expresia iubirii care se dăruiește și de a-l apăra să-și piardă libertatea, demnitatea, norocul, prin predarea sa dominării instinctului.

Poruncile moralei sexuale catolice au doar acest sens. Dacă nu sunt purtate de practica credinței și umplute cu experiența credinței, atunci ele apar ca un jug, un jug prea greu, care apasă pe om. Dar dacă omul este educat de mic cu dragoste pentru a trăi într-o relație vie cu Dumnezeu, atunci descoperă că ele sunt o povară ușoară (*Mt* 11,30), care îi permit îndeplinirea propriei dorințe de iubire durabilă. Isus spune: „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile mele" (*In* 14,15). Respectarea poruncilor înseamnă atunci un fruct al dragostei pentru Dumnezeu și pentru oameni. Dacă, dimpotrivă, este urmarea fricii de pedeapsă, atunci omul este înșelat de sensul adevărat al poruncilor și este în pericol de a se preface și de a le abandona mai devreme sau mai târziu.

Pentru a putea urma această înălțime cerută de Dumnezeu omului pe drumul vieții lui întru iubire, el necesită educația în spiritul castității. Cuvântul *castitate* provine din latinescul *conscius* și înseamnă: *co-știutor, consacrat, conștient* (Duden). Este vorba despre o virtute principală a cumpătării (*temperantia*); aceasta este „o înclinație solidă, stabilă, de a face bine" (*CBC*, 1833). Castitatea înseamnă, conform *Catehismului*, „integrarea reușită a sexualității în persoană și, prin urmare, unitatea interioară a omului în ființa sa trupească și spirituală" (*CBC*, 2337).

Principiile educării pentru castitate, care este o educație pentru iubire, au fost formulate de către Biserica Catolică în documente numeroase, care au fost publicate după pontificatul lui Ioan Paul al II-lea și

care se revendică din *Teologia trupului*[9]. Cele mai importante sunt: *Familiaris consortio* din 1981[10] (*FC*), *Carta drepturilor familiei* din 1983[11] (*Carta*) şi *Sexualitatea umană: adevăr şi importanţă. Pregătirea pentru sacramentul Căsătoriei* (*MS*) din 1995[12]. Ultimul document este un „Ajutor orientativ pentru educaţia în familie". Răspunde necesităţii părinţilor creştini, care îşi văd torpilat dreptul la educaţie din cauza educaţiei sexuale obligatorii în şcoli. (Toate citatele sunt tipărite cursiv, cifrele în paranteză reprezintă secţiunea, observaţiile nu sunt marcate.)

Imaginea creştină a omului

Punctul de plecare este imaginea creştină a omului. Pentru că omul este creat de dragul lui însuşi după chipul Domnului, posedă o demnitate intangibilă, care exclude utilizarea sa ca un obiect.

> Viaţa omenească este un dar al lui Dumnezeu, pentru a fi, la rândul ei, dăruită mai departe (*MS* 12). Nimeni nu poate da ceea ce nu posedă: dacă omul nu este stăpânul său propriu, atunci el nu îşi aparţine sieşi şi nu se poate, aşadar, dărui. Castitatea este forţa spirituală care eliberează dragostea de egoism şi agresivitate. În măsura în care castitatea cedează în om, iubirea lui devine din ce în ce mai egoistă, adică ea nu mai este autodăruire, ci satisfacerea unei plăceri (*MS* 16). Castitatea solicită deprinderea stăpânirii de sine, care este o educaţie pentru libertatea omenească. Alternativa este clară: ori omul este stăpân asupra instinctelor sale şi dobândeşte astfel pacea, ori devine robul lor şi, astfel, este nefericit (*MS* 18).

---

[9] Ioan Paul al II-lea, *Theologie des Leibes*.

[10] Ioan Paul al II-lea, Scris. ap. *Familiaris consortio* (22.11.1981).

[11] *Charta der Familienrechte* (22.10.1983).

[12] Consiliul Pontifical pentru Familie, *Wahrheit und Bedeutung. Die Vorbereitung auf das Sakrament der Ehe* (13.05.1996).

Dreptul de a educa al părinților

Dreptul de a educa și obligația de a educa se află în mâinile părinților.

> Copiii, dar și obligație, sunt cea mai importantă sarcină a lor, mai importantă decât profesiunea, mai importantă decât distracția, mai importantă decât poziția socială (*MS* 51). Pentru că au dăruit copiilor lor viața, părinții dețin dreptul inițial, primul și inalienabil de a-i educa; din această cauză ei trebuie recunoscuți ca educatori primi și prioritari ai copiilor lor. Părinții au dreptul de a-și crește copiii în concordanță cu convingerile lor morale și religioase și de a lua în considerare tradițiile culturale ale familiei lor, care stimulează bunăstarea și demnitatea copilului. Părinții au dreptul de a alege în mod liber școala și alte mijloace de ajutor care sunt necesare pentru educarea lor în concordanță cu convingerile lor. Îndeosebi educația sexuală – care reprezintă un drept de bază – trebuie să decurgă întotdeauna sub conducerea lor atentă, fie acasă, fie în instituții de educație, care sunt alese și controlate de ei (*Carta*, art. 5). Biserica se îndreaptă decis împotriva unei modalități anumite, foarte răspândită, de informație sexuală; detașată de principiile morale, nu este altceva decât o introducere în experiența plăcerii și o incitație care privează copiii – deja în anii inocenței – de candoarea lor și deschide drumul viciului (*FC* 37).

Educația în spiritul castității în familie este premisa că un om tânăr „poate pricepe și descoperi propria vocație pentru căsătorie sau pentru fecioria consacrată lui Dumnezeu în slujba împărăției cerului" (*MS* 22). Dacă aceasta nu se întâmplă, descompunerea familiei este urmarea inevitabilă. „Descompunerii familiei îi urmează lipsa vocației" (*MS* 34).

Derivat din drepturile părinților asupra educației propriilor lor copii, Consiliul pontifical stabilește:

Această sarcină rezervată familiei conține pentru părinți dreptul de a nu se putea obliga copiii la asistarea la școală la ore de curs cu această tematică, în cazul în care nu corespund convingerilor lor religioase și morale proprii. Și anume: problema școlii nu este de a înlocui familia, ci mult mai mult de a sprijini și completa străduințele părinților prin facilitarea unei viziuni asupra sexualității ca valoare și sarcină ale persoanei întregi, creată ca bărbat și femeie după chipul lui Dumnezeu (*MS* 64).

Educația pentru castitate este legată inseparabil de sarcina de a cultiva toate celelalte virtuți, în particular iubirea creștină, care este caracterizată de respect, altruism și slujire, numite caritas. Sexualitatea este un bun de mare importanță, care, conform indicațiilor, trebuie apărat de către rațiunea luminată de credință. De aici reiese că pentru educația la castitate este necesară stăpânirea de sine, care presupune virtuți ca pudoarea, disciplina și măsura, respectul de sine și față de alții, precum și sinceritatea pentru aproapele (*MS* 55).

Aceste scopuri nobile pot fi transmise numai dacă părinții le trăiesc ei înșiși, copiii sunt fortificați printr-o viață activă dedicată credinței și primirea sacramentelor, iar sensul sexualității lor le este transmis prin conversație atentă, corespunzătoare vârstei.

Educația pentru castitate și indicațiile respective atașate sexualității umane trebuie conferite în context lărgit educației pentru iubire. Nu este suficientă mijlocirea informațiilor despre sexualitate împreună cu principiile morale obiective. Creșterea vieții spirituale a copiilor necesită mult mai mult o susținere permanentă, pentru ca dezvoltarea biologică și instinctele care încep să se facă simțite să fie însoțite de o iubire crescândă pentru Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul, și de o conștiință tot mai mare a demnității fiecărei persoane umane și a trupului său (*MS* 70).

Părinții cunosc dezvoltarea diferită a copiilor lor și sunt, în consecință, în situația „de a întreprinde instruirea cu cea mai mare delicatețe, dar inconfundabil și în momentul potrivit" (*MS* 75). Primele indicații care sunt date unui copil la nașterea unui frățior sau a unei surioare trebuie să fie „întotdeauna legate mai profund de minunea actului creator al lui Dumnezeu, care a făcut astfel încât noua viață, dăruită de el, să fie protejată în pântecul mamei și în preajma inimii ei".

Educația sexuală trebuie să fie adaptată celor mai importante faze ale dezvoltării copilului:

> De la vârsta de circa 5 ani până la pubertate copilul este într-o fază care, după cuvintele lui Ioan Paul al II-lea, este denumită „anii inocenței". Această perioadă a calmului și serenității nu trebuie în niciun caz tulburată de o informație sexuală inutilă. La această vârstă băieții și fetele nu sunt interesați în mod deosebit de întrebări despre sex și preferă contactul cu copii de genul propriu. O clarificare sexuală prematură amenință deteriorarea dezvoltării lumii lor afective și a formării lor și distrugerea inocenței acestui segment de viață. Întrucât copiii nu sunt încă în situația de a înțelege latura condiționată afectiv a sexualității în înțelesul ei deplin, ei nu pot înțelege tabloul sexualității și nu pot acționa cu un cadru corespunzător de norme morale, adică ei nu pot percepe o clarificare sexuală prematură cu conștiința responsabilității morale necesare (*MS* 83).

Educația pentru iubire prin educația pentru castitate acordă copilului motivul disponibilității sale viitoare pentru transmiterea mai departe și protejarea vieții.

> Cunoașterea importanței pozitive a sexualității pentru armonia și dezvoltarea personalității, precum și în privința vocației omului pentru familie, societate și Biserică, formează întotdeauna contextul mai amplu în care trebuie încadrată educația în fazele respective de dezvoltare

a celui aflat în creştere. Nu trebuie uitat niciodată că o desfătare necontrolată a sexualităţii ameninţă treptat să distrugă capacitatea persoanei pentru iubire, prin plasarea plăcerii – în locul autodăruirii – ca scop al sexualităţii şi denigrarea celorlalţi oameni ca obiecte ale satisfacţiei proprii: astfel, diminuează şi sensul dragostei adevărate între bărbat şi femeie – deschise permanent vieţii –, ca şi a familiei însăşi, şi duce pas cu pas la desconsiderarea vieţii umane, care ar putea fi primită şi care nu mai este considerată decât ca o calamitate, care în anumite situaţii ameninţă să îngrădească plăcerea personală. Banalizarea sexualităţii se numără printre factorii principali, în care îşi are originea disprețuirea unei vieţii în devenire: numai o iubire adevărată poate apăra viaţa (*MS* 105).

Pentru că este în joc atât de mult, părinţii sunt chemaţi la rezistenţă. În joc se află individul, familia, transmiterea vieţii şi transmiterea credinţei către generaţia viitoare şi, astfel, viitorul întregii societăţi.

Părinţii trebuie să se asocieze cu alţi părinţi pentru a acţiona împotriva formelor nocive ale clarificării sexuale şi pentru a se asigura că într-adevăr copiii lor sunt educaţi conform principiilor creştine şi în acord cu dezvoltarea lor personală (*MS* 114). Nimeni nu-i poate obliga pe copii şi tineri la tăcere asupra conţinutului şi metodei învăţământului desfăşurat în afara familiei (*MS* 115). Se recomandă părinţilor să urmărească atent orice formă a informaţiei sexuale care le este oferită copiilor lor în afara casei şi să îi ferească dacă aceasta nu corespunde principiilor proprii (*MS* 117).

Consiliul pontifical „se încrede în lucrarea conferinţelor episcopale pentru sensibilizarea şi susţinerea părinţilor" şi solicită „clericilor şi religioşilor din parohii sau din celelalte domenii ale apostolatului să sprijine şi să încurajeze părinţii în eforturile pentru educaţia copiilor lor" (*MS* 148).

Sunet şi fum sau invers?

Hârtia, aşa se spune, este răbdătoare. Dreptul de educaţie al părinţilor, în special în domeniul formativ al moralei sexuale, a fost uzurpat de stat şi umplut cu conţinuturi care contravin în mod fundamental nu numai valorilor creştine, ci şi raţiunii umane. Părinţii abia mai au o şansă de a-şi educa urmaşii în spiritul castităţii, care impune copilului cerinţe morale, când tentaţia pentru masturbarea orientată spre plăcere intervine deja la copilul mic la creşă şi grădiniţă. Copiii se înstrăinează şi se sustrag influenţei părinteşti şi familiale cu ajutorul căştii, în încăperi de chat la Internet sau în grupuri de aceeaşi vârstă. Să ne reamintim cuvântul lui Sigmund Freud, care spunea despre activitatea sexuală precoce a copilului:

> Am constatat din experienţă că influenţele exterioare ale ispitei pot provoca breşe premature ale perioadei de latenţă până la anularea lor... şi că orice astfel de activitate sexuală timpurie prejudiciază educaţia copilului[13].

Chiar dacă orologiul societăţii indică patruzeci de ani după douăsprezece, pentru Biserică şi pentru cei care au responsabilitate pentru alţii nu este niciodată prea târziu să se întoarcă. Avem nevoie de concepte care dezgroapă comoara Bisericii Catolice despre iubire, căsătorie, sexualitate şi familie şi o transformă în programe pedagogice concrete. Asemenea programe sunt un răspuns necesar dorinţei oamenilor tineri pentru iubire adevărată şi pentru familie. Biserica are obligaţia de a deschide generaţiei tinere calea pretenţioasă a iubirii şi de a nu o expune lipsită de apărare tentaţiei agresive a sexualităţii hedoniste. Numai acela poate acţiona „responsabil" cu forţa sexualităţii care s-a dezvoltat

[13] Sigmund FREUD, *Gesammelte Werke*, V, 136.

într-o personalitate responsabilă, matură. Programele pedagogice care vizează aceasta necesită dezvoltare în continuare şi implementare. Ele ar conferi şcolilor catolice integritate şi putere de atracţie şi ar străluci ca model anticipativ în toată societatea.

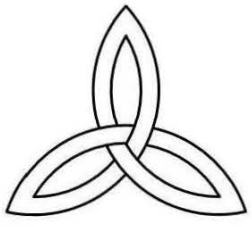

XIV. INTOLERANȚĂ ȘI DISCRIMINARE

Într-o birocrație pe deplin dezvoltată nu mai există, dacă se cere responsabilitate sau/și reforme, decât un Nimeni... Birocrația este forma de stat în care nu mai există nimeni care să exercite putere: unde toți sunt la fel de neputincioși, avem o tiranie fără tirani.

Hannah Arendt[1]

Asalt asupra libertăților fundamentale

Am descris scopurile, strategiile, rețelele și metodele revoluției culturale sexuale globale. Premisele ei ideologice sunt: nu există bărbat și femeie, a ucide este un drept al omului, normele morale sunt discriminare. Punerea în aplicare strategică decurge pe ascuns – ascuns de ochii *demos*-ului, de la care trebuie să emane de fapt legitimarea puterii în democrație. Poporul devine, prin inundarea mediatică de durată cu sex și criminalitate, orb la valoare, nu mai recunoaște când i se împrăștie în ochi nisip ideologic cu cuvinte frumoase și se lasă antrenat în aval cu mainstream-ul, din ce în ce mai depresiv și plin de teamă, în colacul de salvare al statului social – spre descompunerea familiei, iarna demografică, erodarea libertății democratice.

- Pe cine interesează libertatea religioasă, dacă nu crede?
- Pe cine interesează libertatea de conștiință, când conștiința tace?

---

[1] Hannah Arendt, *Macht und Gewalt*, München 2008[18], 80.

- Pe cine interesează libertatea de opinie, dacă opinia sa este corectă politic?
- Pe cine interesează libertatea de expresie, dacă urlă cu lupii?
- Pe cine interesează libertatea științei, când caută profit în loc de adevăr?
- Pe cine interesează libertatea terapiei, dacă scopul lui terapeutic este acceptabil?

În bezna crescândă a orbirii față de valori, o minoritate mică, activă, poate pune în mișcare spirala tăcerii, poate deveni purtător de cuvânt, poate deruta și dezorienta majoritatea, poate face propria ideologie mainstream și finalmente vinde ceea ce înainte era rău ca bun. Prețul pe care individul trebuie să-l plătească pentru contradicție și rezistență devine tot mai ridicat, cu cât tace mai îndelung și cu cât mai multă putere socială și politică dobândește minoritatea, până când poate trece la oprimarea deschisă a adversarilor. Cu cât este prețul mai scump, cu atât mai puțini oameni vor fi dispuși să îl plătească. Pentru minoritatea triumfătoare nu există destul. Planul înclinat pentru un nou totalitarism este uns cu promisiunea înșelătoare a libertății infinite a individului. Dar întrucât o asemenea libertate îl face pe om sclav al poftelor sale, aceasta nu poate conduce decât la marea robie. O societate liberă există în măsura în care oamenii din care se compune sunt ei înșiși liberi pentru bine. Cu avari nu se poate face un stat.

Cine susține cu tărie la începutul mileniului al treilea valorile creștine le recunoaște și trăiește conform lor se lovește de îngrădirea crescândă a libertăților care marchează (au marcat) cultura europeană. În pericol sunt:

- libertatea de opinie;
- libertatea de expresie;
- libertatea de asociere;

- libertatea de terapie;
- libertatea științei;
- libertatea religioasă;
- libertatea de conștiință;
- libertatea profesională;
- libertatea de educație;
- independența justiției.

Pentru a limita libertatea celor care nu vor să se supună presiunii culturale a corectitudinii politice, au fost create baze juridice discutabile: legi pentru antidiscriminare, legi pentru egalitate și tratament egal, legi împotriva „afirmației defăimătoare", interdicția „homofobiei". Statele și instituțiile sunt puse sub presiune pentru a legaliza agenda LGBTI și avortul provocat. Legile în vigoare sunt interpretate și aplicate de către judecători supuși în sensul acestei agende. Persoanele individuale sunt marginalizate, defăimate, condamnate și amenințate.

Cine a avut norocul de a se bucura o parte mai mare a vieții de constituția liberal-democrată a Germaniei știe ce însemna libertatea de opinie: atât timp cât nu se preamăreau crimele naziste, se putea spune și scrie orice, fără a fi amenințat de sancțiuni de stat sau desconsiderare socială. La adăpostul acestei libertăți s-a pus în operă revolta studențească din 1968. Acest ecran al libertății era atât de mult extins, încât datorită lui întrebarea despre forța împotriva faptelor și persoanelor se putea discuta deschis, orice autoritate putea fi chestionată și normele morale în vigoare puteau fi expuse unui atac frontal. Studenții revoltați se bronzau în gestul eroic al minorității, care protesta față de „establishment". Mass-media de stânga se afirmau ca luptători pentru libertate împotriva presei Springer și exercitau încă într-adevăr funcția de control al puterii. Astăzi,

întregul peisaj al mass-media s-a deplasat spre stânga. Mass-media mainstream-ului nu mai sunt garantul libertății de opinie, ci un jucător activ în lupta culturală.

Grupurile socialiste, care în 1968 s-au revoltat împotriva „establishment"-ului, erau organizate în interior autoritar-stalinist. Astăzi, ele însele sunt „establishment"-ul şi îşi îndeplinesc scopurile social-politice prin amputarea crescândă a libertății.

În spatele culiselor se acționează macazurile care au născocit reguli lingvistice, au creat legi noi, au făurit planuri de acțiune globale şi naționale şi au înnădit rețele între politică, fundații, ONG-uri, mass-media, justiție. Fluvii financiare gigantice curg spre activişti. Națiunile şi instituțiile refractare sunt şantajate prin politica de forță. Toate acestea îl afectează, trebuie să-l afecteze, pe cel care rămâne fidel conştiinței sale şi îndrăzneşte să se opună mainstream-ului astfel creat. Cleştii de prins sunt:

- excludere socială pentru lezarea corectitudinii politice;
- defăimare până la asasinatul moral drept fundamentalist, radical de dreapta, rasist, antisemit, sexist, biologist, homofob;
- excludere din discursul public;
- represiune prin superiori şi amenințarea cu sancțiuni;
- concediere;
- interdicții de exercitare a profesiunii;
- denunț pentru „discriminare", „afirmație denigratoare", „homofobie";
- amenzi mari;
- penitenciar;
- obligația de a trimite copiii la şcoală în condițiile expunerii la sexualizare, retragere a dreptului de educație;
- tracasare prin telefon şi e-mail, afirmații defăimătoare, amenințări cu moartea;

- campanii mediatice împotriva persoanelor şi instituţiilor;
- perturbare a manifestărilor;
- vandalism;
- atacuri fizice.

Toate acestea au loc atunci când oamenii îndrăznesc să se împotrivească drumului spre înrobire a omului prin sexualizare – nu prin discriminare, nu prin ură, nu prin forţă, nu prin oricare dintre metodele numite, ci prin simplul fapt că îşi exprimă opinia, îşi revendică drepturile cetăţeneşti şi refuză acţiuni interzise de conştiinţa lor. Mişcarea homosexuală joacă un rol decisiv.

Ţări care se identifică în mod deosebit cu lupta pentru libertate şi democraţie, Marea Britanie, Statele Unite şi Canada, conduc în implementarea agendei LGBTI. Lupta pătrunde în fiecare naţiune, în fiecare partid, în fiecare minister, în fiecare comunitate religioasă, în fiecare instituţie şi le divide. Ce înseamnă aceasta concret va fi exemplificat cu cazuri singulare.

Observatory on Tolerance and Discrimination against Christians, o organizaţie caritabilă austriacă[2], observă şi face publice cazuri de intoleranţă şi discriminare faţă de creştini în Europa[3]. Din 2005 până în luna mai 2012 au fost documentate peste 700 de cazuri (*Shadow*

---

[2] *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians in Europe, Shadow Report on Intolerance and Discrimination against Christians in Europe, 2005-2010 şi 2011*, prescurtat în continuare ca IAC. În indicarea surselor se dă cuvântul-cheie cu care se poate găsi cazul cu motorul de căutare pe pagina de Internet www.intoleranceagainstchristians.eu.

[3] În 50 de ţări (preponderent islamice) ale acestui Pământ, creştinii sunt persecutaţi sângeros. 80 de procente ale tuturor oamenilor care sunt persecutaţi din cauza credinţei lor sunt creştini. Chiar dacă în Europa formele discriminării sunt mai subtile, ele determină expulzarea creştinilor şi distrugerea condiţiilor culturii creştine. Cf. *Christian Solidarity International*, www.csi-de.de.

Report pentru 2005 până în 2010 şi 2011). Dr. Gudrun Kugler, director al *Observatory*, explică:

> Cercetările arată că în Europa 85% din delictele de afirmaţii denigratoare cu fundal antireligios au fost îndreptate împotriva creştinilor. Este timpul suprem ca aceasta să devină subiect de dezbatere publică, dacă Europa nu vrea să piardă libertatea pe care este fondată!

Despre cazurile individuale s-a relatat în numeroase mass-media. Trebuie indicată cu precădere platforma de Internet canadiană *LifeSiteNews*, care relatează cuprinzător despre războiul cultural global tot mai acut despre familie, dreptul la viaţă şi agenda LGBTI. Zilnic se cunosc cazuri noi, care amputează drepturile de libertate. Câteva vor fi prezentate aici cu titlu de exemple.

Discriminare concretă

Atac la: libertatea de opinie, libertatea de exprimare, libertatea de asociere, libertatea ştiinţei.

Metode: defăimare, asasinat moral, excludere de la discursul public, presiune politico-mediatică, perturbarea evenimentului, vandalism, excludere din partid, arestare, amendă.

Cazuri: Congresul Marburg, publicişti incorecţi politic.

Congresul Marburg

La Congresul de specialitate al Academiei de Psihoterapie şi Asistenţă Spirituală de la Marburg din 20-24 mai 2009 au fost invitaţi doi referenţi a căror apariţie publică este combătută prin toate mijloacele de către Asociaţia Lesbienelor şi Homosexualilor din Germania (LSVD): medicul Christl Vonholdt, editor al *Bulletin des Deutschen Instituts für Jugend und Gesellschaft*[4],

[4] Institutul German pentru Tineret şi Societate (*n. trad.*).

care publică cercetări științifice pe tema homosexualității (www.dihg.de). Ea a fost invitată ca expert la audieri ale Bundestag-ului și Landtag-urilor[5]. De asemenea, Markus Hoffmann, conducătorul organizației *Wüstenstrom*, care acordă sprijin oamenilor cu înclinație homosexuală ego-distonă, deci ajută oameni care suferă din cauza homosexualității lor.

Ca la alte congrese anterior, LSVD a pus în mișcare toate pârghiile pentru a împiedica apariția acestor doi referenți la Congresul de la Marburg. O „alianță de acțiune a grupurilor queer, feministe, antisexiste, antifasciste, cercetătoare critice și persoane singulare" au vrut să doboare întregul congres[6].

Împotrivă s-a format o rezistență. 370 de personalități marcante, printre care filosoful prof. Robert Spaemann, judecătorul constituțional Martin Kriele și constituționalistul Ernst-Wolfgang Böckenförde (cu un vot special) au publicat o *Declarație pentru Libertate și Autodeterminare*. Acolo se spune:

> Protestăm față de faptul că LSVD procedează cu afirmații nedovedite și mijloace calomnioase contra *Wüstenstrom* și *Institutului German pentru Tineret și Societate* și le discreditează mediatic. Prin intimidare se creează un climat

---

[5] Adunare sau organ reprezentativ sau legislativ dintr-un land [provincie, n. ns.] (germanism) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[6] În anul precedent, aceleași forțe s-au mobilizat împotriva *Christival*-ului, o manifestare a tineretului creștin la Brema, pentru a împiedica acolo un atelier de lucru al lui *Wüstenstrom* privind băieți abuzați sexual. S-a ajuns la proteste violente din partea activiștilor homosexuali. Atelierul de lucru s-a putut desfășura numai sub protecția poliției într-un loc secret. În acest context, deputatul Verzilor Volker Beck a avut o mică intervenție în Bundestag (înscris 16/7917 din 24.01.2008), în care a cerut retragerea recunoașterii și promovării tuturor organizațiilor care acordă ajutor în cazul tulburărilor identității de gen.

de frică ce reduce îndeosebi politicienii, jurnaliștii, oamenii de știință și terapeuții la tăcere[7].

De această dată campania alianței de acțiune nu a avut succes. Congresul a avut loc! 1.000 de polițiști a trebuit să fie mobilizați pentru a proteja 1.000 de participanți la congres de 1.000 de demonstranți. Ei purtau pancarte pe care se putea citi:

Suntem aici pentru a răni sentimentele voastre religioase!
Dumnezeu este lesbiană!
Regulează-ți vecinul ca pe tine!
Libertate tuturor perverșilor!
Mai bine gang-bang decât cerșit!

În același an Germania își sărbătorea Constituția. La amputarea libertăților, pe care această Constituție minunată le-a dăruit poporului german după teroarea brună, au contribuit instituții publice și fundații apropiate partidelor. Ele încearcă cu regularitate să aplice publiciștilor incorecți politic, care se manifestă împotriva gender-mainstreaming-ului, a agendei LGBTI și a avortului provocat, stigmatul „radical de dreapta".

Publiciști incorecți politic

Thomas Gesterkamp de la *Fundația Friedrich Ebert* îi pune la stâlpul infamiei, printre alții, pe Paul Kirchhof și Udo di Fabio, judecători ai Curții Constituționale Federale, ca adepți ai unui „război al sexelor fundamentaliști și de extremă dreaptă"[8].

Thomas Krüger, președinte al *Centralei Federale pentru Educație Politică*, pune într-o scrisoare către

[7] http://www.medrum.de/content/initiative-fuer-freiheit-und-selbstbestimmung.

[8] www.medrum.de, 19.03.2010, *Gesterkamps Symbiose: „Familienfundamentalismus und Rechtsextremismus"*.

profesori și studenți grupuri evanghelice și islamice sub semnul egalității și le consideră „ultraconservatoare și neconstituționale"[9].

Hinrich Rosenbrock de la *Fundația Heinrich Böll* defăimează în publicația *Mișcarea antifeministă a drepturilor bărbaților* persoane și instituții ca „radical de dreapta", care se opun feminismului radical. Autoarea este calomniată acolo ca „purtătoare de cuvânt cheie a NPD"[10].

Alte cazuri

Melanie Phillips, editorialistă proeminentă din Marea Britanie, a fost amenințată cu moartea după ce a criticat în *The Daily Mail* faptul că homosexualitatea trebuie tratată în toate disciplinele școlare în mod pozitiv. „Reacția a depășit așteptările mele. Am fost expusă prin e-mail-uri, Internet și mass-media mainstream unui flux de ură și apeluri la violență"[11].

---

[9] IAC, cuvânt cheie: *Christian Youth Festival.*

[10] Pentru asasinat moral s-a străduit și deputata Landtag-ului saxon, Kerstin Köditz, *Stânga*. După ce am fost invitată de către *Comitetul Dietei pentru Protecție Socială și a Consumatorului* în 15.03.2010 ca expert pentru gender-mainstreaming la o audiere la care s-a tratat cererea *Stângii* pentru constituirea unui Centru de Competență Gender, care a fost respinsă, după audiere, doamna Köditz m-a considerat pe pagina ei de Internet ca „publicistă radicală de dreapta", cu „atitudine militantă de dreapta". Declarațiile mele univoce împotriva ideologiilor totalitare de stânga și dreapta nu au interesat-o. În 06.12.2011 la Jena și în 07.03.2012 la Heilbronn, în cursul conferințelor mele despre gender-mainstreaming au avut loc demonstrații ale grupurilor antifasciste și ale homosexualilor contra libertății de exprimare a opiniei personale. http: // IAC,/advanced-search.html?user_extmininews_pi1[clear]=1.

[11] LifeSiteNews, 02.02.2011. Cf. cartea ei *The World Turned Upside Down.*

Phillip Lardner, candidat al reprezentanților tory[12] scoțieni, a fost exclus din partid în aprilie 2010, pentru că s-a exprimat pe pagina lui de Internet împotriva considerării modurilor de viață homosexuale ca egale cu căsătoria şi a intervenției în favoarea promovării lor de către stat[13].

Un predicator stradal din Scoția a desemnat homosexualitatea ca păcat. A fost arestat de către poliție şi condamnat la o amendă de 1.000 lire pentru „exprimări homofobe"[14]. Dar există şi aceasta: altcuiva, care a fost îndepărtat în cătuşe şi reținut patru ore, tribunalul i-a acordat o despăgubire de 4.250 lire[15].

Guvernul spaniol, sub José Luis Rodríguez Zapatero, a impus unui canal TV creştin o amendă de 100.000 euro pentru difuzarea unei serii de reclame pentru familie şi contra stilului de viață homosexual[16].

Patru suedezi au distribuit în anul 2004, într-o şcoală următoare celei primare, 100 de fluturaşi împotriva „propagandei homosexuale". După ce au fost condamnați de Curtea Supremă de Justiție la pedeapsa cu închisoarea sub supraveghere şi la amenzi de până la 2.000 euro, au făcut apel la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru a-şi exercita dreptul la exprimarea liberă a opiniei. Aceasta a hotărât în februarie 2012 că decizia Curții Supreme din Suedia a fost adecvată, întrucât fluturaşii au fost „inutil de ofensatori"[17].

---

[12] Filosofie politică (torysm) bazată pe tradiționalism şi conservatorism, originară în fațiunea Cavalerilor în cursul Războiului celor Trei Regate (Wikipedia) (*n. trad.*).

[13] www.medrum.de am 29.04.2010.

[14] http://www.lifesitenews.com/ldn/2010/apr/10040103.html.

[15] http://www.christian.org.uk.

[16] IAC, cuvânt cheie: *100,000 Euro Fine.*

[17] IAC, cuvânt cheie: *Fines for Critizing.*

Atac la: libertatea de terapie.
Metode: defăimare, asasinat moral, excluderea de la discursul public, presiune politico-mediatică, perturbarea manifestării, amenințare, spionaj.
Cazuri: Wüstenstrom e.V., Crucea Albă, Lesley Pilkington, dr. Hans-Christian Raabe.

Stefan Schmidt, colaborator al *Wüstenstrom*, a relatat la o conferință a CEDO despre libertatea religioasă de la Viena din 09.12.2009 despre atacuri la adresa activității *Wüstenstrom*.

- Defăimare ca radical de dreapta și negaționist al Holocaustului;
- Presiune publică asupra organizatorilor de a nu oferi un forum colaboratorilor *Wüstenstrom*;
- Dezordini cu agresiuni la manifestări;
- Presiune asupra ziarelor și editurilor de a nu publica informații despre organizație și activitatea ei;
- Presiune asupra furnizorilor de servicii, asigurărilor și organizațiilor profesionale de a interzice și sancționa terapiile pentru homosexualitatea ego-distonă[18].

Volker Beck, reprezentant parlamentar al Alianței 90 / Verzii, a solicitat excluderea *Ofensivei Creștinilor Tineri* și a *Crucii Albe* din diaconie (cf. p. 263). Dr. Dominik Klenk, pe atunci prior al *Ofensivei Tinerilor Creștini* (OJC), a declarat că OJC și *Crucea Albă* susțin libertatea de terapie și consilierea deschisă. Amputarea acestui drept ar discrimina oamenii cu înclinații homoerotice, care au dorința expresă de a se schimba. Intervenția politicianului Verde nu a avut succes de data aceasta[19].

[18] IAC, cuvânt cheie: *Stefan Schmidt*.
[19] *idea.de*, 24.11.2011; www.volkerbeck.de.

Lesley Pilkington, psihoterapeut în Marea Britanie, a fost solicitată de către jurnalistul Patrick Strudwick pentru ajutor terapeutic, pentru că se presupune că suferă din cauza orientării lui homosexuale. A urmat două ședințe pe ascuns și a publicat un raport în *The Independent*. În consecință, terapeuta a fost amenințată cu excluderea de către asociația profesională, pentru că ar lucra „nemilos, dogmatic și neprofesionist". Jurnalistul a fost distins de către organizația de homosexuali *Stonewall* ca „Jurnalist al anului"[20].

Medicul creștin dr. Hans-Christian Raabe a fost concediat în februarie 2011, la presiunea asociațiilor homosexuale, de către o autoritate de consultanță în domeniul drogurilor, pentru că a constatat o legătură între stilul de viață homosexual, abuz de droguri și abuz sexual asupra copiilor. El spusese într-o expertiză:

> Chiar dacă majoritatea homosexualilor nu sunt implicați în pedofilie... există o cotă peste medie a homosexualilor printre pedofili și o suprapunere între mișcarea homosexualilor și a mișcării pentru acceptarea pedofiliei.

Cu această declarație s-a aflat în consens cu un document al *Home Office*, angajatorul său, care constatase că „20 până la 33 de procente ale abuzului de copii sunt de natură homosexuală"[21].

Atac la: libertatea științei.
Metode: defăimare, demonstrații, măsuri disciplinare.
Cazuri: prof. Edith Düsing, prof. Michael Bock.

Prof. Edith Düsing. În decembrie 2012, *Oficiul Autonom al Lesbienelor și Homosexualilor al Universității din Köln* (LuSK) a solicitat interzicerea prelegerii Edithei

[20] IAC, cuvânt cheie: *Pilkington*.
[21] IAC, cuvânt cheie: *Raabe*.

Düsing, profesor de filosofie, cu ocazia celei de a 250-a zile de naştere a lui Friedrich Schiller. Singurul motiv al impulsului: prof. Edith Düsing semnase *Declarația pentru libertate şi autodeterminare*. Ea a fost acuzată pentru „homofobie". Prelegerea a fost deranjată de un „*kiss-in*"[22] de o jumătate de oră[23].

Prof. dr. Michael Bock, titular la Catedra de Criminologie a Universității Mainz, a fost admonestat formal de către superiorul său în februarie 2007 din cauza unui articol critic la adresa gender mainstreaming-ului şi feminismului. În cazul publicării articolului este amenințat cu consecințe disciplinare şi penale[24].

Atac la: libertate religioasă.

Metode: denunț pentru discriminare, amendă, interdicția exercitării profesiunii, intervenție în autodeterminarea antreprenorială, tracasare prin telefon şi e-mail, vandalism, abuzuri cu violență.

Cazuri: pastorul Ake Green, episcopul Anthony Priddis, agenții de adopție catolice, seminar creştin, biserica San Vicenç, arhiepiscopul André-Joseph Leonard, Papa Benedict al XVI-lea.

Pastorul Ake Green a fost condamnat în 2004, în Suedia, la o lună de închisoare, pentru că a vorbit în timpul predicii despre condamnarea biblică a homosexualității practicate[25].

---

[22] Formă de manifestare care constă în a se săruta într-un loc sau un edificiu public; acest tip de acțiune s-a născut în comunitatea homosexuală americană în anii '80 şi s-a răspândit apoi în câteva țări din Europa şi din lume (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[23] http://www.medrum.de/content/vorlesungsverbot-fuer-die-philosphin-edith-duesing..

[24] Michael BOCK, *Gender-Mainstreaming als totalitäre Steigerung von Frauenpolitik,* Articolul se află la autoare.

[25] IAC, cuvânt cheie: *Ake Green.*

Anthony Priddis, episcop anglican din Hereford, Marea Britanie, a fost condamnat la o amendă de 47.345 lire (63.000 euro) şi la participarea la un „equal opportunity training"[26], pentru că nu a fost de acord să angajeze un homosexual activ pentru lucrul cu tineretul. Episcopul a trebuit să plătească în mod suplimentar solicitantului respins 7.000 lire pentru „psychiatric injury"[27] şi 6.000 lire pentru „injury to feelings"[28].

Toate agenţiile de adopţie ale Bisericii Catolice din Marea Britanie au trebuit să se închidă, întrucât urmau să fie constrânse pentru a intermedia copii perechilor homosexuale. Cazuri similare există în SUA şi în Spania[29].

O casă a unei biserici creştine din New Jersey, SUA, a fost condamnată în 2012 să pună la dispoziţie spaţiile sale pentru sărbătoriri de nunţi ale perechilor homosexuale, cu motivaţia: „Constituţia permite intervenţii în libertatea religioasă datorită altor scopuri importante social"[30].

Biserica San Vincenç din apropiere de Barcelona a fost victima unei incendieri din partea feministelor radicale. Preotul local a spus că acesta este cel de-al cincilea atac în ultimii trei ani[31].

Arhiepiscopului André-Joseph Leonard din Bruxelles i-au fost aruncate plăcinte în faţă la o slujbă şi la o

---

[26] Stipulare că toţi oamenii trebuie trataţi în mod egal, neobstrucţionaţi de bariere artificiale sau prejudicii sau preferinţe, cu excepţia faptului când anumite distincţii pot fi justificate în mod explicit (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[27] Daună psihică (lb. eng.) (*n. trad.*).

[28] IAC, cuvânt cheie: *Priddis* (injury to feelings = Prejudiciu moral [lb. eng.] [*n. trad.*]).

[29] IAC, cuvânt cheie: *Catholic Care Leeds*.

[30] LifeSiteNews, 13.01.2012.

[31] IAC, cuvânt cheie: *San Vicenç*.

conferință la Universitatea Catolică din Louvain. Unul dintre atacatori a declarat: „El o merită pentru toți homosexualii care nu au curajul să mărturisească acasă și pentru toate fetele care vor un avort provocat"[32].

Papa Benedict al XVI-lea a fost condamnat formal de către Parlamentul belgian pentru că în cursul călătoriei în Africa a spus că distribuirea prezervativelor nu ar putea împiedica răspândirea HIV/SIDA. Edward C. Green, director al *AIDS Prevention Research Project* de la *Harvard Center for Population and Development Studies*, spune: „Cercetările noastre cele mai bune susțin declarația papei"[33].

Universitatea Catolică din Milano a fost condamnată în 2009 de către *Curtea Europeană pentru Drepturile Omului* (CEDO) la prelungirea contractului prof. Luigi Lombardi Vallauri. Universitatea a vrut să se despartă de profesor pentru că a întreținut agitație anticreștină cu exprimări precum aceasta: „Isus a fost un om cu totul și cu totul rău". Pentru CEDO aceasta cade sub incidența libertății de opinie la o universitate catolică[34].

Vladimir Špidla, comisar UE pentru ocupații, afaceri sociale și egalitate de șanse, a declarat în noiembrie 2009 că nu ar trebui să existe absolut nicio excepție de la legile de antidiscriminare în privința „orientării sexuale", nici din motive de conștiință religioasă[35].

Atac la: libertatea de conștiință.
Metode: concediere, tracasare prin telefon și e-mail, acuzare.

---

[32] IAC, cuvânt cheie: *Leonard.*
[33] IAC, cuvânt cheie: *Edward C. Green.*
[34] IAC, cuvânt cheie: *Vallauri.*
[35] IAC, cuvânt cheie: *Spidla*

Cazuri: consilieri de relații creștini, moașe, funcționari de stare civilă.

Gary McFarlane a fost concediat de la Institutul de consiliere *Relate* pentru că a refuzat să consilieze perechi homosexuale în vederea îmbunătățirii relațiilor lor sexuale. Întrucât s-a văzut discriminat în decizia sa de conștiință, a adus cazul înaintea *Employment Tribunal*[36], care a decis că demiterea ar fi legală. Acum cazul este în pronunțare la *Curtea Europeană a Drepturilor Omului*[37].

Două moașe catolice de la *Souther Hospital* din Glasgow au acuzat cea mai mare organizație de sănătate scoțiană pentru că vrut să oblige spitalul la implicare în avorturi provocate, deși posibilitatea de a refuza aceasta din motive de conștiință era protejată de legea pentru avort provocat din 1967[38].

Lillian Ladelle, funcționară de stare civilă în Marea Britanie, ceruse să fie scutită din motive de conștiință de executarea ceremoniilor de căsătorie a perechilor homosexuale. Din această cauză a fost amenințată cu concedierea. Pentru că s-a simțit „intimidată și umilită", a inițiat un proces de muncă, pe care l-a câștigat. Partea opusă a prezentat cazul CEDO, unde se află în pronunțare[39].

Atac la: libertatea de exercitare a profesiunii.
Metode: campanii mediatice, excludere, proceduri judiciare.

---

[36] Tribunalul pentru ocuparea forței de muncă (lb. eng.) (*n. trad.*).

[37] IAC, cuvânt cheie: *Gary McFarlane.*

[38] IAC, cuvânt cheie: *Mary Doogan.*

[39] IAC, cuvânt cheie: *Ladele.*

Cazuri: Rocco Buttiglione, ministrul polonez pentru Egalitate, părinți adoptivi, operatori ai unei case de oaspeți.

Rocco Buttiglione, comisar pentru Interne și Justiție al UE în 2004, a fost judecat de Comitetul de Interne al Parlamentului European cu majoritate de o voce, pentru că în calitate de catolic și filosof s-a pronunțat împotriva homosexualității.

Elzabieta Redziszewska, ministrul polonez pentru Egalitate, a fost exclusă într-un talk-show după o campanie mediatică din juriul pentru acordarea premiului jurnalistic al UE *Together against Discrimination*[40] din cauza unei „exprimări homofobe". Ea spusese că școlile catolice ar trebui să aibă dreptul de a respinge un homosexual activ ca profesor, pentru că aceasta ar putea conduce la conflicte cu principiile școlii[41].

Soților Eunice și Owen Johns le-a fost retras dreptul de a crește copii adoptivi, întrucât în calitate de creștini nu au vrut să redea stilul de viață homosexual în mod pozitiv și au insistat să ia copiii cu ei la serviciul religios duminical. Tribunalul a decis că protejarea de discriminarea pe baza orientării sexuale ar trebui să aibă prioritate față de protejarea de discriminarea pe motive religioase. Procedurile de recurs la High Court[42] au fost lipsite de succes[43].

Peter și Hazelmary Bull, Marea Britanie, au refuzat să ofere în casa lor de oaspeți o cameră dublă unui cuplu bărbătesc. Au fost condamnați pentru acest motiv în februarie 2012 cu 3.600 lire. Curtea de apel a confirmat

---

[40] *Împreună împotriva discriminării* (lb. eng.) (*n. trad.*).

[41] IAC, cuvânt cheie: *Radziszewska.*

[42] Curtea supremă (lb. eng.) (*n. trad.*).

[43] IAC, cuvânt cheie: *Owen Johns.*

sentința, pentru că ar fi vorba despre încălcarea *Equality Act Regulations*[44].

Atac la: libertatea de educație.
Metode: educație sexuală obligatorie, disciplină școlară nouă „educație civică", supravegherea copiilor prin autorități școlare, amenzi, pedepse cu închisoarea, privarea de dreptul de custodie.
Cazuri: școli austriece, școli din Marea Britanie, grădinițe englezești.

Toate școlile austriece au fost avizate de către guvern că educația sexuală ar trebui să se orienteze după „pluralitatea valorilor susținute, respectarea formelor de parteneriat homosexuale... dezbaterea critică a varietății argumentărilor". Nu se mai admit personal didactic și material informativ cu alte punct de vedere. Aceasta ar fi valabil și pentru școlile creștine[45].

Tuturor școlilor din Marea Britanie și celor creștine, *Sexual Orientation Regulations* (SOR), în vigoare din 2007, le interzice predarea moralei sexuale astfel „ca și când ar fi obiectiv adevărată". Dacă școlile s-ar împotrivi SOR, pierd promovarea publică[46].

Toate școlile spaniole au trebuit, sub guvernul lui Zapatero, să introducă drept disciplină obligatorie educația civică (*educación para la ciudadanía* – EpC), care s-a situat în contradicție tranșantă cu etica creștină. 55.000 de părinți au protestat din motive de conștiință.

---

[44] IAC, cuvânt cheie: *Peter Bull.* „Equality Act Regulations" se referă la o legislație secundară (drept derivat) în Marea Britanie, proscriind discriminarea în procurarea bunurilor, facilităților, serviciilor, educației și funcțiilor publice pe baza orientării sexuale (lb. eng.) (Wikipedia) (*n. trad.*).

[45] IAC, cuvânt cheie: *Austria Christian Sexual Education.*

[46] LifeSiteNews, 05.03.2007.

2.300 de plângeri au fost înaintate justiției. La 31 ianuarie materia a fost anulată de noul guvern Mariano Rajoy[47].

34.000 de copii de grădiniță din Marea Britanie, care au utilzat cuvinte de ocară „homofobe" sau „rasiste", au fost raportați autorităților sub guvernarea laburistă a lui Tony Blair. Astfel trebuia eradicat mobbing-ul între copii[48].

Atac la: independența justiției.
Metode: interdicție de exercitare a profesiunii, amendă.
Cazuri: judecătorul de familie Fernando Calamita.

Judecătorul de familie Fernando Calamita a fost condamnat la 10 ani de interdicție a exercitării profesiunii şi 6.000 euro plată către reclamantă, pentru că a întârziat adopția unei fete de către partenera lesbiană a mamei. Tribunalul l-a condamnat pe judecător pentru că ar fi făcut aceasta pe baza „atitudinilor homofobe" de catolic[49].

Toate aceste cazuri indică: se strâmtorează situația creştinilor şi a fiecărui cetățean care vor să rămână credincioşi conştiinței lor. În comparație cu soarta creştinilor din Nigeria, Sudan, Indonezia, Irak sau Turcia, aceste cazuri par inofensive. În Europa nu ne temem într-adevăr fizic şi pentru viață, dar de la persecuția ideologică la cea fizică nu este cale lungă. Tranziția de la o societatea democratică, marcată creştin, la o societate păgâno-hedonistă, totalitară, nu decurge dintr-o lovitură. Nu există niciun fel de semnale că această dezvoltare se opreşte de la sine, în caz că nu este oprită.

---

[47] IAC, cuvânt cheie: *Education for Citizenship.*
[48] LifeSiteNews, 16.09.2011.
[49] IAC, cuvânt cheie: *Calamita.*

Rezistență

Se pare că revoluția sexuală globală nu poate fi oprită. Puterea politică și resursele financiare mari ale ONU, UE, Guvernului SUA și ale altor state, ale fundațiilor miliardare și ONG-urilor operând global sunt aruncate în balanță, pentru a deconstrui ordinea de gen bipolară, pentru a deregla normele sexuale, pentru a dizolva familia și pentru a reduce populația pe acest Pământ.

Dar există rezistență, și chiar cu succes. Biserici creștine, ONG-uri, instituții și persoane lucrează la nivel mondial pentru o cultură care respectă demnitatea omului și păstrează libertatea sa.

Vocea conducătoare a rezistenței împotriva dezorientării morale este Biserica Catolică. Într-adevăr, în Occident Biserica este extrem de slăbită, dar vocea Papei se aude în lumea întreagă. Oriunde apare, sute de mii, chiar milioane de oameni îl întâmpină. Neîncetat el anunță că Dumnezeu vrea să-i dăruiască omului libertatea adevărată. El atestă că este frumos să trăiești în prietenie cu Isus Cristos și că astfel se îndeplinește dorința cea mai adâncă a omului. Pentru că Papa agită conștiința omului, contra lui bântuie un război cultural.

SUA

Reforma de sănătate inițiată de președintele Obama îi obligă pe toți angajatorii să ofere prin *Health and Human Services Mandate*[50] (HHS Mandate) asiguraților mijloace contraceptive disponibile numai cu rețetă, „pilula de după" și sterilizare în mod gratuit. Și organizații religioase ca biserici, universități, spitale și organizații caritabile trebuie să fie obligate în acest sens.

---

[50] Mandatul Serviciilor de Sănătate Umană (lb. eng.) (*n. trad.*).

Împotrivă a izbucnit o furtună a rezistenței la care Guvernul Obama nu s-a așteptat în mod sigur. Guvernul este asaltat cu plângeri, scrisori de protest, strângere de semnături. Toți episcopii catolici, 65 de episcopi ortodocși, 2.500 de pastori, conducători ai evanghelicilor, rectori universitari și mulți alții l-au înștiințat pe președintele Obama că nu se vor supune legii. Rick Warren, predicator la instalarea în funcție a lui Obama, a spus: „Merg mai bine la închisoare decât să urmez o prescripție guvernamentală care lezează ceea ce ne poruncește Dumnezeu (*Fap* 5,29). Și voi?"

Procurorii generali din 12 state federale ale SUA au anunțat pași judiciari contra Ministerului Sănătății. Într-o scrisoare deschisă către președintele Obama și ministrul Sănătății Kathleen Sebelius, ei declară: „Credem că HHS Mandate reprezintă o lezare inadmisibilă a First Amendment[51], care nu are o paralelă în istoria americană și care contravine elementelor fundamentale ale libertății religioase, ale discursului și ale asocierii, garantate de First Amendment".

Se pare că aici este atins nervul conștiinței de libertate americane. Rămâne de așteptat cum se va termina acest război.

Spania

Spania a fost guvernată din 17 aprilie 2004 până în 20 decembrie 2011 de socialistul Rodriguez Zapatero, un ideolog gender radical, care știa ce vrea:

> Spania este astăzi vârful de lance al unui proiect radical internațional, care are efecte adânci asupra familiei... un proiect de anvergură pentru modificarea valorilor culturale

[51] Primul amendament (lb. eng.) (*n. trad.*).

care vor fixa identitatea socială şi istorică a Spaniei pentru timp îndelungat[52].

Acest „proiect internațional radical" este promovat sub drapelul unei noțiuni de libertate care s-a „emancipat" de adevăr. Conform lui Zapatero: „Libertatea este cea care ne face adevărați. Nu adevărul, care ne face liberi".

Zapatero a profitat din plin de timpul în care s-a aflat la putere şi a utilizat „legislația drept instrument decisiv al schimbării culturale". Următoarele legi au fost adoptate pe durata guvernării sale:

- legea împotriva violenței gender;
- legea pentru divorțul expres (o creştere a divorțurilor de la circa 51.000 în anul 2004 la circa 122.000 în anul 2008);
- legea pentru legalizarea metodelor de reproducere artificială;
- legea alegerii libere a identității de gen;
- legea pentru legalizarea „căsătoriei homo";
- legea pentru egalitatea de gen substanțială a bărbaților şi femeilor;
- legea pentru legalizarea clonării terapeutice;
- introducerea sexologiei obligatorii pentru „diversitate", contra „homofobiei";
- atribuirea „pilulei de după" fără rețetă;
- legea avortului provocat la cerere (o creştere a avorturilor provocate de la 49.500 în anul 1997 la 112.000 în anul 2007)[53];

---

[52] *Demographic Deficit. Family rights and human capital in Europe al Instituto de Politica Familiar, Prezentare Power Point.*

[53] Crizele economice se pot manifesta şi ca fiind benefice vieții: industria spaniolă a avortului provocat se găseşte înaintea falimentului, pentru că statul nu este în situația de a achita 5 milioane

- legea tratamentului egal și a antidiscriminării;
- reforma legii despre libertatea religiei.

Zapatero:

> Ne aflăm înaintea unui proiect global de transformare socială, cu scopul de a distruge vechea ordine și de a construi o ordine nouă. Nu am avut niciodată atât de multe legi într-un timp atât de scurt, care modifică viața individului.

Împotriva acestei politici s-a format o mișcare de opoziție puternică. Ea luptă pentru dreptul la viață, pentru căsătorie și familie, pentru dreptul de educație al părinților, pentru libertatea religioasă, împotriva noii discipline „educație civică" (*educación para la ciudadanía*). În iunie 2005, peste două milioane de spanioli au demonstrat pentru familie și împotriva „căsătoriei homo". Papa Benedict al XVI-lea a susținut cu tărie mișcarea, vizitând țara, cu marea ei tradiție catolică odinioară, de trei ori: în iulie 2006, la Valencia, la Reuniunea Mondială a Familiei; în noiembrie 2010, la Santiago de Compostela și Barcelona, la consacrarea catedralei *Sagrada familia*, și în august 2011, la Ziua Mondială a Tineretului.

Guvernul Zapatero a sfârșit subit. Nu numai distrugerea culturii, ci și gestionarea economică defectuoasă au condus în 2011 la căderea guvernului. Criza economică din 2008 a lovit Spania cu toată furia. Zapatero s-a văzut nevoit să reducă radical performanțele sociale. La alegerile regionale din 2011, Partidul Socialist (PSOE) s-a prăbușit în abis. Șomajul în rândul tineretului a ajuns între timp la circa 50%. Zapatero a trebuit să anunțe alegeri noi și a pierdut. Prim-ministru nou a devenit Mariano Rajoy al *Partida Popular* conservatoare. În

---

euro pentru avorturile provocate, la care este obligat de către legea Zapatero pentru avorturi provocate (LSN.17.02.2012).

februarie 2012 Zapatero a renunțat și la funcția de secretar general al PSOE. La 31 ianuarie 2012, disciplina *Educación para la Ciudadanía* a fost anulată de către noul ministru al Educației. O mare victorie pentru mișcarea pentru familie, după un război de cinci ani.

În acest fel, visul lui Rodriguez Zapatero s-a isprăvit pentru moment, dar revoluția culturală forțată pe cale legală din timpul guvernului Zapatero lasă în urmă o societate profund sfâșiată. Dispunerea macazurilor nu este ușor de anulat după legislația guvernării socialiste. Lupta pentru viață, pentru familie, pentru demnitatea intangibilă a omului nu este câștigată.

Uniunea Europeană urmărește scopuri foarte asemănătoare pentru 500 de milioane de oameni ale statelor membre.

Ungaria

Ungurii sunt un popor patriot, iubitor de libertate, proeuropean. În timpul răscoalei împotriva forțelor de ocupație sovietice din 1956 au plătit aceasta cu sângele unor mii de oameni, dar au trebuit să mai suporte dictatura comunistă brutală mai mult de treizeci de ani. Ungurii au fost cei care au deschis în 1989 Cortina de Fier și au indus prăbușirea definitivă a comunismului sovietic. După aceea a urmat procesul integrării în Vest, cu aderarea la NATO în 1999 și cu aderarea la Uniunea Europeană la 1 mai 2004. În același an, Ferenc Gyurcsány, din partea Partidului Socialist Ungar, a devenit prim-ministru și a fost reales în aprilie 2006. Au avut loc demonstrații de masă împotriva lui și a „sistemului" lui, pentru că mințise poporul și vechile sforării comuniste devastau țara și o duseseră într-o îndatorare și într-o criză economică masive. Ungurii erau profund dezamăgiți că schimbarea din 1989 nu dusese la un adevărat

început nou. Demonstranții cereau o schimbare a sistemului. „Încheiați dictatura, vrem democrație reală!"[54] Încă trei ani a mai rezistat Gyurcsány, până când, în 21 martie 2009, a trebuit să demisioneze.

La alegerile parlamentare din aprilie 2010, Partidul conservator Fidesz a repurtat o victorie răsunătoare. Majoritatea de trei sferturi i-a dat posibilitatea de a schimba, sub prim-ministrul Orbán, constituția. Constituția doar se cârpise după schimbarea din 1989, dar nu a așezat cu adevărat Ungaria după depășirea dictaturii comuniste pe un fundament nou. Pentru Ungaria era vorba acum să învingă structurile comuniste vechi care penetraseră într-o jumătate de secol toate domeniile societății și să îndrăznească un început nou, liberal, bazat pe valori cărora Ungaria catolică le era obligată de secole. Aceasta a condus la un tumult internațional, executat de către deputații Parlamentului European.

Constituția nouă a fost adoptată în aprilie 2011 și a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2012. De atunci massmedia răspândesc impresia că Ungaria se află cu puțin înainte de a deraia într-o dictatură fascistă. Ar vrea să distrugă radical drepturile fundamentale democratice, să suprime independența justiției, să desființeze libertatea presei, să încalce drepturile omului. Adevăratele motive ale ciocnirii sunt:

- recunoașterea lui Dumnezeu: prima frază a Constituției spune: „Dumnezeu să binecuvânteze Ungaria".
- recunoașterea națiunii și a tradițiilor: Constituția se bazează pe „Sfânta coroană" a regelui Ștefan din secolul al X-lea.
- recunoașterea familiei: Constituția vede în familie „baza forței comunității și a cinstei fiecărui om". Ea

[54] http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,438209,00.html.

definește: „Căsătoria este o comunitate de viață între un bărbat și o femeie".

- recunoașterea copilului și, astfel, împotrivirea față de avortul provocat: „Vieții fătului i se cuvine protecție de la conceperea sa".
- recunoașterea omului drept creație a lui Dumnezeu: interdicția de a clona oameni și de a valorifica profitabil părți ale corpului.

Noua lege a familiei definește familia ca o „comunitate autonomă a unui bărbat și a unei femei, a căror sarcină se împlinește în creșterea copiilor". Ea precedă legea și statul și trebuie respectată de către stat din motive de supraviețuire națională. Legea le atribuie părinților autoritatea de educație primară.

Ungaria vrea să stabilească pentru binele tuturor un fundament valoric creștin nou, pentru a-și lua rămas-bun de la o cultură a morții și pentru a se dezvolta spre o cultură a vieții. Ea îl recunoaște pe Dumnezeu, națiunea, familia, sanctitatea vieții de la concepere până la moarte – aparent un motiv pentru Europa întreagă de a declanșa o cruciadă împotriva Ungariei.

Comisia Europeană a introdus între timp trei proceduri de încălcare contractuală împotriva Ungariei – un proces care cu sutele de asemenea proceduri împotriva statelor membre aparține cotidianului. Acest pas are și părți bune, întrucât Comisia trebuie să constate acum *în mod obiectiv* unde atentează Ungaria la dreptul UE. Întrucât nici căsătoria, nici familia, nici protecția vieții, nici elaborarea Constituției nu constituie competențe ale UE, calmarea agitației internaționale, pentru a nu spune isteriei, nu este o surpriză, pentru că nu a fost bazată de la început pe fapte *obiective*, ci pe opinie politică. Viviane Reding, comisar al UE pentru Justiție, nu se sfiește să intervină în suveranitatea

națională a țării și să solicite „modificări efective sau o suspendare a noii legislații".

Prim-ministrul Orbán s-a prezentat la 18 ianuarie 2012 în Parlamentul European pentru discuții. Fostul prim-ministru belgian Guy Verhofstadt și-a pierdut stăpânirea de sine și a strigat într-un acces de furie ceea ce interesează UE: „Problema nu este acest sau acel articol, ci întreaga filosofie în spatele operației, care decurge în acest moment!"[55] S-ar putea să existe dispoziții individuale îndoielnice asupra independenței Băncii Centrale, a protecției datelor și a justiției[56]. Cu „încălcări ale drepturilor omului", despre care este acuzată zgomotos noua guvernare, reglementările noii Constituții și ale noii legi despre familie nu au nimic de-a face.

Mai degrabă au de-a face cu încălcarea drepturilor omului asupra vieții și cu nerespectarea suveranității naționale, dacă Viviane Reding amenință Ungaria cu măsuri punitive financiare, pentru că țara a apelat într-o campanie finanțată de UE pentru adopție nu pentru avortul provocat[57].

Avocatul originar din Ungaria dr. Eva Maria Barki a inițiat în ianuarie 2011 petiția *Hungaria semper libera. Una et eadem libertas*. Acolo se spune:

> Știm că acest război este mult mai dificil decât a fost războiul contra tancurilor. Armele noastre sunt numai cuvântul, dreptul și valorile europene. Este din această cauză dificil, pentru că nu noi, ci Uniunea Europeană suferă de

---

[55] Cf. J. C. von Krempach, http://www.turtlebayandbeyond.org/2012/turtle-bay-un/god-save-the-hungarians-iii-the-eus-crusade-against-hungary-likely-to-end-in-defeat-and-ridicule

[56] *Ibidem*.

[57] http://www.europeandignitywatch.org/day-to-day/detail/article/hungary-eu-funded-pro-life-poster-banned-by-the-commission.html.

un deficit de democraţie. Suntem expuşi arbitrarului, pentru că Uniunea Europeană nu îşi îndeplineşte nici până astăzi obligaţiile sale asumate şi încă tot nu a aderat la Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, astfel încât organele sale nu pot face obiectul urmăririi penale înaintea Curţii Europene a Drepturilor Omului. Nu noi ne-am îndepărtat de valorile europene, ci centrul de putere de la Bruxelles. Nu noi negăm democraţia, ci instituţiilor europene le lipseşte legitimitatea democratică. Europa se află într-o criză economică şi politică şi într-o decădere morală. Nu în acest fel ne-am imaginat noua Europă. Trebuie să construim o Europă nouă, o Europă care nu este construită centralist, ci policentric, o Europă care se întoarce la rădăcinile şi valorile ei creştine, o Europă în care nu oligarhia financiară, ci poporul şi naţiunea sunt suveranul. O Europă în care voinţa democratică a popoarelor va fi respectată[58].

[58] http://www.petitionen24.com/selbstbestimmung_und_souverenitat_ungarns.

XV. PANTA SPRE TOTALITARISM ÎN VEŞMÂNT NOU

Gândim că suntem liberi şi cu adevărat noi înşine abia când mai urmăm numai propria voinţă. Dumnezeu apare ca o contradicţie a libertăţii noastre. De el trebuie să ne eliberăm, aşa gândim: abia atunci vom fi liberi. Aceasta este rebeliunea fundamentală care străbate istoria şi minciuna fundamentală care falsifică viaţa noastră. Când omul îl înfruntă pe Dumnezeu, el înfruntă adevărul său şi astfel nu devine liber, ci înstrăinat. Suntem liberi abia când suntem în adevărul nostru, când suntem una cu Dumnezeu.

Papa Benedict al XVI-lea[1]

Dialectica libertăţii

Să repetăm întrebarea pusă la începutul acestei cărţi: este justificat să se situeze dezvoltarea socială contemporană în contextul totalitarismului? Dacă se iau în considerare ororile care au fost săvârşite sub dictaturile comunistă şi naţional-socialistă şi teroarea de plumb care a oprimat viaţa oamenilor, atunci aceasta apare prezumţios şi ca o desconsiderare a multor milioane de victime, ale căror vieţi au fost măcinate într-o maşinărie produsă de către om, infernală. Doar trăim bine! Doar suntem liberi!

Da, încă trăim bine. Încă nu vedem mizeria pe stradă, dar cozile la bucătăriile pentru săraci devin tot mai lungi. Statul social mai poate încă tampona şi nutri

[1] Benedict al XVI-lea, *Predigt am Gründonnerstag* (5 aprilie 2012).

milioane de şomeri cu pâine. La Paris şi Londra au ars într-adevăr cartiere, dar focurile au fost curând stinse din nou. Criza financiară clatină Europa, dar în centrul Europei criza pare a nu ne preocupa – preţurile sunt încă stabile, bucuria consumului e intactă.

Curios doar că tot mai mulţi oameni sunt depresivi, au stări de anxietate şi maladiile psihice şi ratele de suicid cresc tot mai mult. Conform *Institutului Robert Koch*, peste o pătrime din copii şi tineri suferă de tulburări psihice şi au deficienţe evidente[2]. Copiii fericiţi, care râd, unde au rămas? În trei din patru gospodării nu trăiesc copii şi în jumătate dintre aceste gospodării este numai *un* copil. După 2020 vor interveni răsturnări demografice masive. Dar pe cine interesează? Avort provocat *on demand*[3], plătit de asigurare, şi pilula de după fără reţetă, aceasta este politica demografică a guvernului.

Trăim ceea ce înseamnă când lăcomia devine combustibilul sistemului economic. Dereglarea normelor limitative ale pieţei financiare globale este premisa pentru ca o oligarhie financiară scăpată de sub orice control să prăbuşească naţiuni întregi în ruină financiară. Dereglarea normelor limitative ale sexualităţii este premisa ca un instinct sexual scăpat de sub orice control să prăbuşească persoane şi familii şi societatea întreagă în haos social. Sărăcia şi demoralizarea sunt un amestec periculos, care poate cauza forme de guvernare totalitare.

Marea promisiune a epocii noastre se cheamă libertate şi satisfacţie sexuală nelimitată ca drum spre fericire. Fă ce vrei pentru a-ţi mări distracţia, plăcerea, norocul, bunăstarea. Eşti independent, autonom, nimeni

[2] www.rki.de/kiggs.

[3] La cerere (lb. eng.) (*n. trad.*).

nu trebuie să-ţi stabilească reguli, cel mai puţin Biserica. Dumnezeu este mort şi diavolul în orice caz. Te construieşti tu singur şi universul tău, decizi dacă vrei să fii bărbat sau femeie şi dacă îţi satisfaci necesităţile sexuale cu bărbaţi sau femei sau cu amândoi, în ce măsură copilul tău va trăi sau va muri, dacă trebuie să aibă ochi albaştri sau căprui, dacă nasul tău trebuie să fie strâmb sau drept, sânii tăi mai mici sau mai mari, când mergi să-ţi iei în primire injecţia letală, când te saturi de viaţă. Ceea ce stă în calea libertăţii tale va fi deconstruit: identitatea de gen ca bărbat şi femeie, morala, familia, Biserica, sfinţenia vieţii.

Dar nimic nu indică faptul că promisiunea norocului se îndeplineşte prin libertatea neîngrădită. O ideologie care promite libertatea infinită a autoproiectării şi autosatisfacţiei prăbuşeşte omul în ţara nimănui, a egoismului, îl oferă tiraniei instinctelor sale nestăpânite şi îl face pe cel „care găzduieşte chiar pe cel mai mare şi puternic tiran în sufletul său"[4] tiran asupra poporului său. Această dialectică a libertăţii absolutizate a fost descrisă de către Platon acum două milenii şi jumătate.

Libertatea interioară este un bun preţios, care nu poate fi obţinut decât prin învăţarea virtuţii, anume a voinţei de a face bine. Omul se naşte egoist. Pentru virtute trebuie educat. Pentru aceasta necesită experienţa acceptării iubitoare, a modelelor şi învăţăturii, a cunoaşterii şi autocunoaşterii. Fiecare om trebuie să înveţe mai întâi înţelepciunea, dreptatea, curajul şi moderaţia – de-a lungul întregii vieţi. Dacă aceasta nu se întâmplă, îşi va utiliza însuşirile omeneşti pentru a depune eforturi pentru bani, sex şi putere. Cele trei lucrează în echipă şi îşi deschid uşa reciproc. Biblia îi

[4] Platon, *Der Staat*, cartea a IX-a.

numeşte idoli, divinităţi false, care nu intenţionează nimic bun cu omul. Cine îi slujeşte îi va folosi pe alţii, va dăuna altora, pentru a avansa. Dacă nu există o măsură valorică obligatorie care să fie transmisă prin tradiţie, model, autoritate, religie şi educaţie şi protejată prin lege, atunci domneşte legea celui mai tare. Cei mai inteligenţi, nesăbuiţi şi brutali reuşesc să ocupe poziţii de putere şi să-i subjuge pe cei slabi, după cum ei înşişi sunt sclavii instinctelor lor.

Totalitarismul emergent al secolului al XXI-lea poartă alt costum decât în secolul al XX-lea, fără mustăţi, fără cizme. El nu este recunoscut, întrucât contemporanii se imaginează inocenţi când arată spre crimele taţilor lor şi nu văd că răul apare oricând sub alt aspect. Totalitarismul nou este flexibil şi adaptabil valorilor preţuite astăzi şi se acoperă chiar cu mantaua libertăţii, deşi distruge pas cu pas condiţiile libertăţii. Stăpâneşte cu virtuozitate mijloacele tehnologice noi de comunicare şi control. Orbeşte, creează confuzie şi amestecă fiecare adevăr cu minciuna şi fiecare minciună cu un firicel de adevăr, astfel încât oamenii nu mai pot diferenţia minciuna şi adevărul, până când adevărul însuşi devine suspect de a restrânge libertatea. Se formează un curent de opinie care devine atât de puternic, încât oamenii nu se mai încred în propria percepţie şi sunt gata de a pune ideologíi în locul ei, chiar acelea, pe care oricine le poate recunoaşte cu propriii ochi şi propria experienţă ca minciună – negarea polarităţii de gen a bărbatului şi femeii.

Spaţiul libertăţii spirituale, al căutării cercetătoare a adevărului, este otrăvit de către ideologie. Un sistem de gândire ideologic violează realitatea în serviciul intereselor de putere politică, care sunt ascunse în spatele scopurilor aparent bune. Pentru a atinge scopurile

propriu-zise, orice mijloc este bun, orice minciună, orice falsificare, orice manipulare. Violarea adevărului în spirit se continuă în violența împotriva omului. Karl Marx a scris *Capitalul* la birou, nu a avut nevoie de nimeni în jur. Dar în decurs de o sută de ani milioane de oameni au trebuit să-şi piardă viața pentru o utopie care în curând nu a fost nimic altceva decât un pretext pentru puterea totală a unei bande criminale.

În timp ce marxismul a promis să suprime dificultatea reală a clasei muncitoare şi a apărut mişcarea femeilor împotriva lipsirii reale de privilegii a femeilor, ambele mişcări având deci „un fundament de mase", revoluția culturală contemporană nu solicită ameliorarea situației unui grup mare asuprit al populației, ci transformarea întregii societăți în numele unei imagini noi a omului, după voința unei minorități mici. Mistificarea ideologică de a urmări scopuri bune, care servesc intereselor majorității, trebuie să acționeze atât timp până când sunt create modificări ireversibile, care cimentează stăpânirea minorității prin structuri de putere totalitare.

Se pare că astăzi nu există o ideologie unitară, care, ca marxismul, cuprinde trecutul, prezentul şi viitorul în strangularea dreptului uzurpat de a interpreta realitățile istorice după bunul-plac. Astăzi, subiectului i se acordă aparent tot acest drept al existenței sale, al genului său, al valorilor sale morale – o libertate care neagă realitatea pretențiilor existențiale ale omului şi care se îndreaptă, ca orice ideologie, în cele din urmă, împotriva omului.

Abuz de sexualitate şi abuz de putere

Să ne concentrăm şi mai accentuat asupra sexualității, aria principală a deciziei morale, pentru a recunoaşte

cum libertatea – desprinsă de adevăr şi responsabilitate – devine planul înclinat într-o societate totalitară. Dacă actul sexual se reduce la funcţia de obţinere a plăcerii, el nu mai este implicat în dinamica primirii şi propagării vieţii. Omul îşi pierde locul în continuitatea trecutului şi viitorului, rămâne captiv în micul său Eu şi devine el însuşi punct final. Inima îi este deformată în sine – *cor in se curvatus* –, după cum spune sfântul Augustin[5].

Banalizarea sexualităţii în obţinerea plăcerii face partenerul sexual obiect al plăcerii. În timp ce unul îl *utilizează* pe celălalt pentru satisfacţia sexuală, el este lipsit în mod obiectiv de demnitatea sa personală, chiar dacă el însuşi nu o percepe aşa pentru început. Termenul demnităţii intangibile, care stă la baza drepturilor omului şi a constituţiilor statelor democrate, provine din antropologia creştină. Conform revelaţiei biblice, numai omul este creat *de dragul lui însuşi*, după chipul lui Dumnezeu, ca bărbat şi femeie. El constă dintr-un trup muritor şi un suflet nemuritor şi posedă un spirit care îi permite să se recunoască pe el şi pe Dumnezeu. Fiecare persoană există o singură dată în întregul Cosmos. Numai actul sexual desfăşurat cu iubire personală şi cu sinceritate pentru viaţă justifică demnitatea şi unicitatea omului[6]. Unul *recunoaşte* persoana unică a celuilalt şi se întrece pe sine în unirea cu celălalt om. Amândoi devin co-creatori ai unui om nou, care întruchipează unitatea acestui bărbat şi acestei femei în persoana sa.

---

[5] La celibatari, *de dragul împărăţiei cerului* există fertilitate spirituală, care dăruieşte împlinire de viaţă adevărată şi îl eliberează pentru slujirea aproapelui. Din acest motiv preoţii sunt numiţi „părinte" şi stareţele „maică".

[6] Controlul natural al conceperii este astăzi o metodă sigură, fără eliminarea artificială a fertilităţii femeii, pentru a decide responsabil asupra numărului de copii.

Această recunoaştere profundă a celeilalte persoane este pentru Biblie nucleul esenţial al actului sexual în general, încât îl desemnează tocmai cu acest cuvânt: *a recunoaşte*[7].

Demnitatea omului nu trebuie atinsă, pentru că viaţa sa este sfântă, primită din mâna lui Dumnezeu şi înzestrată cu un suflet nemuritor. A fi folosit, indiferent de către cine şi din ce motive, lezează demnitatea sa[8].

Chiar cine nu împărtăşeşte această dimensiune a credinţei poate recunoaşte după sentimentele de deziluzie, de gol, de degradare şi de dezgust, care se instalează la experienţa de a utiliza şi a fi utilizat sexual, că demnitatea i-a fost lezată şi că dorinţa de a întâlni dragostea adâncă nu s-a împlinit. Aceste sentimente dureroase acute se atenuează cu timpul, când omul şi-a separat inima de experienţele de plăcere ale corpului său. Dar aceste experienţe de plăcere nu conduc la împlinirea dorinţei adevărate de unire personală din dragoste, ci îndeamnă persoana la stimulente sexuale în permanenţă noi cu parteneri permanent noi, până la adicţie sexuală şi criminalitate.

Ce ar împiedica pe cineva care *utilizează* un om în domeniul intim al personalităţii să utilizeze oamenii în toate domeniile vieţii pentru satisfacerea intereselor sale egoiste? Cine *se lasă utilizat* în domeniul său cel mai intim, de unde să aibă puterea pentru a-şi apăra demnitatea personală de toate agresiunile celor puternici? A nu se pierde în dinamica instinctualităţii este o provocare pentru oricare om în orice circumstanţe sociale.

---

[7] George WEIGEL, biograf al lui Ioan Paul al II-lea, spune despre *Teologia trupului* că ar fi ca o bombă cu ceas, care va modifica întreaga teologie (*Zeuge der Hoffnung. Johannes Paul II. Eine Biographie*, Paderborn 2002).

[8] Karol WOJTYŁA, *Liebe und Verantwortung*.

Dar dacă într-o societate măsura morală se sparge şi binele este numit rău şi răul bine, dacă pentru cetățeni şi electori într-o societate democratică nu mai există forme ancorate în cotidian ale orientării şi de înnoire a substanței morale, dacă nu există obligații ale conducătorilor privind binele public, atunci această societate se află pe planul înclinat spre un nou totalitarism.

Omul dezrădăcinat consideră seducătorul ca pe un profet, nu mai poate distinge adevărul de minciună, este manipulabil fără limite prin tehnicile de manipulare nelimitate ale zilei de astăzi. Astfel a întrebat Aldous Huxley cu mult înainte de inventarea televiziunii şi Internetului:

> Ce dacă un regim reuşeşte definirea perversiunii ca normalitate şi a normalității ca perversiune şi dezvoltă metode de supunere, care sunt atât de agreabile, încât nimeni nu mai observă oroarea şi nimeni nu mai are voința de a se revolta?[9]

Dictonul Böckenförde

Problema fundamentală a statului secular a fost formulată de fostul judecător constituțional Ernst-Wolfgang Böckenförde. Prima frază a analizei sale a devenit expresia de largă circulație „dictonul lui Böckenförde":

> Statul secularizat, liberal, trăieşte din premise pe care nu le poate garanta el însuşi. Acesta este cel mai mare risc pe care şi l-a asumat de dragul libertății. Ca stat liberal poate exista, pe de o parte, dacă libertatea pe care le-a asigurat-o cetățenilor săi se reglează din interior, din substanța morală individuală şi din omogenitatea societății. Pe de altă parte, nu poate încerca să garanteze aceste forțe de reglare interne de la sine, adică prin mijloace coercitive şi oferte autoritare, fără a renunța la liberali-

[9] Citat după E. Michael JONES, *Libido Dominandi*, 513.

tatea sa şi – în plan secularizat – să recadă în acea revendicare de totalitarism, din care a ieşit în cursul războaielor confesionale[10].

Dacă statul nu poate crea singur premisele unei societăţi libere, atunci constituţia liberală depinde de faptul ca acestea să fie realizate de instituţii care nu aparţin statului. „Substanţa morală" din care s-a format floarea culturii superioare europene este creştinismul. Ea s-a desfăşurat în frumuseţea bisericilor, mănăstirilor, urbanismului, picturii şi muzicii de-a lungul secolelor în fiecare ţară pe cont propriu. Fiecare a intrat în contact cu adevărul, frumosul şi binele prin limba Bibliei, pictura bisericească, muzica bisericească şi arhitectură şi a fost marcat de acestea. Astăzi este afluxul de imagini al mass-media care se revarsă deja asupra copiilor mici şi care nu este nici adevărat, nici frumos, nici bun.

Din concepţia fundamentală antropologică a similitudinii divine a omului s-a dezvoltat un sistem juridic în care fiecare om era egal înaintea legii, puterea statală ţinută între bariere şi obligată binelui public. Societatea necesită o substructură a înnoirii stabile a substanţei morale. Aceasta s-a realizat de către Biserică. De-a lungul multor secole a îndemnat poporul credincios la bine, fiecare serviciu religios a fost un apel de trezire la conştiinţă, o activare a substanţei morale. Cele zece porunci erau valabile în principiu şi pentru conducători şi pentru cei conduşi. Biserica a creat un spaţiu social de egalitate reală, şi anume a egalităţii păcătosului înaintea lui Dumnezeu, fie el rege sau cerşetor.

„Biserica litigioasă" nu este compusă din sfinţi, ci din oameni care se fac vinovaţi ca toţi ceilalţi, cad şi se ridică din nou. Cel mai mult este atacată de către cei

---

[10] Ernst-Wolfgang BÖCKENFÖRDE, *Staat, Gesellschaft, Freiheit*. 1976, 60.

care nu lasă singuri să se recunoască vreun interes de sfințenie, dar au un interes mare ca păcatele să nu se numească păcate. În ciuda întregii întunecări a misiunii ei sfinte, Biserica există de două mii de ani. Aceasta este cea mai mare minune. Întotdeauna există un curent din care curge har. Din coruperea unor părți ale Bisericii sub regimurile totalitare nu se poate conchide că o societate fără ancorare religioasă ar putea rezista mai bine formelor noi de totalitarism.

Contrafortul spiritual al identității culturale a Europei este idealul monastic al sărăciei, castității și ascultării. Monahismul a acționat ca izvor al unui sistem de irigații, care a ajuns peste trepte numeroase în celulele culturii.

Ce îl întărește pe om, astfel încât să aibă încredere în sine să contribuie la cota de credit a societății și să mențină spațiul libertății deschis? Cum dobândește independență spirituală și materială, pentru a se opune mainstream-ului și pentru a putea manifesta rezistență, dacă este necesar, față de revendicările de putere ale statului? El are nevoie de o identitate stabilă, pozitivă. Ea se nutrește din mulți factori: din afirmarea existenței proprii; din înrădăcinarea în familia proprie; din respectarea părinților și strămoșilor; din binele care este transmis de la o generație la alta, numit tradiție; din dragostea de patrie, de propria țară și cultura ei specială; dintr-un sentiment de valoare de sine, care apare când talentele și aptitudinile proprii sunt folosite spre binele comunității; din bucuria izvorâtă din prosperarea copiilor proprii și – în primul și în ultimul rând – din experiența de a fi iubit de Dumnezeu. Rădăcinile omului religios exced viața terestră în eternitate și dăruiesc o identitate care nu poate fi zdruncinată de

provocări terestre. Milioane de martiri dovedesc aceasta cu sângele lor.

Astăzi, tot ceea ce-l întăreşte pe om a slăbit.

Conştiinţa

Încă o dată, Böckenförde: Un stat liberal poate exista „numai dacă libertatea pe care o garantează cetăţenilor săi este reglată din interior, din substanţa morală". Instanţa morală a persoanei este conştiinţa, acel seismograf care este calibrat în interiorul omului pe bine şi rău şi care comunică semnalele sale prin demnitatea personală – sentimente de vină caustice, arzătoare, când faci rău şi pace, serenitate şi „o pernă de odihnă suavă" când faci bine. Întrucât conştiinţa este cea mai înaltă instanţă după care omul trebuie să se alinieze în final, sistemul nostru juridic apără libertatea de conştiinţă în constituţie. Cu această ocazie se pun două întrebări:

Prima: unde este măsura? Există, de fapt, o măsură absolută, obiectivă, sau în timpurile credinţei în relativism fiecare îşi are propria conştiinţă subiectivă? Dar atunci o societate nu trebuie să se descompună, pentru că nu mai cunoaşte valori morale obligatorii pentru toţi, ba chiar le respinge pe acestea ca limitări ilegitime ale libertăţii individului?

A doua: eficienţa funcţională a seismografului conştiinţei depinde de nivelul moral la care trăieşte omul? Cu cât omul îşi ignoră conştiinţa mai mult, cu cât se adaptează mai comod ne-binelui, cu ceea ce este rău sau chiar cu maleficul, cu atât mai puţin *vrea* binele. Cu cât îşi formează şi cultivă mai mult conştiinţa, prin alegerea chiar în lucrurile mici a binelui decât a comodului, cu atât mai mult recunoaşte şi *vrea* binele.

Joseph Ratzinger răspunde acestor întrebări în eseul său *Conştiinţă şi adevăr* astfel:

> Este conștiința „mantaua de protecție a subiectivității", în care omul se poate refugia și ascunde de realitate? Sau este conștiința fereastra care îi deschide omului perspectiva spre adevărul comun care ne fundamentează și ne susține?... Convingerea subiectivă solidă și absența consecutivă a dubiilor și scrupulelor nu-l îndreptățesc pe om... Sentimentul de culpabilitate care fracturează o conștiință calmă falsă și care s-ar putea numi intervenția conștiinței împotriva existenței mele impasibile este la fel de necesar omului ca durerea fizică drept semnal care permite recunoașterea afecțiunilor funcției vitale normale... A nu mai vedea vina, amuțirea conștiinței... este o îmbolnăvire mai periculoasă a sufletului decât vina recunoscută totuși ca vină[11].

Chiar dacă un om *trebuie* să urmeze pentru moment ceea ce consideră că este vocea conștiinței, aceasta nu înseamnă că a ales într-adevăr binele. Joseph Ratzinger spune mai departe:

> Cine pune semnul egalității între conștiință și convingerea subiectivă o identifică cu siguranța sa aparent rațională, care este țesută din suficiență de sine, conformism și inerție. Conștiința este degradată la un mecanism de disculpare, în timp ce ea reprezintă de fapt transparența subiectului pentru divin și, astfel, pentru reala demnitate și măreție a omului... Un bărbat al conștiinței este un om care nu achiziționează niciodată compatibilitate, bunăstare, succes, considerație publică și aprobare din partea opiniei dominante prin renunțarea la adevăr.

Într-adevăr, noțiunea de conștiință este utilă numai dacă există un adevăr obiectiv care îi este înscris omului în inimă. Când existența lui Dumnezeu nu mai este recunoscută, omul nu mai vrea să recunoască o instanță deasupra lui, căreia îi datorează viața și față de care

---

[11] Joseph RATZINGER, „Gewissen und Wahrheit", în REHDER/WOLFF, *Der Wahrheit verpflichtet*, Würzburg 1998, 5.

trebuie să răspundă într-o zi; atunci noţiunea de conştiinţă îşi pierde substanţa – dar conştiinţa însăşi nu îşi pierde funcţia neliniştitoare. Chiar dacă seismograful interior nu mai este înregistrat în conştiinţă, omul nu şi-l poate extrage complet din suflet.

Ce este de făcut cu sentimentele de culpabilitate – povara apăsătoare de a şti că nu a fost dat ceea ce ar fi trebuit dat şi a fost luat ceea ce nu îţi aparţine? Oamenii tuturor timpurilor şi culturilor se află înaintea acestei întrebări şi au dezvoltat ritualuri de sacrificiu pentru a înapoia divinităţii ceea ce credeau că îi datorează şi a putea astfel trăi din nou reconciliaţi. Este vorba despre un Dumnezeu punitiv, furios, vindicativ, care trebuie calmat cu inima scoasă din trup de fecioară – cum credeau aztecii –, sau este un Dumnezeu îndurător, care se oferă singur ca victimă şi iartă pe fiecare păcătos, care acceptă această ofrandă – cum cred creştinii?

Ce face o cultură care nu mai cunoaşte niciun proces de purificare de vină, pentru că l-a divinizat pe om? Trebuie să determine conştiinţa la tăcere, în speranţa vană de a găsi pacea interioară.

Există strategii diferite în acest scop:

- a crea ideologii care fac păcatul să apară bun;
- a implica toţi oamenii în păcat;
- a defăima, marginaliza şi persecuta pe toţi cei care acordă conştiinţei o voce.

Aplicându-le revoluţiei culturale sexuale globale, constatăm că exact aceasta se întâmplă.

Dacă există Dumnezeu, atunci i-a aşezat omului legea sa în inimă. *Voi pune legea mea înlăuntrul lor şi în inima lor o voi scrie* (*Ier* 31,33). Omul nu poate eluda vina, chiar dacă întoarce lumea întreagă pe dos pentru a obţine tocmai aceasta. Pentru că această strategie nu

poate conduce la pacea interioară, de aceea nu există un îndeajuns.

Ne putem într-adevăr decide să nu credem că există Dumnezeu. Dar dacă există Dumnezeu – un zvon care se menține cu obstinație –, el nu va dispărea prin necredință.

Benedict al XVI-lea a întrebat la serviciul religios ecumenic din 23 septembrie 2011 de la mănăstirea augustiniană din Erfurt:

> Are nevoie omul de Dumnezeu, sau merge foarte bine şi fără el? Dacă într-o primă fază a absenței lui Dumnezeu lumina sa mai luminează puțin şi menține laolaltă ordinele existenței umane, se pare că merge şi fără Dumnezeu foarte bine. Dar cu cât omenirea se îndepărtează de Dumnezeu, cu atât mai clar devine că omul pierde tot mai mult viața în aroganța puterii, în golul inimii şi în cerința de împlinire şi noroc.

O nouă ordine mondială?

Revoluția culturală care a fost descrisă în această carte se desfăşoară în spatele omului – *top down*, de sus în jos. Ea porneşte de la elitele puterii, este promovată de minorități care se definesc prin orientarea lor sexuală şi țintește spre răsturnarea ordinii valorilor. O ordine a valorilor nouă nu poate produce decât o ordine mondială nouă. Întrucât modificările sunt globale, este de aşteptat că dezvoltarea urmăreşte o ordine mondială nouă. Cuvântul stă întotdeauna bine în gura celor puternici:

> În secolul următor, națiunile, aşa cum le cunoaştem, vor fi demodate; toate statele vor cunoaşte o singură autoritate globală. Suveranitatea națională nu a fost în cele din urmă o idee atât de bună,

a spus Strobe Talbot, viceministrul de externe al Statelor Unite din 1993 până în 2000. David Rockefeller a văzut

lumea în 1994 „la marginea unei revoluții globale. Tot ceea ce este necesar ar fi o criză de dimensiune mare și națiunile vor încuviința Noua Ordine Mondială"[12]. Masele dezrădăcinate, dependente, manipulabile ar putea fi pregătite pentru a aclama un nou vindecător global.

În această carte nu am considerat o nouă ordine mondială cu degetul arătător, ci cu urmele ei în dinamica de dezvoltare a prezentului. Ea limitează libertatea individului tot mai mult și mărește puterea statului asupra individului și organizațiilor internaționale asupra statelor – în serviciul oligarhiei financiare și în serviciul răsturnării ordinii morale. Cu acest bagaj glisăm în marile crize care se conturează la orizont, dintre care una este garantat mortală, și anume schimbarea contemporană demografică. În decurs de o sută de ani, între 1950 și 2000, vârsta mijlocie se deplasează în națiunile industriale de la 36 de ani la peste 50, ceea ce înseamnă că jumătate din populație va depăși 50 de ani – un proces unic în istoria omenirii. Vor lipsi copiii, forța de muncă, lucrătorii calificați, oamenii de știință, resursele, pentru a le permite vârstnicilor viața până la decesul natural, soldații pentru a apăra țara. Vor exista lupte de distribuție între generații, în care cei mai bătrâni vor fi avantajați în sistemele electorale democrate. La Sud de Marea Mediterană există, dimpotrivă, un „youth bulge", un exces de tineri care abia au un viitor în țările lor[13].

Oricare politician cunoaște scenariul demografic, dar niciun partid, nici măcar politicieni singulari, conducători, nu dezvoltă o viziune a returului.

---

[12] Ambele citate la: Chris Hedges, *A Brave New Dystopia.* În germană aici :http://www.luftpost-kl.de/luftpost-archiv/LP_11/LP00311_050111.pdf.

[13] *The Graying of the great Powers. Demography and Geopolitics in the 21st Century,* CSIS 2008. http://csis.org/publication/graying-great-powers-0.

Ce-i susține pe oamenii în criză? Familiile sunt rețeaua de siguranță socială, pentru că sunt solidare și dispuse să partajeze. Credința este rețeaua de siguranță spirituală care le acordă oamenilor refugiu în suferință și o speranță indestructibilă. Nu știm în care fază a istoriei umanității ne aflăm, dar creștinii știu că istoria se va încheia cu bine.

EPILOG

Dragă cititoare şi drag cititor,

Vă mulţumesc pentru că aţi citit cartea. Dacă aveţi senzaţia că recunoaşteţi mai clar în ce timp trăim şi vă întrebaţi: *Ce pot face?*, atunci osteneala a meritat – a Dumneavoastră şi a mea. Dacă întrebarea este suficient de urgentă, atunci veţi găsi un răspuns.

Întotdeauna persoanele singulare sunt cele care pun ceva în mişcare – spre bine sau spre rău, în mare sau în mic. Aveţi un scop, situaţi-vă în serviciul acestui scop, entuziasmaţi-i pe alţii, creaţi posibilităţi noi – fiecare la locul său. Un episcop, un politician, un editor, un redactor-şef, o stea mediatică, un sponsor au alte posibilităţi şi o altă responsabilitate decât oamenii cu putere şi influenţă mai mici. Dar fiecare poate contribui inconfundabil, în stil propriu, la a face binele pe care îl recunoaşte. În stadiul avansat al dereglării sexuale în care ne aflăm, fiecare el şi ea are nevoie de curaj pentru aceasta. După cum a observat Lao-tse, marea călătorie începe înaintea picioarelor proprii. Nimeni nu vă poate împiedica, dacă ar fi necesar, de a face ordine în casa proprie. Aceasta dăruieşte cunoaştere, depăşirea fricii, putere de convingere, fermitate şi – ultima, dar nu cea din urmă – bucuria vieţii.

Dacă distrugerea structurilor sociale portante nu avansează şi nu trebuie iniţiată o schimbare, atunci acestea sunt câteva scopuri indispensabile:

- încetarea promovării de către stat a gender-mainstreaming-ului, întrucât nu există o legitimare politică

a acestuia de către electori. În schimb, îndreptarea politicii asupra mainstreaming-ului familial:

- nicio echivalare a parteneriatelor homosexuale cu căsătoria;
- nicio adopție de copii de către perechi homosexuale, întrucât aceasta reprezintă un prejudiciu irresponsabil al binelui copilului;
- nicio modificare a legii fundamentale, art. 3.3, prin preluarea „identității sexuale" drept criteriu de discriminare. Aceasta înseamnă amenințarea pericolului că transmiterea valorilor morale este inhibată și orice rezistență împotriva proiectului major de reeducare a omului, îndeosebi a copiilor și tinerilor, incriminată;
- nicio sexualizare forțată a copiilor și tinerilor prin instituții de educație ale statului, în schimb integrarea educației sexuale în pregătirea pentru căsătorie și familie – scopul vieții a peste optzeci de procente dintre tineri;
- o campanie de dimensiune europeană contra pornografiei.

Este timpul suprem de a întrerupe spirala tăcerii. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai mult crește prețul. Putem schimba ceva! Există mii de inițiative care intervin pentru demnitatea omului. Merită să te angajezi pentru înnoirea spirituală și morală care construiește pe moștenirea noastră europeană – izvorul adevărat al libertății individuale și politice. Triumfurile răului sunt numai precursori ai victoriei binelui. Cu această certitudine vă doresc speranță, încredere și curaj.

Gabriele KUBY

Indice de nume

Adler, Alfred, 248
Adorno, Theodor W., 59, 76, 77, 91, 100
Aquino, Toma de, 83, 243
Arendt, Hannah, 95, 421
Augustin, 207, 454

Baal, 298, 299
Bailey, J. M., 253, 254
Bange, Dirk, 279,
Bargen, Henning von, 184,
Barki, Eva Maria, 447
Bauer, Robin, 182
Bäumer, Hartmut, 184
Beauvoir, Simone de, 46, 73-75, 213
Beck, Volker, 244, 257, 264, 348, 349 ,427, 431
Beier, Klaus, 217,
Benedict al XVI-lea, 114, 267, 306, 320, 324, 433, 435, 443, 449, 462,
Bengsch, Alfred, 87,
Benjamin, Walter, 76
Berelson, Bernhard, 65, 67, 68, 75
Bergmann, Ingmar, 81
Bergold, Pia, 281
Bernays, Eddie, 65, 66, 139
Beyerhaus, Peter, 319
Birthler, Marianne, 185
Blair, Tony, 439
Bloch, Ernst, 76
Bloomberg, Michael, 115,
Bock, Michael, 180, 432, 433
Böckenförde, Ernst-Wolfgang, 427, 456, 459
Bradley, Gerard V., 268
Brezinka, Wolfgang, 335
Brychcy, Franziska, 276
Buffett, Warren, 115
Bukovski, Vladimir, 151, 167
Bull, Peter şi Hazelmary, 437, 438
Büscher Wolfgang, 237,
Buserkos, Melissa, 400
Bush, George W., 114
Butler, Judith, 19, 74, 95-100, 173, 307
Buttiglione, Rocco, 437

Calamita, Fernando, 439
Cameron, David, 271, 396
Chopin, Isabelle, 155
Clinton, Bill, 114
Clinton, Hillary, 115, 126, 208, 209, 289, 290
Comte, August, 44
Cornides, Jakob, 134, 138, 144, 249, 270, 285
Cummings, Nicholas, 263

Dahrendorf, Ralph, 76
Deegener, Günther, 369
Deneke-Stoll, Dorothea, 313
Descartes, René, 201

Dürnberger, Andrea, 281
Düsing, Edith, 432, 433
Dyba, Johannes, 317

Eckermann, Gabriele, 333
Ehrlich, Paul, 48
Eia, Harald, 194
Elton, John, 133, 209
Enders, Ursula, 410
Engels, Friedrich, 52, 53, 75, 76, 92
Etschenberg, Karla, 375

Fabio, Udo di, 428
Firestone, Shulamith, 74
Fourier, Charles, 44
Freitag, Tabea, 230, 234
Freud, Anna, 249
Freud, Sigmund, 34, 44, 56, 62, 65, 75, 139, 248, 249, 389, 390, 418
Friedan, Betty, 74
Friedenburg, Ludwig von, 77
Fromm, Erich, 76
Fuge, Martin, 362, 365
Fujimoro, Alberto, 111

Gammerl, Benno, 182
Gates, Bill, 115, 116, 140
Gauck, Joachim, 179
Geißler, Heiner, 336
George, Robert, 268
Gesterkamp, Thomas, 428
Giertych, Roman, 404
Gindert, Hubert, 319
Goebbels, Joseph, 66
Golubiewski, Maciej, 155, 159
Gore, Al, 114
Graupner, Helmut, 186, 259
Green, Ake, 433
Grünberg, Carl, 76
Guevara, Che, 75
Gyurcsány, Ferenc, 444, 445

Habermas, Jürgen, 77
Hammarberg, Thomas, 186, 187
Hefner, Hugh, 70
Heiliger, Anita, 310, 367, 369
Hellinger, Marlis, 211
Henning, Ann-Marlene, 347
Hildebrand, Dietrich von, 309
Hirschfeld, Magnus, 59-62, 125, 126, 288, 375
Hobbes, Thomas, 200
Höcker, Berthold, 310
Hoft, Serge von der, 221
Horkheimer, Max, 59, 76-79, 91
Huonder, Vitus, 402
Huxley, Aldous, 38-40, 65, 456

Ilie, 298, 299, 303,
Ioan Paul al II-lea, 114, 151, 304, 305, 318, 331, 412, 416
Ionatan, 324
Irod, 304
Irodiada, 304
Isabela, 298, 299, 303
Isus Cristos, 64, 201, 295, 301, 303, 325, 411, 440

Johns, Eunice şi Owen, 437
Johnson, Lyndon B., 75, 258
Jones, E. Michael, 45, 58, 66, 67
Jung, Carl Gustav, 44, 62-64, 248, 249

Kaczyński, Jarosław, 404
Kerouac, Jack, 44
Kinsey, Alfred, 44, 68-74,
Kirchhof, Paul, 428
Kissinger, Henry, 110, 111
Kläs, Marion, 370
Klenk, Dominik, 431
Kline, Victor, 227
Kohl, Helmut, 336
Kolle, Oswald, 81
Kollontai, Alexandra, 54, 55
Kriele, Martin, 427
Krüger, Thomas, 184, 428
Kuby, Erich, 79
Kugler, Gudrun, 170, 426
Kuhn, Helmut, 195
Künast, Renate, 184, 348
Kurras, Karl-Heinz, 76

Ladelle, Lillian, 436
Lady Gaga, 235, 236
Lähnemann, Lela, 365, 408
Lao-tse, 465
Lardner, Phillip, 430
Laun, Andreas, 88
Lautmann, Rüdiger, 348-350
Lay, Uwe, 325, 340
Leander, Zarah, 323
Lec, Stanislaw Jerzy, 125
Lee, Patrick, 268
Leonard, André-Joseph, 433, 434
Leutheusser-Schnarrenberger, Sabine, 62, 258, 275, 348
Lewis, C. S., 103
Leyen, Ursula von der, 238, 352
Lowen, Alexander, 59
Lötzsch, Sabine, 240
Löwenthal, Leo, 76
Ludovic al XVIII-lea, 44

Madonna, 236
Malthus, Thomas Robert, 39, 47
Mao-Tse-tung, 75
Marcuse, Herbert, 59, 76, 79, 80
Marx, Karl, 52, 53, 75-77, 92, 453
McCafferty, Christine, 287
McFarlane, Gary, 436
Mettler, Peter, 316
Meves, Christa, 225, 226, 329, 335
Millet, Kate, 74
Money, John, 71, 72, 74
Morlock, Martin, 290
Moise, 302, 324
Mosher, Steven, 116

Naomi, 324
Napoleon, 44
Nichols, Anthony, 384
Nickels, Christa, 184
Nietzsche, Friedrich, 44, 45

Noelle Neumann, Elisabeth, 193

O'Leary, Dale, 117, 118
Obama, Barack, 115, 126, 244, 245, 440, 441
Ohnesorg, Benno, 75
Orban, Viktor, 445, 447
Osea, 299, 300

Palikot, Janusz, 404
Paul, 302-304, 318, 322
Paul al VI-lea, 84, 85, 87, 88
Payne, Leanne, 64
Peeters, Marguerite A., 107, 109, 117
Perloff, Robert, 262
Perls, Fritz, 59
Phillips, Melanie, 429
Pieper, Josef, 195, 197
Pilkington, Lesley, 431, 432
Pius al VII-lea, 44
Platon, 29, 41, 197, 202, 321, 451
Pollock, Friedrich, 76
Ponader, Johannes, 276
Postman, Neil, 25, 327, 389
Pott, Elisabeth, 336, 374
Prager, Denis, 296
Priddis, Anthony, 433, 434
Prüller, Michael, 273
Pusch, Luise F., 209, 211

Raabe, Hans-Christian, 431, 432
Redziszewska, Elzabieta, 437
Rajoy, Mariano, 439, 443,
Ratzinger, Joseph, 89, 316, 459,
Rauchfleisch, Udo, 256
Reagan, Ronald, 114
Reding, Viviane, 446, 447
Regele Ahab, 299
Regele David, 304, 324
Regele Ştefan, 445
Reich, Wilhelm, 55-59, 75, 386
Reimer, Brenda, 72
Reimer, Bruce, 71, 72,
Reisman, Judith, 68, 70, 71
Remafedi, Gary, 255, 393
Robinson, Gene, 309
Rockefeller al III-lea, John D., 51, 67, 84, 111
Rockefeller, David, 49, 115, 462
Rockefelleri, 51, 68, 70, 73
Röhl, Rainer, 78
Roosevelt, Theodore, 49
Rose, Michael S., 319
Rosenbrock, Hinrich, 429
Rousseau, Jean Jacques,44
Rupp, Marina, 281
Rüß, Ulrich, 319
Ruth, 324
Ryan, John, 51

Sade, Marchiz de, 43
Saint Simon, Henri de, 44
Sagan, Patrick F., 240
Sanger, Margret, 49-52, 73, 342
Sartre, Jean Paul, 73, 213
Schirrmacher, Frank, 405
Schirrmacher, Thomas, 219, 221
Schmidt, Elke, 371, 373

Schmidt, Stefan, 431
Schönborn, Christoph, 88
Schröder, Kristina, 84, 188
Schwarzer, Alice, 72-74
Sebelius, Kathleen, 441
Sido, 235
Sielert, Uwe, 334, 340, 350, 353, 369, 391, 410
Signorile, Michaelangelo, 293
Silone, Ignazio, 35
Silvert, Michael, 59
Slee, James Noah H., 50
Socarides, Charles, 245
Sorge, Richard, 76
Soros, Georges, 115, 140
Spaemann, Christian, 264
Spaemann, Robert, 15, 427
Špidla, Vladimir, 435
Spieker, Manfred, 381
Spitzer, Robert L., 261, 262
Stalin, Iosif, 52, 76
Stockmeier, Johannes, 264
Ströbele, Christian, 184
Strudwick, Patrick, 432
Stump, Doris, 208
Sulzberger, Hays, 70
Süssmuth, Rita, 336

Talbot, Strobe, 462
Tatchell, Peter, 249, 262
Trömel-Plötz, Senta, 209, 210
Turner, Ted, 115
Twomey, Vincent SVD, 89

Uhse, Beate, 81, 220, 221
Unwin, J. D., 34

Voltaire, 44, 201
Vonholdt, Christl, 394, 426

Wanzeck-Sielert, Christa, 369
Warren, Rick, 115, 441
Watson, John, 44, 65
Weinberg, George, 206
Wigel, George, 455
Wolters, Dorothee, 410
Wowereit, Klaus, 310

Y Gasset, Josè Ortega, 43

Zapatero, José Luis Rodríguez, 430, 438, 441-444
Zastrow, Volker, 72
Zimmerman, Dieter E., 197
Zypries, Brigitte, 275, 280

Indice de organizaţii

Academia de Psihoterapie şi Asistenţă Spirituală (Akademie für Psychotherapie und Seelsorge), 426
Administraţia Senatului berlinez pentru Educaţie şi Cercetare (Berliner Senatsverwaltung für Bildung und Forschung), 347, 363
Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, 271
Agenţia Internaţională de Dezvoltare şi Cooperare (International Development Cooperation Agency [Sida]), 156
Agenţia pentru Drepturile Fundamentale (Fundamental Rights Agency [FRA]), 159, 161, 284
Agenţia pentru Drepturi Fundamentale Experţi Legali (Fundamental Rights Agency Legal Experts [FRALEX]), 284, 285
Alianţa 90 / Verzii (Bűndnis 90 / Die Grünen), 126, 179, 180, 184
Amnesty International, 186
AMYNA Soc. înreg. (AMYNA e.V.), 371
Asociaţia de Prosperitate Paritară Germană (Deutscher Paritätischer Wohlfahrtverband [DPWV]), 338
Asociaţia de Lucru Federală pentru Protecţia Copiilor şi Tineretului (Bundesarbeitsgemeinschaft Kinder- und Jugendschutz), 338
Asociaţia Germană de Prosperitate Paritară (Arbeiterwohlfahrt (AWO), 338
Asociaţia Internaţională a Lesbienelor, Homosexualilor, Bisexualilor, Trans şi Intersex (International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association [ILGA]), 140, 147, 153, 155, 156, 163, 259
Asociaţia Medicală a Homosexualilor şi Lesbienelor (Gay and Lesbian Medical Association), 253
Asociaţia Naţională pentru Cercetarea şi Terapia Homosexualităţii (National Association for Research and Therapy of Homosexuality [NARTH]), 251
Asociaţia Psihiatrică Americană (American Psychiatric Association [APA]), 245, 246, 249, 261, 262

Biserica Anglicană, 309
Biserica Catolică, 44, 84, 144, 207, 260, 315, 317, 318, 334, 407, 409, 410, 418, 434, 440
Biserica Evanghelică (EKD), 310-313
Bursa Guggenheim (Guggenheim Fellowship), 99
Bursa Rockefeller (Rockefeller Fellowship), 99
Cancelaria Federală a Elveției, 208, 212
CEDO, 141, 159, 277, 378, 400, 431, 435, 436
Centrala Federală pentru Clarificare Sanitară (Bundeszentrale für gesundheitliche Aufklärung [BZgA]), 333, 336-338, 342, 350-353, 355, 369, 373-375, 380, 381, 409
Centrala Federală pentru Educație Politică (Bundeszentrale für politische Bildung [BpB]), 184
Centrul de Competență Pedagogie Sexuală și Școală, Facultatea de Pedagogie Lucerna (Kompetenzzentrum Sexualpädagogik und Schule, PHZ Luzern), 401
Centrul de Competență Tehnică-Diversitate-Egalitatea Șanselor (Kompetenzzentrum Technik-Diversity-Chancengleichheit e.V.), 188
Centrul de Control al Maladiilor (Center of Desease Control [CDC]), 251
Centrul de Planificare Familială (Familienplanungszentrum HH e.V.), 339
Centrul pentru Drepturi Reproductive (Center for Reproductive Rights [CRR]), 120, 122, 283
Cercul de lucru al Creștinilor Mărturisitori din Bavaria (Arbeitskreis Bekennender Christen in Bayern [ABC]), 311, 335
Clinica pentru Identitate Gender (Gender Identity Clinic), 71
Clubul de la Roma (Club of Rome), 48
Comisia Europeană (EC), 140, 164, 171, 446
Comitetul Central al Catolicilor Germani (Zentralkomitee der deutschen Katholiken [ZdK]), 410
Comitetul pentru Drepturie Omului (Human Rights Committee [HRC]), 120
Conferința Episcopilor Germani (Deutsche Bischofskonferenz), 410

Conferinţa Miniştrilor Educaţiei (Kultusministerkonferenz), 331
Consiliul de Informare şi Educaţie Sexuală al Statelor Unite (Sex Information & Education Council of the United States [SIECUS]), 70
Consiliul Drepturilor Omului, 139, 165
Consiliul Etic German (Deutscher Ethikrat), 175-177
Consiliul Europei, 153, 154, 161, 162, 165, 186, 187, 208, 271, 283, 287, 288
Consiliul pentru Cercetarea Familiei (Family Research Council), 281
Consiliul Populaţiei (Population Council), 67, 111, 240
Consiliul Uniunii Europene, 155
Controlul Drepturilor Omului (Human Rights Watch), 147
Convenţia Drepturilor Copilului (Convention on the Rights of the Child), 120
Convenţia pentru Eliminarea Discriminării Femeii (Convention on the Elimination of Discrimination against Woman [CEDAW]), 120, 122, 123, 175, 177
Crucea Roşie Germană (Deutsches Rotes Kreuz), 338
Curtea Constituţională Federală (Bundesverfassungsgericht [BVerfG]), 203
Curtea Europeană, 123, 141, 154, 159, 277, 377, 400, 430, 435, 436
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), 141, 154, 159, 177, 378, 400, 431, 435, 436
Delicatamar (Zartbitter e.V.), 367, 368
Diakonisches Werk e.V., 263, 264
Divizia N.U. pentru Promovarea Femeii (UN Division for the Advancement of Women [DAW]), 120
Donum Vitae e.V., 338, 339, 410
Federaţia Internaţională pentru Parentalitate Planificată (International Planned Parenthood Federation [IPPF]), 111, 116, 118, 120, 336, 342-345
Fondul Naţiunilor Unite pentru Populaţie (United Nations Population Fund [UNFPA]), 111, 116, 122
Fundaţia Bill şi Melinda Gates (Bill und Melinda Gates Foundation), 115

Fundaţia Federală Magnus Hirschfeld (Bundesstiftung Magnus Hirschfeld), 62, 288
Fundaţia Ford (Ford Foundadtion), 67
Fundaţia Friedrich Ebert (Friedrich Ebert-Stiftung), 428
Fundaţia Heinrich Böll (Heinrich Böll-Stiftung), 184, 429
Fundaţia Hirschfeld Eddy (Hirschfeld-Eddy-Stiftung), 61, 126, 288
Fundaţia Rockefeller (Rockefeller-Foundation), 49
Grupul de lucru queer (ABqueer), 365
Institutul American de Drept (American Law Institute), 70
Institutul Central Evanghelic pentru Consiliere Familială (Evangelisches Zentralinstitut für Familienberatung GmbH), 21, 339
Institutul de Cercetare a Populaţiei (Population Research Institute), 116
Institutul de Nudism (Institut fűr Freikörperkultur), 61
Institutul de Ştiinţe Sociale (Institut für Sozialforschung), 76
Institutul de Pedagogie Sexuală (Institut für Sexualpädagogik [isp]), 336, 339, 350-352, 356, 408
Institutul de Pedagogie Sexuală al Uniunii pentru Promovarea Pedagogiei Sexuale şi a Educaţiei Sexuale Institut für Sexualpädagogik des Vereins zur Förderung der Sexualpädagogik und sexuellen Bildung e.V.), 339
Institutul de Sexologie (Hirschfeld) (Institut für Sexualwissenschaft [Hirschfeld]), 60, 61
Institutul de Sexologie Aplicată al Facultăţii Merseburg (Institut für Angewandte Sexualwissenschaft an der Hochschule Merseburg), 339
Institutul German pentru Tineret (Deutsches Jugendinstitut), 367, 426
Institutul European pentru Egalitate Gender (EIGE), 159, 160
Institutul Gender (GISA), 172
Institutul German pentru Tineret şi Societate (Deutsches Institut fűr Jugend und Gesellschaft), 256, 261, 427
Institutul Esalen (Esalen Institute), 81

Institutul Kinsey de Cercetare a Sexului, Gender-ului şi Reproducerii (Kinsey-Institute for Research in Sex, Gender and Reproduction), 70
Institutul Marx Engels (Marx-Engels-Institut), 76
Institutul Robert Koch (Robert-Koch-Institut), 252, 395, 450
Înaltul Comisar al N.U. pentru Drepturile Omului (UN High Commissioner for Human Rights [UNHCHR]), 120
Liga Americană pentru Controlul Naşterilor (American Birth Control League), 50, 51
Liga Mondială pentru Reforma Sexuală, 61
Marie Stopes International, 50
Ministerul de Justiție (Bundesministerium für Justiz), 126, 238
Ministerul Federal pentru Familie, Seniori, Femei şi Tineret (Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend [BMFSFJ]), 172, 238, 328, 336, 339, 432
Ministerul Federal de Justiție austriac, 185, 187
Naţiunile Unite (UN), 103-106, 124
Observator asupra Intoleranţei şi Discriminării Creştinilor (Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians), 425
Ofensiva Tinerilor Creştini (Offensive Junger Christen e.V. [OJC]), 431
Oficiul Autonom al Lesbienelor şi Homosexualilor al Universității din Köln (Autonomes Referat der Lesben und Schwulenreferat der Universität zu Köln) [LuSK]), 432
Oficiul Federal de Control al Mediilor de Comunicare în Masă care Pericliteză Tineretul (Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Medien), 235
Organizaţia pentru Mediul şi Dezvoltarea Femeii (Women's Environment and Development Organisation [WEDO]), 118
Organizaţia pentru Alimentaţie şi Agricultură (FAO), 48
Organismele de Monitorare a Tratatului, Organismele de Monitorare a Drepturilor Omului (Monitoring Bodies, Human Rights Monitoring Bodies), 120, 121, 123, 138-140

Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) (World Health Organisation [WHO]), 163, 246, 353, 373, 374, 382
Organizaţia pentru Securtate şi Cooperare în Europa (OSCE), 166, 167
Pactul Internaţional asupra Drepturilor Civile şi Politice (International Covenant on Civil and Political Rights), 120
Parlamentul European, 153, 155, 158, 161-164, 273, 2855-287, 403, 404, 437, 445, 447
Piraţii (Piraten), 192, 277
PLANes, 401
Pro familia, 51, 336, 338, 339, 341-343, 353, 359, 373, 375, 380, 410
Prostituţie Infantilă Pornografie Infantilă şi Trafic de Copii în Scop Sexual (End Child Prostitution Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes [ECPAT]), 220
Reţeaua de Cercetare a Problemelor Femeii (Netzwek Frauenforschung [NRW]), 181
Serviciul Social al Femeilor catolice (Sozialdienst katholischer Frauen e.V. [SkF]), 338, 408, 409
Societatea Americană de Statistică (American Statistical Society), 70
Societatea de Pedagogie Sexuală (Gesellschaft für Sexualpädagogik [gsp]), 339, 340, 350, 358
Societatea Germană de Sexologie (Deutsche Gesellschaft für Sexualforschung), 338
Societatea Germană de Sexologie Sociologică (Deutsche Gesellschaft für Sozialwissenschaftliche Sexualforschung), 61
Societatea pentru Igiena Rasei (Gesellschaft für Rassenhygiene), 61
Sfântul Scaun, 111, 118, 119, 123, 308
Şcoala de la Frankfurt (Frankfurter Schule), 59, 75, 76, 183
Şcoala Europeană pentru Absolvenţii primei părţi a studiului universitar (European Graduate School) Elveţia, 95
The Good Club, 115

Tribunalul Administrativ bavarez (Bayerischer Verwaltungsgerichtshof), 333
UNESCO, 212
UNICEF, 220
Union Affirmativa, 149
Uniunea Caritas Germană (Deutscher Caritasverband), 338, 339, 359, 408, 409
Uniunea Europeană (EU), 30, 140, 151-154, 167, 237, 271, 344, 403, 444, 447, 448
Uniunea Germană pentru Protecţia Copilului (Deutscher Kinderschutzbund e.V. [DKSB]), 369, 371, 373
Uniunea Lesbienelor şi Homosexualilor din Germania (Lesben- und Schwulenverband in Deutschland [LSVD]), 247, 338, 426, 427
Uniunea Psihoanalitică Vieneză (Wiener Psychoanalytische Vereinigung), 56
Uniunea Studenţilor Socialişti Germani (Sozialistischer Deutscher Studentenbund [SDS]), 78
Uniunea Tineretului Catolic German (Bund der Deutschen Katholischen Jugend [BDKJ]), 238, 407
Uniunea Umanistă (Humanistische Union [HU]), 80, 260, 348
Universitatea Americană (American University), 71
Universitatea Catolică din Milano, 435
Universitatea Tehnică München, 182
Wüstenstrom, e.V., 261, 427, 431

Bibliografie

BENEDIKT XVI., *Enzyklika Deus caritas est,* Rom 2005.

BERELSON, Bernard – JANOWITZ, Morris, *Public Opinion and Communication*, 1950.

BERNAYS, Edwards, *Propaganda*, 1928.

BISCHOF-KÖHLER, Doris, *Von Natur aus anders. Die Psychologie der Geschlechtsunterschiede.* Stuttgart 2002/2006.

BÖCKENFÖRDE, Wolfgang, Ernst, *Staat, Gesellschaft, Freiheit,* Suhrkamp 1976.

BRAUN, Johann, *Ehe und Familie am Scheideweg. Eine Kritik des sogenannten Lebenspartnerschaftsgesetzes,* Regensburg 2002.

BREZINKA, Wolfgang, *Erziehung und Kulturrevolution. Die Pädagogik der neuen Linken,* Benedikt München, Basel 1971.

BRIZENDINE, Louann, *Das weibliche Gehirn. Warum Frauen anders sind als Männer*, Hamburg 2007.

BRUNS-BACHMANN, Petra – MÜLLER, Mario – KOPPERMANN, Carola – TIMMERMANNS, Stefan – TUIDER, Elisabeth, *Sexualpädagogik der Vielfalt. Praxismethoden zu Identitäten, Beziehungen, Körper und Prävention für Schule und Jugendarbeit,* Juventa Verlag, Weinheim, München 2008.

BURKHARDT, Helmut, *Ethik*, II/2. *Das gute Handeln: Sexualethik...,* Brunnen Verlag, Gießen 2008.

BUTLER, Judith, *Das Unbehagen der Geschlechter,* Suhrkamp Verlag, Frankfurt a. M. 1990.

_____, *Körper von Gewicht. Die diskursiven Grenzen des Geschlechts,* Berlin Verlag, Berlin 1995.

DEEGENER, Günther, *Kindsmißbrauch - erkennen, helfen, vorbeugen,* Beltz Verlag, Weinheim, Basel 2009[4].

Die Yogyakarta-Prinzipien. Prinzipien zur Anwendung der Menschenrechte in Bezug auf die sexuelle Orientierung und geschlechtliche Identität, I, Schriftenreihe der Hirschfeld-Eddy-Stiftung, Berlin 2008.

ELIOT, Lise, *Wie verschieden sind Sie? Die Gehirnentwicklung bei Mädchen und Jungen*, Berlin 2010.

FREITAG, Tabea, „Internet-Pornografiekonsum bei Jugendlichen – Risiken und Nebenwirkungen", în C. MÖLLER, ed., *Internet- und Computersucht. Ein Praxishandbuch für Therapeuten, Pädagogen und Eltern*, Kohlhammer 2011.

GOLUBIEWSKI, Maciej, *Europe's Social Agenda. Why is the European Union Regulating Morality?*, White Paper Number Nine, Catholic Familiy & Human Rights Institute 2008.

HELLINGER, Marlis – BIERBACH, Christine, *Eine Sprache für beide Geschlechter Richtlinien für einen nichtsexistischen Sprachgebrauch,* ed. Deutschen UNESCO-Kommission, Bonn 1993.

HERRATH, Frank – SIELERT Uwe, *Lisa und Jan, Ein Aufklärungsbuch für Kinder und Ihre Eltern.* Beilage *Elterninformation,* Beltz Verlag 1991.

HILDEBRAND, Dietrich von, *Das trojanische Pferd in der Stadt Gottes,* Regensburg 1968.

HORKHEIMER, MAX – FROMM, Erich – MARCUSE, Herbert, *Studien über Autorität und Familie: Forschungsberichte aus dem Institut für Sozialforschung*, Paris 1936, Reprint Lüneburg 2001.

HOWE, Neil – JACKSON, Richard, *The Graying of the great Powers, Demography and Geopolitics in the 21st Century*, CSIS 2008.

HUXLEY, Aldous, *Schöne neue Welt,* Fischer Taschenbuch 1972. Erstveröffentlichung *Brave New World* 1932.

JOHANNES PAUL II., *Apostolisches Schreiben Familiaris Consortio,* Rom 1981.

_____, *Die menschliche Liebe im göttlichen Heilsplan. Eine Theologie des Leibes*, ed. Norbert şi Renate Martin, Kisslegg 2008.

_____, *Erinnerung und Identität,* Augsburg 2005.

JONES, E. Michael , *Libido Dominandi. Sexual Liberation and Political Control,* South Bend, Indiana 2000.

KUBY, Gabriele, *Ausbruch zur Liebe - Für junge Leute, die Zukunft wollen,* Kisslegg 2003.

_____, *Die Gender Revolution - Relativismus in Aktion*, Kisslegg 2006.

_____, *Kein Friede ohne Umkehr,* Eggstätt 2002.

_____, *Only You - gib der Liebe eine Chance,* Kisslegg 2007.

_____, *Verstaatlichung der Erziehung - Auf dem Weg zum neuen Gender-Menschen*, Kisslegg 2007.

LIVELY, Scott – ABRAMS, Kevin, *The Pink Swastika – Homosexuals and the Nazi Party,* Keizer, Oregon 1995.

MEVES, Christa, *Manipulierte Maßlosigkeit*, a 42-a ediție, Stein am Rhein 2000.

_____, *Verführt. Manipuliert. Pervertiert,* Gräfelfing 2003.

_____, *Wer Wind sät... Folgen der Entschämung und Jugendverführung,* Stein am Rhein1998.

_____, *Wohin? Auf der Suche nach Zukunft*, Bad Schussenried 2011.

MORLOCK, Martin, *Hohe Schule der Verführung. Ein Handbuch der Demagogie*, Düsseldorf 1977.

O'LEARY, Dale, *The Gender Agenda*, Lafayette 1997.

PÄPSTLICHER RAT FÜR DIE FAMILIE, *Wahrheit und Bedeutung. Die Vorbereitung auf das Sakrament der Ehe*, Rom 1996.

PAUL VI., *Enzyklika Humanae vitae. Über die rechte Ordnung der Weitergabe menschlichen Lebens,* Rom 1968.

PAUL, Pamela, *Pornified: How Pornography Is Transforming Lives, Our Relationships, and Our Families,* New York 2004.

PAYNE, Leanne *Heilende Gegenwart – Heilung des zerbrochenen durch Gottes Liebe,* Neukirchen-Vluyn 1994.

PEETERS, Marguerite A., *The Globalization of the Western Cultural Revolution,* Institute for Intercultural Dialogue Dynamics, Brüssel 2007.

PERA, Marcello, RATZINGER, Joseph, *Ohne Wurzeln,* Augsburg 2005.

PIEPER, Josef, *Missbrauch der Sprache – Missbrauch der Macht*, Zürich 1970.

POSTMAN, Neil, *Das Verschwinden der Kindheit,* Fischer Taschenbuch 1987.

RATZINGER, Joseph, *Gewissen und Wahrheit*, in: Rehder/ Wolff, *Der Wahrheit verpflichtet,* Würzburg 1998.

_____, *Werte in Zeiten des Umbruchs,* Freiburg i. Br. 2005.

_____, *Glaube, Wahrheit, Toleranz,* Freiburg i. Br. 2003.

REICH, Wilhelm, *Die Massenpsychologie des Faschismus,* Fischer Taschenbuch, Frankfurt a. M. 1974. prima ediţie 1933.

_____, *Die sexuelle Revolution*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt a. M. 1971, prima ediţie Sexpol-Verlag Kopenhagen 1936.

REISMAN, Judith A, Kinsey, *Crimes and Consequences*, Crestwood 1998.

RÖHL, Klaus Rainer, *Linke Lebenslügen - Eine überfällige Abrechnung,* Frankfurt a. M. 1994.

RÖSLER, Roland, *Der Dämon des Thomas Robert*, Abtsteinach 1997.

SACKS, Jonathan, *Radical Then, Radical Now: The Legacy of the World's Oldest Religion,* Harper Collins 2001.

SATINOVER, Jeffrey, *The Empty Self: C. G. Jung and the Gnostic Transformation of Modern Identity,* 1996.

SCHIRRMACHER, Frank, *Minimum*, München 2006.

SCHIRRMACHER, Thomas, *Internetpornografie - und was jeder darüber wissen sollte,* Holzgerlingen 2008.

SCHRENCK-NOTZING, Caspar von, *Charakterwäsche, Die Re-education der Deutschen und ihre bleibenden Auswirkungen,* Graz 2005.

SCHWARZER, Alice, *Simone de Beauvoir - Ein Lesebuch mit Bildern*, Reinbek 2008.

SCHWEIZERISCHE BUNDESKANZLEI în colaborare cu ZÜRICHER HOCHSCHULE FÜR ANGEWANDTE WISSENSCHAFTEN, *Geschlechtergerechte Sprache. Leitfaden zum*

geschlechtergerechten Formulieren im Deutschen, ediția a doua, complet revizuită 2009.

SIMPFENDÖRFER, Karl, *Verlust der Liebe. Mit Simone de Beauvoir in die Abtreibungsgesellschaft,* Stein am Rhein 1990.

SPÄTH, Andreas, ed., *Und schuf sie als Mann und Frau. Kirche in der Zerreißprobe zwischen Homosexuellen-Lobby und Heiliger Schrift*, Ansbach 2010.

SPÄTH, Andreas – ARDEN, Menno, ed., *Die missbrauchte Republik. Aufklärung über die Aufklärer,* London/Hamburg 2010.

STÜCKELBERGER, Hansjürg, *Europas Aufstieg und Verrat. Eine christliche Deutung der Geschichte.* Aachen 2011.

SYLVA, Douglas S., *The United Nations Population Fund: Assault on the World's People.* The International Organizations Research Group, New York 2002.

TRÖMEL-PLÖTZ, Senta, *Gewalt durch Sprache – Die Vergewaltigung von Frauen in Gesprächen,* Frankfurt a. M. 1984.

TWOMEY, Vincent SVD, *Moral Theology After Humanae vitae - Fundamental Issues in Moral Theory and Sexual Ethics,* Four Courts Press 2010.

_____, *Der Papst, die Pille und die Krise der Moral,* Augsburg 2008.

UNWIN, J. D., *Sex and Culture,* Oxford University Press 1934.

UWE Sielert, ed., *Handbuch Sexualpädagogik und sexuelle Bildung*, Juventa Verlag, Weinheim, München 2008.

VALTL, Karlheinz, *Didaktische Analysen und Materialien für die Praxis. Primar- und Sekundarstufe,* pro familia, Beltz Verlag, Weinheim, Basel 1998.

VERLAUTBARUNG DES APOSTOLISCHEN STUHLS, *Charta der Familienrechte,* Rom 1983.

WALDSTEIN, Wolfgang, *Ins Herz geschrieben. Das Naturrecht als Fundament einer menschlichen Gesellschaft*, Augsburg 2010.

WALLERSTEIN, Judith – LEWIS, Julia M. – BLAKESLE, Sandra, *Scheidungsfolgen - Die Kinder tragen die Last: Eine Langzeitstudie über 25 Jahre*, Juventa, Beltz 2002.

WEST, Christopher, *Theologie des Leibes für Anfänger. Einführung in die sexuelle Revolution nach Papst Johannes Paul II.*, Kisslegg 2005.

WOJTYŁA, Karol, *Liebe und Verantwortung,* Krakau 1962, tradusă din nou de Josef Spindelböck, St. Pölten 2007.

WURMBRAND, Richard, *Das andere Gesicht des Karl Marx,* Stephanus Edition, Uhlinden 1987.

ZASTROW, Volker, *Gender - Politische Geschlechtsumwandlung*, Waltrop und Leipzig 2006.

ZIMMER, Dieter E., *Redensarten. Über Trends und Tollheiten im neudeutschen Sprachgebrauch*, Haffmanns Verlag, Zürich 1986.

GABRIELE KUBY a studiat sociologia. A activat timp îndelungat ca traducătoare. În 1997 s-a integrat în Biserica Catolică. De atunci a publicat 11 cărţi, care sunt traduse în opt limbi. Deja din 2006 a prezentat cu cartea *Die Gender-Revolution – Relativismus in Aktion* (*Revoluţia gender – Relativismul în acţiune*) prima analiză critică a acestei ideologii noi.

Cartea de faţă documentează punerea în aplicare globală a genderism-ului. Lectorul recunoaşte strategiile în urma decăderii structurilor portante ale căsătoriei şi familiei. Cartea a fost tradusă până în primăvara anului 2014 în limbile poloneză, ungară, croată, slovacă şi cehă. Ca publicistă şi conferenţiară, Gabriele Kuby este o voce care spune ceea ce consideră ca adevărat, fără a se supune tabú-urilor postmoderne ale corectitudinii politice. Este mamă a trei copii.

Papa Benedict al XVI-lea
„Doamna Kuby este o luptătoare vitează împotriva ideologiilor care vizează în cele din urmă o distrugere a omului".

Prof. Edith Düsing, profesor de Istoria Filosofiei şi a Culturii
„Am citit cartea cu sufletul la gură şi şocat mental".

Katrin Krips-Schmidt, *Die Tagespost* (6.10.2012)
„O dată cu apariţia cărţii nimeni nu mai poate spune: despre aceasta nu am ştiut nimic – despre o revoluţie care ar vrea să însemne libertate şi, de fapt, nu înseamnă altceva decât dictatură".

Prof. Harald Seubert, profesor de Filosofie şi Teologie
„Gabriele Kuby atestă puterea demnităţii umane în lumina dreptului natural şi a chipului lui Dumnezeu atât de convingător, strălucitor şi nou, precum rar se întâlneşte de altfel".

Cardinal Giovanni Lajolo, cardinal diacon al Romei
„Pentru curajul Dumneavoastră de a exprima adevărul cu claritate, fără a vă lăsa impresionată de opinia intolerantă dominantă din majoritatea mass-media puternice, vă exprim întreaga mea stimă şi gratitudine".

André Sikojev, împuternicit al Bisericii Ortodoxe Ruse
pe lângă sediul Guvernului Federal şi al Parlamentului Federal German
„Cu cartea Dumneavoastră aţi creat o analiză totală a fenomenului şi, totodată, aţi oferit cititorului îngrijorat şi treaz multe sugestii înţelepte şi bune pentru rezistenţa practică.
Am citit fiecare pagină cu bucurie şi încordare".

Dr. Dariusz Oko, Facultatea Filosofică a Universităţii Pontificale
„Ioan Paul al II-lea" din Cracovia
„Autoarea arată în cartea ei că atacul colosal cu care avem de-a face astăzi nu este un accident şi o modă, ci parte a unui plan global, a unei strategii mondiale care vizează şi cauzează modificări fundamentale ale omului şi ale societăţii prin modificări fundamentale ale înţelegerii şi trăirii sexualităţii umane. Ea demască adevărul asupra ideologiei gender, în mod foarte similar cum au demascat Kołakowski şi Soljeniţîn adevărul despre comunism".